DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

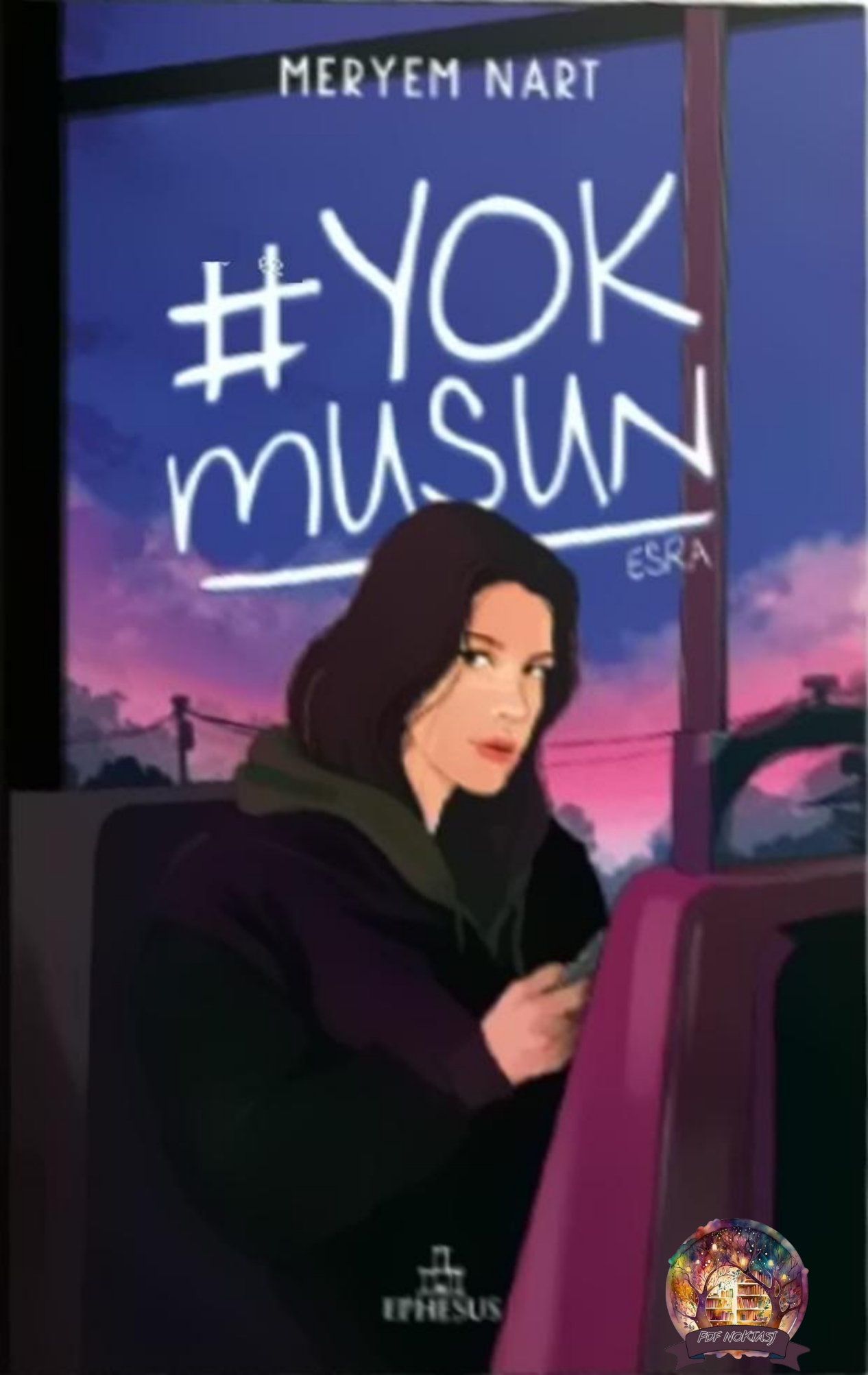
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

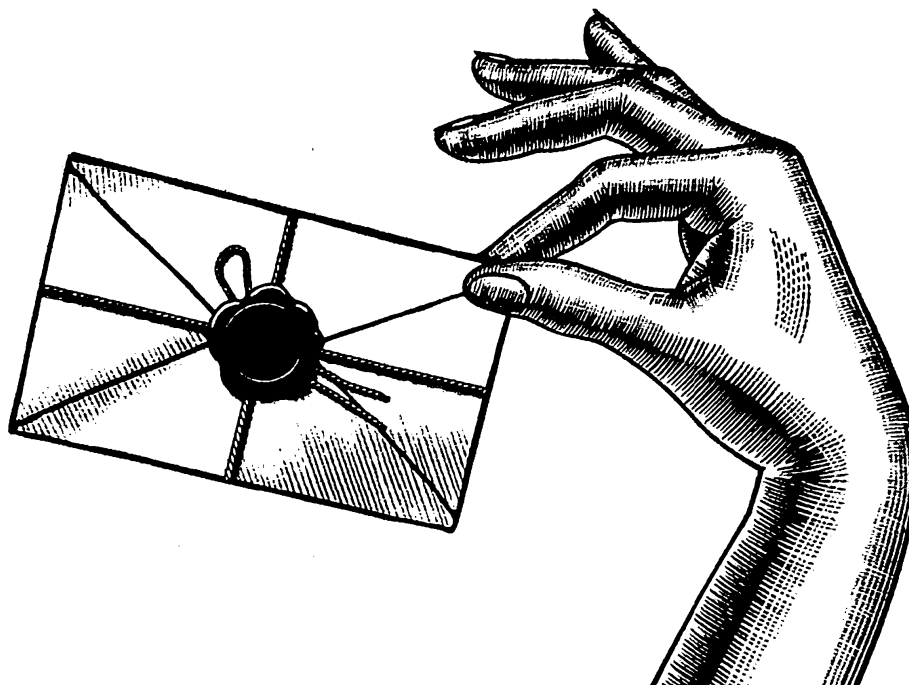
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

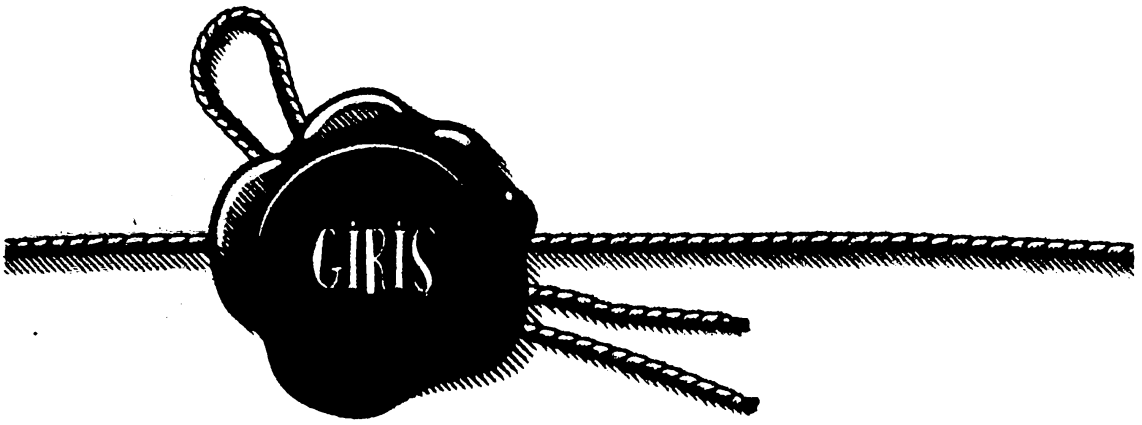

MERYEM NART
#YOKMUSUN
ESRA
EPHESUS
PDF NOKTASI

Her taşın altında
çıkan aşka...

Esra Yüksel'in Penceresinden

İstanbul'da yaşayan insanlar metrobüsü bilir. Ne otobüs gibi yavaş ne de metro kadar hızlıdır. Metrobüstür işte. Kendine ait bir yolu olan, fiyatı otobüs ve metrodan pahalı, aktarma indirimi kabul etmeyen bir toplu taşıt. Akbilinizi aylık dolduruyorsanız metrobüs iki basım kullanır. O kadar da özeldir. Ev ilanlarında da görürsünüz. *"Metrobüse beş dakikalık mesafede,"* yazarlar. Çünkü gerçekten metrobüse yakın olmak bir ayrıcalıktır. Özel aracınla iki saatte gideceğin yeri, trafiğe girmeden yarım saat öne çekebilirsin. Bir de ilk duraktan binip oturuyorsan sen seçilmiş kişisin!

Maalesef ben seçilmiş kişi değildim.

İlk duraktan binmiyordum ve evim metrobüse yakın değildi. Oraya gidebilmem için bir otobüse binmem gerekiyordu. Bindiğim durak aşırı kalabalık olmazdı ama yine de yoğunluk olurdu. Her sabah iş saatinde biner, iş çıkış saatinde eve gelirdim.

Hayır, çalışan değildim.

Ben, herkesin on dört lira bastığı metrobüse dört küsur lira basan bir öğrenciydim. Ayrıcalıklıydım, kabul ediyordum. Hayatımın büyük bir kısmının toplu taşımalarda geçtiğini de kabul ediyordum. Evimle okulum arasında iki buçuk saatlik bir mesafe vardı. Yani günün beş saate yakını yollarda, bunun bir saat on beş dakikası da metrobüste geçiyordu.

Bu kadar matematik yeter! Sonuçta ben fiziğiyle değil, aklıyla gündeme gelmek isteyen bir sözelciydim. Ben Esra Gündoğdu Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı ikinci sınıf öğrencisiyim. Yirmi ya-

şında değilim. Hayır, kabul etmiyorum. Doğum günüme daha yedi ay var. Ağustos ayının sonunda doğmuş biri olarak bu yaşı kabul etmeme imkân yok!

Neyse, konumuz ben değilim.

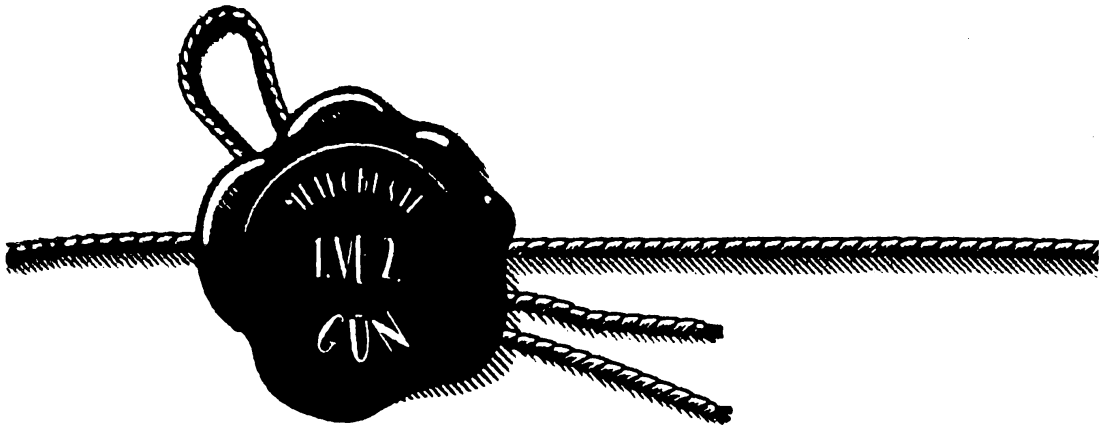
Yani benim ama ben değilim. Konumuz ben ve metrobüsteki sarışın çocuk.

Tamam, kumrala kaçan sarışın çocuk. Saçları Sahra Çölü'nü andıran dudaklarıysa keşke benim de dudaklarım böyle büyük ve pembe olsa dedirtecek güzellikte, gözleri yeşille sarı arasında gidip gelerek bana âdeta geceyle gündüzü yaşatan o çocuk.

Metrobüsteki çocuk.

İşte bu da onunla hikâyemiz. Bir metrobüse ne kadar aşk sığdırabilirseniz o kadar büyük bir aşktı.

Yani, kendine ait bir yolu vardı.

Tamam, işte o klasik laflarla başlıyorum cümleye: *Sabah, yüzüme çarpan güneş ışınlarıyla gözlerimi açtım.*

Açtım açmasına da benim gözüme güneş ışınlarının vurmaması gerekiyordu! Çünkü gün aymadan yola koyulan bir canlıydım ben! Saatler ileriye alınmadığı için karanlıkta yola çıkanlardandım, güneş ışınlarının gözüme vurması imkânsızdı. Hafta sonu oldu desem zaten hafta içinin yorgunluğunu atabilmek için tüm gün uyuyordum. Top patlasa uyanmazdım. Bir şeyler farklıydı işte.

Geç kalmıştım!

Beynim bu sinyalle uyanırken, gözlerimi sonuna kadar açarak yataktan fırladım. Makyaj, diş fırçalama, kıyafet deneme filan... Geçin onları! Üzerime ne bulduysam geçirdim, makyaj çantamı aldım ve ağzım kokmasın diye mutfaktan iki karanfil alıp, dağınık bir hâlde evden koşarak çıktım.

Koşmak mı? Fırladım, fırladım!

"Esra, akbilini düşürdün!"

Annem arkamdan seslenince, korkuyla bağırıp geri döndüm. Akbili uzatan anneme doğru ağzımı açtım. Başta ne yaptığımı algılayamadı ama daha sonra kollarımı dolu görünce anladı ve yüzünü buruşturarak akbilimi ağzıma koydu. O şekilde fırladım.

Durağa varınca, otobüsün yolcuları alıp kalktığını gördüm. Ağzım dolu olduğu için bağıramıyordum, bu yüzden elimi kolumu sallayarak dikkatini çekmeye çalıştım. Şoför yanımdan geçerken eliyle

arkayı işaret etti. Bu onların dilinde "*Yeni otobüs hemen arkamda*" demekti. Durakta beklerken, yarım yamalak giydiğim montu düzgünce giydim. Kuş yuvasına dönen saçlarımı topuz yaparak gizledim. Ağzımdaki akbili insani bir şekilde elime aldıktan sonra otobüsün durağa yanaştığını fark ettim. Doluydu ama durakta tek ben vardım. Bunun mutluluğu ile otobüse bindim.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra metrobüs durağındaydım.

"Yoğunluk yok, Allah Allah," diye mırıldandım durağı boş görünce. Merakla akbilimi okutup geçtim. İki üç dakikalık bekleme den sonra gelen metrobüse bindim. Yani alt tarafı dördüncü ya da beşinci duraktan binmeme rağmen her zamanki gibi doluydu.

Bir kere de boş olsun be. Bir kere!

İlk dersi kaçırmıştım, ikincisine yetişmeyi ümit ediyordum. Genelde bu bir saatimi başımı cama vura vura uyuyarak geçirirdim, şimdi uykumu almış olduğum için ders notlarını tekrar ettim.

Altunizade Durağı'na gelene kadar birçok bağırış, telefon konuşması ve yer kavgasına şahitlik etmiştim. Her zaman yaptığım gibi sessiz kalarak, kulaklık takıp ders notlarını tekrar ettim. Altunizade Durağı'na geldiğimde inip, Kısıklı'dan çıkarak okula doğru koşmaya başladım.

Üniversitenin kampüsü Kısıklı'nın tepesine kurulduğu için metrobüsten sonra büyük bir yokuş tırmanmam gerekiyordu. Bu da beni oldukça yoruyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Eğitim, her ne koşulda olursan ol şart!

Okula vardığımda kimliğimi okutarak kampüse girdim ve direkt dersimin olduğu binaya yöneldim. Koridorda ayakkabılarımın ve nefes alışverişlerimin sesi yankılanırken amfiye varmıştım. İçeriden hocanın sesi geliyordu.

Evet, ikinci dersi de kaçırmıştım.

Bu kötü olmuştu. Ercan Hoca dakikliğe takık bir adamdı. Ne kadar başarılı olursan ol, seni dersinden bırakacak kadar takıktı.

"Allah'ım yardım et," diyerek, kapıyı tıklatıp içeriye girdim. Başımı eğerek tatlı tatlı gülümsemeye çalıştım. Amfinin en sonunda otu-

ran arkadaşım Evrim bana olumsuz bakışlar atarken Ercan Hoca'nın iki dersi birleştirdiğini anladım.

Ercan Hoca sebebini anlayamadığımız bir anlayışla "Geç bakalım Esra," dedi. Herkes birbirine şaşkınca bakarken, ben de bundan istifade edip, koşarak Evrim'in yanına oturdum ve Ercan Hoca'nın XVIII. yüzyıl İngiliz Romanı dersini işlemesini dinledim.

Kırk beş dakikalık bir dersten sonra Ercan Hoca "Evet, bu kadar," demeyi başarmıştı. Üzerimizden tır geçmiş gibiydi. Yorgunlukla boynumu hareket ettirdim. Herkes toparlanmaya başladığında, Ercan Hoca da notlarını toplayıp düzenleme yapıyordu.

"Hadi, bir kahve içip kendimize gelelim," dedi Evrim.

"Olur. Açlıktan öldüyorum!" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Ama önce tuvalete gidelim de ruh gibi duran yüzümü renklendireyim."

"Kız bir an tanıyamadım seni. Bu Esra mı yoksa değil mi dedim."

Evrim neşeyle gülerken, ona baygınca bakıp yerimden kalktım.

"Hayatın yorgunluğunu anca gizleyebiliyorum," dedim kapıya doğru giderken.

"Esra."

Ercan Hoca seslenince korkuyla ona döndüm.

"Buyurun hocam."

Korkuyla kapıdan çıkan Evrim'e bir bakış attım. Ercan Hoca'nın durdurması hayra alamet olamazdı.

"Eğitim herkesin hakkı olduğu için dersi dinlemene müsaade ettim ama seni derse girmedi olarak yazıyorum."

Ne demiştim? Bu adamın size seslenmesi hayra alamet olamaz. Bu dersten yok yazılmam, dersi geçememem ya da başka hocadan tekrar dinlemem demekti. Bunu istemiyordum!

"Hocam dönem boyunca bir kez bile geç kalmadım. Tek seferlik affetmeniz mümkün müdür? Ekstra ödev verin, bir şey yapın ama beni dersten bırakmayın."

Yalvarma evresine geçmiştim. Maalesef buna mecburdum! Üniversiteyi tam vaktinde bitirmek istiyordum. Bir dönem bile uzamasına tahammül edemezdim. Bazı arkadaşlarım alttan ders alarak yılı kurtarmaya çalışabilirlerdi ama ben alttan ders almamak için haddinden fazla çalışıyordum.

Yarım saat!

Sadece yarım saat geç kalkmıştım ve sonuç buydu. Yetişebilmek için taksiye verecek param da yoktu. Yani toplu taşımayı kullanarak gelmek zorundaydım. Ayrıcalıklı bir dünyada yaşamıyordum.

"Hocam. Lütfen," dedim gözlerinin içine bakarak. Şimdi şöyle renkli gözlerim olsaydı hocanın dikkatini çekerdi ama bizimki hareketsiz bulunan kahverengi gözlerdi. Hem de koyu kahverengi olarak en çok rastlanan renkti. Koyu kahverengi saçlarımla gözlerim aynı tondaydı. Saçlarımı eskiden açık renklere boyamıştım fakat bir süre sonra kendi renginde kullanmaya karar vermiştim.

Neyse, konumuza dönelim.

Elimden geldiğince yalvaran bakışlar atarken beni anlamasını diledim.

"Hocam, dönemin başından beri bir kez bile derslerinizi kaçırmadım, ödevleri ilk teslim eden oldum, derse katılım gösterdim. Lütfen, ilk defa yaptığım hatayı telafi edeyim."

Ercan Hoca uzun uzun baktı bana. Nefesini vererek eşyalarını çantasına koydu. Kabul etmeyecek sanıp pes ettim. Ama o yanımdan geçerken "Bir kez daha geç kalırsan benden aldığın tüm derslerinden kalırsın," dedi.

"En erken gelen ben olacağım hocam. Söz veriyorum!"

"Biz ne sözler duyduk Esra," diye mırıldandı. Hiçbir şey demedim. Ben almam gereken cevabı almıştım.

Gönül rahatlığıyla kafeye gittiğimde Evrim'i tek başına kahve içerken buldum. Beni görünce el salladı. Yanına gittim, benim için de kahve ve simit almıştı. Kafein bağımlısı olan bedenime istediği kahveyi sunarken simidi kenara koydum.

"Beş lira verdim kız ben o simide! Okula gelirken simitçiden aldım. Günlük, taze."

Belimde yer edinmiş kalınlığı tutup, ona göstererek "Vücudumda beliren simitler kadar taze mi bari Evrim?" dedim. Evrim'in gözleri sonuna kadar açıldı.

"Yuh! Bu ne Esra? Kız biraz spor yap."

"Telefonum her akşam '*Spor hedefinizi doldurdunuz, tebrikler!*' diye mesaj atıyor bana. Spor salonlarına paralar döken insanlar, inan bana onca paraya rağmen hedeflerini dolduramıyorlardır."

Otobüse koşmak, otobüse binince ayakta beklemek, otobüsten metrobüse koşmak, metrobüste ayakta beklemek, metrobüsten inip, tepeyi aşarak okula varmak. Bunun bir de geri dönüşü vardı. Ben daha eve varmadan hedefe ulaşıyordum ama bununla birlikte vücudum kilo da alıyordu çünkü her sabah simit yiyip kahve içiyordum. En son doktora gittiğimde düzensiz beslenmeden dolayı kolesterolümün çıktığı, kırmızı et yemem gerektiği söylenmişti. Kırmızı et, bizim aile için lüks sayılan bir yiyecekti. Kurban Bayramı'nda akrabaların gönderdiği etler sayesinde biraz yiyebiliyorduk. Onun haricinde kazancımız, evin kirasına ve faturalara zor yetiyordu. Yani, kolesterol biraz daha benimle birlikte olacaktı ki bir daha ne zaman doktor randevusu bulurdum, Allah kerim.

"Hareketler var, onları yapman gerek ve simide birazcık ara vermelisin," diyen Evrim, benim simidimi de ağzına attı. Karnımı sadece kahveyle doldurdum. Öğle arasında, yemekhanede güzel bir yemek yemeyi umut ediyordum.

"Ercan Hoca ne dedi?"

"'Eğitim herkesin hakkı olduğu için dersi dinlemene müsaade ettim ama seni derse girmedi olarak yazıyorum,'" dedim hocanın taklidini yaparak. Evrim'in gözleri sonuna kadar açıldı.

"Ama yalvardım ve sonunda kabul etti. 'Bir daha geç kalırsan benden alacağın tüm derslerden kalırsın,' diye tehdidini de eksik etmedi," dedim gözlerimi devirerek. Çantamdan makyaj çantamı çıkardım. Aynamı masaya bırakıp yüzümü renklendirmeye başladım.

"Esra söylemek istemedim ama yüzünün bu hâli ne? Yine makyajını silmeden mi yatıyorsun? Yapma lan. Yüzüne yazık."

"Ne yapabilirim Evrim? Okuldan çık, işe git. Eve dön, ders çalış. Saat zaten geç oluyor."

"Ulan beş dakikanı bile almaz silmek be! Yapma."

"Ay, hiç nasihat çekecek durumda değilim Evrim! Lütfen," diyerek yüzümü renklendirdim. Makyaj malzemelerini ve çantasını geçen sene doğum günümde Evrim almıştı. Hor kullanınca kızma hakkını elinde tutuyordu.

"Hadi, sonraki ders Amerikan Edebiyatı. Geç kalmayalım," diyen Evrim eşyalarını toplamaya başladı. Ruju dudaklarıma sürüp eşyalarını topladım.

"Tamam, sen git. Ben ellerimi yıkayıp geliyorum," dedim.

Okuldaki son dersimden sonra çalıştığım kafeye gittim. Ders programıma göre saatlik çalıştığım bu kafede saat başı on lira alıyordum. Bazen dört saat bazen de beş saat çalışıyordum. Yani iki günde aylık akbilimin parasını çıkarabiliyordum. Evet, Amerika'da dört saat pompacıda çalıştım şu kadar telefon aldım videoları izlerken ben akbil paramı çıkarıyordum. Neyse, en azından bahşişler bana kalıyordu. O yüzden kimseye sırıtmadığım kadar sırıtıyor, lafları sineye çekerek işimi yapıyordum. Bazı insanlar, sahip oldukları para kadar kendilerini ilah sanıyorlardı. Biri işlerini gördüğünde "*Ne de olsa parasını veriyorum,*" diyerek her türlü şeyi yapabileceğine inanıyordu. Bazı insanlar da boş tabakların hepsini bir araya getirip işimizi kolaylaştırır, masayı hazırlarken bize yardımcı olurlar ve teşekkür ederlerdi. İşte öyle insanlar geldiğinde bahşiş bırakmasalar bile severdim onları çünkü onların bahşişi insanlık yapmaktı. Diğerleri ne kadar yüksek bahşiş bıraksa da gözüme girmezlerdi. Gündoğdu Üniversitesi bana İngiliz Dili ve Edebiyatı'nı öğretirken toplu taşımalar ve garsonluk da gerçek dünyayı öğretiyordu.

[redacted]rafa abi, ben çıktım," dedim kafenin sahibine seslenerek.

"Dur, bekle!" dedi ben kapıdan çıkacakken. Yanıma elinde bir paketle geldi.

"Al, eve götür bunu. Kullanma tarihleri geçiyor. Çöpe gitmesin."

Paketi açtım, içinde içecekler ve biraz da paketli tatlılardan vardı.

"Sağ ol abi. Hayırlı geceler," diyerek, kafeden çıkıp eve gittim.

Kafenin eve yakın olması işime geliyordu. Böylece otobüs ya da başka bir şey çekmeden direkt eve yürüyebiliyordum. Yirmi dakikalık bir yürüyüştü ama olsun.

Eve geldiğimde içeriden bağırış seslerinin yükseldiğini duydum. Babamın yine ortalığı ayağa kaldırdığını anlayınca derin bir of çektim. Cüzdanımdan paramı ve kartlarımı çıkarıp sutyenimin içine koydum. Kapıyı açmamla bir bardağın duvara atılması bir oldu. Kendimi korumaya çalışarak, kapıyı kapatıp oturma odasına girdim.

Beylikdüzü taraflarındaki bir apartmanın giriş katında ben, annem ve babam yaşıyorduk. Annem yakın çevrede bulunan lüks sitelerdeki evlere temizliğe gidiyordu. Babamsa alkol bağımlısı bir adamdı. Annem ondan ayrılmayı birkaç kez düşünmüştü ama bunu bir türlü yapamıyordu. Babam inşaatta çalışıyordu ve bir iş kazası sonrası sakat kalıp çalışamaz hâle geldi. İş yerinde kaçak çalıştığı için tazminat filan da alamamıştı. Bunlar ben ilkokula giderken olmuştu. O zamanlar babam psikolojik olarak çok zorlandı. Birkaç ay yatağa bağlı bir hayat sürmüştü. O zamanlar annemin, babamın altını değiştirdiğini bile görmüştüm. Bu duruma düşmek, babamı daha kötü yaparken öfkeye tutunmaya başladı. Tekrar ayaklandığında ayağı sekter bir hâldeydi ve yaşı da büyük olduğu için insanlar ona iş vermiyordu. O da kendini alkole verdi. Sonuç olarak alkolik bir babaya ve onu bırakamayan bir anneye sahiptim. Annem her seferinde "Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde kötü günde sözü verdiğim adamı bırakamam ben," diyordu. Ben de annemi bırakamıyordum. Bu yüzden bu kadar uzakta oturup, her gün okuluma gidip geliyordum.

"Neredesin sen kız?"

Babam öfkeyle bağırırken artık bu ses tonuna alıştığım için sakinliğimi koruyordum.

"Buradayım baba. İşten anca çıkabildim."

Sözlerimi dinlemeden, elimden çantamı alıp cüzdanımı çıkardı. İçinde sadece akbil, birkaç lira bozukluk ve kâğıt beş lira bırakmıştım. Babam onları cebine attı, cüzdanımı atarak evden çıktı. Bir evlat olarak babamı böyle görmek beni üzüyordu. Özellikle çocukluğumda benimle çok ilgilendiğini hatırlıyor olmak daha da üzücüydü. Her daim kötü bildiğin bir baba ile sonradan kötülüğünü gördüğün baba arasında çok fark vardı.

Yere düşen cüzdanımı alırken "Bu sefer neyin öfkesi bu anne?" diye sordum.

"Ev sahibi zam yaptı. Ona delirdi."

"Yine mi zam? Bu adam dolar her arttığında zam mı yapacak? Bu kaçıncı?"

Bin liradan üç bin liraya çıkardığında anlamalıydık zaten. İki odalı, depreme dayanıklılığı bile olmayan bu eve üç bin lira kira ödüyorduk. Ve daha da zam yapılıyordu. Öyle bir döneme denk gelmiştik ki sözelcileri bile sayısalcı yapabilirdi.

"Ben de bilmiyorum Esra. Bu sefer de beş bin lira dedi adam. Yoksa çıkın evimden diyor. Kış kapıda. Nereye gideceğiz biz Allah aşkına?"

"Anne beş bin nedir? Gözünü seveyim ya. Biz kira mı ödeyelim, fatura mı yoksa yetersiz beslenmeden ölmemek için temel ihtiyaç mı alalım? Ne yapalım?"

Kime anlatıyordum ki? Annemin elleri, dizleri, ayakları her gün saatlerce temizlik yapmaktan mahvolmuştu. Deterjana alerjisi oluşmuştu, buna rağmen temizliğe gidiyordu.

"Ben şimdi bir daha evlere nasıl zam yapacağım? Daha iki hafta önce yaptım Esra."

Annem hayıflanıp, koltuğa çökerken onunla birlikte ben de çöktüm. Neyi dert edeceğimi şaşırmıştım.

"Bir hâl çaresine bakacağız artık," diye mırıldandım ama çok yorulmuştum. "Dersler, hayat sıkıntıları ve zorlu bir baba," dedim nefes vererek.

"O kendine sinirli Esra. Kendini işe yaramaz hissediyor, öfkeleniyor."

"Anne lütfen. Onun yerinde olan herkes aynı şeyi yapmaz. Savunma babamı bana." Sinirle yerimden kalktım. Annem bir şey diyecekken sözünü kesip "Ders çalışıp, ödev yapıp yatmam lazım. Sonra konuşuruz."

"Kızım yüzünü göremiyorum ki konuşalım."

"Ne yapayım anne? Kışın açıkta kalmamak için çalışıyorum," dedim omzumu silkerek. Annemin yüzü düştü. O da neye ve hangi birine üzüleceğini şaşırmıştı.

"Yarın yan binadaki Gülten'e uğrayayım. Evde toka yapma işi vardı. Bahsetmişti bir ara. Olmadı, onu da yaparım."

"Ne zaman anne? Sabahtan akşama kadar temizlik yapıyorsun ve sonra gelip, kendi evini temizleyip babama yemek hazırlıyorsun. Senin vaktin mi var? Söyle, babam yapsın. Ayakta durmasına da gerek yok," dedim kızarak. Annem kızgın kızgın baktı bana. Olayın uzayacağını anlayınca da "Ödevim var demedin mi sen?" dedi.

"Kaçmaya devam," dedim odadan çıkarken.

Odama girince sutyenimden kartlarımı ve paramı çıkarıp cüzdanıma yerleştirdim. Yarınki derslerim için çantamı hazırlayıp ders başına geçtim. Onca yorgunluğa ve uykusuzluğa rağmen güzel bir şekilde ders çalıştım. Arada sıkılıp, sosyal medyada gezinirken akranlarımın kafelerde, barlarda kopup eğlenmelerine imrendim ama boş verip tekrar dersime yöneldim.

Saat gece yarısını geçerken babam zilzurna sarhoş olduğu belli olan sesiyle eve geldi. Işıklarımı söndürüp yatağa girdim. Telefonumdan alarm kurarken saate baktım. Bir daha Ercan Hoca'nın dersine geç kalmayı göze alamazdım. Bu yüzden bilerek bir saat erkene kurdum. Yatağa tekrar kurulurken yüzümdeki makyajın ağırlığını hissetmeye başladım. Evrim'in sözleri kafamda yankılanırken, önce kalkıp silmeyi düşündüm ama sonra o kadar üşendim ki gözlerimi kapattım.

Bedenim kaçta kalkacağına ve ne kadar yorulacağına alışık olduğu için bu kadar erken kalkmayı reddediyordu. Alarm öncesi homurdanmaya devam ediyordum. Zorlukla yataktan kalkıp üzerimi giydim. Gözlerim yarı açık bir şekilde makyaj yaptıktan sonra dünden hazırladığım çantamı takıp evden çıktım. O kadar erken bir saatti ki evde herkes uyuyordu.

Serin havaya adım attığımda, tüm uykum istemesem de açıldı. Sızlanarak durağa vardığımda normal saatimden daha da kalabalık olduğunu görüp dudağımı büktüm. Otobüs durağa yanaştı. İnsanlar binebilmek için yarışırken dışarıda kalan tek kişi ben oldum.

"Bir kişilik yer yok mudur? Lütfen. Tek ben kaldım," dedim sızlanarak. Önümde kapının dışına kadar çıkmış adam bana *sence* dercesine bakarken, ağlar gibi ses çıkarmadan edemedim.

"Biraz daha ilerler misiniz? Bakın, bir kişi dışarıda kaldı! Hava da soğuk. Yardımcı olun lütfen."

Ayaktaki yolculardan biri bağırırken benim de binebilmem için geriye doğru gitmeye başladılar ve minicik bir alana adımımı atıp içeri girdim. Ama metrobüs durağına kadar kapının dışına kadar çıkmış adamla bir bileşen olduk desem yeridir.

Zorbela metrobüs durağına geldim. Pek sıra yokken beklemeye başladım ve gelen metrobüsün ikinci kapısından bindim. Tekli koltukların önünde beklerken orta sıradaki koltukta bir gencin oturduğunu gördüm. Vay be! Bir genç ve oturuyor. Şaşırdım. Gerçi çocuk uyuyor ya da uyumuş numarası yapıyordu. Merakıma yenik düşerek çocuğa baktım. Saçları Sahra Çölü sarılığındaydı. Kumral mı yoksa sarışın mı oluyor, bilemiyordum. Buğday rengi bir teni vardı. Kalın dudakları pembemsiydi ve büyüklüğü kıskanmama sebep olacak kıvamdaydı. Benim dudaklarım daha inceydi. Üstünde kalın kıyafetler ve atkısı varken çantasına sarılmış, başını cama yaslayarak oturduğu yerde uyuyordu.

"Şanslı herif," diye mırıldandım kıskançlıkla. Elimi koltuğuna koyup, tutunarak bir saatlik yolculuğu ayakta geçirmeye başladım.

Zincirlikuyu Durağı'na yaklaşmaya başladığımızda Sahra Çölü saçlı çocuk gözlerini açtı. Etrafına bakınıp nerede olduğunu anlama-

ve yalnız. Hâline bakılırsa gerçekten uyumuştu. Geç kalmış gibi acele tavırlarla toparlandı. Kalktığında, tam dibinde olan benimle burun buruna geldi. Yeşil mi yoksa sarı mı çıkaramadığım güzel gözleriyle bana baktı. Kalbim kısa bir an acemileşip tuhaf tuhaf atarken, kendini toparlayarak normal düzeyde atmaya başladı.

"Zincirlikuyu," diyen otomatik kadın sesiyle çocuk yanımdan fırlayıp duraktan indi. Elim kalbime giderken önüme baktım.

Boş koltuk.

Kimse oturmadan hemen koltuğa kuruldum. Üç durak sonra ineceğimi umursamadan, başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım.

Okula geldiğimde yine ilk dersim Ercan Hoca'nındı. Kimse gelmeden amfiye girip ilk sıraya yerleştim, tek kalmak istemeyen Evrim de benimle gelmişti.

"Kızım ders başlamadan rahatça kahve içseydik bari ya."

"Geç kalmayı göze alamam Evrim. Ama sen gidebilirsin kızların yanına."

"Yok, olmaz. Lafa dalıp dersi unutuyorum. Sen benim alarmımsın. Sen olmadan gitmem."

"Sağ ol ya," dedim sahte bir alınganlıkla.

"Ne? Öyle değil mi?" dedi kıkırdayarak. Gülüp geçtim. Eşyalarımı çıkarırken aklıma sabahki Sahra Çölü saçlı çocuk geldi. Gözlerini hatırlayınca gülümsedim.

"Bu sırıtış ne?"

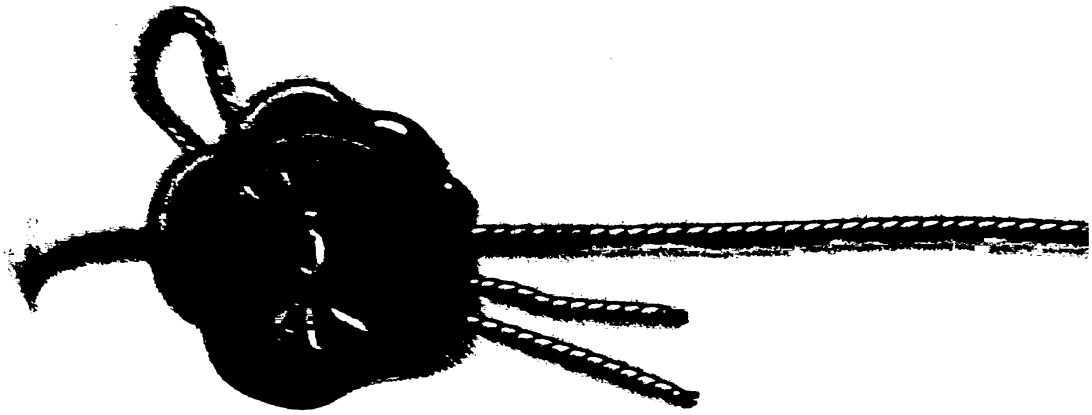
"Ay bugün metrobüste bir çocuk gördüm. Saçları böyle Sahra Çölü gibi sarı, gözleri ona eşlik eden güneş gibi sarı ya da kaktüs gibi yeşildi."

Oğlanı betimlerken, Evrim yüzünü buruşturarak suyunu içti. Her gün üç litre su içmeye çalışıyordu. Vücudu alışık olmadığı için dakikada bir tuvalete gidiyordu..

"Çocuğu ne biçim betimledin be."

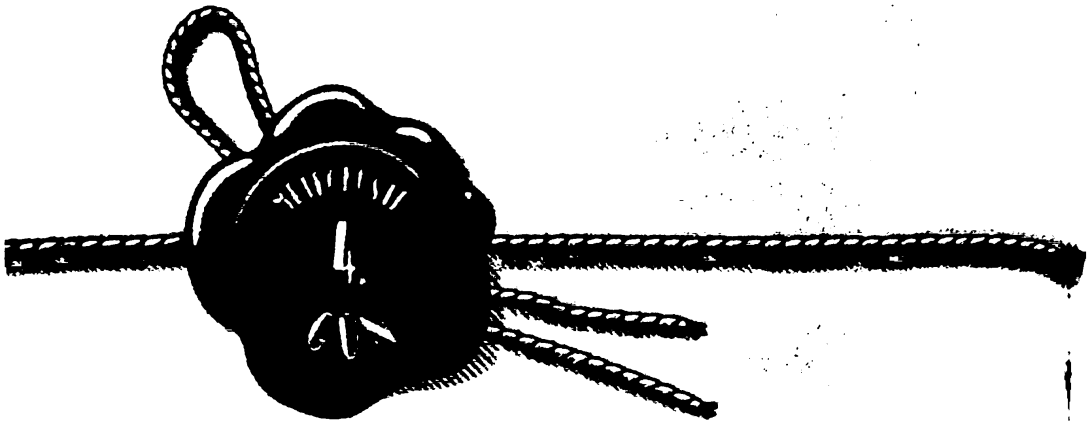
"E ama öyleydi," dedim sızlanarak.

"Aman, neyse. Bir daha göremeyeceğin çocuk için seninle kavga etmeyeceğim. Hafta sonu yeni bir mekân var, ona gidelim diyoruz." diyen Evrim hafta sonu planını anlatmaya başladı. Ama aklım o çocukta kalmadı desem büyük yalan söylemiş olurdum.

Evrim hakkın çıkar. O çocuğu bir kez daha gördüm. Ama o beni [illegible] Yine uyuyordu. Programlanmış gibi Zincirlikuyu Durağı'na gelince uyandı. Kalkarken kapı arasında durup beni gördü. Kısa bir bakış atıp memleketinden indi.

Eyy çok kalp? ♡
♡

Bugün de karşılaştık. Ama bu sefer erken uyandı. Yaşlı amcayı ayakta görünce, hemen yerinden kalkıp yer verdi. İlk kapıya yakın bir tarafa gidip, kulaklığını takarak müzik dinlemeye başladı. Bu sefer beni hiç fark etmedi.

Okula geldiğimde Evrim'in yüzünde tatlı bir sırıtış vardı.

"Hayırdır?" dedim gülümseyerek.

"Artık erkenden okula gelmene gerek kalmayacak bir haberim var sana," dedi. Meraklandım.

"Nedir?" diye sordum.

"Ercan Hoca bu dönem için izin istemiş," dedi Evrim. "Yerine Ekrem Hoca bakacakmış! O da aşırı rahat bir adam, biliyorsun. Ay çok şükür, erkenden derse girmekten kurtulduk resmen!"

Benden daha çok kendisi için sevinmiş gibiydi. Ama şimdi yalan yok, ben de sevinmiştim. Sabah altıda kalkıp, hazırlanıp yola çıkmak beni aşırı yoruyordu. Bir de bir saat erken geldiğim için sandalye tepesinde yarım yamalak bir uyku çekiyor, dersleri de anlayamıyordum.

"Ay vallahi çok iyi oldu," dedim sevinerek.

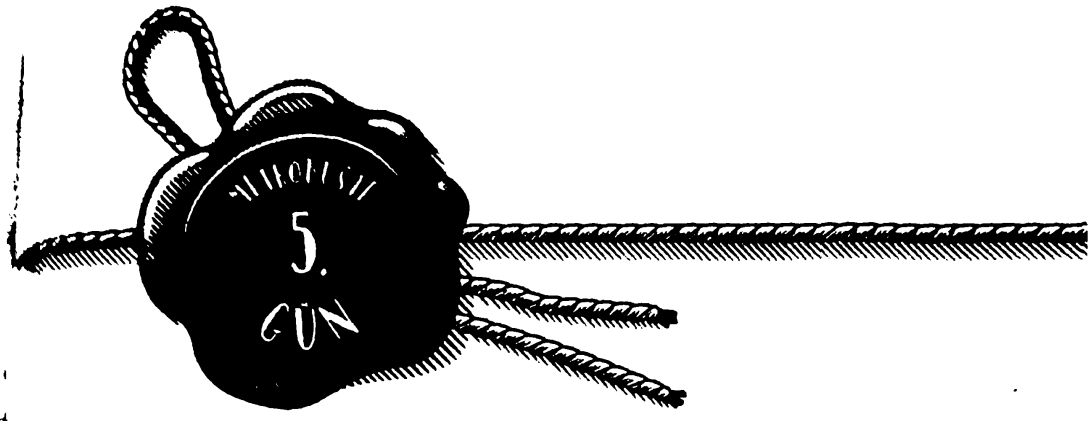
Evrim olduğu yerde dans ederek "Bugün cuma. Kopuyoruz!" dedi.

"Evet. Sizin eğlenmeye geldiğiniz mekânda garsonluk yapacağım," dedim amfiye doğru ilerlerken. Evrim yakınarak bana baktı.

"Sakın bana sana gösterdiğim mekânlara iş başvurusu yaptığını söyleme Esra," diye beni azarladı.

Kolumu omzuna atıp, sırıtarak "Sen beni alarm, ben seni İşkur gibi görüyorum," dedim. "Bu ilişki böyle ayakta kalıyor bebeğim."

Söylenerek gözlerini devirdi.

Bugün pazartesiydi. Evrim hafta sonu arkadaş grubuyla eğlenirken ben tüm gece çalışmıştım. Arada bir ısmarladıkları içkileri içip molalarımda onlarla takılmıştım. Hem eğlenmiş hem de para kazanmıştım.

Bugünden itibaren derse Ekrem Hoca gelecekti. Erkenden okula gitmeme gerek yoktu ama bir nedenden dolayı kendimi aynı saatte kalkarken buldum. Alışık olduğum otobüs yolculuğunu yapıp metrobüs durağına vardım. İkinci kapıdan binerken ortadaki koltuğun önünde durdum. Benim Sahra Çölü saçlı çocuk her zamanki gibi aynı koltukta uyuyordu. Sanki geldiğimi hissetmiş gibi başını camdan çekip bana baktı. İkinci defa göz göze geliyorduk. Bu sefer gözleri kaktüs yeşiliydi, yemin ederim.

"Siz böyle oturun isterseniz," dedi uykulu sesiyle. Oturduğu yerden kalkıp, bana yer verirken, şaşkınlıkla donup kaldım. Ortadaki koltuğun önünde durup birbirimize baktık. Kalbim yine hızlanmıştı. Ne diyeceğimi bilemeyip öylece ona baktım.

"Ben..." dedim kuru bir sesle. Yutkunarak kendime geldim. *Bence de gelmelisin Esra!* Çocuk sana oturman için yer veriyor. Hem de tekli koltuk! Otur çabuk.

Beynim yeni idrak eder gibi koltuğa hızlıca oturdum.

"Teşekkür ederim," demeyi başardım. Gülümseyerek başını salladı ve ortadaki koltuksuz alana gidip sırtını cama yasladı. Kulaklığını çıkarıp müzik dinlemeye başladı. Şarkıya sessizce eşlik ederken neyi dinlediğini aşırı merak ettim.

Tüm yol boyunca arada bir ona bakarak yolculuk yaptım. O ise her zamanki gibi Zincirlikuyu Durağı'nda bana bir kez bile bakmadan indi.

Okula geldiğimde, kafamda Sahra Çölü saçlı çocuk dolanıp duruyordu. Bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bana oturduğu yeri vermişti. Büyük jestti. Arabanın sağ koltuğunu tahsis etmek gibi bir şeydi.

"Sen yine neye sırıtıyorsun? Esra? Hey!"

Önümde bir elin sallanmasıyla korkuyla zıplayarak kendime geldim. Okuldan içeriye girdiğimi bile fark etmemiştim.

"Ödüm koptu be!" dedim korkuyla.

"Hayırdır? Bu sırıtış ne?"

"Evrim," dedim gözlerim kocaman açılırken.

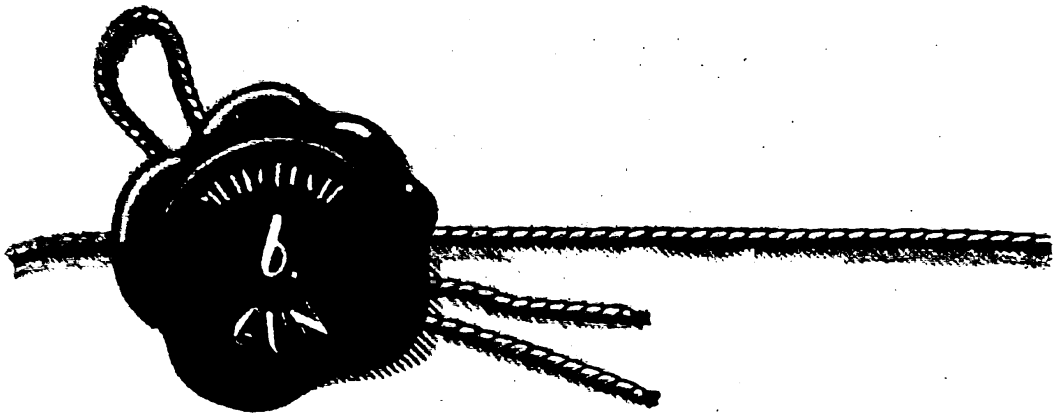
"Ne?"

"Ben galiba âşık oldum!" diyerek yakasına yapıştım. Evrim'in gözleri kocaman açılırken siyah saçları yakalarını çekiştirmemden dolayı önüne dökülmüştü.

"Kime âşık oldun?"

"Sahra Çölü saçlı çocuğa."

Ship, ship, shipp ♡♡♡

Sabah altıda kalktım. Biliyorum, kalkmama gerek yoktu ama o çocuğu görmek istiyorsam kalkmalıydım. Bir görür, iki görür derken o da bir şeyler hissederse sonunda açılırdık. Madem aşk tesadüfleri seviyordu, o zaman ben de bizim için yapay bir tesadüf anı kuracaktım.

İster istemez, kendime ekstra bir özen göstererek hazırlandım. Evden çıktığımda yine herkes uyuyordu. Yine de birini uyandırma korkusuyla sessizce ilerleyip evden çıktım. Sırt çantamı taktığım gibi otobüs durağına depar atarcasına hızla koştum. Ben durağa yaklaşmışken otobüsün duraktan ayrıldığını fark ettim. Bağırıp, elimi sallayarak otobüsü durdurmaya çalıştım. Şoför eliyle *hayır* işareti yaptı. Bu onların dilinde "*Arabada yer yok ve arkadan bir başka otobüs gelmeyecek,*" demekti.

Of çekerek balon gibi söndüm. Koşmayı kesip, yürüyerek otobüs durağına geldim.

On dakika sonra yeni bir otobüs geldiğinde durakta birkaç kişi olduğumuz için hepimiz binerek metrobüse doğru yol aldık.

Metrobüs durağına geldiğimizde otobüstekilerin çoğu benimle birlikte indi. Akbilimi okutup gelen ilk metrobüse ikinci kapıdan bindim. Heyecanla tekli koltukların oraya gittim. Ortadaki koltuğun önünde gülümseyerek durduğumda, orada bambaşka birinin oturduğunu görünce gülümseyen yüzüm somurtmaya başladı. Merakla etrafıma bakınarak Sahra Çölü saçlı çocuğu aradım ancak bulamadım. Oflayarak başımı direğe yasladım ve Altunizade Durağı'na kadar üzgün üzgün gittim.

Okula vardığımda mutsuz gözlerim Evrim'i aradı. Bulamayınca da mesaj attım. Kafede olduğunu öğrenince yanına gittim. Çocuğu görebilmek için bir saat erken yol alıyordum ve bu da bir saat okula erken geliyorum demekti. Evrim, Üsküdar'da oturduğu için evi yakındı ve bazen bilerek okula erken gelip arkadaşlarıyla takılıyordu.

Onu kızlarla otururken bulduğumda "Selam!" dedim. Heyecanlı gözlerini bana çevirip, yana kayarak oturmamı işaret etti ve karşısındaki kıza döndü.

"Başka ne görüyorsun?" diye sordu heyecanla. Kıza döndüğümde kahve falı baktığını gördüm. Evet, Evrim her hafta düzenli olarak burç yorumu okur, kahve falı baktırır ve ayda bir kez tarot falına giderdi. Bu kız da buna inanıyordu, ne yapabilirdik ki?

"Ay Evrim, bir haftada ne değişebilir? Yok kuzum. Sana söyleyebileceğim yeni bir şey yok," dedi kız sinirle.

"İnsan hayatı yedi saniyede bile yerle bir olur Sedef. Beni çıldırtma! Aşk yok mu aşk?"

Evrim siyah saçlarını geriye atıp boncuk gözlerini kocaman açtı. Aşk istiyordu ama bir türlü o aşka kavuşamıyordu. Her hafta yeni birine âşık olarak yanıma gelip haftanın sonunda *"Bu da şerefsiz çıktı,"* diyerek sönüyordu.

"Yok kuzum. Zorlama sen de," dedi Sedef ve bardağı kapattı. Evrim balon gibi sönerek, arkasına yaslanıp bana döndü. Dudaklarını bükerek baktığını görünce başını okşadım.

"Üzülme be Evrim. Elbet çıkar karşına."

"Nah çıkar! Gerçekten âşık olup sevmek isteyen insanların karşına hep bok oğlu bok çıkıyor. Ama gönül eğlendirmek isteyenler ohoo!"

Elini sallayarak gözlerini devirdi. Başından tutup kendime yasladım. Çocuklar gibi mızıldanıp bana sarıldı.

"Akşam kopalım mı Esra?" dedi çocuksu bir sesle.

"Bu gece barda mesai yapacağım. Ama gel, eğlen sen."

"Sen çalışırken eğlenemiyorum. Ayrıca hafa içi gece çalışması nedir Esra ya?"

"Ekmek parası," dedim omzumu silkerek. Babam yine kafayı yemişti ve ev kirasının bir kısmını alkole yatırmıştı. Açığı kapatmak için gece çalışmam gerekiyordu.

"Sen ne yaptın bugün?" dedi konuyu değiştirerek.

"Ne yapayım, Sahra Çölü saçlı çocuğu görürüm umuduyla yine sabahın köründe yola çıktım ama bu sefer göremedim."

"Kızım sen de malsın ya!" diyen Evrim benden ayrıldı. Ani ruh değişimiyle olduğum yerde kalakaldım.

"Ulan Yiğit, senin için ölüp bitiyor. Binası kampüsün en sonunda olmasına rağmen sırf seni görür umuduyla burada takılıyor be!"

Eliyle kendisine kahve alan Yiğit'i işaret etti. Ona döndüğümde bize baktığını fark ettim. Yakalanmışçasına gülümseyip başını salladı. Zorlukla tebessüm edip başımı salladım ve Evrim'e döndüm.

"Çocuk ondan bahsettiğimizi anladı Evrim. Ne yapıyorsun?" dedim dişlerimin arasından.

"Anlasın zaten beybi. İşine geliyor herifin."

Bir de dönüp Yiğit'e el sallamaz mı? Kalpten gidecektim! Yiğit de ona el sallayıp boş bir masaya tek başına oturdu.

"Seni görmek için arkadaşlarıyla bile oturmuyor. Aşk bu işte!" dedi Evrim ellerini iki yana açarak. Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Yiğit duyacak diye ödüm kopuyordu.

"Sessiz ol biraz," dedim kısık bir sesle.

"Evrim'in sessiz olduğu nerede görülmüş kuzum?" dedi Sedef. Yanında oturan bir başka kıza fal bakıyordu. Ondan da sıkılmış olacak ki üfleyerek bardağı bıraktı.

"Ay yok! Her hafta aynı şeyleri görmekten sıkıldım. Gelmeyin artık bana," dedi Sedef bunalarak. Yanındaki kız da somurtarak arkasına yaslanırken gözleri Evrim'i buldu. Nereye baktığını takip ederken Yiğit'i görünce yüzü soldu.

"Evrim, o çocuktan uzak dur," dedi kız. Evrim gözlerini Yiğit'ten hiç ayırmadan, gelişigüzel omzuma vurup "Ay, yok yok," dedi. "Kankama yürüyecek. O yüzden mecbur ben uzak duracağım."

Kızın gözleri bu sefer beni buldu.

"O çocuk tekin biri değil. Bir kız olarak uyarayım seni."

"Tanıyor musun ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Direkt tanışmışlığım yok ama bazı kızlardan bir şeyler duydum."

"Her duyduğuna inanma Hülya. Reddedildikleri için söylemiş olabilirler," dedi Evrim ciddi bir sesle. Hülya dahil hepsi *olabilir* dercesine başlarını salladı.

Evrim hiç çekinmeden, Yiğit'i işaret ederek "Hem baksanıza şu çocuğa," dedi. "Adının hakkını vererek yaşıyor. Yiğit gibi maşallah!"

"Bir de herifin suratına tükür istersen Evrim. He, ne dersin? Uzaktan kesmez seni," dedi Sedef alayla.

"Birazcık muhabbetim olsaydı onu da yapardım."

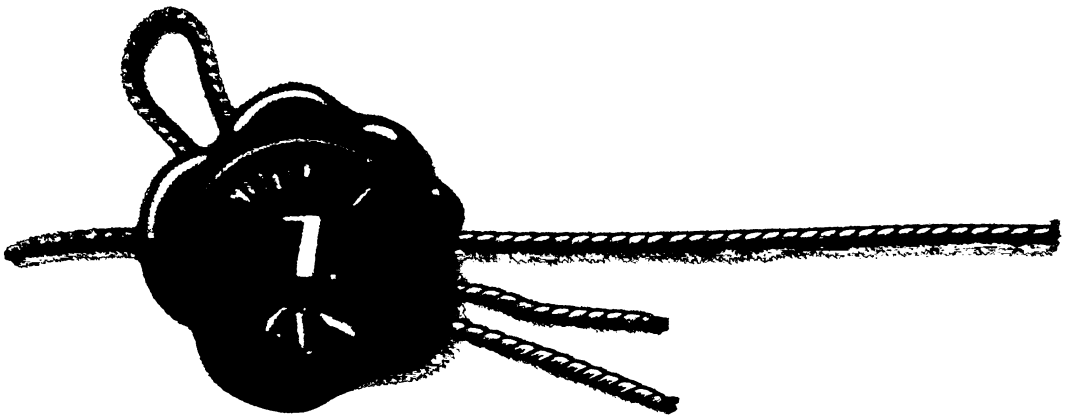
Evrim'in sözüyle hepimiz güldük. Ama biliyorduk ki haklıydı. Yapardı.

"Neyse, ben bir şeyler yiyip oradan derse gireceğim," diyerek ayaklandım.

"Ay kurbanın olayım simit yeme Esra. Git poğaça ye, sandviç ye ama simit yeme. Ha bir de Yiğit'i seç kanka."

Şakacı bir tavırla kafasına vururken, kıkırdayarak bozulan saçlarını düzeltti.

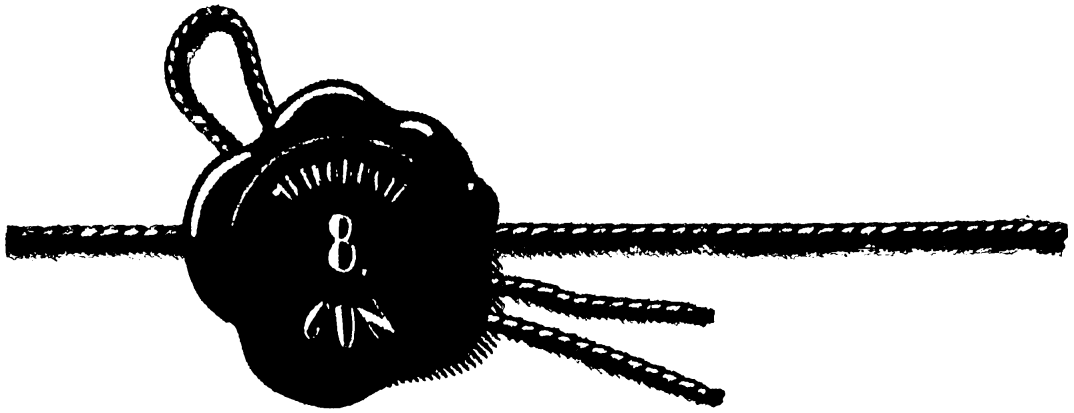
Yiğit belki karşımdaydı ama aklım Sahra Çölü saçlı çocuktaydı.

Bugün sadece üç saat uyuyabilmiş, bu sefer otobüse yetişmiştim ama. Hamza normalden erken bile gelmişti. Bunun sevinciyle metrobüs durağına geldiğimde, saraya girmeden ilk gelene bindim ama benimki orada yoktu. Oflayarak sırtımı cama yasladım.

Okula geldiğimde Evrim suratımı görünce inanamıyormuş gibi başını salladı ve bizim bölümde dolanıp arada bir bana bakan Yiğit'i işaret etti. Onu görmezden geldim.

Yiğit
Deffol
Kez000

Bugün de yoktu. Fakat bu sefer farklı bir şey yaptım. Bir mektup yazdım. İngilizcemi geliştirmek ve daha farklı cümleler kurabilmek için ona yazar gibi bir mektup yazdım ve Altunizade Durağı'nda bir su otomatının üstüne koydum.

Okula geldiğimde Evrim bana "İflah olmazsın!" dercesine bakıyordu. Onu görmeden de iflah olmayacaktım.

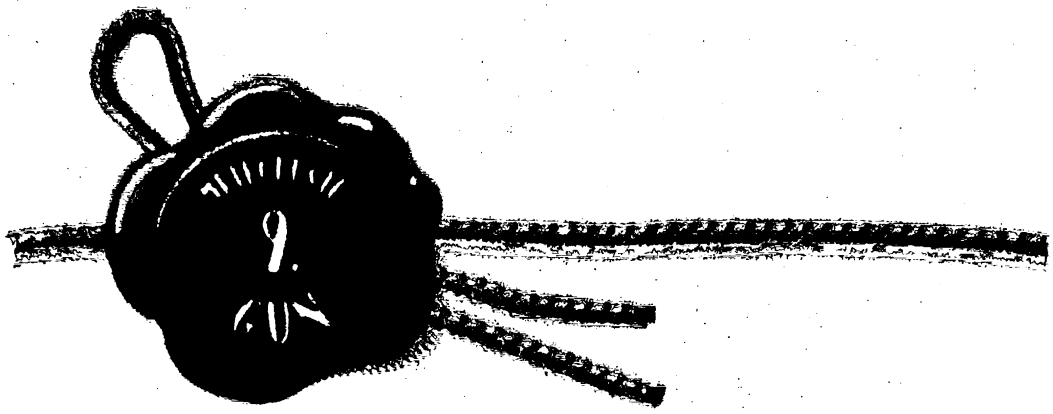
"Vazgeçip canlı kanlı olanı mı görsen acaba?" dedi başıyla Yiğit'i işaret ederek. Sözlerini duymazlıktan geldim.

"Ben olayı çözdüm Evrim!" dedim heyecanla. Beni elbette kale almadı. "Bak, her şey saatte bitiyor. Doğru saatte, doğru metrobüse binersem o çocuğu görebilirim."

"Esra. Canım arkadaşım. Esracığım," dedi Evrim birazdan gıcık olacağım şeyler söyleyeceğini belli ederek. "Sen bir çocuğu görebilmek için evden bir saat erken çıkmak ve aynı çocuğa sadece kaçamak bakışlar atmakla yetinirken karşında onu görmen için çırpınan bir adam var! Yapma bebeğim."

"Of Evrim! Kaçamak bakışlar atmamın sebebi çocuğun yanlış anlamasını istemediğimden kaynaklanıyor. Ben onu birkaç kere daha göreyim. Açılacağım ona."

"He yavrum he," dedi saçlarımı okşayarak. Bana inanmıyordu. Ama benim kendime olan inancım tamdı.

Göremedim. Üstelik bugün cumaydı ve araya hafta sonu girecekti. Onu gördüğüm saatlerde muhakkak metrobüste olmuştum ama yine de göremedim. Yine mal gibi erkenden boş yere okula gelmiştim. Ancak bu sefer o kadar erken gelmiştim ki takılacak kimse de yoktu. Bu yüzden Evrim'i arayıp evine gittim.

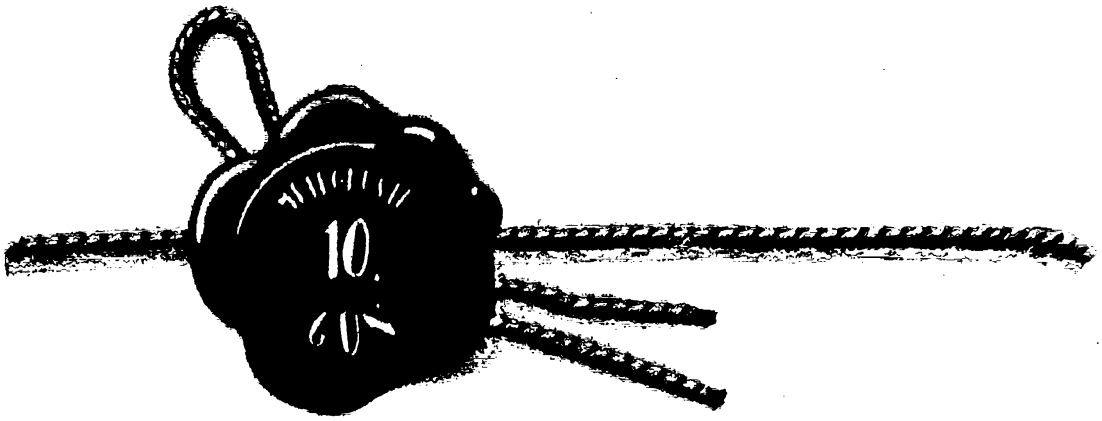
Kapıda gecelikleriyle beni bekliyordu. Umutsuzca başımı sallarken bana inanamayan bakışlar atıyordu.

"Sen bir malsın ama ben senin bu mal hâllerini de seviyorum. Geç içeri."

"Ben de seni seviyorum," diyerek ona sarıldım.

"Söz ver. Pazartesi de göremezsen Yiğit'e şans vereceksin."

Sırf Evrim'i kırmak istemediğimden "Tamam," dedim.

Pazartesi de eli boş döndüm. Bu iş artık kabak tadı vermeye başlamıştı. Sabahın daha da erken vaktinde kalkıp, gelen her metrobüse bakıp çocuk orada mı diye kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Mutsuzlukla okula girdiğimde ilk işim yine kafeye gitmek oldu. Evrim her zamanki gibi kafedeydi ve beni görünce el salladı. Ama bu sefer yanında Yiğit vardı.

Yanlarına giderken kendi kendime "Kaçışın yok Esra," diye mırıldandım.

"Selam," dedim zorlukla gülümseyerek.

Evrim sırıtarak "N'aber aşkım?" dedi.

"İyidir *beybi*, senden?" dedim ima dolu bir sesle.

"İyi benden de. Gel, Yiğit'le tanış." Evrim çocuğu işaret ederek "İletişim Fakültesi'ndeymiş ama bizim binada bir arkadaşı varmış. O yüzden buranın kafesini kullanıyormuş," dedi.

Evrim'in yanına otururken "Merhaba, Esra ben," dedim elimi uzatarak.

"Yiğit. Memnun oldum," dedi elimi sıkarak.

"Ay ben kendime kahve alayım," diyen Evrim ayaklanmıştı.

"Kahven var ya," dedim masadaki kahveyi işaret ederek. Gözlerini ikaz edercesine açarken tatlı tatlı sırıttım.

"Ay o soğumuştur. Ben yenisini alayım," diyerek bizi yalnız bıraktı.

"Çok tatlı bir arkadaşın var. Çok cana yakın," dedi Yiğit arkamdan.

"Öyle. Ama fazla cana yakın."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Tanımadığı insanlara karşı bile cana yakın. Cana yakın olursa can yakar."

Sözlerimle gülmeye başladı. Evrim onun gülmesiyle bize döndü ve beni tebrik edercesine başparmaklarını kaldırdı. İnanılır gibi değildi.

"Sözelci filan mısın? Güzel cümle kuruyorsun," dedi Yiğit. Güzel cümle kurmanın sözelci olmakla ne alakası olduğunu anlamayarak ona baktım ve "İngiliz Dili ve Edebiyatı," dedim.

"Ne güzel," dedi başını sallayarak. "Nerede oturuyorsun?"

"Beylikdüzü."

"Bana yakınmışsın," dedi. "Ben de Beykent'teyim."

"Ne güzel," diyen taraf bu sefer ben oldum.

"Araban filan var mı? Oradan buraya nasıl geliyorsun?" diye sordu bu sefer de.

"Metrobüsle geliyorum."

"Metrobüs mü?" dedi yüzünü buruşturarak. "Onca yol çekilir mi? Ben motorla geliyorum. Trafiğe de hiç takılmıyorum. İstersen numaranı ver bana. Benim buraya geldiğim günler uyuşuyorsa seni de alıp geçerim."

"Yok, hiç zahmet etme. Çok teşekkürler," dedim başımı sallayarak.

Yiğit koltukta öne doğru kayıp, telefonunu çıkarırken "Ne olacak ya?" dedi. "Aynı yere gidiyoruz zaten. Versene numaranı."

"Ne oluyoruz?" dedi Evrim merakla bize bakarken. Yiğit'in telefonunu açtığını görünce gözleri heyecanla açıldı.

"Aynı yerde oturuyormuşuz. Boş yere metrobüslerde çürümesin. Aynı günlerde birlikte geliriz diyorum," diye açıklama yaptı. Bu açıklama en çok Evrim'in hoşuna gitti.

"Ne güzel düşünmüşsün Yiğit. Adın gibi Yiğit bir çocuksun be!" diyerek çocuğun sırtına vurmaz mı? Gözlerimi ikaz edercesine açarken Yiğit gülüyordu.

"İhtiramen bile yeterli. Çok teşekkür ederim ama ben kendim gelirim," dedim teklifi bir kez daha reddederek.

"Kar da geliyor. Yine de bulunsun numaram. Ne diyor siz İngiliz-ler? [illegible]" Tatlı tatlı sırıtıp, başını yana eğerken Evrim orada eriyecek gibiydi. Zorlukla tebessüm edip, telefonunu alarak numaramı tuşladım. Beni çaldırıp, numaramı kaydederken, gelen çağrıyı reddedip Yiğit'e baktım.

"Bir gün dışarıya da çıkalım. Çok güzel mekânlar biliyorum."

"Esra'dan daha iyi bilemezsin," dedi Evrim gülerek.

Yiğit'in gözleri parlarken "Hadi ya," dedi.

"Garsonluk yaptığım için öyle söylüyor. Mekân mekân dolaştığım için değil," diyerek Evrim'in cümlesine bir açıklama getirdim.

"Ne güzel. Bize de bir yerler tavsiye edersin artık. Bunu bir yemekte oturup konuşmaya ne dersin?" dedi Yiğit gülümseyerek. Fazla hızlı ilerlediğini düşünürken bu durumdan rahatsız oldum. Bunu da yürüme yansıtırken, Evrim kızarak bana baktı. O, Yiğit'i yıllardır tanıyor gibiydi.

"Bakalım," dedim başımı sallayarak.

"Bakalım o zaman,"* dedi Yiğit göz kırparak. Bulunduğum atfı anlayıp, karşılık vermesi hoşuma giderken gülümsedim.

Yerinden kalkarken "Sonra görüşürüz," diyerek gitti.

Evrim tuhaf sesler çıkararak "Eridim be!" dedi.

"Sen herkese eriyorsun Evrim," dedim gözlerimi devirerek.

"Kanka kabul et. Tatlı çocuktu. Ne yanlışını gördün şimdi? Bir yerde Yiğit, öteki yerde adını bile bilmediğin bir çocuk. Yaşını bile bilmiyorsun! Belki senden küçük."

Evrim'e kızsam da haklı olduğu ortaydı. Ama Sahra Çölü saçlı çocuk benden genç durmuyordu. Üniversite öğrencisine benziyordu. Uzun ve yapılıydı. Yüzünde olgunluk vardı. Ama şimdiki liseli gençler de öyle olabiliyordu. Evrim kalbime nifak tohumlarını ekerken, ona kızgınca baktım.

---

*(İng.) "Her ihtimale karşı". *(e.n.)*

*Mevsimsiz adlı diziye gönderme yapılmış. *(e.n.)*

"Haklı olduğumun gayet farkındasın," dedi saçlarını geriye atarak. Farkında olduğum için sessiz kaldım.

"Yok, ben karar verdim. *AirDrop*'umu[1] herkese açık yapacağım," dedim ciddiyetle. Metrobüste fazla vakit geçirmeyen arkadaşım ne demek istediğimi anlamayarak baktı bana.

"Ne alaka kanka?" diye sordu.

"*Inkigayo*'da sandviç neyse metrobüste AirDrop odur," dedim kendimden memnun bir gülüşle. Fakat Evrim ağzıma bir tane geçirmek ister gibi bakıyordu bana.

"Sen üniversite ikinci sınıfsın Esra. Lise iki değil! Ne diyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum be!"

Şimdi anlatacaklarımı duyunca daha da sinir olacak ve bana delleneccekti. Ama kendimi ifade etmek için buna ihtiyacım vardı.

Tamamen ona dönerek "Bak şimdi," dedim. "Güney Kore'de..." dememe kalmadan ağız dolusu küfürler edip bana arkasını döndü. *K-Pop* şarkılarını sevmeyen Evrim'i bir dönem bu şarkılarla sıktığım için bu konuları açmamı da sevmiyordu. Herkesin bir zevki vardı ve *K-Pop* Evrim'e uymuyordu.

"Ağzına çakmamam için bir sebep söyle bana," dedi dirseğini işaret ederek.

"Kendimi ifade edebilmek?" dedim soru sorarcasına.

"Güney Kore'yi AirDrop'a nasıl bağlayacaksın merak ettiğim için dinleyeceğim seni. Anlat kanka," dedi bana dönerek. Saçlarımı geriye atıp, rahat bir pozisyon alarak heyecanla anlatmaya başladım:

"Bak şimdi. Güney Kore'de müzik programları olur, tamam mı? *Inkigayo* da onlardan biri. Orada idoller iletişime geçebilmek için hoşlandıkları idollerin sandviçlerine numaralarını koyarlarmış."

"Niye?" dedi baygın bir bakış atarak. "Az önce Yiğit'in yaptığı gibi normal bir şekilde numaralarını isteyebilirler."

"Konuyu dağıtma!" dedim dizine vurarak. Eğer idoller konusuna girersek bir daha çıkamazdık ve onun uzun laflarını çekemezdim.

"İşte tıpkı böyle, insanlar AirDrop ile numaralarını başkalarına

[1] IPhone telefonlarda kullanılabilen dosya paylaşma hizmeti. *(e.n.)*

gönderiyorlar. Ama bazen çok tuhaf şeyler de gelebiliyor, bu yüzden ben kendiminkini sadece kişiler moduna aldım. Fakat bu çocuk için her şeyi göze alıp açacağım."

Kendimden emin bir şekilde durup, ona bakarken Evrim bana "*Sen bir malsın!*" der gibi bakıyordu.

"Of Evrim! Destek ol! Köstek değil!" diye arkadaşıma bağırdım.

"Kanka destek olunacak tarafı mı var? Yahu çocuk belki *Android* telefon kullanıyor. Hadi onu geçtim, bu olay başlı başına saçma! Metrobüste arada bir denk geldiğin biri! Öteki tarafta aynı okula gittiğin, sürekli karşında olan ve sana ilgi duyan iyi biri var Esra."

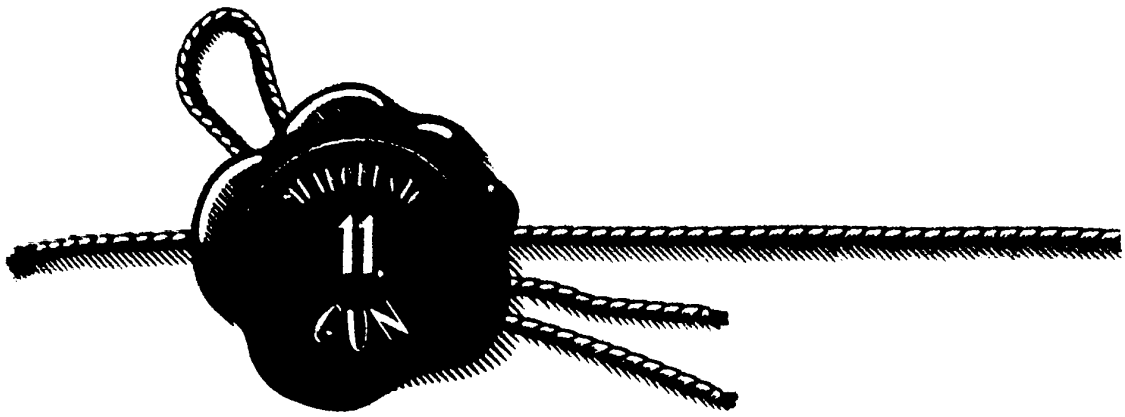
Haklıydı. Kabul ediyordum. Mantık açısından doğru seçenek Yiğit'ti, evet ama kalp açısından her şeyiyle Sahra Çölü saçlı çocuktu.

"Bu çocuğa şans ver Esra," dedi Evrim istemediğimi anladığında. "Metrobüsteki çocuğa yine bak. Yine ara. Ama Yiğit'e de bir şans ver be yavrucuğum."

Pes ettim.

"Of! İyi, tamam!"

Evrim neşeyle bağırıp, boğazıma yapışırken kıkırdadım. Biliyordum ki iyiliğimi isteyen bir arkadaşa sahiptim.

Bu sabah bir farklılık yaptım ve sabah beşte kalktım. Saçma bir hareket olduğunun farkındaydım fakat o tesadüfleri tekrar ortaya çıkaracaktım. Hemen hazırlandım ve kendime yolluk yaptım. Bunu düşünmek bile gülmeme sebep olurken, mutfakta yere çöküp sessizce gülmeye başladım.

"Ne yapıyorsun sen öyle?"

Babamın sesini duyunca, öksürerek gülüşümü durdurdum ve ayağa kalktım. Babam eve yeni geliyordu. Üstü başı dağılmış ve alkole bulanmıştı.

"Yok bir şey," demeyi başardım. Kayık gözlerini bana çevirdi. Tezgâhta hazırladığım sandviçi görünce, beni kenara itip onu aldı ve yere oturup yemeğe başladı. Bu hâliyle acınası görünüyordu ve bu da kalbimi yaralıyordu. Çocukken bana beslenme çantası hazırlayan, akşam yemeğimi elleriyle yediren babam şimdi yere çökmüş sandviçimi yiyordu.

"Çıkıyorum ben," diye mırıldandım.

"Nereye?"

"Okula."

"Bu saatte?" dedi dışarıyı göstererek.

"Otobüs çok dolu oluyor. Almıyorlar. Geç kalıyorum sonra," dedim hızlıca. Hızlı konuşunca kolay yalan söyleyebiliyordum.

Daha fazla soru sormasına izin vermeden hızlıca evden çıktım, otobüs durağına gittim. Durağa geldiğimde bomboş olduğunu gör-

düm. Hatta gelen otobüs bile boştu. Rahatlıkla binip metrobüs durağına hemencecik vardım. Fakat bu sefer de tahminimden erken varmıştım.

Simitçiden kendime iki simit alıp turnikelerden geçtim ve metrobüs durağında beklemeye başladım. Her gelen aracın içine girip onu arıyor, olmadığını görünce geri çıkıyordum.

Bir saat boyunca bu böyle devam etti.

Elimdeki iki simit bitmiş, takatim kalmamıştı. İnsanlar gelmeye başlamıştı ve binip inen bana sinirle bakıyordu.

"Bu sefer olsun Allah'ım, lütfen," diye dualarımı gönderip gelen metrobüse bindim. İçimden bildiğim tüm duaları okurken, ikinci kapıdan sağa dönüp tekli koltuklara baktım ve onu gördüm.

Onu. Gördüm!

Olduğum yerde dans edip, zıplamamak için kendimi sıkarken bir iki durak sonra gözlerini açışını izledim. O gözler bana döndüğünde heyecandan kalbim yerinden çıkacaktı.

Oturduğu yerden kalkıp "Siz böyle geçin isterseniz," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Baş selamı verip, ortadaki boşluğa giderken, sırıtmadan edemedim. Hemen saatimi kontrol ettim. Altıyı elli beş geçiyordu. Bundan sonra tam bu saatte gelen metrobüse binecektim. Başka çaresi yoktu!

Güle oynaya okula geldiğimde, Evrim'i bu sefer kafede bulamadım. Muhtemelen bugün erken saatlerde dersimiz olmadığı için gelme gereksinimi duymamıştı. Bu yüzden tek başıma kafeye gittim.

Ve Yiğit'i gördüm. O da beni görünce el salladı. Kaçamayacağımı anlayınca, zorlukla gülümseyip yanına gittim.

"Selam, nasılsın?"

"İyi, sen?" diye karşılık verdim.

"Seni gördüm daha iyi oldum," dediğinde sadece tebessüm ettim. Aramızda sessizlik oluşurken konuşan Yiğit oldu.

"Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel. Senin?" diye sordum.

"Güzel. Son sınıfım zaten. Öğrenciliğin son demlerindeyim. Tadını çıkarmaya bakıyorum."

"Ne güzel. Staj filan yapıyor musun bir yerde? Var mı bir şeyler?" diye sordum merakla. Sırıtarak arkasına yaslandı.

"Yok ya. Babam tutturdu üniversite diye. İstediğimden değil. Zaten babamın yanında çalışacağım."

"İletişim Fakültesi'ndeydin. Baban medya sektöründe filan mı?"

Soruma kahkahayla cevap verirken neyi kaçırdığımı merak ettim. Tuhaf bir soru sorduğumu da düşünmüyordum.

"Bizimkiler tekstilciler. Medya ile uzaktan yakından alakaları yok."

"O zaman ne diye bu bölümdesin?" diye sordum anlamayarak.

"Ya ben lisedeyken gazeteciliğe merak salmıştım. Babam da illa üniversite mezunu olacaksın deyince bu bölümü okuyayım dedim. Yoksa babamın yanında işim hazır."

O kadar saçmaydı ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Üniversiteni oku ama gel yanımda çalış. Belki kendi istediği bölümü okusa böyle olmayacaktı.

"Sen ne istiyorsun peki?"

"Seninle yemeğe çıkmak."—) Serpsiz diye yorumladım?

"Anlamadım?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Birden konuya pat diye dalması beni şoka uğratmıştı. Oturduğu yerde doğrulup bana yaklaştı.

"Esra, ben konuya direkt girmeyi severim. Senden çok hoşlanıyorum. Hoşlanmasam her Allah'ın günü sizin binanızda olmam. Bana bir şans veremez misin?" Hiç belli olmuyor knk?

Gözlerimin içine böyle heyecanlı ve istekli bakarken bir şey diyemedim. Keşke ben de böyle açık olabilseydim. Onu görebilmek için

erkenden kalkıp, adını bile öğrenememektense karşısına geçip böyle duygularımı söyleyebilseydim.

"Ben..."

Sözlerimin olumsuz olacağını anlayınca elimi tuttu.

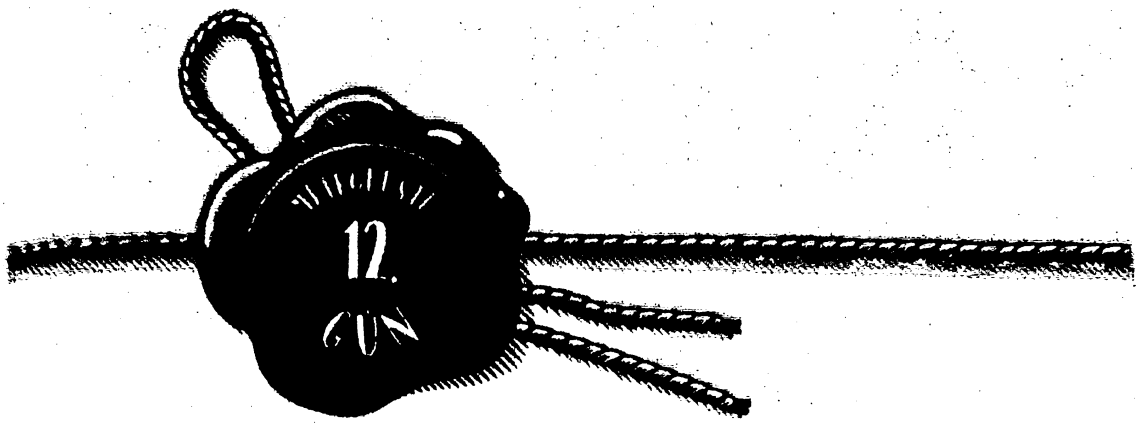
"Hemen karar verme. Biraz vakit geçirelim. Birbirimizi tanımadan karar vermeyelim."

Gözlerimin içine istekle bakarken diyecek bir şey bulamıyordum. Karşımda gerçekten olabilecek biri varken kalbim hâlâ aynı kişide takılı kalmıştı. Fakat bir hayale tutunarak gerçeği kaybetmek de istemiyordum. Yiğit duygularını açıkça söylüyordu ki bu iyi bir şeydi. Ayrıca "*Gel çıkalım,*" demiyordu. "*Deneyelim ve bakalım,*" diyordu.

Pes ederek nefesimi dışarı verdim.

"Tamam, deneyelim," dedim.

Allah kahretsin bee

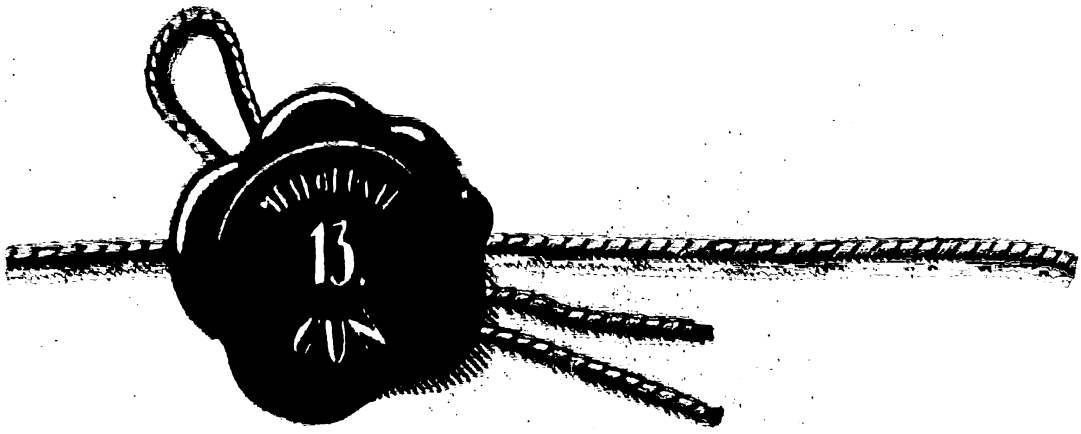
Yaptığım belki yanlıştı ama kendime engel olamadım. Saat tam altıyı elli beş geçerken, gelen metrobüse herkesi iterek bindim. Tekli koltukların olduğu yere gittiğimde Sahra Çölü saçlı çocuğumu gördüm. Başını cama yaslamış, uyuyordu. Tam önünde durdum.

Yine bir iki durak sonra uyandı. Başını kaldırıp bana baktı. "Siz böyle oturun," diyerek yerini bana verdi. Teşekkür ederek, yerine otururken o da boş kısma geçti. Kulaklığını takıp, müzik dinlerken ben de kulaklığımı taktım. Arada bir ona bakarak tüm yolculuğu geçirdim. Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde yine indi.

Altunizade Durağı'na geldiğimizde su otomatının üzerine yeni bir mektup bırakıp okula doğru ilerledim.

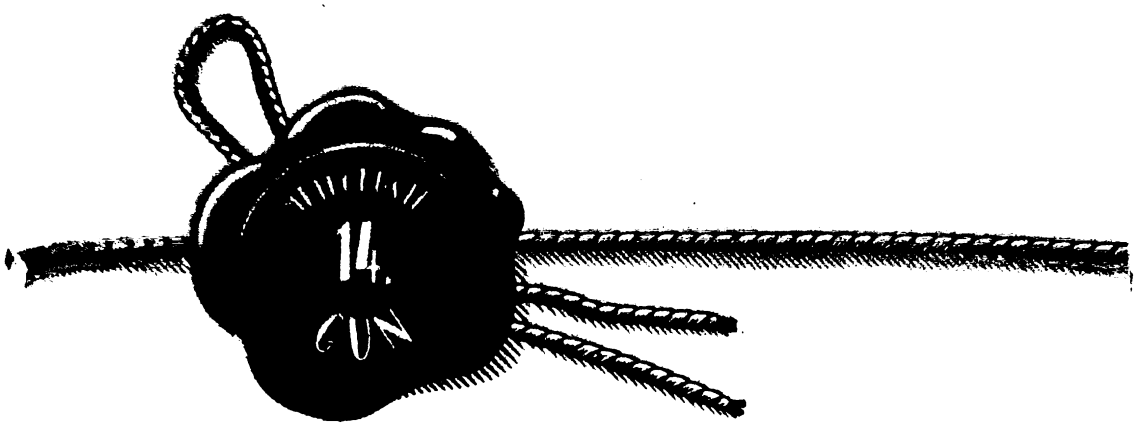
Okula geldim, Yiğit elinde iki kahveyle beni bekliyordu. Ders saatine kadar onunla vakit geçirdim. Oldukça komik biri olduğunu keşfettim.

NEE?!

Bugün de onu gördüm. Yine anlaşmış gibi uyanıp bana yerini vermişti. Ama bu böyle olacak gibi değildi. Artık saati öğrendiysem sıra adını öğrenmeye gelmişti. Sadece görmek kalbimi bu kadar hızlı attırıyorsa bir şeyler var demekti.

Fakat öte yandan Yiğit vardı. İlgili ve alakalı biriydi. Bugün öğle arasında yemeğe çıktık. Anladığım kadarıyla aile baskısı gören ve bu yüzden kendi hayatını yaşayamayan biriydi. İyi bir çocuğa benziyordu. Böyle olunca kendimi iki tarafı da idare ediyormuş gibi hissediyordum. Ama niyetim bu değildi. Yanlış anlaşılmaya mahal vermemem gerekiyordu.

Uyuyakalmıştım! Daha doğrusu babam gece odama girip, telefonumu alarak el feneri niyetine kullanmış ve sonra odama geri koymaya gerek duymamış! Sabah onunla bir ton kavga ederken derse geç kalacağımı idrak ettim. Taksiyle gitsem bile yetişemeyeceğimi biliyordum. O an aklıma Yiğit gelmişti. Motoru vardı. Onu aramak istemiyordum ama kendimi çok mecbur hissediyordum. *Keşke motor çağırabileceğimiz bir uygulama olsaydı.* İstemeyerek de olsa Yiğit'i aradım.

"Esra, selam! Nasılsın? Aramana çok mutlu oldum," dedi telefonu açar açmaz.

"Selam Yiğit. Telaşlıyım, sen nasılsın?" dedim dürüst olarak.

"Niye telaşlısın? İyi misin?"

"Yiğit okula geçtin mi? Evde misin?"

"Neden? Ne oldu ki?"

Soruma soruyla karşılık verirken ne diyeceğimi bilemedim. Saate baktığımda çok geç kalacağımı anladım.

"Ya ben uyuyakaldım. Bugün sabahtan çok önemli bir sınavım vardı. Eğer okula geçmediysen birlikte geçelim mi diyecektim."

"Ben de bir şey oldu sandım Esra. Olur tabii. Konum at, geliyorum."

"Ciddi misin?" dedim heyecanla.

"Evet," dedi gülerek.

"Çok teşekkür ederim!"

Sesimin heyecanlı çıkmasına engel olamadım. Telefonu kapattığım gibi hemen hazırlandım.

Evden çıkarken babamın oturma odasında, yerde uyuduğunu gördüm. Etrafı boş şişeler ve çerezlerle doluydu. Kavgamızdan sonra hiçbir şey olmamış gibi içmeye devam etmişti. Üzerine doğru yürüdüğümde onu yetersiz gördüğüm için böyle yaptığımı, sakat olmasaydı böyle davranmayacağımı söyleyip küfürler yağdırmıştı. Hâlbuki ben onun bu tavırlarına üzülüyordum, bulunduğu hâle değil.

Yiğit beni derse zamanında yetiştirmişti. Motorundan inerken, yanağına bir öpücük kondurmadan edememiştim. Eğer sınava giremeseydim çok kötü şeyler olurdu. Neyse ki güzel geçen bir sınav olmuştu ve ardından rahatlatıcı bir kahve içmiştim.

Evrim dersi bitince yanıma gelmişti ve ona da olan biteni anlatmıştım.

"Kızım çocuk iyi biri işte. Neyi zorluyorsun?" Bir şey söylemeden gözlerine baktığımda kaşlarını çattı. "Hâlâ metrobüsteki çocuk mu?"

Sorusuna verdiğim cevap, başımı koltuğa yaslayıp tavanı izlemek oldu. Ağzında bir şeyler mırıldanırken bana küfrettiğine emindim.

"Esra, mal mısın yoksa taklit mi yapıyorsun?" dedi kızgın bir sesle. Üfleyerek ona baktım.

"Yiğit'in iyi biri olduğunun farkındayım ama o çocuğu kafamdan silemiyorum. Hele ki her gün görüyorken."

"Her gün görmek için bir saat erken kalkıyorsun gerizekalıcığım," dedi sahte bir sırıtmayla. Haklı olduğunu görmezden geldim.

"İkisi de kendi köşelerinde iyi," diye saçma bir savunma gerçekleştirdim. Evrim bana *ciddi olamazsın* der gibi baktı.

"Esra, sen Yolki Tolki'* misin? İkisini aynı anda sevdiğini de söyle, tam olsun," dedi elleri kolları ayrı hareket ederken.

"İkisini aynı anda sevmiyorum. Birini mantığım, birini kalbim seviyor."

"Konuştukça batıyorsun be," dedi. Saçlarını sıkıntıyla karıştırdı. Başını tekrar koltuğa yaslayıp hayallere daldım. Ancak arkadaşımın rahat duracağı yoktu.

"Bak, bu çocuk senin kafanı karıştırıyor. Gözden ırak olan gönülden de ırakır. Sen bu hafta normal saatinde gel. Hatta Yiğit'le gel. O zaman onu unutacaksın."

Evrim her zaman mantıklı şeyler söyleyen biriydi. Ama kendimi onu görmemeye hazır hissedemiyordum. Bu yüzden ağzımı açıp, olumsuz şeyler söyleyecekken, Evrim parmağını dudaklarımın üzerine koyup buna engel oldu.

"Önce dene Esra. Görmediğin hâlde unutamıyorsan bir hâl çaresine bakacağız. Ama böyle olmaz."

Ciddiyetle bakarken gözlerini üzerimden çekmedi. Haklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Bu yüzden pes ederek başımı salladım. Evrim gülümseyerek parmağını çekti.

"Bugün cuma. Yiğit'le bir program yapsanıza. Bu sefer sen teklif et."

"Çocuğun motoruyla geldim. Kahve ısmarladı, öğle yemeğini de o ısmarladı. Akşam yemeğini de ben ısmarlayayım. Ama bu çocuk zengin be! Benim garsonluk yaptığım mekânlarda takılıyor. Yemek parasını nasıl çıkaracağım ben?"

Yakınarak arkadaşıma baktım. Eğer onu yemeğe çıkarırsam beş yüz lirayı rahat gözden çıkarmam gerekecekti. Neredeyse bu haftaki tüm kazancımı bir yemeğe yatırmam gerekecekti. Fakat bir yemek ısmarlamalıydım. Ne de olsa beni sınava yetiştirmişti.

"Olmadı sana borç veririm. Sen bana parça parça ödersin. Düşünme bunları," diyerek omzuma vurdu.

"Nasıl düşünme Evrim ya? Yani her seferinde senden borç alarak mı çocuğu yemeğe çıkaracağım? Ayrıca öyle sürekli yemeği ona öde-

*Sadakatsiz adlı diziye gönderme yapılmış. *(e.n.)*

zamanı. Madem eşitiz, tamı olsun," dedim elimi kaldırarak.

"Cüt lüfü, ne var bunda? Yani artık bir mamı almak için kredi çekecek duruma gelmişiz. Yemek için de kankamdan borç al. Seni bütün evinden çıkarmaya geldiğimde kapı açılmıyor, sandık kalkmıyor, ıra kan kesmiyor, ayakları tutmuyor diyerek dümürlürüm ben onu," dedi neşeyle elini sallarken.

Basit bir görüşmenin sonucunu evlenmeye bağlayan arkadaşına gülmeden edemedim. "Âlem kızsın Evrim ya," dedim gülerken.

"Öyleyim tabii. Ee, ne yapacaksın? Yemeğe mi çağıracaksın?"

"Şimdi gidip kahve alacağım ikimize. Bu sefer ben onun fakültesine gideceğim. Hem tekrar teşekkür edip hem de yarın akşam yemeğe çağıracağım."

"Kız," dedi omzuyla omzumu itirirken. "Buğün yanaksın, yarın dudaksın sonra başka yerlerinden öpersin artık."

"Evrim ya!" dedim yüzümü buruşturarak. Yerimden hızla kalktım.

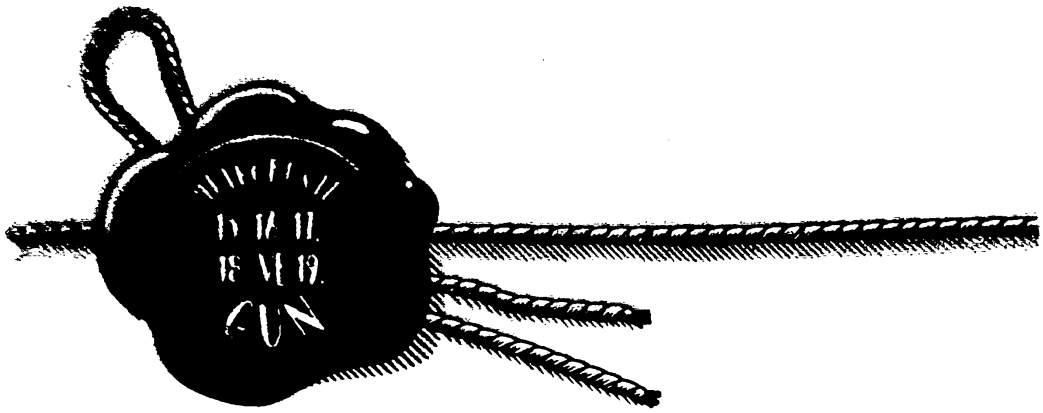
"Ay, ne var? Bunlar iki kişi arasında yaşanan doğal şeyler. Niçin utanıyorsun be?"

Ellerini iki yana açıp tek kaşını kaldırırken iflah olmaz arkadaşıma baktım. "Ben Yiğit'e gidiyorum," dediğimde kocaman sırıttı.

"Allah'ım, sözüme bak! Kulağa nasıl da harika geliyor. Çüt aşkım, git! Yiğit'ine git!"

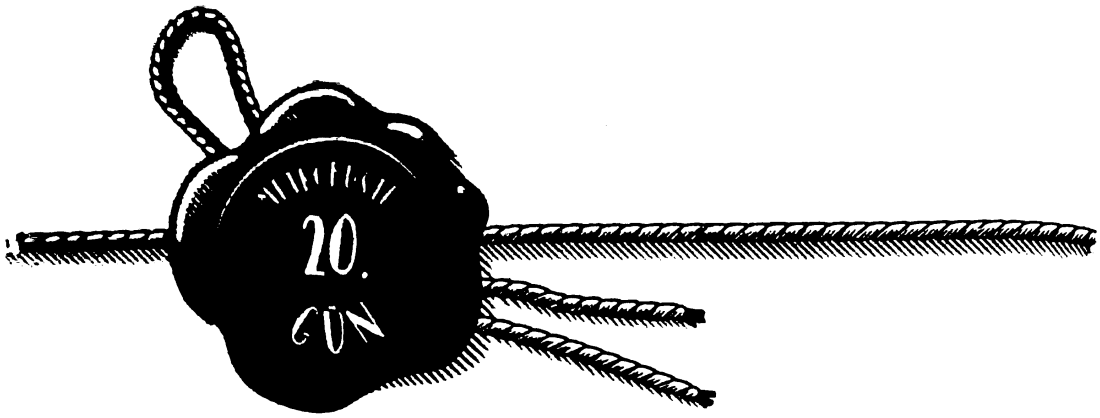
Deli arkadaşıma gülerek Yiğit'in fakültesine doğru ilerledim.

ly bu arada (kusma emojisi)

Muah

Seni satmış gibi oldum, özür dilerim Sahra Çölü saçlı çocuk. Bu hafta Yiğit'le okula gidip geldiğim için seni göremedim. Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur dediler ama ben metrobüse baktığım her an seni hatırlamaya devam ettim. Gözlerimi sabah altıda açtım. Metrobüse gitmeye can atsam da kendimi tuttum. Yani, seni henüz unutamadım.

Bugün cumartesiydi. Yiğit'le dışarıya çıkacaktım. Daha doğrusu onu çalıştığım mekâna götürecektim. Böylece çalışan indiriminden faydalanmayı düşünüyordum. Bu fikrimi çalıştığım kafede gerçekleştirmek isterdim lakin işverenim kabul etmedi. O yüzden Yiğit'e yemek sonrası buluşmayı teklif etmiştim.

Mutfaktan kırılma sesleri gelince olduğum yerde sıçradım. Anneme bir şey oldu korkusuyla odamdan çıkıp mutfağa girdiğimde babamı buldum. Annemi mutfak tezgâhına kıstırmış, elindeki bardağı yere fırlatıyordu.

"Nerede dedim sana?" diye anneme doğru bağırdı.

"Baba! Ne yapıyorsun?"

Öfkeyle bağırıp, onu geri çekerek annemi kolları nın arasına aldım. Babam deliye dönerek çılgın gözlerini bana çevirdi. Saçlarımdan yakalarken bağırmamak için dişlerimi sıktım. Annem araya girip ayırmaya çalışsa da babam üzerine bardak fırlatarak geri gitmesine sebep oldu.

"Bırak!" diye bağırdım öfkeyle. Elini vurmak için kaldırdığında ondan önce davrandım ve sakat bacağına sert bir tekme attım. Acıyla bağırıp geri çekildi. Tek ayak üstünde zıplarken yere düştü.

"Esra, hemen çık evden! Lütfen!"

Annem korkuyla beni mutfaktan çıkarırken onu da kendimle beraber çektim.

"Tek gitmem anne. Hıncını senden çıkaracak. Neden dayak yemek zorundasın? Buna daha fazla katlanmak istemiyorum." Babam yerde acıyla kıvranırken annem bir ona bir de bana baktı. Ağzını kelimeleri kullanmak için açacakken, ondan önce davranıp "Anne!" dedim. "İyi günde kötü günde deme bana. Sen şu an kötü gündesin ve bunun sebebi kocan. Ona destek olmuyorsun, daha çok onun bu durumda kalmasına sebep oluyorsun. Güç alıyor senden. '*Beni terk etmez.*' diyor. Aklının başına gelmesi için sensizliği bilmeli. Hem seni dövüyor hem de vurduğu yerlere merhem sürüyor. Böyle aşk da sevgi de evlilik de olmaz olsun!"

Ellerini tuttum sıkıca. Gözlerinin içine baktım yalvarırcasına.

"Annem. *Lütfen.* Gidelim."

Annem, babamla bana bakmaya devam etti. İkilemde kalışını izledim. Sonra nefesini verişini, bana dönüşünü...

"Tamam kızım. Gidelim," dedi ya bana, bu zamana kadar hiç gülümsemediğim kadar çok gülümsedim.

Babam öfkeyle "Zoru görünce kaçıyorsunuz hemen!" diye bağırdı. Sesindeki çatlama ağlamak üzere olduğunun kanıtıydı. "Böyle olduğum için güç buluyorsunuz, eziyorsunuz beni. Yeterli görmüyorsunuz! Oysa eskiden bana hep sarılırdınız. Peki ya şimdi? Şimdi *işe yaramaz* olarak görüp terk ediyorsunuz! Siz benden de kötüsünüz!"

Ağlayarak kurduğu cümlelerin karşısında annem de ağlamaya başladı. Babam onu manipüle ediyordu. "*Psikolojim iyi değil, kötüyüm, kötü şeyler yapabilirim,*" diyemezdi. Acı çektiremezdi bize.

Babama dönüp "Asıl sen kötüsün!" diye bağırdım. "Böyle olmasaydın bize bu şekilde davranmazdın. Sen kendini kötü gördüğün için etrafındakilerin de kötü olmasını istedin. Ama buna daha fazla katlanamayız."

Anneme döndüm. Elimi uzattım. "Anne hadi," dedim. Bir bana bir de babama bakmaya devam etti. O ikilemde bu sefer hangi tarafı seçeceğini anladım.

"Anne," dedim hayal kırıklığıyla.

"Onu bırakamam Esra. Bana ihtiyacı var." Adam acıyet ediyor hala gitmem diyor?

"Benim de sana ihtiyacım var."

Bir şey demedi. Bizi bu girdaptan çıkarmadı. Sinirle evden çıktım.

Gidebileceğim tek yer Evrim'in eviydi. Öyle de yaptım. Sabah saatlerinde Evrim'in kapısının önündeydim. Bu saatte benden başka kimsenin gelmeyeceğini bilen arkadaşım yüzündeki gülümsemeyle kapıyı açtı. Suratımdaki mutsuzluğu görünce, dudaklarını büzüp sıkıca sarıldı ve beni içeriye çekti.

Olan biteni anlatırken, ağlamadan edemedim. Evrim bana destek olup sakin sakin dinledi. Yaptığı kahveyi içerken sırtımı sıvazladı.

"Beybi, gel yanıma taşın. Annemler de çok sevinir. Yalnızım diye endişe ediyorlardı hep."

"Annemi o adamla baş başa bırakamam Evrim. Ne yapacağı belli olmuyor."

"İki ucu boklu değnek resmen. Böyle de olmaz. Polise filan mı haber verilse? Yani böyle bir durumda ne yapılması gerekiyor?"

"Polise haber versek ne olur? Annem şikâyetçi olmadıkça hiçbir şey değişmeyecek. Babamın tedavi olması gerekiyor. Annemin bile olması gerekiyor! Böyle aşk, olmaz olsun Evrim."

Gözyaşlarımı silerken bana sarıldı. Ona sımsıkı sarılarak desteğini hissetmeye çalıştım çünkü buna ihtiyacım vardı.

"Tamam, şimdi sulu gözlülükten çıkıp ateş gözlüye dönüyoruz! Yiğit'le eğlenerek kafa dağıtacağız."

"Ay, bir de o vardı, değil mi?" dedim yakınarak. Gözlerini devirip benden uzaklaştı.

"*Ay bir de o* mu vardı? Esra, çıldırtma beni Allah aşkına. Kalk da git, banyo yap. Benim sana hazırladığım kıyafetleri giy." Omzumdan ittirerek, yerinden kalkarken üfledim.

"Daha sabahın körü Evrim. Akşama kadar ne hazırlığı? Ayrıca bu hafta önemli bir vizem var. Ona çalışmam lazım."

"Ömür törpüm, kalk ve hemen hazırlan," dedi Evrim duymazlıktan gelerek.

"Baştan aşağı tıraş olacaksın. Her yerini keseleyeceksin. Saatlerini alır."

"Gerdeğe mi hazırlıyorsun, ne yapıyorsun Evrim?" dedim gözlerimi devirerek.

"*Cassie*[*] her sabah dörtte kalkıp hazırlanıyordu. Bu kız her sabah gerdeğe mi hazırlanıyordu?" dedi bilmiş arkadaşım. Bir de çok mantıklı bir şey söylemiş gibi kollarını göğsünde bağladı.

"Cassie kendini Nate'e beğendirmek için uğraşıyordu. Sonunda da Oklahoma oyunun seçmelerine katılan kız konumuna düştü, en yakın arkadaşıyla arasını bozup Nate tarafından terk edildi."

"Öh yani Esra!" dedi ellerini bana doğru sallayarak. "Tüm bu kanıya sabah hazırlanmasından mı vardın yani?"

"Her şey öyle başlamadı mı?" dedim başımı sallayarak. Asıl hikâye resmen burada başlamıştı.

"Beybi, git de banyonu yap. Güzelce aklan paklan. Seni şöyle bir şımartalım. Güzel cilt bakımları yapalım. Sana *acai bowl* ısmarlayacağım. Hadi."

Kolumdan tutup, beni kaldırdığında gülümseyerek arkadaşıma sarıldım.

"İyi ki varsın Evrim. Lütfen, aramız hiç bozulmasın. Her şeyi çözebilelim."

"*Bitch you're my soulmate*,"[**] dedi *Maddy*'nin taklidini yaparak. Sırıtarak ona daha çok sarıldım. Evrim'in kalbindeki sıcaklığı, bana karşı olan gerçek sevgisini hissedebiliyordum ve bu çok güzel bir şeydi.

Evrim'in banyosuna girip, onun deyimiyle güzelce aklanıp paklandım. Sıcak bir duş bana da iyi gelmişti. Sorunlar ve sıkıntılar akıp giderken aklımda sadece metrobüsteki çocuğun görüntüsü kalmıştı. Onu göremediğim şu bir haftada özlediğimi fark etmiştim. Konuşmadan, sadece birkaç kaçamak bakış atarak geçirdiğim dakikalar

[*] *Euphoria* dizisinden bir karakter. *(e.n.)*

[**] *(İng.)* "Kızım, sen benim ruh eşimsin." *(e.n.)*

bana çok özel geliyordu. Hatta bazen onunla hiç tanışmak istemiyordum, sadece hayatımda böyle yer alması yetiyordu.

"Open the door Cassie! Open the fuckin' door! You're fuckin' coward and I'd have never done this to you."[*]

Evrim banyo kapısında *Maddy* taklidi yaparken, gülümseyerek gözlerimi devirdim. Suyu kapatıp, bornozumu giyerek kapıyı açtım.

"Işıl ışıl parlıyorsun!" dedi. Elimden tutup oturma odasına götürdü. Sipariş verdiği *acai bowl*'ları gösterdi ve oturup onları yedik.

"Bak, paraya kıyacağım ve *Foreo* takımımı yüzünde kullanacağım. *Dyson*'ımı bile kullanabilirsin kız!"

Omzumdan ittirdiğinde gülmeden edemedim.

Evrim dediğini yapıp yüzüme uzun bir cilt bakımı uyguladı. Makyajımla uyuduğum için kirden ve siyah noktadan geçilmeyen yüzüme bin bir laf etti ve tertemiz, bebek gibi bir cilde kavuştum. Üzerine güzel bir makyaj yaptı. Temiz cilde yapılan makyajın bile daha farklı olduğunu gördüm. Tırnaklarımı özenle boyayıp saçlarıma şekil verdi ve kendi kıyafetlerinden ödünç verdi. Tüm bunları yaparken, eğlenceli şeylerden bahsederek tüm gün gülmemi sağladı.

Evrim yatağında uzanmış telefonuna bakarken "Kız, saat sekize geliyor, kalk!" dedi. Zamanın nasıl akıp geçtiğini anlayamamıştık bile. Çikolatayı ağzıma atıp yerimden kalktım.

"Yiğit mi alacak seni?"

"Yok, orada buluşacağız," dedim.

"İyi, hadi geç kalma."

Mekâna geldiğimde güvenlik beni tanıdığı için sıraya girmeden geçtim. Yiğit çoktan geldiğini söylemişti. İçeri girdiğimde gözlerim Yiğit'i aradı. Dans pistini geçip ilerlediğimde özel localarda oturduğunu gördüm. Beni görünce elini kaldırdı. Yanına gittim.

---

[*] *(İng.)* "Kapıyı aç Cassie! Lanet olası kapıyı aç! Tam bir korkaksın ve ben sana bunu asla yapmazdım!" *(e.n.)*

"Hoş geldin," dedi yanaklarımdan öperken. Beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. İster istemez tuhaf oldum. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkürler."

"Ne içersin? Hemen söyleyelim bir şeyler."

Elini kaldırıp bir garsonu yanına çağırdı. Bizimkilerden biriydi. Birbirimize selam verirken Yiğit en pahalı kokteylleri söyledi. Benim sevmediklerimdendi. Bana sormaya bile fırsat vermeden bir anda sipariş vermişti.

"Bu kokteyller harika oluyor. Denemelisin," dedi heyecanla. Heyecanını kırmamak için sessiz kaldım. Burada çalıştığımı henüz söylemiştim.

Zaman akıp gitti, Yiğit kokteylden sert içkilere geçiş yapmıştı. İçince tavrının tamamen değiştiğini fark ettim. Garsonlarla da asabi konuşuyordu. Eli rahat durmayıp dizimden yukarılara doğru çıkmaya başlamıştı. Kendimi geri çekmeye çalıştıkça daha da yakınlaştı.

"Dans edelim!" diye bağırdı. Bir şey dememe mahal vermeden, elimden tutup kaldırdı. Bir haftadır görüştüğüm Yiğit'ten çok farklı davranıyordu. Bunu alkollü oluşuna verdim ama bu bir neden olmamalıydı. Sapıtacak kadar içmemeliydi ya da içince sapıtıyorsa hiç içmemeliydi.

Dans pistinde beni kendine yapıştırdı. Elleri kalçalarıma giderken kendini bana sürtüyor gibi hissettim. Bundan rahatsız olunca da geri çekilmeye çalıştım ama müsaade etmedi. Burnunu saçlarımda dolaştırıp, kalçalarımı sıkarken yüzümü buruşturdum.

"Benim lavaboya gitmem lazım!" diye bağırarak kollarından çıkmaya çalıştım. Birkaç deneme sonrası başardım. Bana öfkeyle bakarken tuvaletlere doğru gittim.

Ne yapacağımı bilemeyerek tuvaletlerin orada beklemeye başladım. Yiğit'in hâli hâl değildi ve onunla aynı yerde durmak istemiyordum. Aklıma Evrim'i aramaktan başka bir çare gelmemişti.

İlk çalışta açan arkadaşım "Gecelerin kraliçesi," dedi. "Nasıl geçiyor?"

"Bok gibi."

"Ne oldu?"

"Evrim bu çocuk sapıttı. İçince bir şey oldu buna. Ne yapacağım ben?"

"Aşkım, önce bir sakinleş. Her içen baban gibi olacak değil. Sabahki olanlardan dolayı fazla abartıyor olabilir misin?"

"Nesini abartayım Evrim? Çocuk beni ellemeye çalışıyor, çalışanlara ve insanlara ters davranıyor. Yok yani, içinden bambaşka biri çıktı!"

Müziğe karşı sesimi duyurabilmek için son ses bağırıyordum. Mekânda Teoman'dan *Paramparça* şarkısı çalıyordu. Çok da severdim. Ama şu an bulunduğum duruma iyi gitmiyordu.

"Beybi, mekân senin. Her yeri en iyi sen bilirsin. Yok mu arka kapı falan? Çık, gel. Sabah temiz kafayla konuşursun çocukla."

"Doğru söylüyorsun. Tamam, seni haberdar edeceğim," diyerek telefonu kapattım. Yiğit'in buraya doğru geldiğini görünce çalışanlar odasına yöneldim. Bizimkiler üzerini değiştiriyordu. Beni görünce şaşırdılar.

"Esra, Allah aşkına yanındaki herif kim? Boş bardağı kafama fırlatacak gibi davranıyor. Elime para verip 'Git bana sigara al,' dedi ya. Kölesi miyim ben onun?"

Derin sinirle bağırırken diğerleri de onaylayan mırıltılar çıkardı.

"İçince bir şeyler oldu," diye mırıldandım. "Bizim hesabı bana yazın. Ben maaşımdan keserek ödeyeceğim."

"Çocuk dünyaları içti Esra," dedi Yeliz. "Aylarca maaşsız kalırsın. Bırak da içtiğini o piç ödesin."

"Bu hafta hep o ödedi. Kahve aldı, evimden alıp geri bıraktı. Beleşçiymişim gibi yanlış anlamasını istemiyorum. Ben halledeceğim," dedim.

Odadan çıkacakken Derin "Dikkat et," diyerek uyardı. Başımı sallayıp çıktım. Tuvaletleri geçtikten sonra iç kısma geldim. Yiğit'i ararken, bir anda önümde bitince korkuyla zıpladım, elim kalbime gitti.

"Nereye böyle?" dedi sarhoş sesiyle.

"Seni arıyordum ben de. Evrim rahatsızlanmış. Acil ona gitmeliyim. Pazartesi okulda görüşürüz, olur mu?"

Kolunu hafifçe dokunup yanından geçtim. Konuşmasına fırsat vermeden, mekândan koşarak çıktım. Takip eder korkusuyla adımlarımı hızlandırdım. Cebimden telefonumu çıkarıp hemen Evrim'i aradım.

"Çıktım yanından."

"Oh, çok şükür. Gel bana hemen."

"Ben eve geçeyim Evrim. Annemi göreyim. İyi olup olmadığını merak ediyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam. Bir şey olursa yaz bana."

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapatıp cebime koydum. Arkama bakıp takip ediyor mu diye kontrol ettim. Kimseyi görmediğim için rahatlayarak önüme döndüm. Yiğit'i dibimde gördüğüm an korkuyla bağırıp olduğum yerde sıçradım.

"Kaçar gibi nereye böyle ya?" dedi kolumdan tutarak. Bir şey diyemeden, ara sokağa doğru çekince kalbim korkuyla attı.

"Yiğit, kolumu bırakır mısın? Nereye götürüyorsun beni?"

Kendimi ondan kurtarmaya çalıştım. Müsaade etmedi. Ara sokağa girince beni duvara doğru çekti, iki elini de iki yanıma koyarak kıskaca aldı.

"Yiğit, ne yapıyorsun? Rahat bırak beni!"

Göğsüne vurarak onu irtirmeye çalıştım. Ancak göğsüne vuramadan iki elimi sıkıca kavradı. Canımı acıtıyordu.

"Ulan haftalarca gör beni diye binanda dolaştım. Sonunda fark ettin. Gel beni evimden al dedin, geldim." İyilik istememem gerektiğini işte bu lafla anlamıştım. Ellerimi kırarcasına sıkarken acıyla inledim. "Yedirdim, içirdim," dedi tükürürcesine.

Maden yüzüne vuracaktın nie yaptın abi
Kusucam git defol git

"Ben sana defalarca kez teklif ettim. Ben de ödemek istedim ama sen kabul etmedin. Şimdi neyin olayı bu? Ayrıca bırak kolumu. İmdat!"

Başımı sokağa doğru çevirip bağırdığımda eliyle ağzımı kapattı. Dibime kadar girerken vücudunu bana yasladı.

"Senin paran mı var sanki?" dedi iğrenircesine. "Bende para çok. Çalışmana gerek kalmayacak kadar çok. Her boku yaptım ama sen?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Sen benden kaçmaya çalıştın. Kölen miyim lan ben senin? Boşa mı onca emek?"

Vücudunu bana doğru sürterken midem bulanmaya, başım dönmeye başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi hızlı atarken nefessiz kaldım. Tüm vücudunu bana yasladığı için bedenimi hareket ettiremiyordum.

Dudaklarını boynuma götürünce çığlık attım ama eliyle ağzımı kapattığı için duyulmadı. Tüm vücudum titrerken kendimde bulduğum güçle zorlukla onu üstümden çektim. Sadece birkaç adım uzaklaşmıştı. Öfkeyle soluyup, tekrar üzerime doğru geleceği sırada bacak arasına tekme atıp buna engel oldum. Acıyla inleyip yere çöktüğünde arka sokaktan koşarak çıktım. Korkudan gözlerimden yaşlar boşalıyor, takip edecek diye ödüm patlıyordu. Olabildiğince hızlı koştum. Metrobüs tabelalarını görünce hızımı artırdım. Turnikelerden geçip kapıları kapanmak üzere olan metrobüse daldım. Bir anda girdiğim için bana şokla bakan insanları boş verip ortadaki boş alana geldim. Farkında olmadan ikinci kapıdan binmiştim. Metrobüs duraktan ayrıldığında kurtulduğumu düşünerek rahat bir nefes aldım.

Az önce yaşadıklarımı idrak ederken titredim. Gözyaşlarımı salmaya devam etmek istiyordum ama metrobüste olduğum için çekiniyordum. Hatta yere çöküp doyasıya ağlamak istiyordum. Kötü bir gün geçirmiştim. Ağlamak için uygun bir yer bulmak istemiyordum. Arabası olanlar bağıra çağıra ağlayabiliyorken biz neden toplu taşımalarda ağlayamıyorduk? Neden insanlar ağladığımızı görmesin diye kendimizi sıkıyorduk?

Sıkmak istemiyordum. Bu metrobüse beni bir yerlere ulaştırması için para veriyordum. Hakkımı sonuna kadar kullanacaktım.

Bu yüzden yere çöktüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım.

Etrafımdaki insanlar tuhaf bir şekilde bana bakarken bunu umursamadım. Az önce hayatımın en kötü olayını yaşamıştım. Dizlerimi kırıp, kendime sarılırken Yiğit'in sözleri beynimde yankılandı. Bedenini tekrar hissederken titredim. Nefesim kesilecek kadar çok ağlıyordum.

"Bakmayın öyle," dedim hıçkırıklarımın arasından. İnsanlar kaçamak bakışlar atmaya devam etti. "Toplu taşımalarda ağlamayı normalleştirebilir miyiz artık? O kadar kötü şeyleri normalleştirdik ki bunun gibi haklı bir gerekçeyi de normalleştirebiliriz!" Burnumu çekip hiç utanmadan elimle sildim. "Kendi arabamızda hıçkırarak ağlayacak kadar paramız yoksa ne yapalım? Ölelim mi ya! Biz de insanız. Ağlamaya, bağırmaya ihtiyacımız var. Metrobüste yapalım, ne var?"

İnsanları terslediğime inanamıyordum ama o kadar çok dolmuştum ki artık dayanamıyordum. Patlamıştım. Hıçkırıklarım yükselirken bir kadın yanıma gelip başımı okşamaya başladı.

"Ağla kızım. Çekinme. Utanma. Ağla."

"Of, şimdi de *metrobüste ağlayan kız* diye sosyal medyaya düşeceğim! Sokakta ağlayan, arabasında ağlayan düşmez ama metrobüste ağlayan düşer!"

Daha çok ağlarken başımı arkaya yasladım. Kalbim ağrıyordu. Canım acıyordu. Hayatımın böyle olmasını istemiyordum. Babamın eskisi gibi olmasını istiyordum. Annemin onu sevdiği için yanında durmasını istiyordum. Ayrımcılığın ve eşitsizliğin bitmesini istiyordum. Herkesin aklı fikri para ve güç olmuşken birbirimizi bu kadar yiyecek durumda olmak istemiyordum. Zenginler aldıklarıyla hava atarken, metrobüste oturarak gidebilmek için savaş vermek istemiyordum. Yaşlı, hamile ve çocuklulara ayırılan bölgeye başkalarının oturmasını istemiyordum.

"Orası yaşlı, hamile ve çocuklara ayırılan bölge!" diye bağırdım ağlarken. O bölgede oturan insanlar şaşkınca bana döndü. "Alt tarafı altı yedi tane koltuk ayrılmış onlara. Neden onların oturması için

boş bırakmıyorsunuz? Orası bu amcanın yeri ve ayakta zor duruyor! Neden yer vermiyorsunuz?"

İki eliyle direğe tutunan yaşlı amcaya bakarken daha çok ağlamaya başladım. Toplu taşıtlarda yaşlı amcaları ve teyzeleri çok görüyordum. Metro geldiğinde gençler binebilmek için koşarken amcalar da koşmaya çalışıyordu ama güçleri yetmediği için yetişemiyorlardı. Nefes nefese kalarak dizlerini tutuyorlardı. O görüntüler beni hep ağlatıyordu. Metrobüste ayakta gidiyorlar, saatlerce yürüyorlardı.

Yaşlılarımız değerli değil miydi? Neden acı çekiyorlardı?

Altmış beş yaş üstüne ücretsiz geçiş kartı veriliyordu. Ve onlar işe giderken bu kartı kullanıyorlardı. Hastanelerde saatlerce sıra bekliyorlardı. Çocuklu anneler küçük çocuklarını sakinleştirmeye çalışıyor, onlarla toplu taşımada yolculuk yapıyordu. Bebek arabası olan kadınların metrobüse binebilmek için verdikleri telaşı gördükçe üzülüyordum. Ve onlar için ayrılan yer sadece altı yedi tane koltuktu. O koltuğa oturabilmek için de ilk durakta büyük savaşlar veriliyordu.

"Biriniz kalkın da amcaya hakkı olan koltuğu verin!" diye bağırdım ağlarken. Tekli koltukta oturan kişi kalkıp yerini amcaya verdi. En azından o oturdu diye sevindim ama bu ağlamamı kesmedi. Hayat gerçekten çok adaletsizdi. Bunu da sadece yaşayan bilirdi. Bizim yerimize karar verenler hiç toplu taşıtlara binmişler miydi? Kendi babalarını bindirmişler miydi? Hastanelerde tedavi görmüşler miydi? Yoksa karar alınan yerlere tahsis edilen makam araçlarında mı gittiler? Hiç karda metrobüs hattı çalışmadığı için saatlerce yürüdüler mi? Yağmur altında otobüs beklediler mi?

"Amca sen niye ağlıyorsun şimdi? Verdim ya yerimi!"

Az önce yerini veren adam konuşurken başımı amcaya çevirdim. Benim gibi hıçkırıklara boğularak ağlıyordu.

"Bugün aylığımı çekerken paramı kaptırdım. Bir oğlum vardı ama o da öldü. Karımla tek kaldık. Evim kira. Ben şimdi ne yapacağım?"

Amca çocuklar gibi hıçkırırken bir de onun için ağladım. Şimdi bu reva mıydı? İhtiyacından, mecburiyetinden bile olsa birinin parasına konmak doğru muydu? Kendi mecburiyetini giderirken baş-

kasını mağdur ediyordun. Bu amca ne yapacaktı? Amcanın hâline üzülürken gözyaşlarım daha çok akmaya başladı.

"İşe gidebilmek için üç saat yol çekiyorum. Başka da iş bulamadığım için mecburum. Patronum karısıyla kavga ediyor, sinirini benden çıkarıyor. Oğlu arabayı kaçırıyor, sanki ben kaçırmışım gibi bana bağırıyor. Sesimi çıkarıp tek kelime laf edemiyorum çünkü iş bulamıyorum. İki tane yavrum var. Onlara bakmalıyım. Şimdi çocuk *yapmasaydın* diyebilirsiniz ama paramız yok diye aile de mi kurmayalım?"

Orta yaşlardaki bir adam ağlamaya başlarken gözyaşlarını günlerdir, hatta aylardır tuttuğu belliydi. Adam da haklıydı. İnsanlar madem bakım gücün yok, çocuk yapma diyordu. Paran yoksa sen de yoksun demekle aynıydı bu.

"Benim oğlum kaza yaptı. Ona gidiyorum. Taksiye binip gitmek istedim ama cebimde sadece yirmi lira kalmıştı. Artık bu rakamın değeri bile yok. Oğluma yetişebilmek için metrobüse binmekten başka çarem yoktu. Son anlarını göremem diye çok korkuyordum."

Teyze son noktayı koymuştu. İçim dışıma çıkacak gibi ağlarken insanlar da gözyaşlarını akıtmıştı. Burada herkesin bir sorunu vardı. Çözülebilecek sorunlardı ama yanımızda kimse yoktu.

Bugün evden erken çıkmamın sebebi o çocuğu görmek değildi. Cumartesi günkü olayların üzerine pazar günü babamla uğraşmamdı. Evde biraz daha kalırsam kafayı yiyecektim. Bu yüzden pazartesi erkenden kalkmıştım. Ama vücudum ve aklım belli bir saate odaklı kaldığı için farkında olmadan onu gördüğüm saatlerde metrobüs durağında olmuştum.

Tekli koltuklara geldiğimde onu gördüm ama bu sefer mutlu bile olamıyordum. O kadar üzgündüm ki. O ise her şeyden habersiz, birkaç durak sonra kalkıp "Böyle oturun isterseniz," dedi. O an aklıma Yiğit geldi. "*Yedirdim, içirdim,*" demişti. Bu çocuk da "*Sana yerimi verdim,*" der miydi? Derdi. Kendi kendimi doldurup, sinirlenerek ona patladım.

"İstemez!" diyerek ortadaki boş kısma geçtim. Ayakta öyle mal gibi kalışını izledim. Benim için boşalan yere bir başkası hızla oturup, kurulurken çocuk da yerinden oldu. Şaşkınca bana dönse de vücudumu tamamen cama çevirdim ve yol boyu dışarıyı izledim.

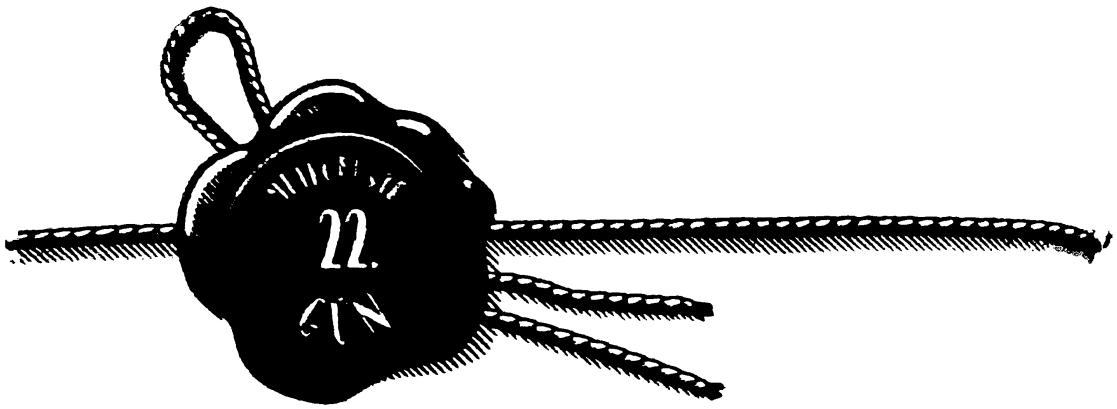
Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde hafiften başımı ona doğru çevirip baktım. İnmeden önce bana kısa bir bakış atmıştı.

Okula geldiğimde kalbim boğazımda atıyordu. Yiğit'le hem yüzleşmek hem de yüzleşmemek istiyordum. Görürsem dalardım ve

olay çıkardı. Görmezsem de bir şey yapmadığım için içimde kalırdı. Bu ikilemle offayarak okula girdim.

Evrim yoktu. Olması için bir sebep de yoktu. Yiğit'in binasına gidip gitmemek arasında kalırken okulun otoparkına yanaşan motoru görmemle olduğum yerde kaldım. Yiğit motorundan iniyordu ama tek değildi. Arkasında bir kız vardı. Kız gülerek kaskı çıkardı, ona bir şey söylerken Yiğit sırıtıyordu. Kızı kolunun altına alıp, otoparktan çıkarken beni gördü. Hiçbir şey yaşanmamış gibi bana bakıp yanımdan öylece geçip gitti. Gidip, bir çift laf etmem gerekirken salak gibi ayakta dikildim. O ise hayatına devam ediyordu.

Erkekler, bir kere de şaşırtın be! Allah çoğunuzun belasını versin be ocbr.

Terstim. Hem de çok ters! Metrobüsteki çocuk bu tersliğime anlam bile veremiyordu. Hayır, yanlış yaptığı hiçbir şey yoktu ama yine de bir şey ona yanlış geliyordu. Bana yine yerini vermek istediğinde çocuğa bildiğin sapık muamelesi yapmıştım. O bile neye uğradığını şaşırmıştı. Zaten birkaç durak sonra önündeki tekli koltuk boşaldı ve oraya oturdum. Kulaklıklarımı takarak başımı cama yasladım. Çok geçmeden uykunun esiri olmuştum.

Beni uyandıran şey kafamı cama çarpıp durmam oldu. Sinirle üflerken rahat bir pozisyon aradım. Uykuluydum. Hem de çok uykuluydum. Cama çarpan kafama rağmen uyumayı başarıyordum. Sonra birden başım cama çarpmayı kesti. Yumuşak bir şeyin üzerine gelen başımla yarım kalan uykuma geri döndüm.

Ne kadar süre geçti bilmiyordum ancak az bile olsa uykumu almış bir hâlde uyandım. Bunun mutluluğuyla başımı kaldırdığımda, benim tarafıma doğru uzatılmış olan kolu fark ettim. Kaşlarım çatılırken arkama döndüm ve Sahra Çölü saçlı çocukla göz göze geldim. Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki otomatik kadın sesi Acıbadem Durağı'na geldiğimizi söylemişti.

"Ne!" diye bağırarak olduğum yerden kalktım ve koşarak indim. Kapılar kapanırken çocukla göz göze geldim. O an bir yanım ona haksızlık yaptığımı söylerken öteki yanım Yiğit'in de böyle kibar durduğunu ama içinden bambaşka bir şey çıktığını söyleyerek beni fişekliyordu. Dolduruşa gelmek için birine ihtiyacım yoktu. Kendi kendimi çok güzel dolduruşa getiriyordum. Ayrıca Zincirlikuyu'da inmesi gerekiyordu bu çocuğun, ne işi vardı burada?

"Of!"

Öfkeyle saçlarımı karıştırıp Altunizade'ye gitmek için metrobüs beklemeye başladım.

Aynı metrobüsteki tersliğimle okula gelmiştim. Yiğit geri zekâlısı gözüme sokmak ister gibi aynı kızla benim binamda dolaşırken, ben niye hâlâ bir bok yapmadan duruyorum, anlamıyordum. Mağdur olan bendim ama susan yine bendim. Mağdurların kötü duruma geldiğine o kadar şahit olmuştuk ki artık korkar hâle gelmiştik. Şimdi bir olay çıkarıp beni arka sokakta sıkıştırdığını, öpmeye çalıştığını söylesem kimse gidip Yiğit'e bir laf söylemeyecekti. Olan bana olacaktı. Yiğit her şeyi yalanlayacaktı. "*Zenginim, bende gözü var. Tavlamak için bu numaralar. Adımı lekelemeye çalışıyor,*" diyecekti. Kuracağı cümleler buna benzer olacaktı. Bunu bildiğim için canım sıkılıyordu.

Hiçbir şey yapamamak. Onların ise *her şeyi* yapabilmesi.

Boğulacak gibi hissedince kendimi kızlar tuvaletine attım. Yüzüme soğuk suyu çarparak sakinleşmeye çalıştım. Tezgâha tutunarak başımı eğdim ve içimden ona kadar saymaya başladım.

"On," diye mırıldandığımda tuvaletin kapısı açıldı ve Yiğit'in yanındaki kız geldi. Bana bakmamıştı ama yanımda makyajını tazelerken ben gözümü ondan alamamıştım. Bunun sebebi kızı uyarıp uyarmamak arasında kalmamdan kaynaklıydı. Evrim'in arkadaşları uyarmıştı ama biz gördüğümüze odaklanmıştık.

"Pardon, bir şey mi vardı? Neden bakıp duruyorsunuz?"

Kız sonunda rahatsız olarak bana dönünce ne diyeceğimi bilemedim.

"Şey... Saçlarının rengi çok güzelmiş. Ben de hep sarıya boyatmak istiyordum da," diyerek bir şeyler saçmaladım. Kız gülümseyerek, saçlarını öne getirip taramaya başladı.

"Kuaförümün numarasını veririm sana. Harikadır gerçekten."

"Evet, öyleymiş," diye mırıldandım. Gülümseyerek saçlarını düzeltirken yanında öylece durdum.

"Okula Yiğit'le geldiğini gördüm. Birlikte misiniz?" diye mırıldandım. Yiğit'in adını duyunca gözleri parladı.

"Bir aydır takılıyoruz ama yakında resmi olarak sevgili olacağız."

"Bir ay?" dedim şaşkınca. Benimle konuşurken aynı zamanda başka bir kızla da konuşuyordu. Beynimden vurulmuşa döndüm. Bir şey demeden, tuvaletten çıkacakken kıza baktım. Büyük ihtimalle hayalleri vardı. Yiğit'le sevgili olunca harika bir birlikteliği olacağını düşünüyordu. Belki de sadece ikimizle değil, birkaç kişiyle aynı anda konuşuyordu. Artık ondan her şeyi beklerdim. Kızı uyarmak istiyordum ama insanlar duyduklarından ziyade gördüklerine odaklanıp inanmayı tercih ederdi. Bizim yaptığımız gibi. Hele ki âşık olup gelecek kurduğun biriyse.

"Dikkatli ol," dedim kapıyı açarken. Aynadan bana baktı. "İnsanlar göründüğü gibi değildir. Belki de Seda Sayan haklıdır. Birliktelik kurmak istediğimiz adamlardan T.C. kimlik numarası istemeliyiz."

Kızı şaşkın bir hâlde orada bırakarak tuvaletten çıktım.

Okul çıkışında Evrim'le birlikte metrobüse doğru ilerledim. Sıkıntılı bir nefes verince Evrim bana döndü.

"Ne oldu sana? Yiğit meselesi mi?"

"O da var," dedim başımı sallayarak. "Yanına kalsın istemiyorum. Canını acıtacak bir şeyler yapmak istiyorum. Ama elimden bir şeyin gelmediğini de biliyorum. Bu beni daha da çok sinirlendiriyor!"

Öfkeyle bağırırken elim saçlarıma gitti. Tam yolacakken Evrim buna engel oldu.

"Merak etme, eden bulur. O şerefsiz yaptığının cezasını çekecek. Yanına kalmayacak."

"Kaldı ama!" diye bağırdım. Öfkeden gözlerim yaşardı ve ağlamaya başladım. "Ne oldu? Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyor. O da biliyor hiçbir şey olmayacağını ki böyle rahat. Bu dünyada kadın erkek eşitsizliğinden daha büyük bir sorun var Evrim," diyerek ona döndüm. Üzgünce bana bakıyordu. "İnsan eşitsizliği var. Parası olan yapınca yanına kalıyor, parası olmayan yapınca da sapık bellenip ortaya atılıyor. Birini öldürüyor ama her şey yanına kâr ka-

lip, yurtdışına kaçarak hayatını yaşıyor. Onlar da bunu bildiği için her şeyi yapıyorlar."

İçimdekileri dışarı dökünce rahat bir nefes aldım. Keşke elimden gerçekten bir şey gelseydi.

"Sıkma canını. Ağlama da. Şimdi oturup ben de ağlayacağım. Zaten kendime kızgınım."

Evrim birden ağlamaya başlayınca ona döndüm.

"Sen niye ağlıyorsun?"

"Ben zorladım seni," dedi incelen sesiyle. "Sen istemedin. Ama ben çok iyi *bir* çocuk olduğunu söyledim, aranızı yapmaya çalıştım. Kızlar da dikkatli olalım diye o kadar uyardı. Onlara güvenmedim. Al işte!"

Çocuklar gibi hıçkırınca ona sımsıkı sarıldım.

"Senin bir suçun yok Evrim. Kendine yüklenme."

"Bu saatten sonra aşka küsersen kendimi affetmem," dedi bana sıkıca sarılırken. Bu hâliyle bile hâlâ aşkı düşünebiliyordu. İnanılmazdı. Gülümseyerek ondan ayrıldım.

"O defter bir süre kapandı," dedim metrobüs durağına yaklaşırken.

"Metrobüsteki çocuk? Hani o kadar *Sahra Çölü saçlı çocuk* diye ölüyordun."

Bebeğim

Aklıma yine gelince sıkıntılı bir nefes verdim. İki gündür ona da ters davranıyordum. O bile şok olmuştu bu tavırlarıma. Konu o değildi ama hıncımı ondan çıkarmıştım.

"Yok. Bu saatten sonra olmaz."

"Ya! Yapma! Lütfen! Bak o çocuğu çok övdün, sevdin. Hemen atma."

Çocuklar gibi mırıldanıp, kolumu çekip duruyordu. Üfleyerek onu kendimden uzaklaştırdım.

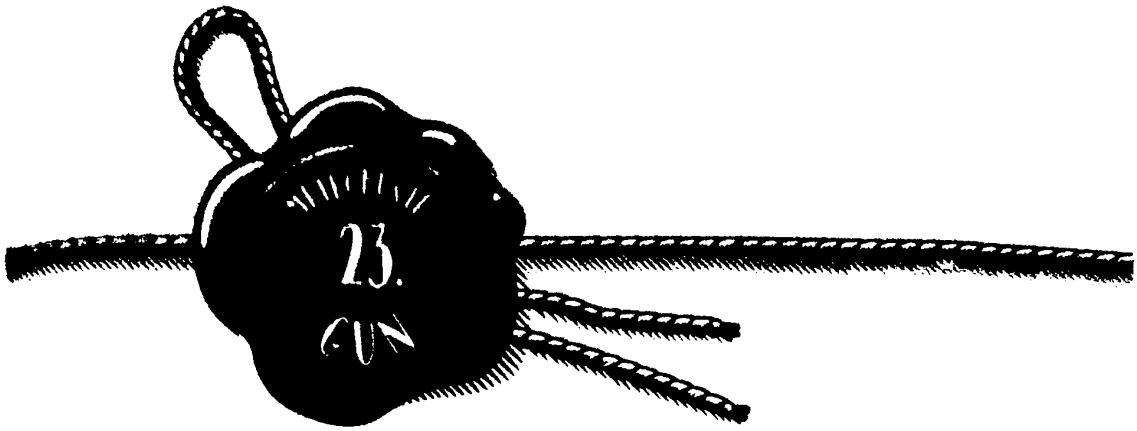
"Hadi, evine git. Ben de kafeye geçeceğim. Oradan da bara."

"Oha Esra! Okul, iş, iş ve ev mi? Kızım, iyi misin sen?"

Mecburdum. Tek işten kazandığım para yetmiyordu.

"Bak şu geçen gittiğimiz mekân var ya. O günden sonra orada başladım. İyi para veriyorlar. Tek sıkıntısı evime çok uzak olması ama olsun. Hadi, görüşürüz."

Bir şey demeden hemen turnikelerden geçtim.

Bugün bilerek erkenden kalktım, hazırlandım. Sanırım her sabah onu görmek alışkanlık olmuştu. Görmeyince günüm mahvoluyormuş gibiydi. Sinirim de geçti. Aşka küsemezdim. Sevmeyi seviyordum.

Otobüsten inip metrobüs durağına yürüdüm. Turnikelerden geçip durakta beklemeye başladım. Beş dakika erken gelmiştim. Gelen metrobüslere binmeyip saatin gelmesini bekledim ve tam vaktinde gelen metrobüse bindim. İkinci kapıdan geçip, sağa dönerken ortadaki koltukta oturduğunu gördüm. Fakat bu sefer bir farklılık vardı. Yanında ayakta bekleyen başka biri vardı ve kendi aralarında konuşuyorlardı. Geldiğimi hissetmiş gibi ikisi aynı anda bana döndü. O an ne yapacağımı şaşırdım ve olduğum yerde beklemeye başladım. Sahra Çölü saçlı çocuk gözlerini üzerimde gezdirirken, ilk defa cesur olup gözlerine baktım. Aydınlanmaya başlayan güneş saçlarına vururken gözlerini bu sefer yeşil olarak sundu bana.

"Siz isterseniz..." diyerek yerinden kalkacak gibi oldu. Yine terslememden çekiniyor olabilirdi. Ya da her şeyi ben kafamda kuruyordum.

Ben bir şey demeyince, yerinden tamamen kalkıp işaret etti. Bir teşekkür mırıldanıp yerine oturdum. Bu sefer boş kısma gitmedi. Yanındaki arkadaşıyla kaldı.

"Oğlum her sabah bu saatte kalkıp onca yol çekilir mi?" dedi çocuk. Bebeğin nolur bizim için geliyor ol..

Hafifçe ona baktım. Esmer bir teni vardı. Saçları da koyu siyahtı. Uykusuzluk çektiğini belli eden gözleri beni bulunca bakışlarımı

ondan hızla çektim. Aralarında fısıldaşmalar oldu fakat hiçbirini duyamadım. Sanki onlarla ilgilenmiyormuş gibi yaparak kulaklığımı takarken onlar da konuşmaya devam etti. Aralarında bilgisayar oyunu üzerine sohbet başlarken arada bir onlara bakıyordum. Sahra Çölü saçlı çocuk her güldüğünde gözlerimi ona çevirmeden edemiyordum. Tüm konuşmaları boyunca arada bir bana baktığı gözümden kaçmamıştı. Sürekli gördüğü için mi yoksa o da bir şeyler hissettiği için mi bakıyordu, bilmiyordum.

"Konuşamadık gece. Dünkü randevun nasıldı?" diye sordu benimki. Yanındaki arkadaşı sıkıntıyla saçlarını karıştırdı.

"Fenaydı."

"İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?"

"Kötü."

"Ne oldu?"

Kaşlarını çatarken arkadaşı için endişelendiğini fark ettim. Gözleri beni bulduğunda bakışlarımı çektim. Başımı cama yaslayıp uyuyor gibi yaptım.

"Ya biz dün güzel bir kafeye gittik. Sohbet falan filan derken hesabı istedik. Tutturdu *ben ödeyeceğim* diye."

"Ödesin Gökay. Ne var?"

"Ben varken olur mu öyle şey Dünya?"

Dünya. Adı buydu. Kalbim, ismini öğrenmenin heyecanıyla atarken, adını kafamda tekrar edip durdum. *Dünya.* Farklı bir isimdi. Acaba nedeni neydi?

"Bu düşünce hâlâ var mı?" dedi Dünya gülerek. Ona katıldığımı sesli bir şekilde dile getirmemek için dilimi ısırdım.

"Erkek adam dururken ona ne hacet?"

"Bunun *erkek adam* olmakla alakası ne? Bana bir açıklar mısın? Bir yemek parasını ödedin diye adam olamazsın. Zaten adam olmadan önce insan olmayı öğrenmemiz gerekiyor. Asıl lazım olan o."

Hay ağzın bal yesin Dünya! Hemen boş verip onu hayatımdan çıkarmadığım için şu an o kadar mutluydum ki anlatamam. Fakat

kötülük sesi kulağıma "*Ya seni kandırmak için böyle konuşuyorsa?*" diye fısıldadı.

O sesi bertaraf edip gerçek olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım.

"Bana niye yükseliyorsun Dünya? Sanki ülkedeki tüm şerefsizlerin tohumu benmişim gibi."

Çocuğun alaylı bir şekilde güldüğünü duydum.

Bu sefer de "Bakma şöyle," dedi ve ben gözlerimi açıp Dünya'nın nasıl baktığını görmemek için büyük bir savaş verdim.

"İkiniz de öğrencisiniz. Eşitsiniz. Bir gün o öder, bir gün sen. Parasal konulardan dolayı hayatı kendimize zindan etmeye gerek yok bence. *Nusret*'te* yemeğe götüremediğim benimle konuşmayacaksa hiç konuşmasın daha iyi. Bir bankta oturup simit yerken dünyanın en güzel sohbetini yapıyorsam, kışın ortasında yazı hissediyorsam *gerçek sevgi işte bu* derim."

Kalbim, sen atıyor musun? Çünkü ben seni hissetmeyi bıraktım da. Ama bir tarafım da korku dolu be kalbim! Bu çocuk çok güzel konuşuyordu. Öyle ki var olma ihtimali imkânsız gibiydi. Hani şerefsiz görmeye çok alışınca mükemmeli gördüğümüzde "*Vardır bir kusuru, ondan iyi,*" der, öyle düşünürüz ya. İşte öyle hissediyordum. Gerçek olmasını delice istiyor ama dünyam başıma yıkılır diye korkuyordum.

Dünya, yıkar mıydın gerçekten?

Elimde olmadan sıkıntıyla inledim. İkisi konuşmayı keserken, sesimin fazla yüksek çıktığını anlayarak dudaklarımı hızla kapattım.

"Çok sesli konuştuk. Uykusundan uyandırdık. Gel, şöyle geçelim," diye mırıldandı Dünya. Arkadaşını da alıp giderken gitmemesini o kadar çok diledim ki. "Yanlış anladın, sana değildi o sıkıntılı inleme," demeyi çok isterdim. İkili gidince, başımı camdan çekip onlara baktım. Ortadaki boş alanda yan yana durmuş ve yine bir şeylerden bahsediyorlardı. Arkadaşı bir şey dediğinde Dünya kocaman sırıttı.

*Çok ünlü, pahalı bir zincir restoran. *(e.n.)*

Okula gelirken kafamda sadece *Dünya* ismi dönüyordu. Keyifle ilerlerken karşıdan gelen Yiğit'i görmemle yüzümdeki tüm gülümseme soldu. Bu sefer yanından öylece geçip gitmek istemiyordum. Tam karşısında durdum. O ise yokmuşum gibi yanımdan geçip gitmeye çalıştı. İstemeyerek de olsa koluna dokunup onu durdurdum.

"Beni yok sayıp öylece gidecek misin?" dedim sinirle.

Alayla sırıtıp "Kızdın mı yoksa?" dedi. "İkinci şansı veririm sana. Sıkıntı yok."

Hâlâ nasıl böyle konuşabiliyordu, anlayamıyordum.

"Senin kafandan zorun var, biliyor musun? Yaptığın şeyden sonra rahatça karşıma geçip bunları söylemenin başka bir anlamı olamaz."

"Ne yapmışım ben ya?" dedi rahat bir tavırla.

"Bana saldırdın sen, pislik!"

"Ne zaman yapmışım? Valla benim en son hatırladığım şey içtiğimizdi. Sonrası yok bende. Çok sarhoştum. Hatırlamadığım şeyden sorumlu tutulamam."

Omzunu silkip, yanımdan geçmek isterken, bu kez kolunu daha sert tutup onu durdurdum.

"Sen de hem saldırdın diyorsun hem de kolumu bırakmıyorsun. Bak, ciddiyim. İkinci şansı verebilirim sana."

İçimde biriken öfkeyle kolunu sıktım. Bunu yanına bırakmayacaktım. Sessiz kalırsam bundan yüz bulup devam edecekti.

"Bunu yanına bırakmayacağım," dedim dişlerimin arasından.

"Bence de bırakma. Bir dahakine tırnakları koluma değil, başka yerlerime geçir ama." Serefsiz

Gözlerinde pis bir parıltı oluşurken elimi hızla ondan çektim. Sırıtarak, yanımdan geçip gitti. Sinirden terlemeye başlamıştım. Saçlarımı toplayarak rahatlamaya çalıştım ve binaya girdim.

Gözlerim Evrim'i ararken geçen gün Yiğit'in yanındaki kıza denk geldim. Sırtını duvara yaslamış, biriyle mesajlaşıyordu. Kendimden emin adımlarla yanına gittim. Tam önünde durunca, başını kaldırıp bana baktı.

"Yine mi sen?" dedi ters bir sesle.

"Yiğit'e sakın güvenme. Şu an sana dünyanın en kibar adamı gibi davranıyor ama değil. İçtiği zaman gerçek yüzünü gösterecek sana. Bir kere gösterince de artık maske takmaya gerek görmeyecek." Hızlı bir şekilde konuşurken kızın aklının karıştığını fark ettim. Ağzını açıp, bir şey diyeceği sırada onu susturup "Bana bir şans ver," dedim. "Onun nasıl biri olduğunu kanıtlayayım sana."

"Neden peki? Amacın ne? Beni ondan kurtarmak için mi bunca savaş?"

"Evet," dedim tereddütsüz. "Hepimizin sessiz kalacağına o kadar emin ki her şeyi yapmaya devam ediyor. Sen de sessiz kalmak durumunda kalma. Tıpkı benim gibi."

Gözlerimin içine baktı. Kendimden emin oluşumu görünce, nefesini dışarı verip "Tamam," dedi. Bir başlangıç yapma sevinciyle gülümsedim.

"Telefon numaranı yazar mısın?" diyerek telefonumu verdim. O sırada Evrim bulunduğumuz koridora geldi. Ona el sallayıp yerimi belli ettim.

"Çaldırdım kendimi," dedi kız telefonu uzatırken.

"Teşekkürler..." dedim soru sorarcasına bakarak. Anlayıp "İrem," dedi.

"İrem. Ben de Esra. Memnun oldum," dedikten sonra yanından uzaklaşıp Evrim'in yanına gittim. Bugün iki büyük heyecan yaşamıştım. Bunun sevinciyle Evrim'in koluna girerken bana şaşkınlıkla baktı.

"Ne oluyor be? Ne bu sevinç?"

"Dünya!" dedim heyecanla.

"*Dünya* ne?"

"Sahra Çölü saçlı çocuğun adı Dünya!"

Gözleri heyecanla açıldı. Bir ay önce kaçamak bakışlar attığım çocuğun şimdi adını öğrenmiştim. Kalbimde oluşan heyecandan dola-

yı gülümsedim. Fakat İrem yanımızdan geçip giderken o gülümseme soldu. Ya Dünya da Yiğit gibi biriyse? Onu tanımıyordum. Gerçek yüzü ortaya çıktığında bu heyecan dozunda hüsran yaşamaktan korkuyordum.

"Esra yükselenin ikizler değil mi senin? Az önce gülüyordun ve şimdi somurtuyorsun beybi."

"Ya o da Yiğit gibiyse Evrim?" diye sordum sıkıntıyla.

Evrim üfleyerek yürümeye başladı.

"O zaman hiç sevmeyelim, evden de dışarı çıkmayalım. İnsan korkuyla yaşayamaz Esra. Bir kişinin yaptığını da bin kişiye bağlamamalısın. Yiğit şerefsizlerin kralı diye Dünya da öyle olacak değil."

Evrim'in hayata bakış açısını her zaman sevmiştim. Benim gibi karamsar değildi. Ben hep kötü şeyleri düşünürken o iyi şeylere odaklanırdı. Bazen iyi şeyleri kendime söylemeye çekinirdim ve Evrim'den duymak isterdim. O da bunun bilincinde olarak duymak istediklerimi bana söylerdi. Kendime karşı neden bu kadar katıydım bilmiyordum ama yeni bir dünya kurabilirdim.

"Tamam, şans vereceğim," dedim gülümseyerek.

"O zaman benim olaya el atmam lazım."

"Neden?"

"Sen bir ayda anca çocuğun adını öğrendin. O senin adını bile bilmiyor! Buna bir son vermeliyiz. Bugün sende kalıp yarın metrobüsle geçeceğim. Böyle bağıra bağıra adını söyleyeceğim. Esra! Esra!"

Yapardı. Vallahi de yapardı, billahi de yapardı. Beni rezil ederdi.

"Olmaz! Sen gelme. Ben kendi yolumdan gideceğim."

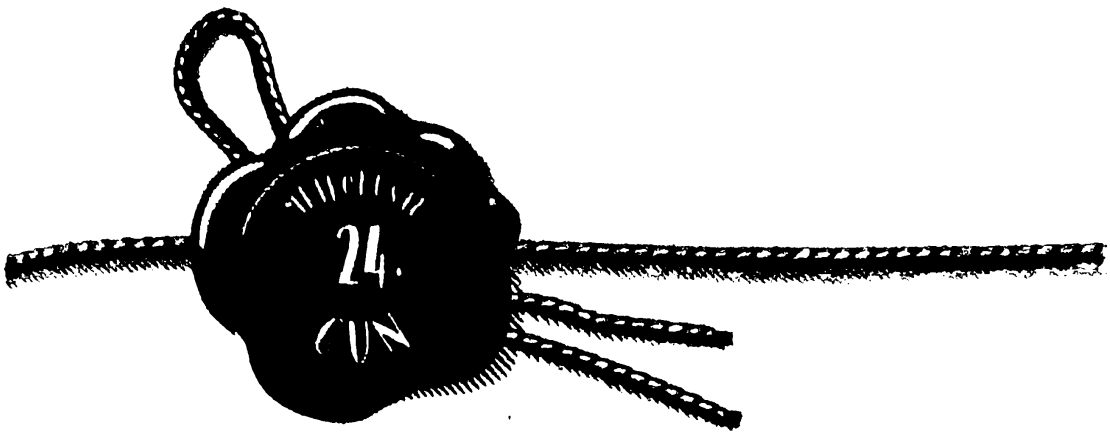
"Senin yol çok uzun be bacım. Git git, on senede anca yaşını öğrenirsin."

Sözleriyle kıkırdadım. "Olmaz," dedim.

"İyi, tamam. Ben başka bir yol bulacağım."

"Ne yapacaksın?" diye sordum korkuyla.

"Yapınca görürsün. Neyse, bugün erkenden dersim var. Öptüm!"

Artık söylememe gerek yok sanırım. Hepimiz buna alıştık. Sabah erkenden kalkıp metrobüs yolunu tuttum. Üzerimdeki ölü toprağı atarak yeni bir güne başlamıştım. Heyecanla gelen metrobüse bindiğimde her zamanki yerde oturduğunu gördüm. Bu sefer farklı olarak uyumuyordu. Gözü kapıdaydı. Beni görünce de eşyalarını toplayıp oturmam için yer verdi. O zaman o da benim varlığımın farkındaydı, değil mi? Gelmemi bekliyordu.

Biz neyi bekliyorduk o zaman?

Tanışıp da bir şeyler yapabilirken bu kaçamak bakışlar nedendi? Çocuk gibiydik aynı!

Beş yaşındayken anaokulunda bir çocuktan hoşlanmıştım. Doğum gününde hediye olarak ona öpücük vermiştim. Daha sonra evimize hamile bir kadın gelmişti. Hamileliğin ne olduğunu ve bebeğin dünyaya nasıl geldiğini merak ederek sormuştum. Sorduğum cümle aslında tam olarak şuydu: "O bebek karnına nasıl geldi peki?" Kadın ise "Kocam beni öptü ve öyle geldi," demişti. Çocuk aklımla yaşadığım dehşeti bugün hatırlarken bile gülüyorum. Benim karnımda bebek var diye dolanıp duruyordum. "Ben anne olacağım. Benim de bebeğim olacak," deyip dururken öptüğüm çocuğa da "Babası sensin." diyordum. Olayın aslı çıkana ve bana doğrular anlatılana kadar bayağı problemlerle mücadele etmiştik.

Kendimi tekrar o zamanlara dönmüş gibi hissediyordum. Gözlerinin içine bile bakmaya çekiniyordum. Fakat cesur olmak konusunda kendime söz verdim. Bu yüzden gözlerimi ona diktim. O da bana

bakıyordu. Gülümsediğimde gülümsedi. Kalbim pır pır oldu. Yüzüme bir sıcaklık hücum ederken belli olmasın diye önüme döndüm.

Telefonum çaldı. Arayan elbette Evrim'di. Fakat bu sefer bir farklılık vardı çünkü görüntülü arıyordu. Tuhaf bir şey söyler korkusuyla kulaklığımı takıp aramayı öyle cevaplandırdım. Yatağında uzanmış, yeni uyandığı belli olan hâliyle ekrana baktı.

"Gün sana aymış beybi. Kıymetimi bil, bu saatte uyanıyorum."

"Allah razı olsun," dedim alayla. Sırıttı. Yatakta doğrulup saçlarını geriye attı.

"Dünya'yı göster bana kanka."

Adını duymuş gibi Dünya bana dönünce gülümsememek için kendimi sıktım.

"Yanaklara bak yanaklara! *Dünyan* durmuş haberin yok."

Evrim'in kıkırtısı kulaklarımı doldururken, boğazımı temizleyerek ona döndüm. Eğleniyordu pislik. Hem de yattığı yerden.

"Beybi, bak şimdi ben ne dersem onu diyeceksin, tamam mı? Sözümü dinlersen bana çok dua edeceksin."

"En son seni dinlediğimde ne olduğunu gördük," diye mırıldandım. Uzandığı yerde esneyip, gözlerini devirerek bana baktı.

"Önümüze bakalım. Neyse, şimdi 'Anne okula gidiyorum, başka nereye gideceğim?' de. Böylece senin öğrenci olduğunu önce bir anlasın."

Gözlerimi kocaman açıp "Yok artık!" diye bağırdım. Dünya bile dönüp bana bakarken Evrim kahkaha attı.

"Kız bu tepkinin üzerine bu laf harika gider. Hemen söyle."

İkilemde kalırken, gözlerim Dünya ile Evrim arasında gidip geldi. Sonunda pes ederek Evrim'e döndüm.

"Anneciğim okula gidiyorum. Başka nereye gideceğim?"

"Bak bak, nasıl da kibar konuşuyor," diye takıldı Evrim. Yalandan sırıtmaya devam ettim.

"Şimdi de 'Anne, bana inanmıyor musun?' de bakalım?"

Yaptığı yeniden emirler veren arkadaşıma baktım. "Anne, bana anmıyor musun?" dedim.

"Tamam, şimdi de 'Al bak, metrobüsteyim,' diyerek etrafı göster."

"Ne!" diye bağırdım. Dünya ikinci defa bana bakarken Evrim artık gülmekten kıpkırmızı olmuştu.

"Tepki süper! Gerçekçi. Hemen cümleyi kur. Çabuk."

Emirlerine uydum.

"Al, bak. Metrobüsteyim," diyerek telefonla etrafı göstermeye başladım. Evrim uzandığı yerde hızla doğruldu.

"Ne yapayım senin yüzünü? Ekranı çevir! Dünya'yı göster bana."

"Saçmalama," diye fısıldadım korkuyla.

"Ne saçmalaması? Çocuk şu an annesi inanmadığı için metrobüste olduğunu kanıtlamaya çalışan kız olarak görüyor seni."

"Sağ ol ya," diye alayla mırıldandım ama arka kamerayı açmaktan da geri kalmadım. Evrim telefonun dibine kadar girerken ağzı kocaman açıldı.

"Vay! Enişte bey yakışıklıymış. Benim tipim değil ama sen seversin."

Yorumuyla gözlerimi devirirken gülmeden de edemedim. Tam gülerken Dünya'nın gözleri bana döndü.

"Sakın kıpırdatma," dedi Evrim. Ne yaptığını anlamayarak ona baktığımda ekran görüntüsü aldığını anladım.

"Hadi yine iyisin beybi," dedi kıkırdayarak. "Enişte'nin ilk fotoğrafını aldık."

"Anne, inandıysan kapatayım mı telefonu?" dedim gülen bir sesle.

"Kapat kızım. Ben alacağımı aldım. Okulda sana da vereceğim. Öptüm!"

Evrim telefonu kapatırken, kıkırdayarak telefonu cebime koydum.

Okula geldiğimde heyecanlı bir şekilde beni bekleyen Evrim'le karşılaştım.

"Yuh yani! Seninle konuştuğumuzda yoldaydın. Ben geldim ama sen hâlâ yoksun be kızım!"

"Sen okulun dibinde oturuyorsun Evrim. Ne bekliyorsun?" dedim gözlerimi devirerek.

"Neyse, şimdi sana dünyanın en güzel hediyesini vereceğim. Kız herifin adı da öyle bir şey ki her şeyde karşımıza çıkıyor."

"Herif demesene ya çocuğa," dedim çocuksu bir sesle. Evrim gözlerini devirerek saçlarını geriye attı.

"Kanka kusura bakma ama bildiğin herif!" diyerek çantasından çıkardığı fotoğrafı bana uzattı. Sırıtarak fotoğrafı elinden aldım. Dünya'nın ilk fotoğrafıydı. Üzerinde siyah bir kot, yeşil kapüşonlu tişört ve üstünde siyah kot ceket vardı. Ayaklarında da botları. Sarı saçları düzgündü ve tam da kadraja gülümseyerek bakarken çekilmişti.

"Salyaları sil, salyaları," dedi Evrim elini çeneme götürerek. Ses etmedim çünkü onun sayesinde fotoğrafını elde etmiştim.

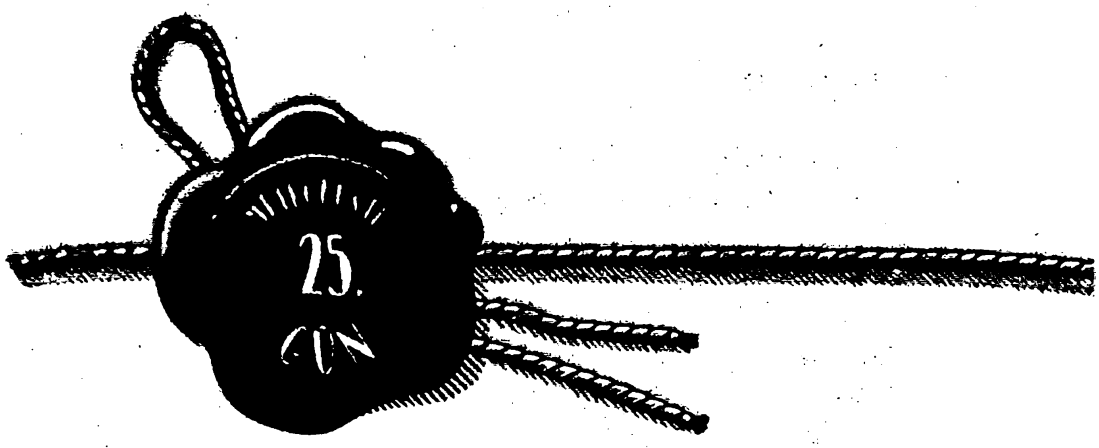
Birlikte bir yere otururken ben hâlâ fotoğrafa bakıyordum. Sonra aklıma takılan şeyle Evrim'e dönüp "Sence de liseli tipi yok mu bu çocukta?" diye sordum. "Ya liseliyse? Liseli birine âşık olduğumu düşünsene!"

"Ne var?" dedi başını sallayarak. "Üniversiteli erkekler liseli kızlarla çıkıyor da biz niye çıkamıyoruz? Yaş sadece erkeklere mi has? Allah Allah."

"Hemen de atarlan," dedim alayla. "Benim zaten işim başımdan aşkın. Bir de liseli bir çocukla uğraşamam Evrim."

"Şu an aşırı gereksiz bir konuşma oluyor. Kes sesini ve manzaranın tadını çıkar."

Evrim başımı tekrar fotoğrafa çevirdi. Her şeyi boş vererek, fotoğrafına bakıp gülümsedim.

Bugün cumaydı. Yani onu görmek için son günümdü. Araya hafta sonu girecek ve onu göremeyecektim. Sırf bu yüzden hafta sonu olmasını istememem aşktan mıydı yoksa salaklıktan mıydı, çözemedim. Umarım ilkidir çünkü hayat, salak olmak için fazla çetin ceviz olmuştu.

Sabah aynı heyecanla metrobüse gelmiştim. Tam vaktinde gelen metrobüse bindiğimde, Dünya'yı aynı yerde görmüştüm. Gelmemi bekliyormuş gibi kapıya döndü ve beni görünce gülümseyerek yerinden kalktı. Buna alışmış bir şekilde yerine otururken o da her zamanki yerine geçti. Kulaklıklarını takmak için çıkardığında kabloların birbirine girdiğini gördü. Kaşlarını çatıp, kabloları çözmeye çalışırken aklıma gelen fikirle telefonumu çıkardım ve Evrim'e mesaj attım:

ESRA: Ara beni.

Mesajıma dönmesini beklerken, bu saatte uyumaktan başka bir şey yapmadığını hatırlayarak üfledim. Ben aradım ama kulağıma götürmeden de açıp açmadığını kontrol ettim.

Beşinci aramamda açtı.

Sanki telefonum çalmış gibi kulağıma götürüp "Alo?" dedim.

"Bu bünyeye bir kere erken kalkmak yetti, hatta arttı beybi. O yüzden kapa telefonu."

"Nereden arıyoruz dediniz? Bankadan. Anladım," diye karşılık verdim.

"Sen aşkımına adını duyuracaksın diye ben niye acı çekiyorum?"

"Esra," dedim göz ucuyla Dünya'ya bakarak. "Adım Esra."

"Tamam, çocuk öğrendi. Kapat telefonu."

"Ha yok, kredi istemiyorum ben. Öğrenciyim zaten."

"Heh! Öğrenci olduğunu da öğrendi. Artık kapatırsın değil mi beybi? Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Evrim Bank'ı tercih ettiğiniz için teşekkürler."

Evrim telefonu kapatınca ne yapacağımı şaşırdım. Belli etmemek için konuşmaya devam ediyor gibi yapıp arada bir başımı salladım.

"Tamam. Yok, sağ olun. Size de."

Telefonu cebime koyarken Dünya'ya baktım. Kolunu cama yaslamış, dışarıyı izliyordu ama yüzündeki sırıtmayı gizlemeye çalıştığını fark ettim. Bu hâline gülümserken ben de gülümsememi gizlemeye çalıştım. DAYANAMAM HOCAM

Tekrar ona döndüğümde çözdüğü kulaklığı taktığını gördüm.

Her gün ne dinliyorsun o kadar merak ediyorum ki.

Bulduğum ilk boş zamanda soluğu Evrim'in yanında almak için ilerledim. Bana doğru gelen İrem'i görünce, onunla konuşup bir şey yapmadığımı hatırladım. Hatırlayan tek ben değildim, İrem bana uyuz olmuş bir şekilde bakıyordu. Tam önümde durdu.

"Beni galeyana getirip, hiçbir şey yapmadan hayatına bakıyorsun!"

"Yapacağım. Merak etme."

"İyi edersin," diyerek yanımdan ayrıldı. Oflayarak arkasından baktım. Önüme döndüğümde karşımda Evrim'i görünce olduğum yerde zıpladım.

"Ne ara geldin kızım? Ödümü kopardın," diyerek kalbimi tuttum.

"Çok yorgunum Esra. Siz insanlar erken saatte nasıl kalkabiliyorsunuz ya?"

Kolluma girdiğinde gülümseyerek ona baktım. Evrim asla erken kalkmazdı. Bu yüzden okula yakın bir yere taşınmıştı.

"Sen ne yaptın? O kızla yine ne konuşuyordun?" dedi İrem'in gittiği yeri işaret ederek.

"Yiğit'in ne olduğunu ispatlarsam bana yardım edeceğini söyledi. Ama gel gelelim ki bir bok yapmadım," diye homurdandım.

"Ne var bunda? Klasik taktiği kullanacaksın."

"Klasik taktik ne oluyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ses kaydı," dedi omzunu silkerek. Bunu beklemiyordum. Daha önce kendimi ispatlamaya çalışma ya da buna benzer durumlarla uğraşmam gerekmiyordu. Kimseye hesap vermezdim ya da başkalarının dediklerine göre yaşamazdım. Arkamdan da önümden de sağımdan da solumdan da konuşabilirlerdi. Beni alakadar etmezdi. Ama bu sefer alakadar ediyordu.

"O nasıl olacak?" diye sordum.

"Sen şunu al," dedi çantasından bir *AirPod* çıkararak.

"Ben kablosuz kulaklık sevmiyorum ya. Benim için o kablolar gözükecek, birbirine girecek ve ben onları açmak için çabalayacağım."

"Üf, kes sesini. Al şunu! Tak kulağına," dedi tekini bana vererek. Bu işlerde bir numara olduğu için itaat edip kulaklığı taktım. Saçlarımı açarak önüme getirdi.

"Kızın numarasını bana ver. Sen de İletişim Fakültesi'ne gidip oğlanı bul. Devamı bende."

"Ne yapacaksın?"

"Yürü Esra. Her sabah yaptığın gibi yürü."

Arkamdan ittirirken üfledim ama yürüdüm de.

Kulaklığın tekini takarak fakülteye doğru yürümeye başladım. Vardığımda ise Yiğit'i arkadaşlarıyla konuşurken buldum. Evrim'in aklından geçenleri bilemediğim için ne yapacağını bilemeyerek öylece kaldım. Çok geçmeden telefonum çaldı. Evrim arıyordu. Hemen cevapladım.

"İrem'le seni görüyoruz. Sen kulaklık taktığını belli etmeden ona doğru yürü ve konuştur. Gerisi bende."

Telefonunu sessize aldığını hissettim. Onlara dönüp bakmak istiyordum ama dikkat çekerim diye vazgeçtim. Derin bir nefes alıp Yiğit'e doğru yürüdüm. Önünde durunca ne var dercesine yüzüme baktı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye mırıldandım. Arkadaşları bakış atarken bir süre bana baktı. Onların yanında kendini bozmak istemediği için başını sallayarak yanlarından ayrıldı.

Birlikte yürümeye başladığımızda "Ne söyleyeceksen söyle hadi. İşim var," dedi.

"Hangisi gerçek sensin?"

"Ne?"

"Hangisi gerçek sensin?" diyerek sorumu yineledim. "Benimle flört edip konuşan Yiğit'le şu anki Yiğit arasında dağlar kadar fark var. Tüm o maskeler sırf bir kız tavlamak için miydi?"

"Ne saçmalıyorsun kızım sen?" dedi kaşlarını çatarak. Sesi hafif yüksek çıkmıştı. İnsanlar baktı mı diye kontrol ettikten sonra bana doğru yaklaştı. "Saçma sapan konuşmayı kes Esra," diye fısıldadı.

"Yalan mı? Baş başayız Yiğit. Kimse yok. Açık konuş bana. Hangisi sensin?"

Dişlerini sıktığını fark ettim. Ellerini montunun cebine soktu. Uzun boyluydu ve dibime kadar girmişti. Başımı kaldırıp ona baktığımda kulaklığın görünmesinden endişe ettim.

"Hadi. Söyle," diye direttim.

"Hepsi benim tamam mı?" dedi sinirle. "Sana kibar olan da benim içip sapıtarak saldıran da. Oldu mu? Rahatladın mı?"

"Madem içince sapıtacağını biliyorsun, neden dozunda içmiyorsun?"

"Şimdi de ahlak bekçisi mi kesildin? İran'da kadınlar ahlak bekçilerinden kurtulmak için savaş verirken hem de?"

Kollarını iki yana açarken olayı nasıl buraya bağladığına anlam veremedim. Öylece kaldım. Böyle zamanlarda Evrim gibi olmak isterdim. Her şeyi patır patır dökülmek. Ama bana kal geliyordu.

"Bunu nasıl buraya bağlayabildin sen?" dedim sinirle gülerek.

"Ya Esra, ne istiyorsun benden?" dedi sıkkın bir tonda. "Özür mü bekliyorsun? Dediğim gibi hatırlamadığım bir şey yüzünden özür dilemeyeceğim. Ama sen de kendini korumayı öğrenmişsin işte. Aferin."

"Benim kendimi korumayı değil; senin insan olmayı öğrenmen gerekiyor."

"Bak, laflarına dikkat et. Elimden bir kaza çıkacak."

"Ne yapacaksın? Yine mi saldıracaksın?"

Diklenerek ona baktım. Kulaklığın görünüp görünmemesini bile umursamıyordum.

"Bir sıkımlık canın var zaten. Asabımı bozma benim. Sen terk edilmeyi hazmedemedin. Tabii buldun yağlı kapıyı, bırakmam diyorsun. Sen de haklısın."

"Ne saçmalıyorsun sen be?" Bu sefer sesini yükselten taraf ben olmuştum. Birkaç kişi bize dönüp bakarken boğazımı temizledim, sesimi alçak tuttum. "Ne ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum Esra. Söylüyorum. Ömründe ancak çalışmak için girebileceğin mekânlara götürdüm seni. Gezdirdim, yedirdim. Zengin olduğumu da biliyordun. Önce ters tepki verdin ama sonra kafana dank etti. Şimdi de geri vitese alıyorsun. Bu da işlemezse mağdur kızı oynayıp etrafta ağlarsın artık."

Bunu defalarca kez yaptığı o kadar belliydi ki manipüle etmekte hiç sıkıntı çekmiyor gibiydi. Hep savunmacı davranıyor olması öyle gördüğü anlamına da geliyor olabilirdi. Psikoloji okumuyordum gerçi, anlayamazdım. Bunu uzmanlara bırakmak gerekirdi fakat öyle görünüyordu.

"Bak, sen insanlık dışı davranılmasına çok alıştığın için öyle davranıyorsun ama yaptığın yanlış," dedim sakince. Böyle bir sakinlik beklemiyordu ki durdu. "Evet, beni götürdüğün mekânlara sadece çalışan olarak girebilirim. Evet, hesabı hep sen ödedin ama ben hep ödemek için teklif ettiğimde sen kabul etmedin. Zenginsin ve bu benim hiç umurumda değil çünkü insan gibi konuşamadıktan sonra paranın değeri olmuyor bende. Geri vitese atmak gibi bir derdim de yoktu. Beni yaralayan şey senin davranışlarındı." Nefes aldım. Bu

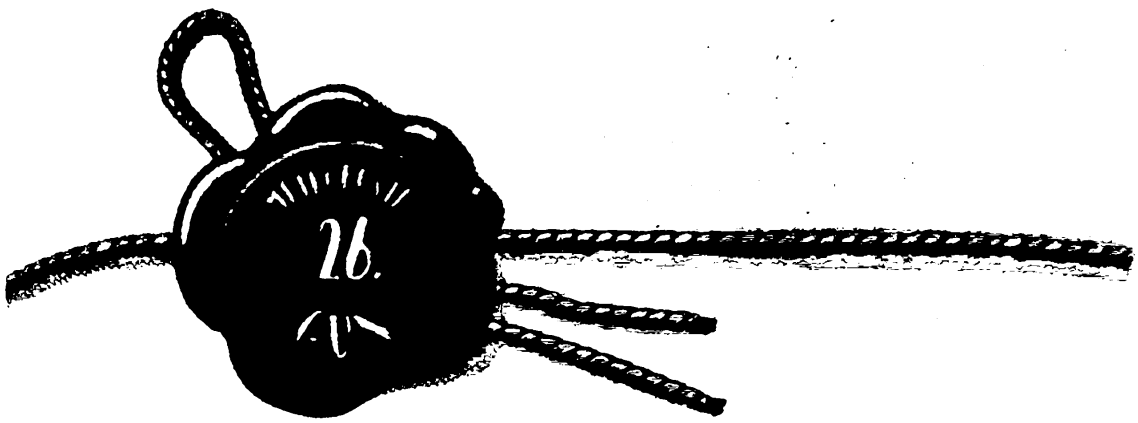
kadar uzun konuşmayı ben de beklemiyordum. Kafamda dönüp duranları gitmeden atmak istedim. Vurup kırmak yerine düzeltmek istedim.

"Elini kalbine, vicdanına koy ve kendine şu soruyu sor Yiğit," diyerek elimi kalbine götürdüm. Hızlı attığını hissetmek beni afallatırken belli etmemeye çalıştım. "Bana yaptığını ve söylediklerini normal buluyor musun? Pişmanlık çekiyor musun ya da yanlış olduğunu kabul edebiliyor musun? Yanlış yaptığını kabul etmek de bir erdemdir bence. Ya da senin dilinde adamlıktır. Sen kalbinin sesini bir dinle önce. Beni bundan sonra sadece siparişini alan garson olarak göreceksin, hiç merak etme."

Elimi kalbinden çekip, arkamı dönerek yürümeye başladım. İrem'le Evrim'in bir ağacın arkasında durduklarını fark ettim. Şaşkınca önce bana, daha sonra da arkama baktılar.

Umarım Yiğit. Umarım yanlış yaptığını fark edersin.

Aman efmez o pislik

Bugün pazardı. Evrim kafa dağıtmak için beni çağırmıştı. Gelemeyeceğimi de bildiğinden mekânda iş ayarlayarak gönlümü kazanmıştı. Hem çalışmış hem de eğlenmiştim.

Mekân çıkışı Evrim'le sokakta yürürken, metrobüs işaretini görüp durdum.

"Ben buradan geçeyim. Sen de eve git."

"Yok beybi, devam edelim," diyen Evrim kolumdan çıkmayarak yürümeye devam etti. Anlamayarak ona baktım.

"Ne bakıyorsun öyle?"

"Sence Evrim? Sen nereye? Şuradan taksi çevirip girsene kızın evine."

"Yok, ben sende kalacağım bu gece."

Kaşlarım çatıldı.

"Neden?"

"Seninle yarın Dünya'nın hangi okula gittiğini öğreneceğiz de ondan."

"O nasıl olacak? Ayrıca sen sabah erkenden kalkmaktan mı bahsediyorsun?" dedim gülerek. Turnikelerden geçip, sıraya girerken gece geç saat olduğu için çok kalabalık olmadığını fark ettim.

"Gör işte, ne kadar iyi bir arkadaşım. Uykumdan fedakârlık yapıyorum, sırf sen *sevdiceğinin* yaşını öğren diye. Bana kalsa çoktan öğrenirdim de işine karışmak istemiyorum."

"Karışma yavrum. Böyle iyi. Ben bildiğim şekilde devam edeceğim."

"Biliyorum. Ama gerektiği yerde şimdiki gibi müdahale ederim."

"Benim anlamadığım nasıl öğreneceğiz? Yani yarın gelip ne yapacağız?"

"Takip edeceğiz kanka."

"Ne?"

Şaşkınlıkla olduğum yerde kaldım. İnsanlar gelen metrobüse binerken içerde bir kavga çıktı. İki adam yumruk yumruğa birbirine girdi, onlara şaşkınca baktık. Diğerleri adamları ayırdı ve birini duraktan dışarı attılar. Dışarı atılan adam üzerimize doğru düşerken, çığlık atarak geri çekildik. Dışarı atılan adam bunu hazmedemeyip ağız dolusu küfretti. İçerideki adam da onu kışkırtmaya devam etti. Bunun sonucunda dışarıdaki adam öfkelendi. Bir anda içeriye doğru tekmeler atmaya başladı. Neye uğradığımızı şaşırırken adam dengede kalabilmek için yanında duran benim kolumu tuttu.

Evrim korkuyla "Esra!" diye bağırdı. Kolumu adamdan kurtarmaya çalışırken, adam sanki duvarı tutar gibi tutup, güç alarak içeriye vurmaya devam etti. Dengemi kaybettim ve metrobüse yapışacakken, bir başkası araya girip adamı benden kurtardı.

"Teşekkür ederim," dedim adama dönerek. Bir şey demeden, etrafa tekmeler atan adamı tutup duraktan tamamen dışarıya attı.

"Güvenlik yok mu ya? Bu nasıl bir rezalet! Alo!"

Evrim elini sallayıp, güvenliğe bağırırken, kolundan tutup ona engel oldum. Adam kolumu öyle sert tutmuştu ki canım çok acımıştı. Ağlamamak için dişlerimi sıktım.

"Evrim tamam. Yeter."

"Ne yeteri ya? Böyle muamele mi olur? Yiğit'e diyorsun, sen yapıyorsun. Yanlış bir şeye kendini alıştırma! Sesini çıkar kızım. Güvenlik! Neredesin?"

Evrim durakta güvenliği aramaya başlarken, onu tutup gelen metrobüse soktum. Bana yol boyu laf söylese de bir şey demedim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Böyle muamele görmeye öyle

alışmışız ki normal görüyor ve umursamıyorduk. Hatta sıra bize gelince de aynı böyle davranıyorduk. Birinin bu alışkanlık zincirini kırması gerekiyordu. O kişi ben değildim, biliyorum. Ama umarım biri yapardı.

Eve geldiğimizde kimseye görünmeden odama geçtik. Canım sıkıldığında yemek için aldığım abur cuburları çıkarıp yatağın üstüne attım. Üstümüzü değiştirip birlikte yatağa kurulduk.

"Şimdi bu herifi takip edeceğiz ya," dedi Evrim kendine bir cips açarak. "Bana önden bilgi ver bakalım."

"Ne bilgisi verebilirim Evrim? Ayrıca neye bakacaksın?"

"Aşkım *hacker* olsaydım ya da bir tanıdığım olsaydı girerdim sisteme, takip ederdim kameralardan. Nereye gittiğini anında bulurdum. Ama öyle şeyler olmayacağına göre bana en saçma bilgileri bile ver ki bir şey bulabileyim." Uzandığı yerde ağzına cipsler atmaya başladı ve tabii ki cipsler boğazına takılınca, öksürerek oturur pozisyona geldi. Kırmızıya dönen arkadaşımın sırtına vurarak "Helal!" dedim. Kendine gelmek için su içmeye kalkuğunda yatağa uzanıp Dünya'yı düşünmeye başladım.

"Anlat. Ne var elinde?" dedi tekrar uzanarak.

"Yani otururak geldiğine göre ilk duraktan biniyor. Zincirlikuyu Durağı'nda da iniyor."

"Hangi çıkıştan çıkıyor peki?"

"Ne bileyim," dedim omzumu silkerek. "O turnikelere gidene kadar metrobüs duraktan ayrılıyor zaten."

"Üf! Yani oradan başka bir otobüse ya da metroya binme olasılığı yüksek. Çocuğa yakalanmadan takip etmeliyiz."

Hiç böyle düşünmemiştim. Zaten takip ediyor olmamız başlı başına yanlıştı. Gerçi böyle söylesem de içimdeki istekli kız yapmam için bana baskı kuruyor, Evrim'e teşekkürler ediyordu.

"Peki, çocuğun kılık kıyafetine dikkat ettin mi?"

"Ne bileyim be! Etmedim."

"Cırlama hemen. Düşün."

Sakin konuşmasına karşılık düşünmeye başladım. Her zaman siyah bir şişme mont giyiyordu. Soğuktu. Normaldi. Yine soğuk olduğu için bot giyiyordu. Sırt çantası takıyordu.

"Sırt çantası!" dedim heyecanla. "Sırt çantası takıyor. Bazen yandan takmalı oluyor."

"Hmm. Ya çalışıyor ya da okuyor."

Gözlerimi devirip "Her gün metrobüs kullanıyorsa başka ne yapabilir Evrim?" diye sordum.

"Her çalışan sırt çantası mı takıyor? Demek ki yanında ya bilgisayar ya da çok şey taşımasını gerektiren bir işte çalışıyor."

Bu benim aklıma hiç mi hiç gelmemişti. Anladım dercesine başımı sallamaya başladım.

"Başka?" diye sordu Evrim çekirdek çitlemeye başlayarak. Düşünmeye devam ettim.

"Yeşil bir kapüşonlu giyiyor. Yani siyah şişme montundan kapüşonunu sürekli çıkarıyor. Görüyorum."

"Her gün mü?" diye sordu Evrim kaşlarını çatarak. Onu gördüğüm zamanları düşündüm. Evet, ya. Neredeyse her gün diyeceğim kadar o kapüşonu görmüştüm. Önü kapalı olduğu için ne olduğunu bilmiyordum ama kapüşonu sürekli çıkardığı için o olduğundan emindim.

Bu yüzden başımı sallayıp "Hemen hemen her gün," dedim.

"Bu kötü oldu," dedi Evrim kaşlarını çatarak.

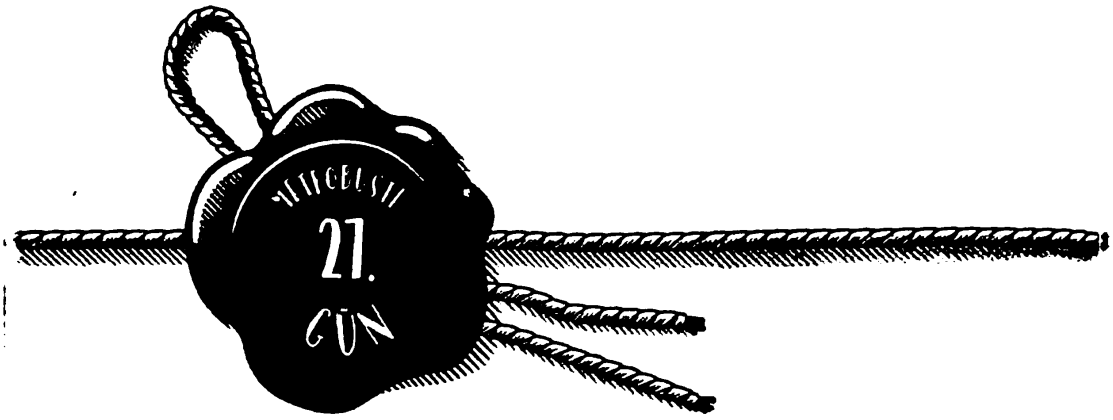
"Neden?"

"Sürekli aynı kapüşonu görüyorsan bu, okulun forması falan olabilir. Ve malum, üniversitede forma yok."

İçime kurdu düşürdü sonra çekirdek çitlemeye devam etti. Hayır, gönlümü bir liseliye mi kaptırmıştım? Ama Dünya, Evrim'in sürekli dediği gibi herif gibiydi. *Olmaz!*

"Yok canım," dedim başımı sallayarak. "E bizim de okulun özel tişörtleri, çantaları var. Belki o da onu giyiyordur."

"Her gün mü?" dedi alaylı bir şekilde. Beni resmen bir olasılığa hazırlamaya çalışıyordu ama ben o olasılığa hazır değildim.

Pazartesi sabahı Evrim'i uyandırmak tam bir faciaydı. Bünyesi erken kalkmaya alışık olmayan Evrim'in kendine gelmesi zaman almıştı.

"Evrim! Kaçıracağız otobüsü, kalk çabuk!"

"Beybi, metrobüse taksiyle gideriz. O saati de uyuyarak geçirmek istiyorum."

Yastığa sıkıca sarılırken ofladım. Ben hazırdım ama o kalkmamıştı bile.

"Evrim ne taksisi? Kalkar mısın artık?"

"Taksi, insanların para vererek kişiselleştirdiği bir araçtır. Belli aralıklarla gelmez, belli duraklarda durmaz."

Alay dolu açıklamasıyla gözlerimi devirdim.

"Sence buradan ne sıklıkla taksi geçiyordur? Kalk lütfen."

Yorganı üstünden çekince, üfleyerek kalktı. Hazırlanması, mızmızlanması derken sonunda evden çıktık. Son dakikada otobüse yetişirken, durmadan saatime bakıyordum. Evrim ise başını demire yaslamış, ayakta uyumaya çalışıyordu.

Metrobüse gelince sırada beklemeye başladık. Evrim onu canlı olarak göreceği için heyecanlanırken ben de hakkında yeni bir bilgi öğreneceğim için heyecanlıydım.

"Üf, yüz tane geçti de binmedik."

"Daha saati gelmedi."

"Ne zaman gelecek? Dondum! Yani bunca şeyi çekiyorsan harbi seviyor olmalısın. Başka türlü çekilmez."

Seviyor muydum, bilmiyorum ama âşık olduğum kesindi. Görmediğim zaman günüm kötü geçiyordu. Alışkanlık hâline getirdiğimden şüphelenıyordum.

"Binelim artık ya."

Evrim mızmızlanırken saatimi kontrol ettim. Tam vaktiydi. Gelen metrobüse binmek için bekledim. İkinci kapıya yöneldiğimde Evrim'i yanıma çektim. Nereye gideceğimi bilerek sağa döndüğümde onu gördüm. Gülümsemem kocaman olurken, ayağa kalkarak bana yer verdi.

"Siz böyle oturun isterseniz," diye mırıldanarak yerinden kalktı. Anlaşmışız gibi teşekkür edip, yerine otururken Evrim bir anda kucağıma oturdu. Neye uğradığımı şaşırarak ona baktım.

"Altunizade'ye kadar ayakta gideceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun beybi."

Sırtını cama yaslayıp telefonuna gömüldü. Metrobüste görmeye alışık olmadığımız bir manzara olduğu için insanlar bakıp durdu. Evrim onları elbette umursamıyordu.

Telefonuma mesaj gelince dikkate almadım. Fakat Evrim sahte olduğu belli olan bir şekilde öksürünce, ondan geldiğini anlayarak telefonumu aldım.

EVRİM: Sayemde hangi durakta indiğini de öğrendi. Yat kalk, bana dua et.

ESRA: Allah razı olsun ablacığım.

EVRİM: Nankör! İşini gördük, yaşımızı ortaya serdin.

Son mesajına gülerken bakışları beni buldu. İki defa üniversite sınavına girdiği için benden bir yaş büyüktü. Bunu da sürekli yüzüne vurmaktan zevk alıyordum. Öyle bir sadisttim. Dünya'nın bakışları bize dönerken Evrim'e yeni bir mesaj attım.

ESRA: Biz şimdi ne yapacağız? Bu çocuğu nasıl takip edeceğiz?

EVRİM: O iş bende ablası.

Ona döndüm. Göz kırptı. Gülümseyerek başımı salladım. Telefonuna döndüğünde yeni bir mesaj geldi.

EVRİM: Bu çocuk Zincirlikuyu'ya kadar sırf sen oturarak git diye ayakta gidiyorsa âşıktır kesin. Başka açıklaması olamaz.

Mesajıyla ona gülümsedim.

"Âşıksın! Âşıksın! Sen âşıksın arkadaş!"

İbrahim Tatlıses'ten şarkı söylemeye başlayınca etrafımızdaki insanlar ona tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Buna Dünya da dahildi.

"Herkes kulaklık takmış, müzik dinliyor. Sesli söylemişim de ne olmuş yani?"

Evrim kendini savunurken insanlar tekrar işlerine döndü. Haklıydı kız ama burası toplu taşımaydı, yani birbirimizin alanlarını olabildiğince işgal etmekten kaçınmalıydık. Yani telefonda konuşurken de sesli olmamalıydık müzik dinlerken de.

Zincirlikuyu Durağı'na yaklaştığımızda kalbim heyecanla atmaya başladı. Dünya inmek için hazırlanırken Evrim'e işaret yaptım. Dünya'yla aynı kapıdan çıkarsak dikkat çekecekti. Bu yüzden onun fikriyle Evrim son kapıya gidip oradan çıkacak ve ben sonraki durakta inip geri gelecektim. Böylece yakalanma riskimiz olmayacaktı.

Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde Dünya ikinci kapıdan indi. Hemen ardından Evrim'in son kapıdan çıktığını gördüm. Metrobüs hareket edince, hazırlanarak kalktım. Köprüyü geçip, durakta dururken karşı tarafa geçmek için çok yürümem gerektiğini fark ettim. Vakit kaybı olmaması için inmedim ve sonraki durakta inip karşıya geçtim.

Evrim arayınca anında açtım.

"Ne yaptın?" diye sordum.

"Merak etme, uzaktan takip ediyorum. Ama sen de acele et."

"Tamam, geliyorum. Sen gözünü ayırma," diyerek telefonu kapattım.

Köprüden geçerken Evrim'den mesaj geldi. Anlık konumunu benimle paylaşmıştı. Ben yaklaştıkça onlar uzaklaşıyordu. Şoföre "Bas gaza!" diye bağırsam beni dinler miydi?

Sıkıntıyla yolların akıp gitmesini bekledim. Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde koşarak indim. Fakat Anadolu Yakası'ndan gelerek indiğim için yolun karşısında inmiş sayılıyordum. Evrim ve Dünya yolun öteki tarafında kalmıştı. Oflayarak koşmaya başladım. Aradaki mesafeyi başka türlü kapatamazdım.

Onların yürüyüşüne benim koşmam eklenirken anca yakınlaşmıştım. Evrim'i, uzaktan Dünya'yı takip ederken gördüm ve yanına gittim. Bilerek ses çıkardım, geldiğimi anlasın ve korkmasın istedim. Fakat bu sefer de fazla ses çıkarmıştım ve ikisi de bana dönmüştü. Dünya benim olduğum tarafa bakacağı an gözlerimi kocaman açarak arabaların arasına saklandım. Evrim de bana döndüğü için tepkimi görmüştü. Gözleri sonuna kadar açılırken, ters istikamete gider gibi yapıp bana doğru geldi. Dünya tekrar önüne dönüp, yürümeye devam ederken Evrim "Tüm planı bok ediyordun!" diye bağırıp kafama vurdu.

"Arkandan gelirsem korkarsın diye düşündüm."

"Hadi, kaçıracağız," dedi sözümü duymazlıktan gelerek. Birlikte arabaların arasından çıkıp onu takip etmeye devam ettik.

Ara sokaklardan ilerlerken nereye gittiğini aşırı merak ediyordum. Buralarda üniversite var mı diye düşünürken aklıma hiçbir yer gelmiyordu.

"Burada üniversite yok mu sence?" diye Evrim'e sordum.

"Bizim okulun bir kampüsü vardı burada. Ama onu da geçeli çok oldu. Okulun hastanesi diyeceğim ama onu da gördüğün gibi geçiyoruz," diyerek sağımızda kalan binayı işaret etti. Gündoğdu Üniversite Hastanesi'nin önünden geçerken bu çocuğun nerede okuduğunu daha da merak eder oldum.

"Evrim, bence üniversiteli değil. Bu ara sokakta neyin üni[illegible] olacak?"

"Belki de çalışıyordur, Allah Allah! Yürü hadi."

Dünya'yı takip etmeye devam ettik. Sanki takip edildiğini anlamış gibi arada bir arkasına bakarken arabaların arasından gitmeye devam ettik.

Bir sokaktan sola döndüğünde ardından biz de döndük ve gördüğümüz manzarayla olduğumuz yerde kalakaldık. Dünya bir liseye girmişti ve bahçede duran birkaç çocuk onu bekliyordu. Dünya gelince de selamlaşarak okul binasına girdiler. Dünya'nın üzerinde tam olarak göremediğim o kapüşonlunun ne olduğunu artık görebiliyordum çünkü okulda herkes aynı şeyi giyiyordu. Önlerinde de kocaman okulun adı yazıyordu.

"Kanka tebrikler, zengin oldun."

Evrim sırtıma vurup, sırıtırken ona anlamayan gözlerle baktım. Sevdiğim çocuk liseli çıktı diye hüsran doluyken onun bu kadar neşeli olması inanılmazdı.

"Nedenmiş o?" dedim somurtarak.

"Kendinden yaşça küçük biriyle evlenirsen zengin olurmuşsun ya. Öyle değil miydi? Seninki de o mesele."

Kahkaha atarken, üfleyerek onu geri ittim. Koyun can derdindeydi, kasap et.

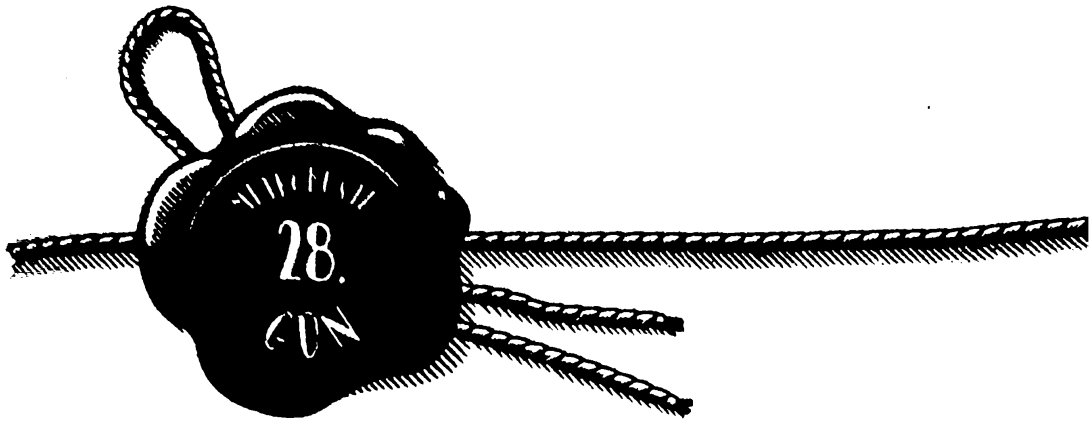
"*Sevdiğim çocuk bana abla deyince* lafı buraya cuk oldu!" dedim sinirle.

Evrim gülerek koluma girdi.

"Yürü, biz yetişkin olarak üniversitemize gidelim. Sen de artık Sultan* gibi büyütüp büyütüp evlenirsin. Ama dikkat et de başkasına kaçmasın."

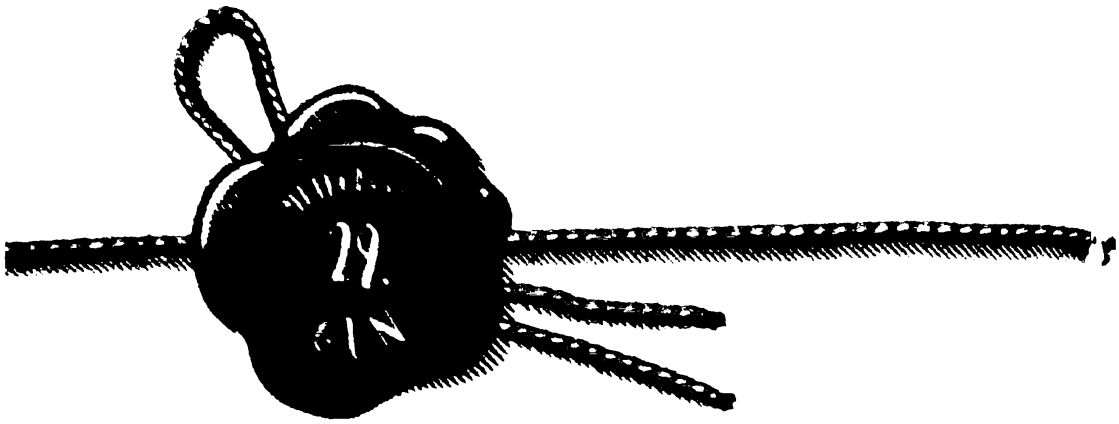
---

*Türkan Şoray'ın *Sultan Gelin* filmine gönderme yapılmış. *(e.n.)*

Salı günü büyük bir hüsranla metrobüse bindim. Hâlâ aynı saatte biniyor olmamın tek sebebi çocuğun günümü güzelleştiriyor olmasıydı. Yoksa artık kafamda silmiştim. Lise son sınıf bile olsa nereden baksan benden üç veya dört yaş küçük sayılırdı. Aşkın yaşı olmazdı belki ama benim için büyük bir yaş farkıydı. Sünnet çocuğum

Dünya yine bana yerini verirken, hüsran dolu gözlerle bakarak teşekkür ettim ve yerine oturdum. Bendeki bu değişime anlam verememişti. Sanırım benim de yaşımı belli edecek bir şey yapmam gerekiyordu ki anlasın.

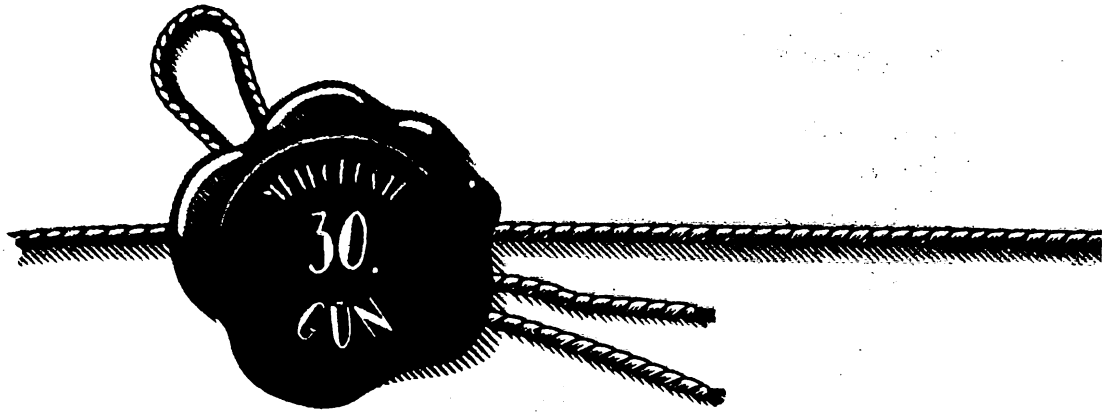
Çarşamba günü aynı şekilde davranırken Dünya'nın kafasını allak bullak ettiğine emindim. Hayır, yaptığım da salaklıktı. Madem olmayacağını öğrendin, ne diye erkenden kalkıp görmeye gidiyorsun? Hem kendine hem de ona zarar veriyordum. Ah işte, gönül ferman dinlemiyordu ki! Ota boka, büyüğe küçüğe, her türlüsüne konuyordu. Ona baktım. Başını cama yaslamış, uyuyordu. Fakat kafası durmadan cama çarpıyordu. Uykusuz olmalıydı. İlk duraktan binmesine rağmen sürekli yerini bana veriyordu.

Zincirlikuyu Durağı'na yaklaştığımızda hâlâ uyuduğunu fark ettim. Normalde anında kalkan çocuk şimdi dünyayla iletişimini kesmiş gibiydi.

Mecidiyeköy Durağı'ndan geçerken ona baktım. Yaklaşıyorduk ve o hâlâ uyuyordu. Ne yapabilirim diye düşünmeye başladım. Çantamdan kalemliğimi çıkarıp içine baktım. Büyük silgimi elime alıp ona döndüm. Metrobüs Zincirlikuyu Durağı'na gelince silgiyi resmen kafasına fırlattım.

"Ah!" Allah'ım plana bakıyo (random)

İnleyerek kafasını tuttu. Ne olduğunu anlamak ister gibi etrafına bakınırken gözleri beni buldu. Başımla durağı işaret ettim. Zincirlikuyu'da olduğumuzu anlayınca gözleri korkuyla açıldı ve kapanmak üzere olan kapılardan âdeta uçarcasına fırladı. O gidince, yerimden kalkıp düşen silgimi aldım ve kalemliğime geri koydum.

Bu sabah onu görmek için erkenden kalkmamıştım. Artık kararlıydım. Yoluma bakacaktım. Ama vücudum bu saate alışmış gibi kendiliğinden uyanmıştı. Erken olduğunun farkındaydım ve kendimle savaş vererek vaktin geçmesi için uğraşıyordum. Ancak bu uğraşın babamla olacağını asla tahmin etmiyordum.

"Dolanmayı kes Esra! Bacakların tutuyor diye hava mı atıyorsun sen?"

Babamın sesi bir kez daha yankılanırken bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Sadece vakti geçirebilmek için evde dolanıp duruyordum. Bu bile babamın gözüne batıyordu.

"Tamam, oturuyorum," dedim bir kavga çıkmasın diye. Fakat kavgaya meraklı olan babam odasından çıkarak yanıma geldi.

"Sen de arkadaşlarım gibisin! Onlar da ayakları sağlam diye hava atıyorlar. Benimle dalga geçiyorlar."

"Baba, ne alakası var? Yürümek suç mu oldu?"

"Suç! Ben burada topallıyorken yürüyemezsin!"

Yüzüme doğru tükürürcesine konuşurken alkol kokusunu anında aldım. Yine sabaha kadar içmişti.

"Kendine acıyarak, içmek yerine kalkıp bir işin ucundan tutsan bu hâllerde olmazsın."

Yüzüme inen tokatla nefessiz kaldım. Neye uğradığımı şa tım. Beklemediğim anda gelmişti. Elim yanağımda bak düm. Gözleri kan çanağına dönmüş, burnundan soluy

kez daha kaldırırken onu ittim. Geriye doğru sendelediğinde odama doğru koştum.

"Bu sefer elimden kurtulamazsın!" diye bağıran babam birden saçlarıma yapışınca çığlık attım. Çığlığımı duyan annem odasından çıktı.

"Ne yapıyorsun bey? Bırak!"

Koşarak yanımıza geldi. Saçlarımı babamın ellerinden kurtarırken hıçkırmamak için kendimi zor tuttum. Bir zamanlar elleriyle okşadığı, taradığı ve ördüğü saçlara şimdi koparmak için asılıyordu.

Annem saçlarımı kurtardığı gibi bana dönüp "Esra, çık evden!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Bu sefer babamdan öyle korktum ki annemi bile düşünemeden, eşyalarımı alıp kaçar gibi evden çıktım.

Çıktığım gibi ağlamaya başladım. Otobüs durağına geldiğimde beni sürekli bekleten otobüsün bu sefer beni beklediğini gördüm. Otobüse bindiğimde insanlar ağladığım için bana baktı. Hani bunu normalleştirmiştik? Ne oldu şimdi? Kimseyi umursamadan, iç çeke çeke ağladım.

Ağlayarak metrobüse geldim. Turnikelerden geçtiğim gibi hiç beklemeden gelen ilk metrobüse bindim. Ve hiç beklenmedik bir manzarayla karşılaştım. Dünya gülümseyerek bana bakıyordu. Gördüğü manzara karşısında elbette gülümsemesi soldu. O daha ağzını açmadan, ben ona doğru giderken ayağa kalktı. Boşalan yere oturup, burnumu çeke çeke ağladım. Başımda şaşkınca bekledi. Sonra o da diğerleri gibi kendi işiyle meşgul olup ortadaki boş kısma yöneldi.

Canım çok acıyordu. Hem de çok. Böyle acı acı inleyip deli gibi bağırasım, dizlerimi dövesim geliyordu. Hayata tutunmak için çabalayan bir insanın başına hep en zoru geliyor gibiydi. Bir insan, bir sorun karşısında ses çıkarmayınca *"Ne de olsa o alışık,"* diyerek her şeyi yaparlar ya. Öyleydim işte. *"Ne de olsa Esra sorunlarla sürekli mücadele ediyor,"* diyerek her türlüsünü peşime takıyorlardı. Bu hayatta bana iyi gelen, mutlu eden, gülümsememe sebep olan tek şey sabahları onu gördüğüm kısacık andı. Onda bile sorun çekiyordum. Liseli olmak zorunda mıydı? Ya da ben buna bu kadar takılmak zorunda

miydim? Sinirlerim bozulmuştu; şimdi de gülüyordum ve insanların bana bakmasını umursamıyordum. Burnumu çekip gözlerimi sildim. Boğazımı temizleyerek kendime geldim. Etrafıma bakındığımda Dünya'nın da bana baktığını gördüm. Gözleri bendeydi ama yanında duran iki kıza bir şeyler söylüyordu. Gözlerimiz tamamen kesiştiğinde kaşlarını çattı.

Kızlardan biri "Dünya'ydı değil mi adın?" diye sordu. "Aynı yerde oturuyoruz. Pazar sabahları ekmek almak için mahallenin köşesindeki bakkala gidiyorsun hep. Hatta bir keresinde çarpışmıştık. Hatırladın mı?"

Gözlerindeki parıltıyı buradan görebiliyordum. Ben nasıl ki her sabah bir saatliğine onu görmek için bunca şey yapıyorsam o da pazar sabahlarını kovalıyordu. Kim bilir Dünya da birini görmek için nasıl fedakârlıklar yapıyordur. Hepimiz birbirimizin sırtına bakıyorduk. Arkamızı bir dönsek yüz yüze gelecektik ama onu da herkes yapamıyordu işte. Başımı sallayarak önüme döndüm.

"Hatırladın mı beni?" diye sordu kız tekrar.

"Adın Rüya, değil mi? Esma teyzenin kızısın."

Tanıyordu kızı. Ne güzel.

"Evet," diyen kızın heyecanını işitmemek elde değildi.

"Liseye yeni başlamıştın değil mi sen?"

Oh, bir de liseye gidiyormuş. Ne güzel. Önlerinde bir engel yok. Burnumu bir kez daha çekerken bahtsızlığıma ağladım.

"Evet. Sen de mi liseye gidiyorsun?" diye sordu kız heyecanla.

Gidiyor Rüya. Merak etme.

"Yok ya. Biz o yoldan geçeli dört sene oluyor."

"Ne?"

Gerçekten *ne*? Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, Dünya'ya dönmeden edemedim. Sırıtarak bana bakıyordu.

"Üniversite son sınıf öğrencisiyim ben," dedi gözlerimin içine bakarak. Aptal gibi göz kırpıp öylece kaldım. Kendimi toparlayıp, önüme dönerken az önce ağlamaktan geberen ben değilmişim gibi birden neşelenmiştim.

"Ya, ne güzel. Ne okuyorsun?"

"Tıp," diyerek kıza döndü. Rüya ve yanındaki arkadaşı eriyecek gibiydi.

Rüya neşeyle "Doktor mu olacaksın?" dedi.

"Evet."

Yanındaki kız merakla "Neden doktor olmak istiyorsun peki?" diye sordu. Ben de merak ederek onlara baktım. Dünya birden ciddiyete bürününce benim de kaşlarım çatıldı.

"Çocukken hissettiğim tek duygu öfkeydi. Başka bir duyguyu keşfedememiştim. Sonra lisede, sizin yaşlardayken bir film izledim. Para için öldürülen çocukları anlatan bir filmdi. Sabaha kadar ağladım. Okula geldiğimde hocam 'Ne oldu sana?' diye sordu. Hocama şöyle baktım." Dünya kızlara bakarken bu konuşmanın nereden tanıdık geldiğini çözmeye çalışıyordum. O kadar ciddi duruyordu ki ne diyecek diye merak etmiştim. Kızlar da heyecanlıydı. "'Hocam, benim bu dünyayı kurtarmam lazım. İnsanlığa faydamın dokunması lazım,' dedim. Tam bu yüzden doktor olmaya karar verdim."

Rüya eriyerek "Çok havalı," dedi. Bense konuşmanın nereden tanıdık geldiğini hatırlayarak kahkaha atmaya başladım. O kadar çok güldüm ki herkes dönüp bana baktı ama umursamadım. Üniversiteli olmasının yanı sıra taklit yeteneğinin de yerinde olduğunu ve esprili biri olduğunu keşfetmiştim.

"Ay!" dedim ellerimi kendime doğru sallayarak. Dünya'nın konuşmasıyla gerçek konuşma gözlerimin önüne gelirken tekrar güldüm. Sabah ağlarken şimdi gülüyor olmamın yükselenimin terazi olmasından kaynaklı olmasını istiyordum. İkizler ve terazi tek bedende vücut bulmuştu.

"O yüzden size ağabey tavsiyesi, okuyun. Kısa yoldan para kazanmak için değişik şeyler yapmayın. Okuyun. İnsanlığa yararlı şeyler yapın. O zaman dünyayı gerçekten kurtarabilirsiniz."

"Ağabey mi?" dedi Rüya bozularak. Ben olsam ben de bozulurdum. Dünya bir de küçük bir çocuğun kafasını sever gibi kızların

*Pınar Deniz'in Altın Kelebek Ödülleri sırasında yaptığı konuşmaya gönderme yapılmış. *(e.n.)*

kafasını okşarken yüksek sesli bir kahkaha atmamak için dişlerimi sıktım ama göğsüm inip kalkıyordu.

Okula geldiğimde ilk işim Evrim'i aramak oldu. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak sanıyordum. Kafelere bakarken, onu arkadaşlarıyla otururken buldum. Hemen yanına oturdum. Arkasına dönünce, beni gördüğü için çığlık atarak zıpladı.

"Ödümü kopardın Esra!" dedi eli kalbinde.

"Üniversiteli," dedim heyecanla.

"Ne üniversitesi? Ayrıca bu yüzünün hâli ne? Bok gibisin kızım. Ağlamanın da adabı vardır. Sana attığım rimeli sürmedin mi? Hayvan gibi ağlasan da akmıyor. O kadar link attım alsaydın bari ben de faydalansaydım."

"Ben ne diyorum, sen ne diyorsun ya! Dünya üniversiteliymiş! Tıp okuyormuş hem de!"

"Ne!" diye bağırdı. Sonunda jeton düşmüştü. Heyecanla başımı sallarken gözlerimin parladığına emindim.

"Ay fakir olacaksın ama olsun, aşkta kazanacaksın."

"Delisin sen!" dercesine gülüp başımı salladım. İçim içime sığmazken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Oha! Aklıma harika bir fikir geldi!" diye bağırdı Evrim.

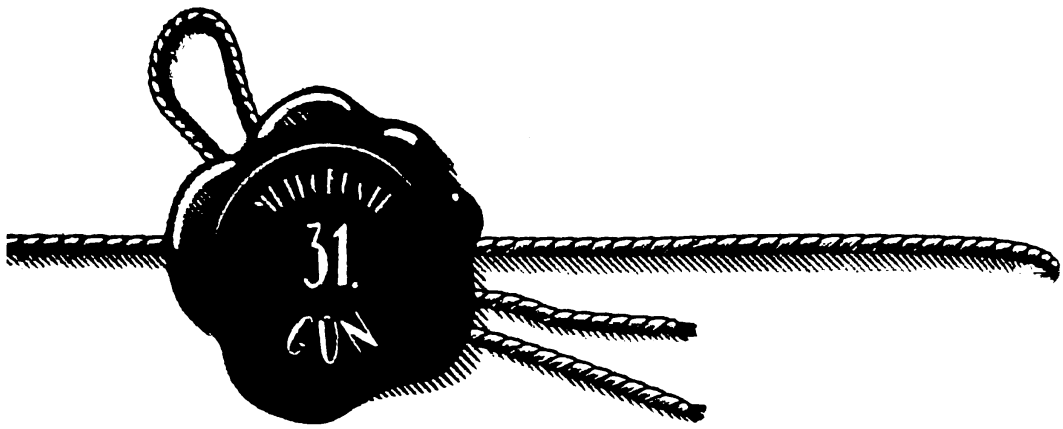
"Ne?"

"Akşam sende kalıyorum beybi. Sırf senin için yine erken kalkacağım, kıymetimi bil."

"Ne ya? Söylesene önce!"

"Göreceksin."

Haince sırıtmasının arkasından ne çıkacağını aşırı merak ediyordum.

"Sana ve bunu yaptığım için kendime inanamıyorum!" diye bağırdım.

"Üf, hoşuna gidiyor da *istemem yan cebime koy* diyorsun."

Evrim gözlerini devirip, broşürü çantasına atarken söylediğinde haklı olduğunu biliyordum. Sadece kendimi, bunu yapacak kadar bağladığımı bilmiyordum.

"İşe yarar mı sence?" diye sordum heyecanla. Tırnaklarımı kemirmeme şu kadar kalmıştı.

"Eğer buna rağmen artık resmi olarak tanışmazsanız bu demek oluyor ki Dünya Bey sizden hoşlanmıyor. Ama olsun. Biz yeni izdivaçlar için yola çıkarız." Evrim kıkırdayıp, elini sallayınca koluna vurdum. "Hadi çıkalım. Geç kalmayalım."

"Geçen gün yataktan çıkarana kadar canım çıkmıştı. Şimdi kendin erkenden gidiyorsun. Sen de gelişme var Evrim."

"Ne sandın beybi? Artık teyze olmak istiyorum. Olmuyor böyle."

Üfleyerek koluna bir kez daha vurdum. Kıkırdayarak odadan çıktığında arkasından baktım. Teyze olmak istiyorum demişti ama ben sanki evlenmişim de anne olmuşum gibi heyecanlanmıştım.

Evden çıkınca, Evrim'in önceden arayarak çağırdığı taksiye bindik. Rahat bir yolculuk yapmak gibisi yoktu. İnsanlar zaman ve konfor için çok para kazanmak istiyorlardı çünkü bunları sadece para sağlayabiliyordu.

Taksiyle gitmek iyiydi ama bize kötü olarak yansıyan tarafı metrobüs durağına erken gelmemizdi. Durakta beklerken Evrim gelen her metrobüsü işaret ediyordu. Ben de her seferinde başımı olumsuz olarak sallıyordum. Sonunda elbette patladı.

"Sıçacağım size de saatinize de! Tanıyın artık birbirinizi de bitsin bu çile!"

"Atarlanma. Sakin," dedim gülerek. Sinir olmuş bir şekilde bakmaya devam ederken, ona sıkıca sarılarak yumuşacık olmasını sağladım.

"Benim şu *sarılmana* olan zaafım ne olacak? Her seferinde kanıyorum."

"Kan," dedim omzumu silkerek. Bana sıkıca sarılırken bu hayatta karşıma çıkan en güzel şeyin Evrim olduğunu anladım.

"Saat geldi. Hadi!" dedim gelen metrobüsü görünce. Kollarından çıkıp durakta beklemeye başladığımda Evrim somurttu. Ama gülümsememi görünce o da gülümsedi.

"Bugün bu işi hallediyoruz," dedi heyecanla. Aptal gibi sırıtmadan edemedim.

Duran metrobüsün ikinci kapısından içeri girdik. Sağa döndüğümüzde Dünya yerinden kalkmak için hazırda bekliyor gibiydi. Bizi görünce de gülümseyerek ayağa kalktı ve yer verdi.

"Sağ ol Dünya."

Evrim'in lafıyla gözlerim kocaman açıldı. Dünya da şaşırmış bir hâlde bize dönünce yerin dibine girmek istedim. Evrim'i çimdikleyerek ilerlettim.

"Ne var be? Adı Dünya değil mi?" demez mi bir de! Dünya duydu mu diye ona baktım. Gülümseyerek birbirine girmiş olan kulaklığını çözüyordu. "Onun da hoşuna gitti. Tamam, oldu bu iş. Buna gerek yok." Çantasından broşürü çıkarmıştı, atacakken ona engel oldum. İşimi şansa bırakamazdım. "Ne oldu, korktun mu? Tamam tamam, atmayacağım. Yapacağım aranızı. Gelecekteki yeğenlerim için yapacağım."

Kucağıma oturup saçlarımı okşamaya başladı. Kolunu bir kez daha çimdiklerken kıkırdadı.

Sakince yol alırken Evrim bir süre sonra boğazını temizlemeye başladı. Bu, *oyuna başlıyoruz* anlamına geliyordu. Saçlarını kulaklarının arkasına götürerek bana döndü.

"Esra, hafta sonu olacak olan festivale kesin geliyorsun, değil mi?"

Bağırarak konuşmasaydın iyiydi Evrim. Bulunduğumuz alandaki herkes bize dönerken Evrim göz ucuyla Dünya'ya baktı. Kulaklığını takmış, başını cama çevirmişti. Müzik dinliyordu, yani bizi duymuyordu. Yine uyuyakalır korkusuyla ona bakmaya başladım.

"Harika bir festival olacak! Tüm üniversiteli gençler orada olacak!"

Evrim neşeyle bağırıp, el çırparken gözleri Dünya'daydı. O ise uyumaya devam ediyordu. Evrim bu duruma sinirlenerek inledi.

"Çok yorgun olmalı. Tıp okuyor bir de. Normaldir. Evrim, yerimizi ona verelim de o otursun. Zaten çocuğun yerine akbabalar gibi konduk."

"Sana şuradan bir çarparım bir de yer çarpar." Evrim dirseğini bana doğru gösterince korkarak geri gittim. Onu Altunizade'ye kadar ayakta giderken hayal dahi edemiyordum.

"Ben burada kılıktan kılığa girerken beyimiz horul horul uyuyor! Buna bir çare bulmalıyız çünkü sizin metrobüste bakışma olayınız beni artık öldürüyor!"

Ellerini boğazına götürüp, sıkıldığını belli ederken burnumdan sesli bir nefes verdim. Ben çocuğu düşünürken Evrim kendini düşünüyordu.

"Pardon, az önce bir festivalden bahsediyordunuz. Nerede acaba?"

Bir grup genç yanımıza gelirken Evrim'le bakıştık. Çantasına tıktığı broşürlerden birini onlara verdi.

"Al kardeş al. İptal olmazsa gelirsiniz. En kötüsü kılık değiştirerek gideriz."

Evrim kendi lafına gülerken diğerleri de ona katıldı. Gülümsemeden edemedim. Gözlerim Dünya'ya döndüğünde onun da gülümsediğini gördüm. Ama çok minik bir gülümsemeydi. Belki de hayal görmüştüm.

"Tüm üniversiteli gençlik buraya akacak. Biz de burada olacağız!"

Evrim dünyaya duyurur gibi ellerini açarken aslında gerçekten de dünyaya duyurmak istiyordu. Fakat sadece bizim bildiğimiz Dünya'ya.

"Bu çocuk Zincirlikuyu Durağı'nda inmiyor muydu?" diye sordu Evrim kaşlarını çatarak.

"Evet, ne oldu ki?"

"Beybi, durağa az kaldı ama beyimiz uyumaya devam ediyor."

Dünya'ya döndüm. Gerçekten de uyuyordu.

Yanımıza bir başka grup gelirken onlara döndük.

"Pardon, festival varmış sanırım. Broşürden var mı?"

Evrim'le bakıştık. Kız resmen oturduğu yerden festivalin reklamını yapıyordu. Yanımıza da sadece üç tane broşür almıştık. Diğerini de gruba verirken elinde kalan tek broşürü gösterdi.

"Tek tek gelip istemeyin. Ben şimdi AirDrop ile herkese gönderiyorum. Duydum ki *AirDrop* ile başka şeyler de gönderiliyormuş."

Anlamlı bir şekilde sırıtırken insanlar birbirine baktı. Gönderilen şey telefon numarasıydı ama kim bilir diğerleri neler anladı.

Bir kadın, yanındaki adama "AirDrop ne?" diye sordu.

"Ben sabah evden çıkarken ne yediğimi hatırlamaya çalışıyorum, sen ne diyorsun mavi göz ya?"

Karı koca ağız dalaşına girerken Evrim herkese broşürün fotoğrafını gönderdi. Telefonlarına gelen bildirimleri kabul edenler olduğu kadarıyla reddedenler ya da hiç gitmeyenler de vardı. Fakat Evrim'in gözü sadece Dünya'daydı.

"Şuna bak, kabul bile etmedi. Hâlâ uyuyor, camış!"

"Kabul etmedi mi gerçekten?" dedim üzgün bir sesle.

"Yani Dünya adında kimse yoktu ama telefonunu açıp bakmadığına göre kabul etmedi. Bu herifin telefonunun markası neydi?"

"Bilmem. Dikkat etmedim," dedim omzumu silkerek. Ona mı dikkat edecektim bir de? Neyi kullanıyorsa kullansın. Beni ilgilendirmezdi.

"Yemin ediyorum tüm metrobüs âlemi festivali öğrendi ama seninki öğrenemedi. Üf!"

Üzgün bir hâlde başımı eğdim. Ne yapabileceğimizi düşünüyordum ama vakit de geçiyordu.

"Kalk Esra, kalk."

Evrim birden beni kaldırınca ne yapacağımı bilemedim. Kafasında kuruyordu ve sanki dışarıdan söylemiş gibi hareket ediyordu. Şu anda da kafasında bir plan vardı ama bana ne olduğunu söylemediği için bilmiyordum.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım. Bana bir şey söylemeden kapıya doğru geldi. Uyanan Dünya bizi görünce neden ondan önce indiğimize anlam veremiyordu. Kulaklığını çıkarıp bize baktı. Evrim çantasındaki son broşürü de çıkarırken ben ve Dünya ona bakıyorduk.

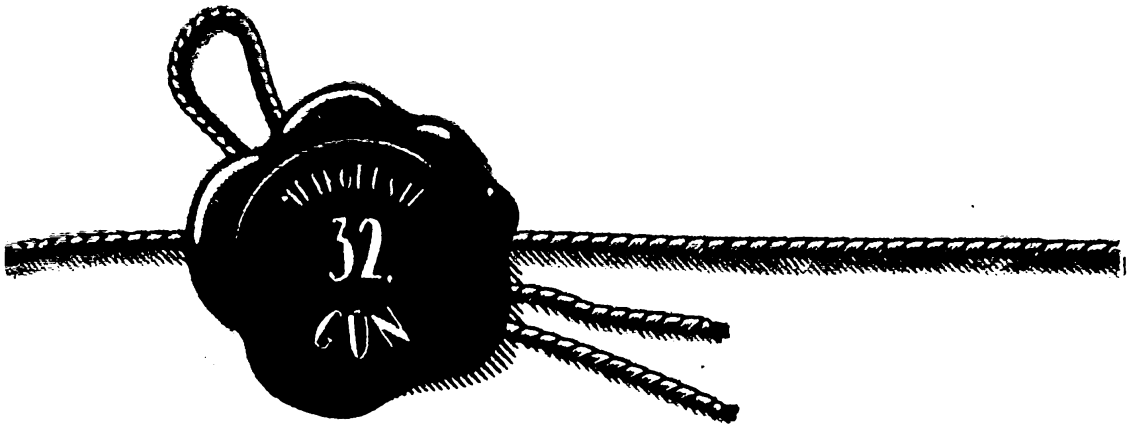
"Son kez söylüyorum, bu hafta sonu gençlik festivali var. Herkes gelsin. Bu da broşür" Aferin kız Evrim

Broşürü resmen Dünya'nın suratına fırlattı. Dünya yüzüne inen broşürle kalırken gülmemek için kendimi sıktım.

"Yürü yürü," diyen Evrim, kolumdan tutarak beni Mecidiyeköy Durağı'nda indirdi. Tuttuğum tüm kahkahayı dışarıya saldım.

"Broşürü resmen çocuğun suratına fırlattın!" dedim.

"Vallahi onca şeye rağmen bu çocuk gelmezse demek ki gönlü yok. Kılıktan kılığa girdim be!" Benim için benden daha çok savaşan biricik kankama sıkıca sarıldım.

Cumartesi günü festivale gitmek için Evrim'in evinde kalmıştım. Bana geceden bakımlar yapmıştı. Yüzümü kirden arındırıp, makyaj kalıntılarından eser bırakmazken, özel kremlerini sürerek cildimi parlatmıştı. Kendimi öyle parlarken gördüğüme ben bile inanamıyordum. Üzerine de makyaj yapıp, manikür yaparken uzun zamandan sonra kendimi ilk defa şımartılmış hissettim. Yeni kıyafetler giyerken Evrim de benim kadar heyecanlıydı.

"Sence gelecek mi?" diye sordum merakla.

"Gelmezse ağzının ortasına yapıştırırım o Dünya'nın," dedi dirseğini göstererek. Gülerek başımı salladım. "Hadi, geç kalmayalım. Trafiğe girmemek için metrobüsle gidelim. Yine iyisin. Metrobüse bineceğiz. Sen seversin."

Evrim imalı imalı konuşurken gözlerimi devirdim. Dolabından ödünç olarak ceketini alıp üzerime giydim. Yeni maşaladığı saçlarımı dikkatlice montumdan çıkarıp düzelttim.

"Görünü kaşı, çok güzel oldun," dedi Evrim sırıtarak.

Dünya'yı metrobüs dışında bir yerde görecek olmak ve onunla artık tanışacağımı bilmek beni heyecanlandırıyordu.

Umarım gelirsin.

Festival alanına geldiğimizde bizi büyük bir kalabalık karşıladı. Konser alanının yanında yeme içme yerleri ve minik oyun alanları vardı. Herkesin keyfi yerinde gibi duruyordu.

"Yuh! Bu kalabalık ne? Nasıl reklam yaptılarsa insanlar buraya akın etmiş."

"Senin yaptığın reklam yeter de artar, ben sana söyleyeyim," dedim gülerek. Metrobüsteki herkese AirDrop ile broşür göndermesi bence reklamın en iyisiydi.

"Vallahi çok güzel yaptım. İnsanlar şarkı dinleyip kafalarını dağıtsın, eğlensin. Hem bak Sefo, Mavi Gri, Murda, Yüzyüzeyken Konuşuruz da çıkacak. Ay, hepsi de en sevdiğim sanatçılar. Kız, bana bak. Seninki gelmese bile kopalım!"

Omzuma vurarak ittirdiğinde bu neşeli hâline güldüm. Evrim kadar hayat enerjim olsaydı hayat çok daha güzel olabilirdi. Üzerimdeki ölü toprağını ve karamsarlığı atmayı çok isterdim.

"Etrafımıza bakınırken bir şeyler içelim bari. Gel," dedim koluna girerek.

Sanatçıların çıkmasına daha vardı. O sırada gençlik bir şeyler yiyor, sohbet ediyor ve oyunlar oynuyordu. Arkada *Seni Dert Etmeler* çalmaya başlayınca, Evrim'le şarkıya eşlik ederek ilerledik. İçecek bir şeyler alarak festival alanında gezindik. Hava soğuk olduğu için sıcak içecekler revaçtaydı. Bir de kestaneci getirmişlerdi. Tadı efsaneydi. Evrim'le kestane arabasının önünden ayrılmazken Dünya'yı bile unutmuştum.

"Oha, kızım nasıl güzel bir şey bu!" dedim yeni bir kestaneyi ağzıma atarken.

"Şiştim ama yine de yemek istiyorum," dedi Evrim dudaklarını büzerek. Kestaneleri direkt piştiği yerden alırken parmaklarına üflemeye başladı. Gülerek onu izledim. Arkada bu sefer Güneş'ten *Suçlarımdan Biri* çalmaya başladı.

"Bayılıyorum bu şarkıya!" diye bağırdım gökyüzüne doğru.

"Sen bu gece kimi suçlarından biri yapacaksın?" dedi Evrim kalçasıyla beni ittirirken.

"Bence bunu biliyoruz," dedim açık açık. Açıksözlü oluşum Evrim'in hoşuna gitmişti. Nakarat gelince, şarkıya bağırarak eşlik ettik:

"Görünce akan terler avuçlarımdan.
Kayarken izledim şehri parmak uçlarımda.
Bi' serseri gibiyim hâlâ pahalı pabuçlarımla.
Yapmak istiyorum bu gece seni suçlarımdan biri.
Biri biri biri.
Suçlarımdan biri."

Bağırarak şarkı söylemek ikimize de iyi gelmişti. Gülerek birbirimize sarıldık.

"Daha fazla yemeyelim, daha sonra diğerlerinden yiyemeyiz. Sonra da birini *suçlarımızdan biri* yapamayız," dedi Evrim.

Kol kola girip, yemek alanında etrafımıza bakınarak Dünya'yı aramaya devam ettik.

"Üf, bu geri zekâlı gelmediyse döverim."

Evrim'e hak verdim. Bu yüzden çocuğa geri zekâlı demesine ses etmedim. Yani onca şeye rağmen gelmezse... Neyse. Evrim'in dediği gibi o kaybederdi, ben değil.

Of! O kaybetmesin ama ben de kaybetmeyeyim!

Düşüncelerimi belli etmemeye çalıştım. Festival alanını dolaşıp durduk ama ona dair bir iz bulamadık.

"Kızım alan çok büyük. Gez gez bulamayız. Zaten ipini koparan buraya gelmiş."

Evrim'in sözleri üzerine Zeynep Bastık'ın *Yalan* şarkısı çalmaya başladı. Festival yalan diye inlerken her şeyin yalan olmamasını diliyordum.

"Sende kaldı aklım. Ama bununla hep savaştım. Bu kadar büyük mü aşkın?"

Şarkıyı söylerken, Evrim bana dönüp *"Yalan yalan,"* diyerek şarkının nakaratına eşlik etti. Somurtarak onu ittirdim.

"Hayır, gelecek ve sen de göreceksin."

"İnşallah be!" dedi inanmayarak.

Saatler geçti. Sanatçılar gelip gitti. Yeri geldi şarkılara eşlik edip eğlendim, yeri geldi sinir krizi geçirip şarkılara konsantre olamadım. Herkes telefonlarını çıkarıp, sahneyi çekerken ben de insanları tek tek izliyordum. Sarı saçlı gördüğüm her kişiyi çevirirken kaç kişiden özür dilediğimi hatırlamıyordum.

Evrim beni kendine doğru çekerek "Esra!" diye bağırdı. Bir başka sarışın çocuğun yanına gitmiştim. "Millet Sefo dinlemek için birbirini itiyor, sen hâlâ Dünya peşindesin. Sefo'nun dediği gibi '*Onun aşkı toz duman.*' Gel beybi."

Esra kollarımı tutarak havaya kaldırdı. Moda sokmaya çalıştı. Onun keyfini de bozmak istemedim. Bu yüzden şarkıya eşlik ederek alkışladım.

Sefo'dan sonra başka sanatçılar çıkıp, şarkılarını söylerken Dünya'yı kafamdan tamamen atmış, festivale odaklanmıştım. Zaten hayatımız bir koşuşturma içerisinde geçiyordu. Başka ne zaman böyle eğlenebilirdik ki? Festival dediğin sıklıkla yapılmıyordu. Bağıra bağıra şarkı söyleyebileceğimiz açık bir alanımız da olmuyordu. Stres atmak için harika bir ortamdı. Yaşıtlarınla eğlence dolu bir aktiviteyi başka zaman bulamazdım.

Tadını çıkardım.

Tadını *gerçekten* çıkardım.

Artık kendimden geçmiştim. Çevrem tanımadığım insanlarla doluydu ama biz yıllardır arkadaşmışız gibi birlikte şarkılara eşlik edip dans ediyorduk.

"Hiç eğlenmediğim kadar eğlendim," dedim gülerek. Evrim de neşeyle başını salladı.

Şarkılara kısa bir ara verilince, olduğumuz yerden ayrılıp kendimize içecek bir şeyler aldık. İçeceklerimizi içerken arka planda yeni

bir şarkı çalmaya başladı. Evrim olduğu yerde dans edip, şarkıya eşlik ederken ben de ona eşlik ettim.

"Hayatımız madem dizi, bu kaçıncı bölüm? Silahını orospu çocuklarına çevir!"

Aynı silah işaretini yapıp, elimizi aynı yere çevirirken karşımızda beliren adam ellerini havaya kaldırdı. "Aradığınız orospu çocuğu ben değilim," dedi. Kahkaha attık.

"Bir orospu çocuğu arıyoruz ama henüz bulamadık," dedi Evrim. Kimi kastettiğini anlayarak dirsek attım. Umursamadan omzunu silkti.

"Eğleniyor musunuz?" diye sordu adam. Kendine bir içecek alırken yanımıza oturdu.

"Hem de nasıl! En son ne zaman festivale katıldığımı hatırlamıyorum," dedi Evrim heyecanla.

"Güzel oldu. Ama bu kadar kalabalık olmasını beklemiyorduk. Çok şaşırdık," dedi adam.

"Millet aç aç!" Evrim elini uzatıp, malum karikatürün taklidini yaparken adamla gülmeye başladık. "Yani festivale aç. Ama sen anladın." Evrim göz kırparken adam gülümsedi.

"Bu kadar kalabalık olmasının sebebi biraz da arkadaşımın metrobüste festivalin reklamını yapmış olmasından kaynaklı olabilir. Bayağı böyle bağıra bağıra hem de," dedim adama. Olanları bilmediği için anlamayarak güldü.

"Neden öyle bir şey yapsın ki?" diye sordu.

"Aşk için yaptım," dedi Evrim lafa atlayarak. "Bu kız bir çocuğa fena kapılmış durumda. Metrobüsten başka bir yerde de göremiyor. Festivale gelir de tanışırlar dedim. Ama ya oğlan gelmedi ya da kalabalıktan göremedik. Hani iyi mi yaptık yoksa kötü mü, anlamadım."

Haklıydı. Dünya duysun diye festivali tüm dünyaya duyurmuştuk ve olan buydu. Neyse, dünyaya bir iyilik yapmış olduk.

Evrim adama dönerek "Bir şey diyeceğim," dedi. Gözlerindeki parıltı bir fikir bulduğunda ortaya çıkıyordu.

"Sen burada görevlisin, değil mi? Yetkili misin?"

"Evet."

"Bizim sayemizde yüksek katılım aldın. Başarılı oldun."

"Evet," dedi adam anlamayarak.

"O zaman bize de reklam yaptığımız için ödeme yapmalısın ama karşılığı olmayacak şekilde." Adam gibi ben de anlamayarak Evrim'e baktım. Aklından neler geçiyor senin kara şeytan? Evrim sinsice sırıtarak "Son şarkıcı Murda olacak, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diyen adam bundan başka bir kelime bilmiyor gibiydi.

Evrim kolunu omzuma atarak adama döndü. "Benim kankamın sesi herkese on basar," dedi. "Gel onu sahneye çıkaralım, Murda ile İmdat şarkısını söylesinler."

"Ne?"

Adamla aynı anda bağırdık. Evrim her zamanki gibi harika bir fikir bulmuşçasına sırıtıyordu.

"Ne var? İmdat şarkısını başka nasıl söyleyebilir ki?" dedi rahatça omzunu silkerek.

"Buna bir anda karar veremem ki," dedi adam gülerek.

"Verirsin verirsin."

Adama kendinden emin bir şekilde bakarken adam da etrafına bakındı. Kaçışı olmayacağını anlayınca, pes edercesine nefesini verdi.

"Takip edin beni bakalım," dedi ilerleyerek. Evrim sırıtan suratıyla adamı takip ederken ben olduğum yerde kalmıştım. Bunu fark eden Evrim geri gelip, kolumdan tutarak beni ilerletti.

"Senin bu kal gelmelerin beni geriyor Esra. Kendine gel!"

"Kızım asıl sen kendine gel. Ne sahnesi? Manyak mısın?"

Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken buna izin vermedi. Adamın arkasından âdeta sürüklercesine götürdü beni.

"Çok kendimdeyim. Herkes kapanış şarkısını dinlemek için konser alanında olacak. Festivalde en yüksek yer sahne. Oradan herkesi kolaylıkla görebilirsin. Dünya gelmiş mi yoksa gelmemiş mi karar verirsin. Gelmediyse de siktiri çekersin."

Kolumdan ittirerek beni sahne arkasına soktu. Adama çarparken zorlama bir gülümseme takındım.

"Bekle burada," dedi adam. Sahne arkasında takılan birkaç şarkıcı gördüm. Dünya kafamdan çıkarken birazdan sahneye çıkacak olacağımı idrak etmeye çalışıyordum. Ellerim terlemeye başlamıştı. Daha önce sahneye hiç çıkmamıştım. Toplum içerisinde bile konuşmuşluğum yoktu benim. Ne sahnesi?

"Geldim. Bu arada adın neydi?" dedi adam yanıma gelerek.

"Esra," diye mırıldandım.

"Memnum oldum Esra. Ömer ben de. Gel seni Murda ile tanıştırayım. Sahnede birlikte şarkı söylemeyi kabul etti."

"Ne? Bu kadar çabuk mu? Daha sesimi duymadınız bile."

"Reklamın iyisi kötüsü olmaz," dedi Ömer sırıtarak. Yani rezil olsam da olmasam da onlar bir hayranı sahneye çıkararak gönülleri fetheden kişiler olacaktı. Çok fenalardı. Gözlerimi kısarak adama baktım. Kolumdan tutup götürürken kendimi birden Murda'nın karşısında buldum.

"Selam," dedi Murda bana bakarak.

"Merhaba," dedim sessizce mırıldanıp. Etrafımı birden insanlar sarınca şaşkınlıkla bakındım. Herkes bir şeyle soruyor, bir şeyler takıyordu. Bense mal gibi öylece bakıyordum.

"Daha önce hiç sahneye çıktın mı?" diye sordu Murda. Başımı sallamakla yetindim. "Hiç şarkı söyledin mi peki?"

"İmdat şarkısını çok severim. Sürekli söylerim."

Murda "İnşallah çok rezil olmayız," demez mi? Kendimi yerin dibine girmiş gibi hissettim.

Etrafımızdaki insanlar bağırıp, son beş saniye falan derken kalbim deli gibi atmaya başladı. Ne bok yiyecektim ben? Gittim de Evrim'e uydum.

Sahnede İmdat şarkısı çalmaya başladı. Sonra Murda sahneye çıktı. Şarkıyı söylemeye başladığında sesli sesli nefesler almaya başladım.

"Birazdan sen çıkacaksın sahneye, tamam mı?" dedi bir kadın. Bir bok anlamadan başımı salladım. Elime mikrofon da verdiler. Öylece kaldım.

"Telefon sesinden sonra sahneye!" diye bağırdı aynı kadın. Başımı salladım bir kez daha. Şarkıda telefon sesi bölümü gelince kadın "Şimdi!" dedi ve beni sahneye itti. Son anda kendime gelip sahneye normal bir şekilde çıkmayı başardım. Onca insanı görünce önce yine kal geldi. Derinden üç nefes alarak kendimi toparladım ve şarkıyı söyledim.

"Dokunuşundan kaldım ben uzak!"

Murda bana dönüp "*Girl*, sensizlikten oldum bir tuhaf!" diye şarkıyı söyledi.

"*Yeah*, bir tuhaf!" diye şarkıya devam ettim. Murda sesimi beğenmiş olacak ki gülümseyerek bana doğru yaklaştı ve benimle dans ederek şarkıyı söylemeye devam etti.

"*Baby* bu yaz *yeah*. Seninim ben sadece bu yaz, *yeah*. Yasak olsa da bitmez bu aşk. Duyar mısın bağırsam? İmdat! *Baby* imdat!"

Elini belime götürüp olduğumuz yerde dans etmeye başladık. Aramızda bir uyum oluşurken bu dansımıza da yansımıştı. Benim kısmım gelirken, Murda'ya bakarak şarkıyı söylemeye başladım.

"*Yeah*, o günler. Hiç aklımdan çıkmıyor ki *baby*! Onlar bizi bilmiyor ki *baby*! Kordan bir ateş gibiydik *baby*! Aşk kaç beden giyer ki *baby*!"

Son cümleyle seyircilere döndüğümde gözüme ilk takılan kişi Dünya olmuştu.

Oradaydı.

Yanında geçen gün gördüğüm arkadaşıyla ve birkaç farklı kişiyle orada durmuş, beni izliyordu. Şarkının ritmine göre başını sallıyor, kocaman sırıtarak gözlerimin içine bakıyordu. Şarkının devamında ritim kaçırırken, Murda fark ederek yanıma geldi. Kolunu omzuma atıp benimle dans etti. Gözlerimi Dünya'dan alamazken, kendimi toparlayıp şarkıya eski enerjide devam ettim ama bu sefer sözleri Dünya'nın gözlerinin içine bakarak söyledim.

"Beni kurtar, *baby* imdat! Ben seni sevdim, hep sevdim! Ama kaybettim, hep pes ettim!"

Nakarat geldiğinde Dünya da eşlik ederek şarkıyı söylemeye başladı. Sanki onunla birlikte söylüyormuşum gibiydi ve bu da beni daha çok mutlu etti.

Şarkı bittiğinde büyük bir alkış koptu. Herkes bağırarak alkışlarken, Murda adımı bağırarak herkese duyurdu. Gözlerim Dünya'dan başkasını görmezken, insanlara selam verip zorlukla sahne arkasına gittim. Oradan da kimseyi dinlemeden festival alanına doğru koştum.

"Ve şimdi, havai fişek gösterisi zamanı!"

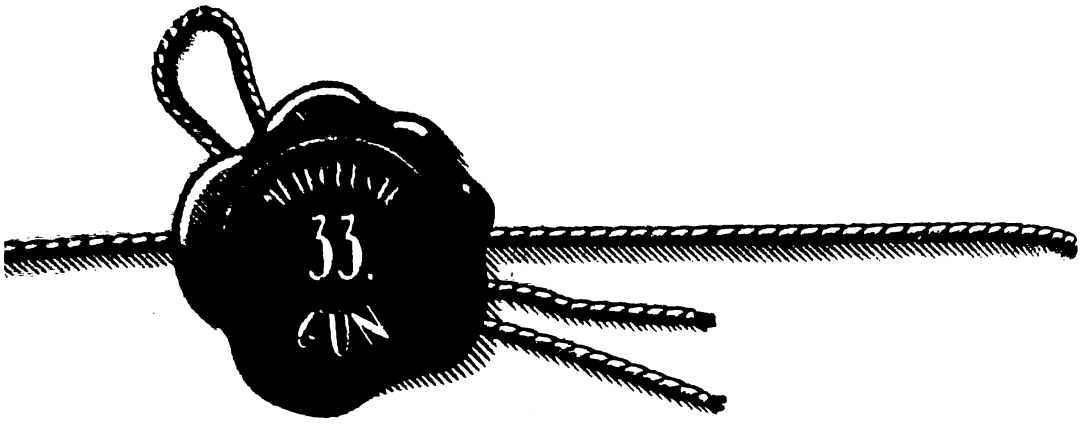
Duyuru yapıldığında insanlar bağırıp, alana doğru gelirken büyük bir curcuna oldu. Onca insan arasında Dünya'yı aramaya çalıştım. Parmak uçlarımda yükselerek onu görmeye çalıştım. Gözüme çarpan sarı saçlara doğru ilerledim.

"Dünya!" diyerek çocuğu çevirdiğimde başka biriyle karşılaştım. "Pardon," diyerek yoluma devam ettim. Etrafımda dönerek tanıdık yüzünü bulmaya çalıştım. İnsanlar havai fişek gösterisini görmek için akın ederken ortalarında öylece kalmıştım. Buradaydı. Gelmişti. Tanışmak için gelmişti ve ben onu göremiyordum.

İlerlemeye devam ederken kalabalık daha da büyüdü. Sırtım başka bir sırta çarptığında arkamı döndüm. Aynı anda çarptığım kişi de döndü ve benim dünyam durdu.

Aradığım kişi tam karşımda duruyordu. Heyecanla açılmış gözleriyle bana bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

"Sonunda buldum seni," dedi. Havai fişekler patladı, gökyüzünü aydınlatırken aynı anda dünyamı da aydınlatmıştı.

Pazar gününü nasıl geçirdim ben bile bilmiyordum. Heyecandan uyuyamıyordum. Aptal gibiydim. Onu görmüştüm. Daha çok görmek istiyordum ama Evrim birden beni çekip götürmüştü. Ne olduğunu da anlatmamıştı. Çocuğu tam bulmuşken yine elimden kaçırmıştım. Onun da bana karşı ilgisiz olmadığını anlamıştım. İlgisi olmasaydı festivale gelmezdi ama değil mi? Bu düşünceye tutunarak erken kalkmıştım. Daha doğrusu uyuyamadığım için saatin geçmesini bekledim. Ama bu sefer diğer zamanlardan daha erken yola çıkmıştım. Bunun sebebi ise ilk durağa gidebilmek içindi.

Otobüse binip metrobüs durağına geldim. Söğütlüçeşme yönünden binmek yerine, Beylikdüzü yönünden bindim ve son durakta indim. Diğer duraklardaki gibi karşıya geçemiyordum. Çıkıştan çıkıp girişten tekrar girmeliydim. Yani iki defa ücret ödeyecektim ama olsundu. Dünya için değerdi.

Beylikdüzü son durağa gelince, hızla metrobüsten inip çıkıştan çıktım. Tekrar girişten girerek durakta beklemeye başladım. Vakti tahmin edemediğim için erken gelmiştim. Dünya'nın gelmesine on dakika filan vardı. Heyecanla olduğum yerde dönüp durdum. Gözlerim durağın girişine gidip geliyordu.

Tekrar girişe bakarken, koşarak gelen Dünya'yı gördüm. Kalbim kocaman olurken gülümsedim. Dünya geldiğimin farkında olmadan, turnikelerden geçip durağa geldi. İkinci kapıya doğru koşarken, beni görünce birden durdu. Beni görmenin verdiği şaşkınlıkla gözleri açıldı.

"Selam," dedim heyecanla.

"Selam," diyen sesi olan biteni anlamadığını belli eden cinstendi. Metrobüsler gelip giderken biz durağın ortasında birbirimize bakmaya devam ediyorduk. İkimizden de ses çıkmıyordu. Sadece gülümsüyorduk.

"Saat on iki olunca yine kaybolacak mısın? Bari bu sefer arkanda bir şey bırak." Yerim bakesus

Cumartesi gününe atıfta bulunurken kıkırdadım. Çekinerek, saçlarımı kulağımın arkasına atıp ona baktım. Güneşin doğmadığı bu vakitte gözlerinde güneş çoktan doğmuş gibi sarıydı. Saçları da bu güzelliğe eşlik ederken, ona bakmadan duramıyordum ama bunun nedeni dış güzelliğinden ziyade kalbindeki güzellikti.

"Resmi olarak tanışalım mı?" dedim elimi uzatarak. "Esra ben."

Önce gözlerime, daha sonra da uzattığım elime baktı. Avcunu kotuna silip bana doğru uzattı. "Dünya," dedi elimi sıkarken. Ellerimiz birbirine temas ettiğinde kalbim yerinden çıktı sandım zira nefes alma duygusunu yitirmiştim.

Birbirimize bakarken ellerimizi ayırmamıştık. Öylece duruyorduk ama ta ki biri aramızdan koşarak geçene kadar. Birleşen ellerimiz ayrılırken boğazımı temizledim.

"Binelim mi metrobüse?" diye sordu sırayı göstererek. Başımı onaylar gibi salladım, birlikte sıraya girdik. "Güzelyurt Durağı'ndan binerdin genelde," dedi bana bakarak.

"Daha fazla ayakta gitme diye," diye cevap verdim. Gülümseyerek başını eğdi, saçlarını karıştırdı.

"İlk durağa nasıl geldin peki?"

"Metrobüsle," dedim omzumu silkerek.

Kaşlarını çatarak bana döndü. "İki defa mı bastın?" diye sorduğunda başımı salladım. Yüzü düştü. "Keşke yapmasaydın. Ben sana yer tutuyordum zaten." Erim hocam

"Bir saat ayakta gitmendense iki defa basmayı tercih ederim."

İkinci defa gülümseyip, başını eğerken bu hareketini sevimli bulmaya başladım.

Sıranın başına geldik. Gelen metrobüse birlikte bindik ve şoförün arkasındaki ikili yere oturduk. Cam tarafını bana verirken gülümsedim.

Metrobüste sessizce yol alırken ara ara birbirimize kaçamak bakışlar atmaktan öteye gidemiyorduk. Onun da benim gibi çekingen olduğunu anlayınca ilk adımı atmaya karar verdim.

"Bir şey soracağım," dedim yüzüne bakarak.

"Tabii."

"Festivale... Tesadüfen mi geldin yoksa Evrim'in, o gün yanımdaki arkadaşımın, broşürü atmasıyla mı?"

Alt dudağımı dişlerken ellerimi heyecandan yumruk yaptım.

"Arkadaşın sayesinde," dedi gülerek. Sırıtarak başımı salladım. "Seni metrobüs dışında bir yerde görmek... Güzel oldu."

"Bence de," dedim başımı sallayarak. Birbirimize kaçamak bakışlar atarken ikimiz de gülmeye başladık.

"Peki, ben bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedim. Ona bakmak için bahanem vardı.

"O gün... Hani telefonda operatörle konuşuyordun ya. O gün gerçekten banka mı aramıştı?" Yanaklarım kızarırken bunun fark edilmesinin utancını yaşıyordum. Yüzümü ellerimle kapatınca Dünya kıkırdadı. Ellerimi yüzümden çekerek "Yaparken utanmıyordun, şimdi de utanma. O gün çok tatlıydın," dedi. Eli elimin üzerinde öylece dururken ona baktım. Yüzündeki gülümsemeyi görmek beni mutlu etmişti. "İyi ki yapmışsın."

İyi ki sen Dünya. İyi ki sen.

Diğer elimle eline vururken "Ee anlat bakalım," dedim. Elimi ondan çekmek istemiyordum. "Kimsin? Neleri seversin? Hobilerin nelerdir? Mesela en çok merak ettiğim şey her gün dinlediğin müzikler."

"Müzikler mi?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Her gün birbirine giren kulaklığı açmanı, kulağına takmanı ve kendinden geçercesine müzik dinlemeni izliyorum ve seni bu kadar duygudan duyguya sokan şarkının ne olduğunu merak ediyorum."

"Yani... Değişiyor. Genelde Teoman vardır listemde. Gerçi senin Murda sevdiğin kesin bilgi olarak yayılabilir. Ha? Ne dersin?"

Omzuyla omzumu ittirirken ellerimle yanaklarıma vurdum.

"Of of! Hatırlatma! Heyecandan geberiyordum Dünya. Kalbim böyle yerinden çıkacak gibiydi."

Heyecandan elim kolum ayrı oynarken, o bana kıkırdayarak baktı. Bakışları karşısında gülmeye başladım.

"Çok tatlıydın. Sesinin de güzel olduğunu anlamış olduk."

"Sen şarkı listeni paylaşırsın. Ben de sana yeni şarkılar söylerim," diyerek omzumla omzunu ittirdim. Bu sefer gülen taraf o oldu.

"Bana özel konser olacak ama tamam mı?" dedi şakacı bir tavırla. Gülümseyerek başımı salladım. Ciddi durmaya çalıştığı ama takıldığı belli olan sesiyle "Çalma listesini paylaşmak için telefon numaralarımıza ihtiyacımız vardır, değil mi?" diye sordu. Bozuntuya vermedim.

"Kesinlikle," dedim.

Telefonunu bana uzatırken "Başka nasıl paylaşılacak ki?" dedi. "Alayım o zaman numaranı."

Telefonu alıp numaramı yazdım ve kendimi çaldırıp ona geri verdim. Telefon numarasını kaydederken içim içime sığmıyordu.

Zincirlikuyu Durağı'na kadar durmaksızın sohbet etmiştik. Ama ne konuştunuz diye sorulsa elle tutulacak net bir şey yoktu. Karanlık havada yola çıkmamızdan, Beylikdüzü'nün uzak oluşundan, metrobüste yaşanan olaylardan ve daha bir sürü şeyden. Konu konuyu açmış, sohbet akıp gitmişti. Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde inmek için hazırlanmıştı.

"Son soru," dedim ayağa kalkarken.

Çantasını sırtına takıp "Kulaklarım sende," dedi. Bu cümle nedense gülümsememe sebep oldu.

"Tıp okuduğunu söylemiştin o gün. O zaman okulun ya da hastane Zincirlikuyu Durağı'na mı yakın?"

Başını olumlu anlamda sallayıp bana baktı.

"Gündoğdu Üniversitesi'nde okuyorum. Beşiktaş kampüsündeyim. Okulun hastanesi de hemen burada."

Duyduklarım karşısında ağzım sonuna kadar açıldı. Şoka girdim. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

Şaşkınlık dolu sesimle "Aynı okula mı gidiyoruz?" dedim.

Kapıya doğru gidecekken, bir anda durup bana döndü. "Ne?" dedi. O da beklemiyordu bunu. Zaten nasıl bekleyebilirdi ki? İkimiz de farklı kampüslerde okuyorduk.

Metrobüs durakta durunca Dünya'yı omzundan ittirdim.

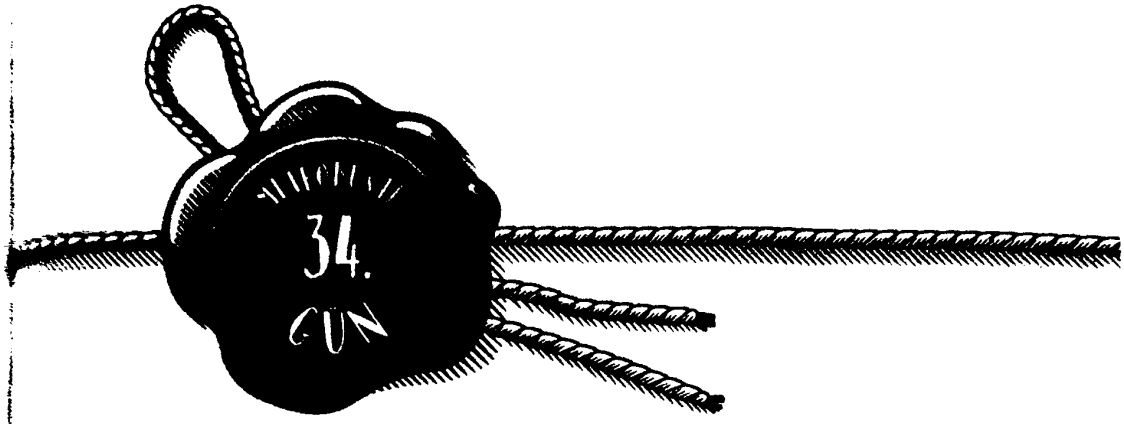
"Geç kalacaksın!"

Bir bana bir de durağa baktı. Kapılar açılmıştı. Tam gidecek gibi olurken tekrar bana döndü. Serçeparmağını bana doğru uzatıp "Yarın yine ilk durakta, aynı saatte. Söz mü?" dedi.

"Söz," dedim serçeparmağımı uzatarak. "Ama beş dakika geç kalma payı olsun."

Sırıtıp "Anlaştık," dedi. "Beş dakika geç kalma payı."

Kapanmak üzere olan kapılardan koşarak çıktı. Metrobüs hareket edip, duraktan ayrılana kadar orada bekleyip bana baktı.

Sabahları erkenden kalkmayı seven bir insanın, sevdiği bir yere ya da birine gittiğini söyleyebilir miyiz? Bir tatile çıkacağımız zaman gece uyuyamaz ya da sürekli beklediğimiz ve sonunda gerçekleşen bir şey olduğunda geceyi bir türlü geçiremezdik. Benim için geceler artık öyleydi. Geçmesini istediğim saatlerdi. Saat başı uyanıyordum. Günümün en güzel zamanı onunla metrobüste sohbet ettiğim anlardı. Sadece bir saatti fakat o kadar güzeldi ki geriye kalan tüm günümün güzel geçmesini sağlıyordu.

Salı sabahı da aynı güzellikle uyanmıştım. Yüzüme yerleşen mutlu bir gülümsemeyle hazırlanmaya başladım. Telefondan bir müzik açıp, şarkıya eşlik ederek hazırlanmaya devam ettim. Hem dans ediyor hem de hazırlanıyordum.

Ta ki babamın sesi duyulana dek. Müziği kapatıp kulağımı kapıya dayamamla kapının açılması bir oldu. Suratıma çarpan kapıyla geriye gittim. Babam öfkeli gözlerini üzerime dikti. Masada duran telefonumu duvara fırlatırken olduğum yerde kaldım.

"Tek başına mı yaşıyorsun sen? Bu ne gürültü?"

"Ne gürültüsü baba? Sesi sadece bir tık açıktı. Ben bile zor duyuyordum."

Telefonumu yerden aldım. Camı kırılmıştı. Sadece koruyucuya zarar gelmiştir ümidiyle koruyucuyu çıkardım. Telefonun kendi camına zarar gelmediğini görünce rahat bir nefes verdim. Sinirle babama döndüm. Telefonu yatağıma koyup, montumu giyerek çantamı

taktım. Telefonu tekrar alacakken, babam benden önce davranıp telefonu aldı.

Ne yapacağını anlayınca "Sakın!" diye bağırıp üzerine gittim. Elindeki telefonu öfkeyle duvara fırlattı. "Baba!" diye çığlık attım. Sesimizi duyan annem uykulu bir şekilde yanımıza geldi.

"Ne oluyor burada?"

Yere düşen telefonumu aldım. Camı paramparça olmuştu. Harika. Şimdi bunu tamir ettirebilmek için fazladan çalışmam gerekecekti.

"Sen beni yetersiz görmeye devam et. Ama ben babayım. Ceza vermesini iyi bilirim. Yürü git şimdi o kırık camlı telefonunla!"

Bağırmamak için dişlerimi sıktım. Anneme baktım. Her zamanki gibi görmezden geliyordu. Ona da sinirlendim. Öfkeyle evden çıktım.

Durağa geldiğimde otobüs duraktan ayrılıyordu. Elimi ne kadar sallasam da durmadı. Ona da öfkeyle bağırdım. Geç kalacaktım! Kahretsin ki geç kalmak istemiyordum. Sonraki otobüs yarım saat sonraydı. Bu yüzden hiç yapmadığım bir şey yaptım: Taksi çağırdım.

Taksi on dakika sonra gelmişti. Binerek Beylikdüzü son durağa gittim. Cebimdeki son parayı da taksiye vererek indim. Turnikelerden geçtiğimde Dünya'yı istasyonda beklerken buldum. Telefonuna bakarken geç kaldığımı anlamıştı. Bakışları endişeyle girişe döndüğünde beni gördü, gülümsedi. Koşarak yanına gittim.

"Geç kaldım," dedim nefes nefese.

Sırıttı. "Beş dakika geç kalma payı," dedi. Başıyla gelen metrobüsü işaret etti. Sıraya girdik ve sıra bize gelince her zamanki yerimize oturduk. Cebimden telefonumu çıkarırken, kırık camla karşılaşınca tüm hevesim kaçtı.

"Ne oldu camına?" diye sordu.

"Sabah elimden kaydı," diye yalan söyledim.

"Koruyucu ekran kullanmıyor muydun?"

"Kullanıyordum. Cam mı kırıldı acaba diye merak edip ekranı çıkardığımda telefon elimden bir kez daha düştü ve bu sefer cam kırıldı."

Ayaküstü ne çok yalan söylemiştim öyle. Kendime bile inanamıyordum. Ama yapacak bir şey yoktu. Bazen gerçekler, bizim bile gerçek olduğuna inanmak istemeyeceğimiz kadar çirkindi.

"Olacağı varmış diyelim," dedi.

"Aynen," diye mırıldandım.

Cebinden telefonunu ve kulaklığını çıkardı. Kulaklığını telefonuna bağlayıp tekini bana uzattı.

"Benim penceremden dünyaya bakmak ister misin?" diye sordu.

"Hangi dünyaya? İnsan olan mı yoksa gezegen olan mı?" Çok saçma bir espri olduğunu fark edince yüzümü buruşturdum. O ise kıkırdadı. "Böyle iğrenç bir espriye maruz kaldığın için çok üzgünüm," dedim.

"Yo, bence çok tatlıydı."

"Nezaket gösterme Dünya. Çok iğrençti işte. Kabul et," dedim elimi sallayarak.

"Tamam, bu cümleyi silebilmek için sana harika şarkılar sunacağım," diyerek kulaklığı kulağıma taktı. Ötekini de kendi kulağına takıp müziği oynattı.

Önce Teoman'dan *Aşk Kırıntıları* çaldı. Ardından da Mor ve Ötesi grubundan *Bir Derdim Var* çaldı. Sonra birbirini başka şarkılar takip etti.

"Beğendin mi listeyi?" diye sordu sırıtarak.

"Yani, güzel," dedim başımı sallayarak ve ona döndüm. "Ama bir *Esra penceresi* istiyor."

"Esra penceresi demek, ha?" dedi sırıtarak. Telefonu elime verdi. "Birleştir bakalım pencereleri." Sırıtarak kendi çalma listeme girip oradaki şarkıları Dünya'nın listesine ekledim. Ve iki pencereyi birleştirdim.

"Al bakalım," dedim telefonu vererek.

"Alalım bakalım," diyerek listeye baktı ve güldü.

"Teoman, Uzi, Mor ve Ötesi, Mavi Gri, Sefo, Emre Aydın. Bunlar aynı liste içerisinde olduklarını bilselerdi neler olurdu acaba? Çakal mı?" dedi. Gülerek bana döndü. Tebessüm edip omzumu silktim.

"Gazapizm ve Lvbel C5 de vardı. Onu unutma," dedim listenin sonunu göstererek.

"Çok özür dilerim. Bunu nasıl atladım. Bak Güneş de varmış. Artık seninle *Tiktok* videoları çekebiliriz."

Alaylı bir şekilde gülümseyerek ona döndüm.

"Ne ki benden istediğin?" dedim şarkıyı söyleyerek.

"Yapamam, yapamam! Ruhum acı çeker bedene sıkışarak."

"Bana sormadın istediğimi."

"Yapamaz, yapamaz. Beni hatırlamak istiyorsan yıldızlara bak."

"Sözün hep tuzak. Düşmemeliyim. Düşmemeliyim!"

Olduğumuz yerde akımı yaparken aptal gibi gülmeye başladık. Sırıtmaktan artık yanaklarım ağrıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Eskiden yolculuk bitsin diye dua ederken şimdi hiç bitmesin istiyordum.

Zincirlikuyu Durağı'na kadar sayılı müzik ve sohbet aramızdan akıp giderken durağa yaklaşmıştık. İstemeyerek de olsa kulaklığı çıkarıp ona verdim. Onun da istemediği her hâlinden belliydi. Bu da benim çok hoşuma gitti.

"Okula, değil mi?" diye sordu.

"Sahi, biz aynı okula gidiyormuşuz ama bunun üzerine konuşamadık hiç," diye mırıldandım. Metrobüs durağa yanaşınca ona baktım.

"Acelen var mı?" diye sordum çekinerek.

Gülümseyip "Yok," dedi. "Sana kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Hı hı," diyerek başımı salladım. Onunla birlikte oturduğum yerden kalktım. Metrobüs durunca ilk kapıdan çıktık.

"Metroya giden altgeçidin orada çok iyi bir kahveci var. Gidelim mi?" diye sorduğunda başımı salladım. Birlikte o tarafa doğru yöneldik.

"Okulun kampüsü Beşiktaş'taydı. O zaman altgeçit kullanmıyorsun sanırım," dedim.

---

*Lvbel C5 ve Güneş'in *NKBİ X YAPAMAM (Remix)* şarkısı. *(e.n.)*

"Aynen ama bazen kahve alıp öyle gidiyorum."

"Burada okulun kampüsü olduğu bile aklımdan çıkmış, biliyor musun?" dedim merdivenleri inerken. Soldan metroya doğru gitmek yerine sağa dönünce onu takip ettim. Bir dükkânın önünde durdu. Sabah erkenden yol alan insanlar kahvaltılarını ya da kahvelerini alıyordu.

Dünya tezgâhın arkasındaki orta yaşlarda olan adama "Hasan ağabey, iki sade kahve hazırlar mısın bize?" dedi. Adam başını sallayarak kahveye yöneldi. "Şey, ben direkt sade kahve dedim ama istediğin başka bir şey varsa..."

"Yok, sade iyidir," diye mırıldandım. Altgeçitte bir yer olduğu için dükkânın oturma yeri yoktu. Sırtımızı duvara yaslayarak öylece durduk.

"Hazırlık okumadın mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Okudum."

"O zaman seni niye görmedim? Ben de hazırlık okudum. Altunizade kampüsünde değil miydin?"

"İlk dönem oradaydım. Ama sonra babam vefat etti."

İçimde büyük bir acı oluştu. "Başın sağ olsun," dedim üzülerek. Sessizce başını salladı. Hasan ağabey kahveleri getirince, Dünya teşekkür edip aldı. İnsanlar bir yerlere yetişmek için koşuşturuyordu. Herkesin bir telaşı var gibiydi.

"Babam vefat edince annemle tek kaldık. Okul da diğer dönemi tamamlamam konusunda bana biraz tolerans sağladı diyelim," dedi başını sallayarak.

"Zor olmuştur. Annenle tek kalmak yani."

"Alıştık," dedi. Buruk bir gülümseme dudaklarını kaplarken aynısı benim dudaklarımda da oluştu. Dünya'da insanı sıcacık yapan bir hissiyat vardı ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. "Sen son sınıf musun peki?"

"İkinci sınıfım," dedim.

Tatlı tatlı sırıtıp "Kaçırdığın nokta, benim senden büyük olmam," dedi. Bunu akıl edememiştim. Son sınıftı. Bense ikinci sınıftım.

"Doğru," diye mırıldandım.

Arada bir telefonumdan saati kontrol ediyordum ve bu hareketim Dünya'nın dikkatini çekti.

"Eğer geç kalıyorsan sorun yok. Gidelim," dedi toparlanarak.

"Yani, aslında geç kalmıyorum," diye geveledim. Anlamayarak bana baktı. Pes ettim.

"Tamam, itiraf ediyorum. Seni görebilmek için evden hep erken çıkıyordum. Okula da erken varıyordum."

Gözleri sonuna kadar açıldı. Sonra birden gülmeye başladı.

"Tamam, itiraf ediyorum," dedi beni taklit ederek. "Ben de seni görebilmek için metrobüse erkenden biniyordum."

"Gerçekten mi?" dedim gülerek.

İkimiz de birbirimizi görebilmek için vaktimizi feda ediyorduk. İnsanın gülesi geliyordu. Hayır, oturup konuşulsa çözülecek bir şeydi ama insan çekiniyordu. Karşı taraf yanlış anlarsa ya da duyguların karşılık görmeyince üzülürsün korkusundandı. Birini sevmek kolaydı ama ondan beklediğin karşılığı görmek mucizevi bir şeydi. Bu hikâyenin sonunda sapık da sayılabilirdim küçük de düşebilirdim. Ama sonu güzel bitiyordu bu hikâyenin.

"Ne yapacağız peki? Aynı saatte buluşmaya devam mı edeceğiz?" diye sordum sırıtarak.

"Benim bünye buna alıştı," dedi gülerek.

Benimki de alışmıştı. Hem onu görmek için sahip olduğum tek saat sabahlarıydı. Ondan sonra okul ve çalışma derken eve gitmem akşamı buluyordu. Her gün onu görme şansımı artık tanıdığım için elimden alamazdım.

"O zaman ilk durakta, aynı saatte," dedim yürümeye başlayarak. Başını salladı.

Yürüyen merdivenleri çıkarken "Ama beş dakika geç kalma payı olsun," dedi.

Güldüm.

"Geç kalma payı."

Turnikelere geldiğimizde akbilimi okutamadan, o kendi akbilini basarak geçmem için yol verdi.

"Çok centilmensiniz," dedim takılarak.

"İlk durağa gelmek için iki defa basıyorsun zaten. Bu da benden olsun."

"Kahveler zaten sendendi."

"En büyük sorunumuz bunlar olsun."

"Bunlar hiç sorun olmasın," dedim gülümseyerek.

"Tamam, olmasın," dedi. Turnikelerden geçip ona döndüm. Ellerini montunun cebine sokarak bana baktı. "Umarım telefon numaramı sadece profil fotoğrafıma bakmak için kullanmıyorsundur. Arada bir mesaj da atabilirsin."

Kıkırdadım. Geri geri yürüyerek ona baktım.

"İlk durağa gelerek sana doğru bir adım attım. Sıra sende."

"Bunları da mı sorun etmesek? Sonunda burun buruna geleceksek ister ben ister sen on adım at, değil mi?"

"Yol çok çamurlu Dünya. Senin yol temizse beklerim!" diye bağırıp gelen metrobüse doğru koştum.

"Bata bata bile gelirim!" diye bağırdı. Tam o anda metrobüse bindim ve gülerek ona baktım. Metrobüs gidene kadar durakta beni bekledi.

Okula geldiğimde âdeta sarhoş gibiydim. Kafam yerinde değildi ve sürekli gülüyordum. Dünya güzeldi. Dünya *çok* güzeldi. Aklımı başımdan alıyordu. Onu göreli bir iki ay ya olmuş ya olmamışken bu kadar tutulmam neyin alametiydi bilemezdim. Ama bazı insanlar hayatımıza dahil olurken sanki yıllardır hayatımızdaymış hissiyatı verir ya, Dünya benim için öyleydi.

"Reynmen'den *Leyla* şarkısı çal."

Duyduğum sesle olduğum yerde sıçradım. Evrim gerçekten şarkıyı açınca gözlerimi devirdim.

"O şarkı o niyetle yazılmadı yalnız," dedim alayla.

"Leyla ismi de bu niyetle bulunmamıştır zaten. Leyla ile Mecnun sağ olsun," diye cevap verdi. O kadar mutluydum ki Evrim'le bile uğraşmaya gerek görmüyordum.

"Yüzünde açan güllerin sebebi Dünya mı?" diye sordu koluma girerek. Adını duyunca bile kalbim heyecanla atıyordu. Başımı hızla aşağı yukarı salladığımda Evrim bu hâlime güldü.

"Beybi, sen fena tutulmuşsun be," dediğinde nefesimi dışarı verdim.

"Öyle oldu."

Müzik listesini kaydetmek için telefonumu çıkardım. Kırılan camı görünce aklıma babam geldi. Üzüntüyle nefes verdim.

Evrim telefonumu almaya çalışarak "Ne oldu telefonuna?" diye sordu.

"Sabah babamın tersine denk geldim. Camımı kırdı."

Önemsiz bir şeyden bahseder gibi omzumu silktim ama aslında önemliydi. Evrim de bunun bilincindeydi. Bir şey söylemeden başını omzuma yasladı, bu benim için büyük bir destekti.

"Baban hâlâ aynı mı?"

"Maalesef. O değil de camı değiştirmem lazım," diye lafı değiştirdim.

O da bana ayak uydurup "Geçen sefer gittiğimiz yere yaptıralım," dedi.

Gözlerimi devirip "Ucuz olsun diye yaptırdık ama başımıza gelmeyen kalmadı," dedim. "Bu sefer güvenilir bir yerde orijinal cam taktıracağım. Yan sanayi değil."

En son camım kırıldığında yan sanayi taktırmıştım ve bu sefer telefonumun dokunmatiği bozulmuştu. Ardından ekranımda koca bir kara leke çıkmıştı. Ucuz olsun diye başka yere gittiğimde yine aynı sorunla karşılaşmıştım. Ucuz olsun derken telefonumdan olacaktım.

"Beybi, senin yeni fiyatlardan haberin var mı? En az bin veya bin beş yüz vardır."

"Çüş!" dedim durarak. Evrim öyledir dercesine omzunu silkti. Ofladım. O kadar fazla olacağını tahmin etmemiştim.

"Desene yarın da mekânda çalışacağım."

"Beybi, borç vereyim sana. Yavaş yavaş ödersin."

"Parasını çıkarmak için her türlü çalışmam gerekecek. Parça parça çalışmaktansa bir kere de çalışıp yorulayım, daha iyi."

"Sen bilirsin," dedi omzunu silkerek.

Arkadaşıma gülümseyen gözlerle bakarak "Ama teklif ettiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Her zaman," dedi öpücük göndererek.

Binaya doğru yürürken, girişte bekleyen Yiğit'i görünce gerildim. İrem'le o telefon konuşmasından sonra hiç konuşmamıştık. Yiğit'le aralarında neler oldu, hiç bilmiyordum. Kötü bir şey olur korkusuyla Evrim'e baktım. Destek çıkarcasına elimi tuttu.

Yiğit bizi fark edince yanımıza doğru geldi. Beden dilinden ruh hâlini çözmeye çalıştım ama ben bunu çözecek kadar dikkatli bir insan değildim.

Yiğit önümüzde durup "Konuşabilir miyiz?" dedi. Evrim gitmeyince Yiğit ona baktı. "Yalnız."

Evrim bana döndü. Okulun ortasındaydık. Bir şey yapamazdı. Evrim'e gitmesi için işaret yaptım. Emin olup olmadığımı sorar gibi bakınca başımı salladım. El sallayarak yanımızdan uzaklaştı ama gözü bizdeydi.

"Evet, seni dinliyorum," dedim kollarımla kendimi sararak. Sanırım kendimi koruma içgüdüsüyle yapmıştım bunu.

"Özür dilerim," dedi birden. Yanlış mı duydum diye ona baktım.

"Efendim?"

"O gece sana öyle davrandığım için özür dilerim. Sarhoştum. Kendimde değildim ama bunun bahane olmadığını biliyorum. Yanlış davrandım. Üzgünüm."

Beklenmedik bir özür olunca yine bana kal geldi. Ellerim çözülürken, ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Yiğit'in kaç yüzü vardı çözemiyordum. Bunu açıkça söylemeye karar verdim.

"Senin kaç tane yüzün olduğunu çözemedim Yiğit," dedim.

"İlk gördüğün benim gerçek yüzümdü," dedi. Düşünmeden cevap vermişti. Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım.

"Bak... Ben senden gerçekten hoşlanmıştım. Uzun süredir görüyordum seni ama bir türlü açılmaya fırsat bulamıyordum. Sonra açıldım. Uzaktan gördüğüm gibi olduğunu keşfettim. Hoşuma gitti. Ama senin yaptıklarını başkalarıyla kıyasladım."

Bir bok anlamadım. Bu yüzden "Nasıl yani?" diye sordum.

"Bazı kızlar vardır, paran için senin yanındadır. Gezdirirsin, eğlendirirsin, hesabı ödersin, evine bırakırsın. Her şeyi yaparsın. *'Yanında sevgilin varsa cüzdan almaya gerek yok,'* diyen tayfa yani. Ben bunlara çok denk geldim. Çok değil. *Hep* denk geldim. Bu yüzden kafamda tüm kızların öyle olduğunu kodladım. O yüzden ne yapsam mubah dedim."

Açıkça duygu ve düşüncelerini söylemişti. Bunu da tahmin etmemiştim.

"Birinin ya da birilerinin yaptığıyla geneli yorumlamamalısın Yiğit. Bir erkek senin gibi diye dünyadaki tüm erkekler öyle demedim ben. Sen sensin."

Hepimiz farklıydık. Bazı şeylerimiz aynı olsa da farklıydık. İkizler gibi. Bakıldığında birebir aynı deriz ama minik de olsa onları ayırt etmemizi sağlayan bir şey vardır.

"Ben sadece gördüğüm muameleye göre hareket ettim. Karşıma geçip düşüncelerini söylemeseydin bu özrü de büyük ihtimalle yapmazdım. Ama senden gerçekten hoşlandım. Hâlâ da hoşlanıyorum."

Gözlerimin içine istekle baktı. Fakat Yiğit'in atladığı bir şey vardı: Bana karşı gösterdiği hareketler. Bir kereden bir şey olmaz diyecek yapıda biri değildim ben.

"Üzgünüm ama duygularımız karşılıklı değil. Bana bir kere öyle davranan biriyle devam edemem. Sevsem bile yapmazdım."

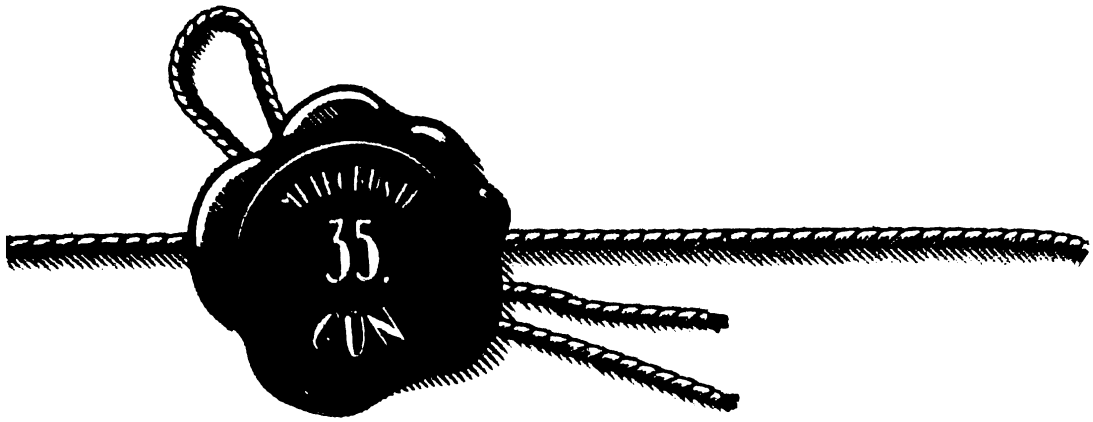
Burnundan sıkıntıyla nefes verip "Siz kızları anlamak neden bu kadar zor?" diye sordu.

"Siz kızları ya da siz erkekleri diye sormamak gerek çünkü genel olarak insanları anlamak zor. İnsanlar nar gibidir. Bakıldığında bir tane ama aslında bin tane."

Tespitimle güldü.

Gülümsedim.

"Her şeye rağmen gelip özür dilediğin için teşekkür ederim. Bence yanlış yaptığını kabul edip özür dilemek de büyük bir şeydir."

Çarşamba günü aynı saatte metrobüsteydik. Birlikte her zamanki yerimize oturup sohbet etmeye devam ettik. Telefonumun camını henüz yaptıramadığım için yine onun telefonundan müzik dinlemiştik. Kendi zevklerimi de listeye eklerken ortaya gerçekten karma bir şeyler çıkmıştı.

Birlikte Zincirlikuyu Durağı'nda inip yine altgeçitteki dükkâna gittik. Bu sefer kahvelerimizi aldıktan sonra ayakta beklemek yerine yere oturduk. Daha doğrusu Dünya'nın dükkân sahibi olduğunu öğrendiğim Hasan ağabeyinden istediği kartonların üzerine oturduk. İnsanlar yere oturmuş sohbet eden bize göz ucuyla bakıp hızlı adımlarına devam ediyordu. Biz ise birbirimiz hakkında daha çok şey öğreniyorduk. Mesela Dünya tavuk sevmiyormuş. Hayatında hiç kokoreç ve tantuni yememiş. Buna gerçekten çok şaşırmıştım. Doktor olmaya çocukken karar vermiş ve yıllarca çalışmış. Okul ve hastane uzak olmasına rağmen evden gidip gelmesinin sebebi annesini evde yalnız bırakmamakmış. Bu da çok hoşuma gitmişti. Babasını *Talasemi*[*] denilen bir hastalıktan kaybetmiş. Onda da bu hastalık varmış ama sadece taşıyıcıymış. Çocukluğundan beri hep Beylikdüzü'nde oturmuş. Yani aynı yerlerde büyümüş, hatta aynı okula gitmiştik ama birbirimizi hiç görmemiştik. Belki de görmüşüzdür ama haberimiz yoktur.

[*] Talasemi genetik (kalıtım yoluyla) geçiş gösteren ve ağır derecede kansızlık nedeni olan bir hastalıktır. Hastaların büyük çoğunluğunda kansızlık o kadar ağır düzeydedir ki bu hastalar düzenli kan transfüzyonu (nakli) almadan hayatta kalamazlar. *(e.n.)*

Kahvemden son yudumu alırken "Geç kalıyorum," dedim. Yerden kalkıp kartonu Hasan ağabeye geri verdik. Yürüyen merdivenlere yönelirken Dünya'nın eli elime çarptı. O an kalbimde bir çarpıntı oldu, elektrik çarpmışa döndüm. Gözlerini bana çevirdi. Ben de ona baktım. İkimiz de birbirimizden hoşlanıyorsak ve bunu kabul ediyorsak uzatmanın bir anlamı yoktu.

Aynı düşünceler içerisindeymişiz gibi aynı anda ellerimizi birbirimize uzattık. Bu hareketle de güldük. Boğazımı temizleyerek elimi uzattım ve ele ele tutuştuk. İçimde hissettiğim sıcaklık ve huzur çok güzeldi. Âşık olmak böyle bir duyguydu. Soğukta bile insanı ısıtabiliyordu.

Turnikelere gelince "Ne dersin, artık ilk randevumuza çıkmalı mıyız?" diye sordu.

İlk randevu.

Onu metrobüste gördüğüm an bunların olacağını düşünemezdim bile. Daha birkaç gün önce hakkında bilgiler toplayabilmek için Evrim'le şekilde şekle girerken şimdi ilk randevumuzdan bahsediyorduk.

"Bu akşam uygun musun?" diye sordu. Gönül isterdi ki bu soruya evet diye cevap vereyim ama maalesef çalışmam gerekiyordu. Dudaklarımı bükerek başımı olumsuzca salladım.

"Kafeden sonra bir mekânda mesaiye kalacağım," diyerek telefonumu gösterdim. "Bir cam değiştirmek tahminimden daha da pahalıymış."

O da dudaklarını büküp "Mekân nerede peki?" diye sordu.

"Beşiktaş'ta."

"Buraya geri geleceksin yani?"

"Kafe Altunizade'de. Oradan çıkıp buraya geleceğim," dedim. Turnikelere gelince, akbilini basarak geçmem için yol verdi. Turnikeden geçip ona döndüm.

"O zaman mekânın konumunu at, oraya geleyim. En azından seni görmüş olurum."

Gülümseyerek bana bakıyordu. Aptal gibi sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Bu yüzden başımı hızla salladım.

"Akşam haberleşiriz o zaman," dedi geri geri giderken. Ben de geri geri giderek başımı salladım. "Telefonum hâlâ çalmadı Esra," dedi telefonunu kaldırarak.

"Camı yaptırınca söz!" diye bağırdım.

Gülümseyerek başını eğdi ve saçlarını karıştırdı. Gelen metrobüse bindim. Metrobüs duraktan ayrılana kadar orada bekledi.

Kafeden sonra mekâna gitmek için metrobüs durağına doğru ilerledim.

"Böö!" Evrim birden arkamdan bağırıp, omuzlarıma dokununca, çığlık atarak zıpladım. O ise bundan zevk alırcasına kahkaha attı. "Senin tepkilerine bayılıyorum!"

"Belli," dedim imalı bir şekilde. Gözlerindeki yaşı silerken kolunu omzuma attı.

"Mekâna mı beybi?"

"Evet. Telefonun parasını çıkarmak için fazla mesai yapacağım."

"Yazık lan sana."

"Sağ ol ya," dedim imalı bir şekilde. Birlikte metrobüs durağına doğru ilerledik.

"Benim için de bas bir tane," dedi Evrim turnikelere gelince. Anlamayarak ona döndüm.

"Sen nereye?"

"Mekâna. Nereye olacak?"

"Hayırdır?"

"Dünya gelmeyecek mi? Göreyim *enişteciğimi*." Rahatça omzunu silkerken şüpheyle ona baktım. Bakışlarımı gören Evrim gözlerini sonuna kadar açtı. "Yuh! Aranızı ben yaptım lan. Benden mi saklıyorsun herifi?"

"Öyle değil de..."

Bir şey diyemeden sustum. Susmam Evrim'i daha çok sinirlendirdi. Kolumu çimdikledi.

"Değil de ne?"

Acıyan kolumu ovarak "Sen bazen nerede nasıl konuşman gerektiğini kestiremiyorsun," dedim. "Yanlış bir şey söylersin diye korkuyorum."

Evrim dirseğini bana doğru kaldırıp "Şimdi sana bir çarparım bir de yer çarpar!" diye bağırdı. "Kişiliğimiz öyle be. Ne yapalım? İçim dışım bir işte."

"Kanka öyle de tuhaf bir şey söylersen ne olacak?"

"Kabullenecek. O da kabullenecek, tüm dünya da. Hadi bas."

Başıyla turnikeleri işaret etti. İkilemde kaldığımı görünce de kaşlarını çattı. Onu daha fazla kızdırmak istemiyordum. Bu yüzden akbile basarak geçmesi için yol verdim. Sırıtarak geçti. Ardından bir kez daha basıp geçtim.

Zincirlikuyu Durağı'na gelince indik ve Beşiktaş çıkışından çıktık. Otobüse binmek yerine Evrim bir taksi çevirdi ve mekâna vardık. Evrim çağırdığı diğer arkadaşlarının yanına giderken ben de arka tarafa geçtim. Üzerimi değiştirip ön tarafa geçtiğimde hemen boş bir tepsi alarak masalarda gezinmeye başladım. Henüz saat geç olmadığı için daha çok kafa dağıtmak ya da rahatlamak için içmeye gelenler vardı. Dans etmek ve eğlenmek için gelenler ilerleyen saatlerde oluyordu.

Çalışırken gözlerim sürekli kapıdaydı çünkü Dünya ne zaman gelir bilmiyordum. Aptal telefonumun camı dökülmeye başlamıştı ve dokunmatiği bozulduğu için mesaj atamıyordum. Biri aramadan çalışmıyordu. Ne harikaydı ama! Babamdan gelen bir hediye.

"Esra, arkadaşlarının masasına bu içecekler. Götürsene," dedi barmen. İçecekleri tepsiye dizerken bir tane fazladan ekledim.

"Bu içeceği benim hesabıma yazar mısın?" dedim işaret ederek. Barmen başını sallayınca, Evrimlerin masasına giderek içecekleri bıraktım.

"Teşekkür ederim beybi," dedi Evrim içecekleri dağıtırken. Sonuncusunu onun önüne koydum.

"Bu benden," dedim. Bana öpücük attı. Gülümseyerek masadan ayrıldım ve çalışmaya devam ettim.

Saat ilerledikçe mekân daha da kalabalıklaştı. Hafta içi olmasını umursamadan herkes eğlemeye geliyordu ama Dünya'dan hâlâ bir iz yoktu. Gelmeyeceğini düşününce modum düştü ama çalışmaya devam ettim. Millet eğlenip içerken, ben somurtarak içecek dağıtıyordum. Ta ki kapı bir kez daha açılana ve Dünya görüş alanıma girene kadar. Onu görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Yanında iki kişi daha vardı. Gözleri etrafta dolaşınca beni aradığını anladım. Elimdeki içecekleri servis edip ona doğru yöneldim. Etrafta dolanan gözleri beni bulunca gülümsedi.

"Selam," dedim yanına vardığımda.

"Selam. Nasılsın?"

"Yorgun. Çalışıyorum."

Yanındakiler bana bakarken onlara da başımı salladım. Dünya onlara dönüp "Bunlar Deniz'le Eren. Bu da Esra," diyerek beni tanıştırdı.

"Hoş geldiniz. Gelin sizi favori yerime götüreyim. Bilerek boş bıraktım orayı," dedim ilerleyerek. Arkamdan gelirlerken kendi aralarında fısıldaşmalarını duydum. Ne söylediklerini merak ediyordum ama sesten dolayı duyamamıştım.

Dünya ve arkadaşlarını masaya oturturken Evrim'in gözlerinin bende olduğunu fark ettim. Zaten ben daha bir şey diyemeden, masasından kalkıp yanımıza geldi.

"Selam," dedi neşeyle. Bir şey diyecek korkusuyla ona bakarken gözlerini Dünya'dan çekmedi.

"N'aber Dünya? Hatırladın mı beni?" diye sordu. Gözlerimi yumdum. Arkadaşlarının güldüğünü duydum.

"Hatırlamaz olur muyum? Broşürü hâlâ saklıyorum," dedi Dünya gülerek.

"Benden dolayı mı yoksa Esra'dan dolayı mı?"

"Senden dolayı. Bizi bir araya getiren şey o broşür ve sendin," dedi Dünya ona takılarak. Gözlerimi açarak ikiliye baktım. Sırıtıyorlardı.

"Enişteyi sevdim ben. Onay verdim. Hadi yine iyisin."

Evrim sırtıma vururken, ona alaylı bir şekilde gülümseyip "Allah razı olsun ya," dedim.

"Cümlemizden," diye karşılık verdi.

"Bunlar arkadaşlarım Eren'le Deniz," dedi Dünya. Evrim onlarla el sıkışırken aralarında muhabbet dönmeye başladı ve Evrim masalarına oturdu. Sanki kırk yıllık arkadaşlarmış gibi muhabbet dönerken ben işimin başına döndüm. Arada bir onların olduğu tarafa denk gelirken, yanlarına gidip sohbete katılıyor ve tekrar işime dönüyordum. Dünya'nın gözlerinin bende olması hoşuma gidiyordu.

Büyük bir grubun siparişlerini hazırlarken bir tepsiye sığmayacaklarını anladım. Onları iki tepsiye ayırırken Dünya yanıma geldi.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu içecekleri tepsiye dizerken. Benim iki tepsiye sığdırdıklarımı tek tepsiye koyarken şaşkınlıkla ona baktım.

"Sayısal kafası bu mu oluyor?" dedim ona takılarak.

Güldü. "Uzun bir süre bir mekânda çalışmıştım. Oradan tecrübeliyim diyelim," dedi. Tepsiye eline alırken "Hangi masanın siparişleri?" diye sordu. Başımla masayı işaret ederken oraya doğru yöneldik. Siparişleri birlikte servis etmeye başladığımızda onunla geçirdiğim vakitler aklıma geldi ve bu beni güldürdü.

"Neden gülüyorsun?" dedi anlam veremeyerek.

"Seninle hiç randevuya çıkmadığımızı hatırladım. Ya metrobüste, ya ayaküstü içilen bir kahveyle ya da böyle çalışırken görüşüyoruz."

"Böylesi de güzel, değil mi? Karşılıklı oturup saçma şeylerden de bahsedebilirdik. Ama biz birbirimizin hayatına dahil olarak birbirimizi keşfediyorduz. Kaç kişi senin uyurken kaşlarını çattığını bilebilir ki?"

Son sözleriyle ona şaşkınca baktım. Gülümseyerek bara doğru yöneldiğinde arkasından ilerledim.

"Kaç kişi senin birbirine dolanmış kulaklığını çözebilmek için harcadığın vakti bilebilir ki ama değil mi?" dedim karşılık vererek.

"Rimel sürmediğini kaç kişi bilebilir ki?"

Durarak ona baktım. "Bunu nasıl anladın?" dedim gülerek.

"Uyurken sürekli gözlerini kaşıyorsun ve yüzüne bulaşan bir şey görmedim."

"Belki akmayan rimel kullanıyorum?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Bunu beklemiyordu, bana baktı. Kafasında bir şeyleri tartarken başını bir sağa bir sola çevirdi. Sonunda bana döndü.

"Yani o kadar bilgim yok. Ama uyurken gözlerini kaşıdığın kesin bilgi," dedi bar taburesine otururken. Kendisine bir içki söylerken ben yeni siparişleri beklemeye başladım.

"Senin utandığın zaman başını eğip saçlarını karıştırdığın gibi. Ya da alarm kurmuşçasına tam vaktinde uyanman gibi."

Yine aynısını yaptı. Gülerek başını eğdi ve saçlarını karıştırdı. Gülümseyerek, yeni siparişleri alıp masaya götürdüm. Evrimlerin masasına baktığımda Deniz ve Eren'le gülerek konuştuklarını gördüm. Anlaşmış olmaları güzeldi.

Bar kısmına tekrar geldiğimde barmen Dünya'ya ikinci bardağı işaret ediyordu. Dünya başıyla reddederek cüzdanını çıkardı. Tepsiyi masaya bırakıp barmene yöneldim.

"Benim hesabıma yazın," dedim. Barmen başını salladı.

Dünya sırıtarak, yanağını avcuna yaslayıp dirseğini masaya koydu. Tatlı tatlı gülümseyerek "Çok cömertsiniz," dedi.

"Öyleyimdir."

"Akşam kaçta çıkacaksın?"

"Geç çıkarım."

"Bugün çarşamba ama," dedi kaşlarını çatarak. "Yarın okulun var."

"*Hayat okulum* devam ediyor maalesef," dedim zorlama bir gülümsemeyle. Ses etmedi.

Ben siparişleri yetiştirmeye çalışırken Dünya da büyük siparişlerde bana yardım ediyordu. Bazen barda oturuyor, bazen de diğer-

[illegible] yanına gülümsedim. Saat dördeydi. Perim merkezden ayrıldı. Arkadaşları da Ercan'la Deniz uzaklaşmaya başladı ama Dünya onlarla gitmedi. Bir anlaşmazlık çıkmasın diye Deniz ikisinin de beni istediğini söyledi. Ben yakına kadar beni bekledi.

"Şimdi yakınsak gelecek olan metrobüse yetişmiş," dedi mevzuyu unutan.

Arka sırada değişip "Üstümü değiştirip hemen geliyorum," dedim. Başını salladı.

Gün içerisinde metrobüs sık sık geldi ama akşamları belli bir saatten sonra seferleri sıklığı azalıyordu. O da buna akıllım olmalıydı ki geline saatlerini çok iyi biliyordu.

Üstümü seri bir şekilde değiştirirken arkadaşlardan biri zarfın içerisinde gönüllü kazandığım parayı getirdi. Ona teşekkür ederek zarfı cebime koyduğum gibi arka taraftan çıktım. Dünya beni hâlâ bar önünde bekliyordu. Yanına geldiğimde birden elimi tuttu. Sanırım buna alışmakta asla zorluk çekmezdim. Gülümseyerek elini sıktım.

Birlikte merkezden çıktık. Metrobüse gidebilmemiz için otobüse ya da bir taksiye binmemiz gerekiyordu. Ama trafiğe baktığımızda iki dakika da yetişemeyeceğimizi anladım.

"Ne yapalım?" diye sordum ona. Gözünü bir yere diktiğini fark edince baktığı yere döndüm. *Scooter* vardı.

"Korkar mısın?" dedi işaret ederek. Başımı olumsuzlukla salladım.

Tuttuğu elimi daha çok sıkarken "Gel," dedi. Scooter kiralayarak, kilidini açıp bizim bile getirdi. Arkasına geçip ona sarıldığımda sürmeye başladı. Başımı sırtına yaslayarak gülümsedim. Devrin değiştiğini nedense o zaman anladım. Eskiden bisikletlere birlikte binerken şimdi scooterlara birlikte biniyorduk. Ama hangi devirde olursa olsun aşk çok güzel bir şeydi. Dünyanın en somurtkan ve en mutsuz insanını bile gülümsetip onu hayat enerjisi verebilirdi. Aşk, kötü bir şey değildi. Sevdiğine bakmak, gülümsemek, elini tutmak ve birlikte bir şeyler yapmak istemek kötü değildi. İnsanı mutlu ediyordu. Hatta bazen kötü bir şey yapmak istediğinde aklına onu getirerek seni bundan vazgeçirebiliyordu. Aşkın gücü zannsanmayacak kadar büyüktü.

Metrobüs tabelalarını görmeye başlayınca yavaş yavaş durdu. Scooterın vakti de dolmak üzereydi.

"Gel," dedi elini uzatarak. Seve seve tuttum elini. "Koşarsak yetişiriz," dedi tabelaları işaret ederken.

"Koşalım o zaman," dedim.

"Koşalım. Geç kalmadan," dedi anlamlı bir şekilde. Kastettiği şeyin sadece metrobüs olmadığı belliydi. El ele tutuşarak koşmaya başladık. Aramıza insanlar girmeye çalışsa da müsaade etmedik. Ya yanlarından birlikte geçtik ya da ellerimizi kaldırarak altından geçmelerini sağladık. O eller metrobüse varana kadar asla ayrılmadı. Turnikelerden birlikte geçtik. Kapıları kapanmak üzere olan metrobüse koşarak bindik. İçeri aniden girdiğimiz için hızımı alamadım. Düşeceğim an Dünya sırtımdan tutarak beni dengede tuttu. Ellerimi kollarına koyarken göz göze geldik. Yüzündeki mutluluğun bendeki yansıması olduğuna emindim. Gülümseyerek ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Nerede olduğumuzu unutturacak kadar güzel bir sevgiydi bendeki. Kollarını benden çekmeden, geri geri gitmeye başlayınca sırıttım.

Sırtını cama yaslayıp beni kollarıyla sardı. Seve seve başımı göğsüne yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım. Aslında metrobüste oturmak için yer vardı ama biz bu şekilde durmayı, oturmaya tercih etmiştik.

Güzelyurt Durağı'na yaklaşırken ben hâlâ ona sarılmış, dışarıyı izliyordum. Şu anın bitmesini ve eve gitmeyi hiç istemiyordum. Keşke ondan hiç ayrılmasaydım, sürekli yanında olsaydım.

Otomatik kadın sesi sonraki durağın Güzelyurt olduğunu söylediğinde oflamadan edemedim. O da burnundan seslice nefes verdi.

"Yarın her zamanki saatte?" dedi soru sorarcasına. Başımı kaldırarak ona baktım.

"Beş dakika geç kalma payı," dedim başımı sallayarak.

"Beş dakika geç kalma payı," diye beni onayladı. Metrobüs durağa yanaşırken, elimi ondan çekmeden geri geri gittim. Aramızdaki mesafe büyüyünce mecburen ellerimiz ayrıldı. Metrobüsten inince kapılar kapandı ve o kapanan kapıların ardından ona bakmaya devam ettim.

Metrobüs duraktan ayrılınca içimdeki buruklukla ilerledim. Merdivenleri tırmanıp sağdan çıkışa yöneldim. Gözümün önünden Dünya'nın görüntüsü gitmiyordu, o metrobüste takılı kaldığımı anladım. Belki de ilk göz göze geldiğimiz anda kaderlerimiz bağlanmıştı. Bu kadar kısa bir sürede böyle olmak mümkün müydü onu da bilmiyordum. Fakat bana hissettirdikleri o kadar güzeldi ki yaşadığım hiçbir ilişkiye benzemiyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Daha çok vakit geçirmek istiyordum.

Seni tutan ne Esra?

Olduğum yerde durdum. Niye bununla yetinmeye çalışıyordum ki? Daha fazlasını yapabilirdim. Kaçamak bakışlarla başlayıp beraber oturmaya kadar giden bu ilişkiyi ileriye taşıyabilirdim.

"Bu çocuktan ölesiye hoşlanıyorsun. Bunu kabul ettik, değil mi? Güzel," dedim kendime. "O zaman peşinden git ve aşkını haykır. Tut elini. Bunun adının aşk olduğunu ve birlikte olduğunuzu söyle." Kendime gazı verip metrobüse doğru döndüm. İçimdeki o lanet karamsar ses tekrar gün yüzüne çıkarak beni korkutmaya başladı.

Ya Dünya karşına geçip "Fazla hızlı değil miyiz? Önce birbirimizi tanıyalım," derse?

"Derse desin!" dedim karamsar sesime karşı. "En fazla reddedilirsin. O da ilk defa olacak olan şey değil. Sen bu aşka olan inancını kaybetme Esra."

Kendime tam destek verirken metrobüse doğru koştum. İnsanlar üzerime doğru yürürken birilerine çarpmayı önemsemiyordum. Evine gitmeden önce son durakta onu yakalamam gerekiyordu.

Turnikelerden geçip, koşarak merdivenleri indim. O kadar hızlı koşuyordum ki ayaklarım birbirine dolandı. Düşmekten son anda kurtuldum.

Son adımı da atıp durağa vardım. Beylikdüzü tarafına doğru yönelirken karşı taraftan gelen metrobüs durağa yanaştı. Ve içinden koşarak çıkan Dünya'yı gördüm. Onu gördüğüm an durdum. Telaşla etrafına bakınırken, beni görünce o da durdu. Durakta birbirimize baktık. İkimiz de aynı düşünceler içerisindeydik. Yoksa tekrar buluşuyor olamazdık.

Aynı anda gülümsedik.
Aynı anda koştuk.
Aynı anda birbirimize sarıldık.
Ve aynı anda birbirimizi öptük.

Bir eli yanağımdayken öteki elini belime koydu. Beni kendine daha çok çekerken soğuk havaya tezat olan sıcak dudaklarını tüm bedenimde hissetmiştim. Sanki yarımdım ve şimdi tam olmuştum. İnsan birinden hoşlanırken duygularını tarif edecek kelimeler bulurdu. "Şunun gibi hissettim," ya da "Şöyleydi," diyerek anlatmaya çalışırdı. Benim için de hep öyle olmuştu. Duygularımı ifade edebiliyordum ama Dünya...

Bu çocukla yaşadıklarımı ve bana hissettirdiklerini bir türlü tarif edemiyordum. Sadece adı gibi *dünyam* olmuştu. Soğuk renklerin mesken edindiği dünyamı renkli bir lunaparka çevirmiş gibiydi. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Hiç bilmiyordum. Ama hissettiklerim, anlatabildiysem eğer işte böyle bir şeydi.

Dudaklarını her oynatışında kalbimdeki hız daha da yükseldi ve bir elimi saçlarına götürdüm. Son kez öpüp, dudaklarını çekerken kendini benden çekmedi. Dudakları hâlâ arada bir dudaklarıma dokunuyordu. Gerçekliğe dönmekten korktuğum için gözlerimi açmak istemedim. İki eliyle yanaklarımı avuçlarken, parmak uçlarımda yükselip onu ikinci defa öpmek için hazırlandım. Onun da bana doğru yaklaştığını hissettim. Birbirine çoktan temas eden dudaklarımız eyleme hazırdı. Tam eylemi gerçekleştirecekken Dünya'nın acıyla inlemesiyle gözlerimi açtım. Neler olduğunu algılamaya çalışırken Dünya kafasını tutuyordu ve arkasında bastonlu bir amcayla onu tutan bir genç vardı. Amca gözlerini öfkeyle bize dikmişti.

"Terbiyesizler! Ülkeyi ne hâle getirdiniz? Sizin gibiler yüzünden tüm ülkeye toplu gusül aldırmamız gerekiyor!"

"Amca ne yaptım ben şimdi?" dedi Dünya şaşkınca.

"Çok özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Tutamadım dedemi. Lütfen affedin."

Amcanın yanındaki genç bize özürler sıralarken etrafıma bakındım. Gelip geçenler bize bakıyordu. Birkaç kişinin videoya çektiğini fark ettim.

"Ar hayâ da yok bunlarda! Sokak ortasında bir de."

"Ne yapıyoruz sokak ortasında? Sevişiyor muyuz yoksa birini mi soyuyoruz?"

"Tövbe tövbe!"

Amca tekrar ağzını açacakken yanındaki çocuk onu susturdu.

"Ben seni dışarı çıkarmayı teklif eden aklıma sıçayım! İyilikten maraz doğar dedikleri bu olsa gerek. Yürü dede. Eve gidelim, hadi."

Dedesini tutup, asansöre yönlendirirken amcanın gözleri bizim üzerimizdeydi. O asansöre binip gidene kadar da gözlerini bizden çekmedi. Gidince rahat bir nefes verdik. Birbirimize bakıp güldük.

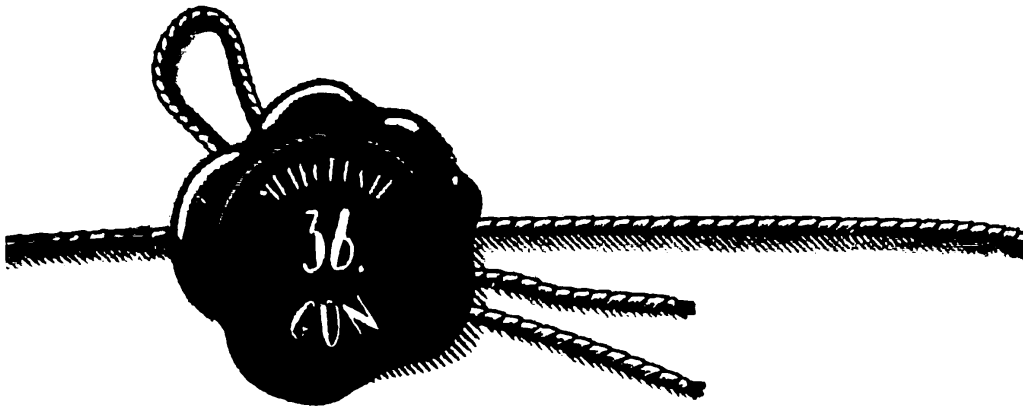
"Yemin ediyorum bir an *telefonunu çıkar*[*] lafı dönecek diye çok korktum," dedim gülerek.

"Sus sus, ben de bir an korkmadım değil." (random)

Sıntarak kolunu omzuma attı. Vücudumu ona doğru yasladım. Beni kendine doğru daha çok çekti ve evime kadar bıraktı.

---

[*] Bir sokak röportajına gönderme yapılıyor. *(e.n.)*

Sabah alarmdan önce telefonuma gelen bildirim sesleriyle uyanmıştım. O kadar çoktu ki uykum bile açılmıştı.

"İfşam mı çıktı? Ne bu ya?" dedim gözlerimi açarak. Yatağımda doğrulup telefonu elime aldığımda, tüm sosyal medya hesaplarımda hareketlenmeler olduğunu gördüm. Birçok şeye etiketlenmiştim ve bir sürü de takip vardı.

"Ne oluyor be?" dedim korkuyla. Etiketlendiğim gönderilerden birine baktığımda Dünya'yla beni gördüm. Dün gece metrobüs durağındaki öpüşmemizi çekip sosyal medyaya koymuşlardı. Devamında ise amcanın gelip bastonu Dünya'nın kafasına indirmesi ve aramızdaki konuşmalar geçiyordu.

"Bu ne be!"

Bağırarak yatağımdan kalktım. Etiketlendiğim tüm gönderilere baktım. Bazı sayfalar üzerime kırmızı çizgi çizerek, beni ahlak bozmakla suçlayıp dava edilmemi söylüyordu. Kimileri de dalga geçmek için koymuştu. Bazılarının aşk dolu şeyler yazdığı da gözümden kaçmadı. Herkes farklı telden çalmıştı.

Gönderilerimin altına gelen yorumlara baktığımda kalbim yerinden çıkacak sandım. Küfreden, hakaret eden, laf söyleyen, bela okuyan, öldürmekle tehdit eden ve daha niceleri vardı.

"Yani harika bir zamanda yaşıyoruz ve tek sorun benim zaten!"

Öfkeyle saçlarımı karıştırdım. Bildirimler gelmeye devam ederken hesaplarımı askıya aldım.

Üstümü değiştirip odadan çıktım. Annemle babam hâlâ uyuyordu. Sessiz adımlarla evden çıktım. Otobüs durağına geldiğimde insanların sosyal medyadan videoyu izlediklerini fark ettim. Videoya bakıp kendi aralarında konuşmaya o kadar çok dalmışlardı ki o kişinin ben olduğumu bile idrak edemiyorlardı.

Sessizce otobüse bindim. *Sweatshirt*ümün şapkasını başıma geçirerek görünmemeye çalıştım.

Metrobüse geldiğimde koşarak gelene bindim ve hemen ilk durakta inip çıkıştan çıktım. Turnikelerden geçmek için yönelirken, Dünya'nın da durağa koşarak geldiğini fark ettim. Gözleri etrafta dolanıyordu ve beni görünce durdu. Tekrar koşmaya başladı. Yanıma geldiği gibi bana sıkıca sarılırken hissettiğim sıcaklıkla rahatlamış gibiydim. Buna ihtiyacım varmışçasına ona sarıldım.

"Çok özür dilerim," dedi nefes nefese.

"Sen neden özür diliyorsun?"

"Düşünmeden hareket ettim. Böyle olmasını istememiştim."

"Dünya," dedim gülümseyerek ve ondan ayrıldım. Yüzündeki endişe çok tatlıydı. "Sen beni zorla öpmedin ki. Ben de karşılık verdim."

Bir şeyler söylemek istediği belliydi ama kendini tuttu. Neler hissettiğini bilmek isterdim.

"Beraber mi gidelim yoksa ayrı mı gitmek istersin?" dedi turnikeleri işaret ederek. Elini sımsıkı tuttum.

"Birlikte," dedim. Gözlerimin içine baktı. Uzun uzun baktı. Sonra gülümseyerek elimi sıktı ve turnikelere yönlendirdi.

Birlikte ilk gelen metrobüse bindik ve her zamanki yerimize oturduk. Ellerimiz bir saniye bile ayrılmazken bundan güç aldığımı hissettim. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Yorgun bedenim uykuya teslim olmak isterken Dünya da başını bana yasladı ve beni kendine daha çok çekti.

Müzik dinlemek için telefonumu çıkardığımda telefonun camını henüz yapturamadığımı fark ettim. Dünya da fark etmiş olacak ki cama dokundu.

"[illegible]" dedim.

"[illegible]

[illegible]" dedim ona gülümseyerek, başımı kaldırdım, onun kahverengi gözlerinin gülümsediğini gördüm. Başımı tekrar omzuma koydum. O da başını bana yasladı.

"Bazı tahminlerim olmuştu bir tabanın verimlere göre kolay yetişeceğini ama yanıldığımı."

Başımı kaldırmadan gözlerimi onun çevirdim. Başımın üstüne bir öpücük bıraktı.

"Yani sonunda ilk randevumuza çıkacağız, ilk kavgayı da yaptık, hayırlısı bari."

Sözleriyle güldüm başımı salladım. Bilmem bir randevuya çıkmadı gönül de farklı oluyor. Hayır, normal bir insanın bilmem ne olmasını bi. Öyle gördüm, daha sonra onun bilmem ne olduğunu öğrenmeye çalıştım, kendimi bu sıkıntıdan kurtarmak için,

"Nereye randevuya çıkabiliriz ki?" diye sordum gülmeyle karışık

"Çıkmayız."

"Evden mi?"

"Evden," dedi gülerek, "O randevu olacak." Elini yumruk yapıp ağzına vurduğumda gülmekten ayrılmıştım. Kahvem soğuyunca artık içesi kalmadığına daha çok geldi. O zamanı ne olursa olsun o randevuyu gerçekleştirmek istedik.

[illegible]

Her zamanki gibi Zincirlikuyu Durağı'nda inip kahvemizi aldık ve yine otumarak sohbet ettik. Belli bir konu yerine onları bundan bahsederken bitiriyorduk daha çok tanımıştık. Ve onu tanıdıkça tanımaya başlamıştım. Okuldaki gelirken üzerinde hâlâ aşk sarhoşluğu vardı.

"Hasat Parkı" Evrim bana doğru bağırarak ona döndüm. Telaş-

İ bir hâli vardı ki büyük ihtimalle sosyal medyaya düşen haberleri görmüştü. "Esra! Esra!" Yiğit'in sesini duyunca ona döndüm. O da telaşlı bir şekilde bana doğru geliyordu.

"Ne oluyor ya?" dedim kendi kendime. "Allah'ım, bu nasıl bir gün böyle? Gözlerimi açtığımdan beri kaos ve telaş!"

Yiğit'le Evrim aynı anda yanıma gelmişti. Evrim telefonundan sosyal medyadaki görüntülerimizi gösterirken gözlerimi devirdim.

"Beybi, sosyal medyayı sallamışsın! Bu yüzden mi hesabını kapattın?"

"Evrim onu sonra konuşursunuz. Esra, seninle acil konuşmam gerek!"

Yiğit kolumdan tutup çekiştirince, Evrim araya girip onu benden uzaklaştırdı.

"Kusura bakma ama bu daha önemli. Babası bir görse neler olacağından senin haberin var mı? Yok. Neden olsun ki? Erkeklere kimse bir şey demiyor. Utanç sadece kadınlar için var sanki." Evrim kolumdan çekerken Yiğit izin vermedi. İkisi de birbirine nefretle baktı. "Senin sikiri boktan meselelerinle uğraşamayız Yiğit Defol şuradan!"

Evrim son noktayı koymuş gibiydi. Kolumdan çekip götürürken Yiğit arkasından öfkeyle bakıyordu.

"Yiğit'in sorunu ne?"

"Esra şu an kendi sorununla ilgilenmelisin. Geri zekâlılığı bırak ve buna ne yapacağını söyle."

Telefonu kaldırıp tekrar gösterdiğinde aynı şeyleri yeniden yaşıyor olmak beni sinirlendirmişti. Hayır, Dünya'yla ilk öpüşmemizin böyle sonuçlanmasını beklemiyordum. Sevişsek kim bilir neler olurdu?

"Evrim, benim buna yapabileceğim bir şey yok. İnsanların canları sıkılıyor ve sataşacak bir şeyler arıyorlar. Bugün ben, yarın bir başkası. Bundan da vazgeçmeyecekler. Boş ver. Unutulur, gider."

Elimi boş ver dercesine sallarken söylediklerimde haklıydım. Bunları kafama takıp hayatımı mahvetmek istemiyordum. Evet, bazı insanlar yazılıp çizilenlere çok takılıyordu ve hatta hayatlarını mahvediyorlardı ama ben bunu yapmayacaktım.

"Esra, baban öğrenirse ne olacak? Biliyorsun, iyi değil. Sağı solu belli olmaz. Ortalık sakinleşinceye kadar bende mi kalsan?"

Onda kalırsam sabahları Dünya'yı göremezdim. Günümü güzelleştiren tek şey sabahları onu gördüğüm anlardı. Bu sorun yüzünden kendimi böyle bir şeyden mahrum etmeyecektim.

"Gerek yok Evrim. *Gerçekten.*"

"Gerek var. Senin için endişeleniyorum."

Gözlerindeki korkuyu ve endişeyi görebiliyordum. Kolunu sıkarak ona destek oldum.

"İyi olacağım," dedim güç verircesine. Bir şey söylemek istedi ama gözlerimdeki kararlığı görünce pes etti.

Bahçede hâlâ bizi bekleyen Yiğit'i işaret ederek "Yiğit'in olayı ne?" dedim. Evrim gözlerini devirip saçlarını geriye attı.

"Gel, kendi anlatsın," dedi. Koluma girdi ve Yiğit'in yanına doğru ilerledik. Ona doğru geldiğimizi fark edince toparlandı ve hızlı adımlarla bize doğru yürümeye başladı.

"Yiğit, ne oluyor?" diye sordum ortada buluşunca.

"Başıma bu belayı sen açtın. Temizlememde de yardımcı olmak zorundasın."

"Önce ne olduğunu bir söyle. Sonra yardımcı olayım."

Onun aksine sakin konuşmaya çalıştım. Başımda yeterince bela varken bir de Yiğit'le uğraşmak istemiyordum.

"İrem beni şikâyet etmiş. Ona saldırdığımı söylemiş."

"Ne?" diye bağırdım.

Yiğit öfkeyle gözlerime bakarken, bunu gerçekten yapıp yapmadığını tartmaya çalıştım. Daha önce yapmadığı şey olmadığı için emin olamıyordum.

"Esra, gözlerindeki şüpheyi görüyorum ama yapmadım."

"Daha önce yaptığın için şüphelenmem normal değil mi sence de?" dedim sinirle gülerek. Ellerini saçlarından geçirip, başını havaya kaldırarak küfürler yağdırdı. Mağdur olup hiçbir şey yapamamak nasıl bir şeymiş anlamış oldu.

"Yapmadım diyorum. İrem'e gidip sana saldırdığımı söylemişsin. Evrim'le konuşurken sesimi dinletmişsin!"

Öfkeyle bağırıp, üzerime doğru yürürken Evrim aramıza girdi.

"Hop hop, geri bas!"

"Evrim çık şurdan, elimde kalacaksın." Yiğit onu kenara çekerken, Evrim bağırarak kendini kurtarmaya çalıştı. Etrafımız birden öğrencilerle dolunca Yiğit sinirle saçlarını yolmaya başladı. "Bu nasıl bir iş lan? Düştüğüm konuma bak!"

Öğrenciler aramıza girip Yiğit'i uzaklaştırmaya çalıştı. O da bana ulaşmak için araya girenlerle kavgaya tutuşunca ortada durduk yere kavga çıktı.

"Tamam, sakin olun. Sorun yok." Yiğit'i tutanları geri çekip Yiğit'in önüne geçtim. "Yanlış anlaşılma var. Sıkıntı yok. Lütfen." Yiğit'i koruduğuma inanamıyordum. Evrim bile şok geçirmiş gibi bana bakıyordu. "Evrim, bize müsaade eder misin?"

"Manyak mısın sen? Seni bu psikopatla baş başa bırakır mıyım?"

"Evrim," dedim uyarırcasına. "İyiyim ben. Git."

Bana baktı. Kararlı olduğumu görünce, üfleyerek geri gitti. Bizi uzaktan izlemeye başladı.

"Bak... Ben o kıza dokunmadım. Hiçbir şey yapmadım. Ama o asıl niyetini gösterince yol verdim. O da 'Esra'ya saldırdığın gibi bana saldırdığını söylerim,' dedi. 'Zaten Esra bana yardım etmek istiyordu, anında inanır,' diyerek beni tehdit etti. Sallamadım. Ama bugün bana karakoldan fotoğraf atmış. *Yaparım* diye. Bunlar hep senin yüzünden başıma geldi. Ne bok vardı da İrem'e gittin?"

"Yiğit, bu yaptıklarını bana bağlayamazsın ve inan bana, ben olmasam da o kız başkalarını bulurdu. Çünkü ben tek değilim."

Son cümlemle yüzü sararırken kurtulamayacağını anlamıştı. İrem intikam almak için mi yapmıştı yoksa Yiğit'in dediği gibi mi olmuştu, bilmiyordum. Bildiğim tek şey karmanın gerçekten de bir sürtük olduğuydu.

Yiğit'e son kez baktım. Gidecekken bir anda önümde eğildi. Kollarımı tuttu. Şaşkınlıkla kalırken etraftaki insanlar da bir o kadar şaşkındı.

"Yiğit, ne yapıyorsun?" dedim afallayarak.

"Yardım et bana. Ya yemin ederim ki hiçbir şey yapmadım. Suç atıyor üzerime! Bak senden de özür diledim. Kendi kendime yeni bir sayfa açayım demişken üstüne bu olay oldu. Lütfen, Esra."

"Benden ne istiyorsun?"

"Polisler seni de ifadeye çağırırlar çünkü İrem bir tek senin adını verdi. Lütfen öyle bir şey olmadığını söyle. Yalvarırım." Dizlerinin üzerinde otururken nefessiz kaldım. Gözleri kızarmıştı ve her an ağlayacak gibi duruyordu. Bir yanım onun için üzülüyordu çünkü gerçekten kendine yeni bir sayfa açmıştı. Diğer yanım zerre acımıyordu çünkü bana yaptıklarını ve hissettirdiklerini dün yaşamış gibiydim. Ne yapacağımı bilemeyerek Yiğit'e baktım. Bir kez daha yalvarırcasına "Lütfen," dedi.

Akıl istercesine Evrim'e baktım. O da şaşıp kalmıştı. Hâlbuki böyle durumlarda en çok o akıl yürütebilirdi. Onun bile ne yapılması gerektiğine karar veremediği bir durumda ben ne yapabilirdim?

"Sen doğru olanı yaptın Esra."

"Emin misin?" diye sordum Evrim'e karakoldan çıkarken. Sırtımı sıvazlayarak başını salladı. İkilemde kalıp durmuştum ama sonunda olan biteni olduğu gibi anlatmaya karar vermiştim.

"Sence Yiğit'e ne olacak?" dedim endişeyle. Belki endişe etmemeliydim ama ediyordum. Birinin benim yüzümden kötü olmasını istemiyordum.

"Ya Esra, kendine yüklenmeyi keser misin? Sen şikâyetçi olmayarak yapabileceğinin en iyisini yaptın. Onun için üzülme sakın."

Desteğinden güç alarak başımı salladım. Bundan sonrası artık gerçeklerdi. İrem ve Yiğit arasındaydı. Ucunun bir daha bana dokunmamasını umut ediyordum.

"Neyse, ben eve geçeyim. Yarın okulda görüşürüz," dedim Evrim'e el sallayarak.

"Ay, Dünya çıktığından beri bende kalmaz oldun. Yani şu herifle gün içerisinde ya da hafta sonu buluşun. Her sabah el ele metrobüste vakit geçirmezseniz ölür müsünüz?"

Kıkırdadım. Sahte bir sinirle "Herif deme Dünya'ma," dedim.

"Başlatma Dünya'na. Ayarla bir randevu da normal bir ilişkiye geçin artık."

"Vallahi biz de istiyoruz ama çok yoğunuz. Okul ve iş derken vaktim olmuyor. Tıp okuduğu için o da sürekli hastanede. Tek vaktimiz, erken yola çıktığımız için olan o yarım saatlik zaman. Onda da aktarmada yere oturup kahve içiyoruz."

Evrim kahkahalara boğuldu. Yerlere düşecekti. O güldükçe ben sinirleniyordum.

"Yere oturup kahve içmek mi? Allah'ım, âlemsiniz be!"

"Ne var? Herkes bir kafede oturup sohbet etmek zorunda mı?"

"Değil canım," dese de hâlâ gülüyordu. Dayanamadım ben de güldüm. Bir gün dedim kendime. Bir gün o randevuya çıkacağız.

Akşam eve geldiğimde, apartmanın önünde olabileceğine imkân veremediğim bir araç görmüştüm. Yiğit'in motoruydu bu. Tam kapının önüne park edilmişti. Neden geldiğine akıl erdiremezken, apartman kapısını açıp içeriye girdim. Merdivenlerden inen Yiğit'i görünce durdum. O da beni görünce durdu, tekrar yürümeye devam etti.

Şaşkınlıkla "Burada ne işin var?" diye sordum.

"Madem her şey ortaya çıkmalı, o zaman senin de ailenden sakladığın bir şey olmasın," dedi. Tam yanımdan geçerken, kulağıma doğru eğilip "Metrobüsün ortasında öpüşen kız," diye tısladı ve gitti. Kalbim korkuyla atarken dengemi kaybeder gibi oldum, tırabzanlara tutundum. Babama söylemişti. Bu olayı gidip *babama* söylemişti. Bense burada ona karşı vicdan yapıyordum. Ben mi geri zekâlıydım yoksa karşımdaki mi fazla kötüydü anlamıyordum. Şu an anlayabildiğim tek şey evde büyük bir kıyametin kopacağıydı. Yaşamadan

yapmış gibi hissettiğim için nefesim sıklaştı. Ayaklarım geri geri gitmeye başladı.

"Sakin ol Esra," dedim kendime. "Bir şey olmayacak."

O an aklımdan geçen babamın durumunun iyi olmaması ve bundan mutluluk duymaktı. Belki bu beni kötü biri yapardı ancak kendime engel olamamıştım. Eski babam olsaydı Yiğit'in sözlerini umursamaz ve benim yanımda dururdu, karşımda değil. Yeni babamın neler yapacağını kestiremiyordum.

Merdivenleri korkuyla tırmandım. Bizim kata yaklaşınca babamın öfkeli sesini duymaya başladım. Evden bir şeylerin kırılma sesi gelince gözlerimi korkuyla yumdum. Son kez derin nefes alıp, merdivenleri tırmanarak kapının önüne geldim.

Evin kapısını açıp içeriye girdiğimde babam "Esra!" diye kükredi. Olduğum yerde zıpladım. Anahtarı zorlukla çıkarıp çantama koydum. Babam ayağı seke seke üzerime doğru geldi. Bana yine kal gelirken yüzüme inen tokatla yere yapıştım. Gözümün önünde ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kulaklarım çınladı. Babamın elleri saçlarıma gittiğinde kendime geldim. Ellerine yapışarak kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

"Sen beni clâleme rezil mi edeceksin? Sokak ortalarında öpüşmek nedir?"

Yüzüme bir tokat daha atacağı sırada elini tutarak ona engel oldum. Sakat bacağına vurup geriye gitmesini sağladım.

"Milletin dolduruşuna gelip benim üzerime gelemezsin! Ben yanlış bir şey yapmadım!" diye bağırdım. Babamın gözünü öfke bürürken bir anda üzerime atıldı ve boğazıma yapıştı. Annem araya girdiğinde nefesim çoktan kesilmişti. Babamın ellerine yapışarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Rezil rüsva ettin beni. Herkes seni konuşuyor. Herkes sana orospu diyor!"

Yüzüme doğru tükürürcesine konuştu. Tırnaklarımı ellerine geçirdim. Acıyla bağırdı. Bacaklarına vurarak onu kendimden uzaklaştırmayı başardım. Özgür kalınca derin nefesler aldım.

"Kimsenin ne dediği umurumda değil! İnsanlar bir şey desin veya demesin diye yaşayamam ben. Neden maske takıyorsun? Burada

kendi öz kızını boğup dışarıda da iyi bir babaymışsın gibi davranamazsın. Evde gizli saklı kalmasın. Herkes duysun. İkiyüzlü olmayı kesin!"

Çığlık çığlığa bağırırken boğazımın yandığını hissettim. İnsanlar ellerini önlerinden çekmeden ahlak bekçiliğine tutuluyordu. Sağ tarafına dönüp de terbiyesiz, arsız derken, sol taraflarına dönüp daha beterlerini yapıyorlardı. Ama dışarıya sol taraflarını göstermedikçe sorun yoktu.

Bizim de en büyük sorunumuz buydu.

"Eğer sen benim arkamda durursan kimse bana bir şey diyemez. Ama önlerinde el pençe olursan herkes bir şey der. Sen konuşmaları için yer arıyorsun!"

Babam öfkeyle bağırıp, üzerime yürürken annem tekrar araya girdi ve babamın tokatı annemin yüzünde patladı. Annem başını duvara çarpıp yere düştüğünde olduğum yerde korkuyla zıpladım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Aile içerisinde yaşadığımız bu şiddetin sebebi, kendilerini bir şey sanan birkaç insanın laflarıydı. Ya da o günü mutsuz geçtiği için yorum yapmak isteyenlerin, *herkes yazmış ben eksik kalmayayım* diyenlerin, kendi aklı olmadığı için başkaları ne yaparsa yapanların, dışlanmamak için başkalarına ayak uyduranların suçuydu bu yaşananların sebebi. Parmaklarıyla yaptıkları şeyden dolayı benim aile hayatım kararırken onlar ne yapıyorlardı acaba? Bir baba, o videonun altına kötü yorum yazıp sonra kızına sıkıca sarılmış mıydı? Bir kız, kötü yorum yapıp en yakın arkadaşının yanına gitmiş miydi? Ya da bir erkek bunları yazıp, daha sonra dönerek sevgilisini dudaklarından öpmüş müydü?

İşte onlar hayatına güzelce devam ederken ben cehennemi yaşamaya devam edecektim.

"Anne," dedim hıçkırarak. Yere düşen annemin yanına çöktüm. Annem acıyla inliyordu. Onun bu hâle gelmesine sebep olan herkesten nefret ettim. Herkesten hesabını sormak istedim. Öldükten sonra bir hayat varsa ve orada yaptıklarımızdan sorumlu olacaksak internete yazdıklarımızdan da sorumlu tutulacak mıydık? Tutulabilir miydik? Çünkü hepsinden, annemin yüzünden akan kanın hesabını sormak istiyordum.

"Anne," dedim bir kez daha. Alnındaki kanları silmeye çalıştım. Bu, canımı daha çok acıttı.

"Esra, git buradan. Hemen."

Bu hâlde bile beni düşünüyordu annem. Başımı hızla salladım.

"Seni bu hâlde bırakamam."

"Git, Esra." Annemi dinlemedim. Babam, anneme verdiği zararı umursamadan bir kez bana daha yöneldi. Saçlarımdan tutup, sürüklemeye çalışırken annem "Esra kaç!" diye bağırdı. Son gücüyle babamın sakat bacağına vurdum, acıyla bağırıp geriye gitti. Annemle göz göze geldim. Gözlerindeki yalvarmayı görünce dayanamadım, evin kapısını açarak kendimi dışarıya attım.

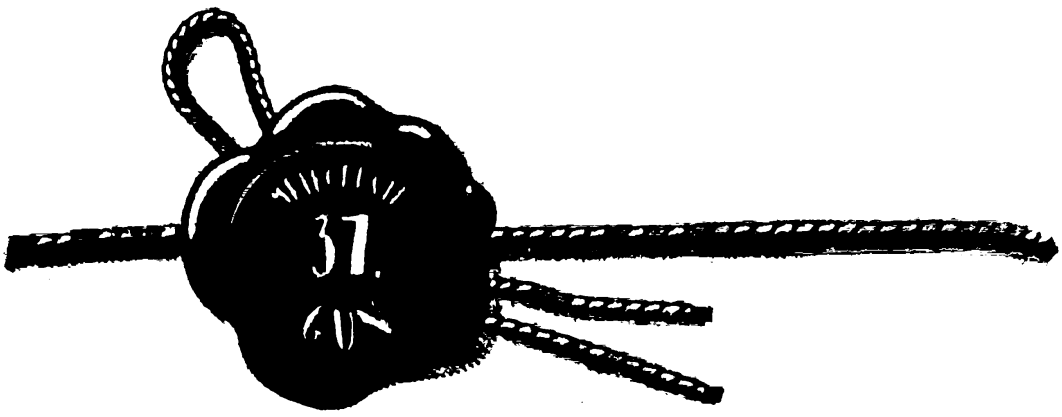
Apartmandan çıkarken çıplak ayak sokakta koşmaya başladım. Nefesim tıkanana kadar koştum. Sonunda yenik düşerek durdum. Ellerimi dizlerime koyup, nefesimi düzene sokmaya çalışırken babamın nefret dolu gözleri, annemin yalvaran yüzüne dönüştü. Tekrar hıçkırdım. Yere çöküp, kendime sarılırken sesimi duymaları için seslice hıçkırdım. Biri de çıkıp *ne olduğ*unu sormadı. Hâlbuki çok şey olmuştu.

Sokağa doğru "Hepsi sizin yüzünüzden!" diye bağırdım. "'Aile meselesine karışmayalım,' dediniz. 'Karı koca arasına girilmez,' dediniz. 'Çocuğudur, döver de sever de,' dediniz. Siz her şeyi dediniz!" Boş sokakta sesim yankılanırken bir evin ışığı yandı. Hıçkırarak ağlamaya devam ettim. "Sırf can sıkıntısından dedikodu yaptınız. Olmadık şeyler söylediniz. Duydunuz! İzlediniz! Madem öyle, ey ahali, bunu da duyun! Bunu da izleyin!" Yerden destek alarak ayağa kalktım. Bitik ve harap bir hâldeydim. Bunu da görmelerini istedim. Kollarımı iki yana açarak kendimi gösterdim. Bir iki derken mahalledeki birçok evin ışığı yanmıştı. "Bu gece bir kız çocuğu babasından dayak yedi. Bunu da duyun elâlem! Mutlu musunuz şimdi? Sizin saniyelik zevklerinizin kurbanı tam karşınızda. Hadi, çıkarın kafanızı ve şaheserinize bakın!"

Perdeler hareketlendi, insanlar cama çıktı. Sokağın ortasında çıplak ayakla duran, dayak yemiş kızı izlediler. Hepsi birbirlerine bir şeyler fısıldarken o çok sevdikleri dedikoduyu ağızlarından eksik et-

memişlerdi. Olmadık şeyler söyleyerek, kim bilir kaç kişinin hayatını mahvedip kaç kişiyi ölüme sürüklemişlerdi. O an anlamıştım.

Tanrı insanları yaratmıştı, biz ise canavarları.

Sabah gözlerimi evimizin merdivenlerinde açmıştım. Akşam eve gidememiştim ama gidecek başka bir yerim de yoktu. Üzerimde ne cüzdan vardı ne de telefon. Yürüyerek gidecek kadar yakınımda kimse yoktu. *Ev alma komşu al* dedikleri bu olsa gerekti. Böyle durumlarda evini açacak bir komşun olması sanırım büyük bir nimetti. Maalesef bende o nimetten yoktu.

"Esra."

Annem evin kapısını açıp bana seslendiğinde başımı kaldırdım. Annem korkuyla etrafa bakınarak beni arıyordu. Uzandığım merdivenlerden kalkıp eve doğru yöneldim. Kapının önüne gelince annem rahat bir nefes aldı. Elini yavaşça yanağıma koyarken yüzüme baktı. Kim bilir ne hâldeydim.

Anneme hiçbir şey demeden yanından geçtim. Ev savaş alanı gibiydi. Babam oturma odasındaki koltukta uyuyakalmıştı ve etrafında içki şişeleri vardı. Onu görmezden gelip koridorda ilerledim ve banyoya girdim. Gözlerim aynadaki aksime takıldı. Yanağım kızarmanın da ötesinde mora dönmüş gibiydi. Boğazımda da kızarıklıklar vardı. Bunları yapanın babam olduğunu hatırlarken dudaklarım titredi.

Derin bir nefes alarak kendime geldim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Duşa girdim. Dünün izlerini silmek istercesine yıkandım. Her yerimi sertçe lifledim. Çıplak bedenime vurarak kendimi cezalandırmak istedim. Bu evde hâlâ durmayı göze aldığım için kendimi cezalandırmalıydım. Annem için katlandığımı söyleyen iç sesimi susturmak için daha da sert vurdum. Ben annem için bu acılara katlanı-

verken o bir anne olarak evladını bu acılardan uzaklaştırması gerekmiyor muydu? Babamı bu kadar mı çok seviyordu? Sürekli bunları yaşayacaksam annemi istediği yerde bırakıp kendi hayatımı kurmam daha doğru olmaz mıydı?

Hangi parayla Esra?

Yarı zamanlı çalıştığım işlerde kazandığım para evin kirasına bile yetmezdi ki. Evin kirası, faturaları ve diğer giderleri derken günde kaç saat çalışacaktım? Hayatımı kurayım derken *nefes alayım yeter* pozisyonuna gelecektim. O zaman sırf başımı sokacak bir evim olsun diye acı çekmeyi sineye mi çekecektim? Bunu da istemiyordum. İkisinin aynı anda gerçekleşmesini istemek bir mucize miydi gerçekten? O zaman aile evlerinde huzurlu bir hayat yaşayan çocuklar ya da tek başlarına eve çıkacak gücü olanlar bir mucizeye tanıklık ediyor olmalıydı.

Ben niye başaramıyorum ki?

Herkes para kazanıp, kendi hayatını kurabiliyorken ben niye yapamıyordum? Çok çalışkandım. Derslerimde başarılıydım. Aynı anda ikiden fazla işte çalışıyordum. Bu para neden hâlâ yeterli gelmiyordu?

Sinirimden küvette oturup ağlamaya başladım. Herkes gençlerin kendi hayatını yaşaması gerektiğini söylüyordu da yaşanabilecek bir hayat var mıydı? Düşünmem gereken o kadar çok şey vardı ki önümdeki güzellikleri göremiyordum. Karanlık bir yolda yürürken kırmızı güllerin sadece kokusunu alabilirdim. Onları göremezdim.

Düşüncelerle geçen bir banyodan sonra hızlıca hazırlanmıştım. Bilerek boğazlı kazağımı giydim. Evden çıktığımda otobüsü yine kaçırmıştım. Sabahları beni mutlu eden tek şey Dünya'yı görmekti. Bu yüzden kazandığım parayı seve seve taksiye harcıyordum.

Metrobüs durağına geldiğimde üstgeçitten koşarak geçtim. Turnikelerden geçtiğimde Dünya soğuk havadan dolayı olduğu yerde

zıplayarak beni bekliyordu. Arada bir saati kontrol ederken geç kaldığımın o da farkındaydı.

Ona doğru koşarak "Dünya!" diye seslendim. Hemen bana döndü. Görünce de yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Kollarını açıp, kendini bana sunarken bedenimi ona bıraktım. Kollarıyla sımsıkı sardı beni. Başımı göğsüne yasladım ve orada sonsuza dek kalmak istedim.

"Geç kaldım," dedim ondan ayrılırken.

"Beş dakika geç kalma payı vardı. Unuttun mu?" dedi gülümseyerek. Yüzündeki sıcak gülümseme kalbimi ısıtırken sırıttım. Eli boğazlı kazağıma gitti.

"Hava çok soğuk, değil mi? Sabah çıkarken ben de bayağı üşüdüm," dedi boğazlı kazağı giyme nedenimi bilmeden.

"Hı hı. Çok soğuk," diye mırıldandım.

"Hadi, gidelim."

Elimi tutarak beni ilk kapının sırasına yönlendirdi. Sıraya girdiğimizde gelen üçüncü metrobüse binmeyi başarmıştık. Yine yan yana otururak yol almaya başladık. Duraklar geçerken sohbetimizin konusu da doktorluğa gelmişti.

"Bir şey soracağım," dedim gülümsememi gizleyemezken. "Hani bir keresinde kızlar yanına gelmişti ve neden doktor olmak istediğinle alakalı bir şey söylemiştin ya." Tepkisini ölçerek ona baktım.

"Hatırladım. Üzgün olduğun gün. Bu kız neden ağlıyor acaba diye düşünmüştüm."

Babamla kavga ettiğimiz gündü. Yürümek bile suç olmuştu. Onun dikkatini çektiğimi biliyordum çünkü öncesinde bayağı azarlamıştım onu.

"Evet, o gün," diye mırıldandım. "O zaman gerçekten neden doktor olmak istiyorsun? Baban için mi?"

Derin ve ailevi konularak girmek istemiyordum ama bunu da merak ediyordum. Gerçi ölüm büyük bir yaraydı. Aşmamak gerekiyordu.

"Babam için değil," dedi gözlerini benden kaçırırken. Ondan bahsetmek onu üzüyor olmalıydı yoksa gözleri dolmazdı. "Pardon," dedi bu hâline gülerek. Gözlerini silmek için elini kaldırdığında ondan önce davrandım. Akmak için bekleyen yaşları gelmeden geri gönderdim. Güzel yüzü bana gülümseyerek döndü. Eliyle elimi tutup yanağına götürdü.

"İyi hissettirdi."

"Bana da," diye fısıldadım. Başımı koltuğa yaslayıp ona baktım. O da başını koltuğa yaslarken, metrobüste olduğumuzu unutup birbirimize baktık.

"Yavrum, aşkınızı ayakta yaşasanız olmaz mı? Ben çok yoruldum. Yer verin bana."

Otuzlu yaşlarında bir kadın yanımızda biterken parmağıyla omzumu dürttü. Ama o kadar sert dürtüyordu ki omzum moraracak sandım.

"Buyur *teyze*," dedim gıcık bir sesle.

"Ne teyzesi ayol? Ablan yaşındayım."

"Ablam yaşındakiler benden pek yer istemiyorlar. O yüzden," diye mırıldandım. İmalı bir şekilde bakıp, yerime oturacakken Dünya da yerinden kalktı. İki kadın yerimize oturdu. Biz ayakta kaldık. Sıkışık alandan çıkıp ortadaki boşluklara ilerledik. Genelde birkaç durak sonra inecek olan insanlar kapı önlerinde bekledikleri için kapı önleri sıkışık, ortalar boş olurdu.

"Soruma cevap alamadım," dedim ortaya gelince.

"Sana o günkü gibi şaşaalı bir cevap veremem ki. Bir sebebi yok," diyerek omzunu silkti. "Yani, daha önce dediğim gibi çocukken hastanelerde çok vakit geçiriyordum, daha sonra zamanla sevdim."

"Bu kadar?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Sen neden İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyorsun?"

"Yurtdışında çalışabilmek için."

"*Euronuz yoksa hiçsiniz diyorsun.*"[*] dedi takılarak. Güldüm. Bazen gerçekleri kabullenmemek için gülerek geçtiğimiz doğrudur.

[*] *Selena* dizisine atıf yapılıyor. *(e.n.)*

"Yani ikimizin de arkasında büyük ve ihtişamlı bir hikâye yok. Bunu anlamış olduk."

"Değil mi?" dedim ona katılarak. "Hâlbuki sen 'Babamın ölümünden sonra doktor olmaya karar verdim,' demeliydin ve ben de 'Dayakçı babamdan kaçmak için,' demeliydim."

Sözlerime zoraki bir gülümsemeyle karşılık verirken aynısını ben de yapıyordum. Benim gerçek düşüncem öyleydi de Dünya'nın düşüncesi neydi?

Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde metrobüsten indik. Her zamanki gibi altgeçide gidip kahvelerimizi aldık ve aynı yere oturduk. Sohbet yine başını alıp giderken kendimizden geçmiş gibiydik. Olduğumuz yerin önemi yoktu bizim için. Şen şakrak bir hâlde olmayı başarmıştık.

Konu konuyu açarken "Peki, doktorlar nasıl?" diye sordum. "Onlara ne diyorsunuz? Hocam mı?"

"Yani duruma göre değişiyor ama çoğunluğuna hocam diyoruz."

"Ameliyata giriyor musun? Ya da herkes girebilir mi?"

"Bu tamamen hocaya kalmış bir şey. Bazı hocalar tüm stajyerleri ameliyathanesine sokar. Bazıları asla sokmaz. Kimileri ameliyata sokar ama sadece gözlem yaptırır. Kimileri son kapatma dikişi yaptırır ama tam bir doktor değilsin işte."

Alaylı bir şekilde başımı sallayarak "Adı üstünde stajyer," dedim.

"Stajyer. Para? Para yok!"* dedi birinin taklidini yaparak. Kim olduğunu bilmediğim için sadece gülmekle yetindim. O da gülümsedi.

"Genel cerrah olmak istiyorsun ya, peki şimdi hangi bölümde staj görüyorsun?"

"O işler öyle değil hanımefendi," dedi tatlı bir alayla. Yüzüme gelen saçlarımı geriye çekerken gözleri yüzümde oyalandı.

*Cem Yılmaz taklidi yapıyor. *(e.n.)*

"Sadece bir bölümün değil, tüm derslerin stajını yapıyorum. Bölüm seçmek biraz TUS'tan aldığın puana bağlı ama niyet genel cerrah olmak."

"Vay!" dedim başparmağımı havaya kaldırarak. Sırtına vurup "Görür müyüz seni ameliyathanede koçum?" dedim.

Dünya kahkahalara boğulurken bu sefer izleyen taraf ben olmuşum. Sevdiğini doya doya izlemek güzel bir şeydi.

"İnşallah. Daha hiç girmedim."

"Ciddi misin?" dedim şoka girerek. "Neden?"

"Şu an yanında staj yaptığım hoca, İhsan Hoca, acayip kıl bir adam. Stajyer sevmez. Ameliyathanesine de sokmaz. Böyle çok nadir zamanlarda sokar ama onda bile karşısındakini dener."

"Seni hiç denedi mi?"

"Denedi," dedi buruk bir gülümsemeyle. Denemişti ama kazanamamıştı. Nedenini merak etmiştim ama sormak istemedim.

"Kalkalım mı?" dedim vakit gelince. İstemeyerek de olsa başını salladı. Benim de ondan kalır yanım yoktu.

"Ee," dedi merdivenleri tırmanırken. "Randevuya ne zaman çıkıyoruz?"

"O kadar haklısın ki. Sahi, ne zaman çıkıyoruz?"

"Ben de sana soruyorum," dedi gülerek. Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum ki. Okuldan sonra kafede çalışmam gerekiyordu. Hafta sonu desem cumartesi günleri mekândaydım. Bir pazar günüm kalıyordu. Her seferinde de bir olay çıkıyordu.

"Pazar nasıl?" diye sordum. Turnikelere gelince akbilini çıkardı.

"Cumartesi olmaz mı?"

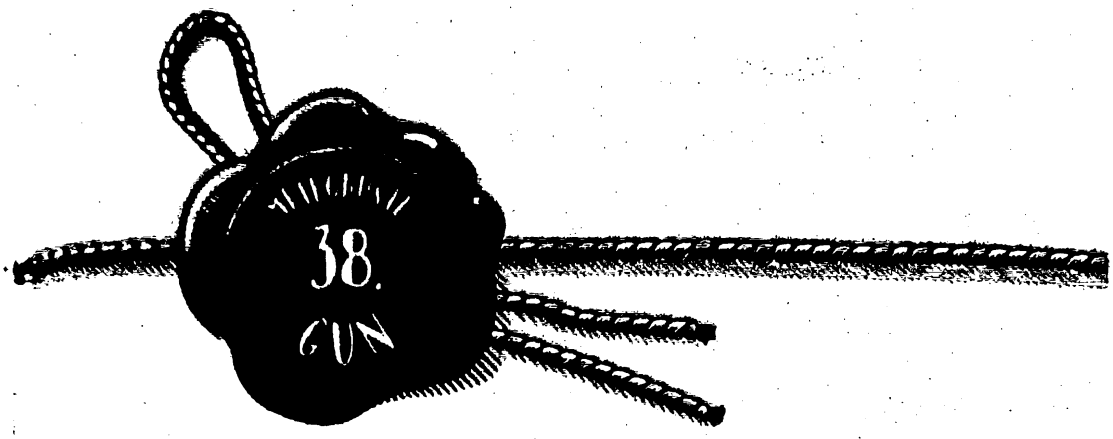
"Çalışıyorum," dedim üzgünce. Bir süre durdu, düşündü.

"Tamam, pazar olsun," dedi. Akbili basıp geçmem için yol verdi. Turnikelerden geçip ona döndüm. Dönmemle dudaklarıma öpücük bırakması bir oldu. Aptal gibi sırıttım.

"Pazar randevuda görüşürüz... *Sevgilim.*"

Sırıttım.

"Görüşelim... *Sevdiğim.*"

Cumartesi sabahı Dünya'dan mesaj gelmişti ama aptal telefonumun camı paramparça olduğu için mesajı okuyamıyordum bile. O derece kötüydü. Sadece arama ve alarm için çalışıyordu.

"Seni acil düzeltmeliyim," dedim telefonuma atarlanarak. Odamdan çıkarken ofladım. O sırada babam da kendi odasından çıkıyordu. Onunla göz göze gelmek bile istemiyordum. Öfkeli gözlerini sanki sorun bendeymiş gibi bana dikmişti. Babam böyleydi. Yani artık böyleydi. O an parlayıp, her şeyi yakıp yıkıyordu. Sonra da bizi enkazına gömüyordu. Annem kendini bu döngüye alıştırabilirdi ama ben yapmayacaktım.

Tuvalete girip hazırlanmaya başladım. Saçlarımı tararken gözümün önüne nedensizce Dünya geldi. Onu anımsamak beni gülümsetti. Âşık olmak sanırım böyle bir şeydi. Onu düşünmek bile insanı gülümsetiyordu. En azından benim için öyleydi. Aptal gibi sırıtarak dişlerimi fırçalamaya başladım. Dünya'yla geçirdiğim vakitleri düşündüm de...

Bir dakika.

Ben Dünya'yla buluşacaktım! Sonunda randevuya çıkacaktık. Bunu hatırlamak bile beni deli gibi heyecanlandırmıştı. Diş fırçası elimden düşerken pazartesi bir an önce gelsin diye dua ettim. Sonunda yavaş yavaş normal olan bir ilişkiye doğru giriyorduk.

"Şahsi tuvaletin mi orası? Çık artık!" Babam tuvaletin kapısını yumruklarken olduğum yerde zıpladım. Dişlerimi hemen yıkayıp, ağzımı kurutamadan kapıyı açtım. Babamın yumruğu yüzüme ine-

çekken kendimi son anda geri çektim. "Ayakta duramıyorum saatlerce. Ne diye açmıyorsun kapıyı?"

"Hemen açtım zaten," diye mırıldanıp yanından geçtim. Arkamdan ters ters baktığının farkındaydım.

"Dil de pabuç gibi. Tabii ya. '*Ben bir bireyim, bu benim hayatım, ben şuyum, ben buyum*,' diye aşılıyorlar size bunu. Sonra babaya saygı kalmıyor."

Kendimi tutmayı çok istiyordum ama beceremiyordum. Öfkeyle babama dönüp "Dayakçı bir babanın neyine saygı göstermem gerekiyor?" dedim. "Dünyaya gelmeme vesile olduğun için mi? Neye? Biyolojik babam değil de beni güzel büyüten bir baba olsaydın yaptıklarından dolayı sana saygı gösterirdim."

"Bak Esra, annen de uyuyor. Seni elimden kimse alamaz, kes sesini!"

Bana elinin tersini gösterirken boğazımda oluşan yumruyu gidermeye çalıştım. Daha fazla yanında kalmayıp odama geri girdim. Evin üstüme üstüme geldiğini fark ettim. Üzerimi değiştirerek, hiçbirine görünmeden hızla evden çıktım.

Önce Evrim'e gitmeyi düşündüm ama sonra bu fikirden vazgeçtim. Evrim'in benim kaçış yerim olmasını istemiyordum. Hayatım boyunca yanımda birileri olmayacaktı. Tek kalacağım zamanlarda bununla baş etmeyi öğrenmem gerekiyordu. Belki yanlış bir düşünceydi ancak böyle olduğunu düşünüyordum.

Kafedeki mesaime de daha vakit olduğu için ne yapacağımı bilemedim. Derken kendimi metrobüs yolunda buldum. Bindiğim metrobüsle son durağa gitmiştim. Dünya'yı her zaman Beykent tarafından gelirken görüyordum. Belki evi oralardadır diye düşünerek Beykent tarafına doğru yürümeye başladım. Burası bizim mahalleyi andırıyordu biraz. Ama güzeldi.

Demek Dünya böyle bir yerde oturuyordu. Sokaklarda dolaşmaya devam ettim. Tesadüfleri seven aşk, belki bir tesadüf daha ortaya serer de birbirimizi görürüz diye umdum. Ancak olmadı. Metrobüsten ne kadar uzaklaştıysam da onu görmedim. Aynı mahallelerde dönüp durdum fakat onu göremedim. Hatta onların mahallesinde

dolanıp durduğumu gören mahalle halkı bile bana tuhaf bakıyordu ya da bazıları bir yeri arayıp aramadığımı soruyordu. Şimdi onlara Dünya'yı arıyorum desem isminden dolayı dalga geçtiğimi düşünürlerdi.

Yeni bir şeyi fark edince birden olduğum yerde durdum.

Ben bu çocuğun soyadını bile bilmiyordum! Bunu idrak etmemle elim ağzıma gitti. Biz ne yaşıyorduk böyle? Sadece adımızı, okulumuzu ve hangi duraktan bindiğimizi mi biliyorduk? Oysa diğer ilişkilerimde her şeyini sorardım ya da sorardık. Ama Dünya kalbime öyle bir işlemişti ki benim için ne soyadı ne de diğer şeyleri önemli olmuştu. Karşımda durup bana bakması resmen yeterli gelmişti.

Gülerek "Kızım Esra, sen manyaksın," dedim kendi kendime. Saati kontrol ettiğimde kafedeki mesaime geç kalacağımı fark ettim. Koşarak metrobüse gittim.

Kafeden sonra mekâna gitmek için apar topar çıkmıştım. Kafeden haftalığımı alırken bugün mekândan da alacağım olduğunu hatırlamak beni sevindirmişti. Evin faturaları benim mesuliyetimdeydi ve faturalar çoktan gelmeye başlamıştı. Kazandığım para ancak faturalara yetiyor desem abartmış sayılmazdım.

Mekâna geldiğimde arka tarafa geçip telefonumu şarja taktım. Kafeden çıkarken şarjı bitmişti ve bir daha da takamamıştım. Telefonun açılmasını beklerken kızlardan biri yanıma geldi.

"Hâlâ yaptıramadın mı camı? Kaç gün oldu."

"Sorma ya. Yarın sabah ilk işim gidip vermek olacak."

Açılma sesi gelince telefonuma döndüm. Ekran Dünya'dan gelen cevapsız aralamalarla dolmuştu. En azından gördüğüm kadarıyla öyleydi. Kim bilir kaç kere arayıp mesaj atmıştı. Ben bir kere bile arayamamıştım. Kulaklığımı telefona bağladım. "Hey, Siri! Dünya'm ara!" diye telefona komut verdim. Ekran Dünya'nın adıyla parladı. Daha ilk çalış bitmeden aramamı cevapladı.

"Telefon elinde ararımı mı bekliyordun?" dedim gülerek.

"Evet," dedi dürüstçe. "Merak ettim seni. Hatta o kadar çok ettim ki çalıştığın mekâna geldim."

"Ne?" Başımı kapıya çevirirken bu kapının öteki tarafında Dünya'nın olduğunu bilmek kalbimi heyecanlandırmıştı.

"Evet. Çalıştığın kafeyi bilmiyordum. Ama burayı biliyordum. O yüzden geldim."

"Neredesin?"

"Her zamanki locadayım."

"Geliyorum," diyerek telefonu kapattım. Telefonu şarjda bırakarak arka taraftan çıktım.

Locaların olduğu bölüme geldiğimde Dünya'yı hemen buldum. Üç arkadaşıyla oturmuş, bir şeyler içerek sohbet ediyordu. Geldiğimi hissetmiş gibi bana döndüğünde gülümseyerek ona doğru ilerledim. Arkadaşlarına bir şeyler söyleyip yerinden kalktı ve bana doğru geldi. Ortada buluşunca, birden kendine doğru çekip beni öpmeye başladı. Sırıtarak öpücüğüne karşılık verdim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

"Harika bir karşılama şekli," dedim ondan ayrılırken.

"Beni her gördüğünde seni böyle karşılayabilirim. İstersen tabii."

"Biz birbirimizi sadece metrobüste görüyoruz Dünya. Kafana daha çok mu baston yemek istiyorsun?" dedim o güne atıf yaparak. Gülümseyerek yüzüme gelen saçları geriye itti.

"Senin için binlerce defa baston yerim."

"*Dünya'm* döndü, ah," dedim alayla.

"Hangisi?"

"İkisi de."

Sırıtarak ellerini belime götürdü ve beni kendine daha çok çekti. Alınlarımızı birleştirirken gözlerine uzun uzun baktım. Eskiden kaçamak bakışlar attığım bu gözlere şimdi doyasıya bakabiliyordum.

"Telefonunu henüz yaptıramadın sanırım."

"Maalesef," dedim başımı sallayarak. Sonra aklıma gelen şeyle başımı biraz geriye çekerek ona baktım.

"Senin soyadın ne?"

"Özer. Neden?" diye sordu gülerek.

"Bugün soyadını bile bilmediğimi hatırladım. Biraz tuhafıma gitti."

Elini tuttum. O ise parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve sımsıkı sardı.

"Bundan sonra seni bırakmayacağım için bilmen gereken her şeyi de zamanla öğrenirsin," dedi. Başımı salladım, onu çekiştirerek bar kısmına ilerledim. İş arkadaşlarıma selam vererek tepsilerden bir tane aldım. Dirseğini bar tezgâhına yaslayarak "Peki, senin soyadın ne?" diye sordu.

"Yüksel," dediğimde sırıttı. "Sana neden bu kadar yükseldiğim şimdi belli oldu."

Flörtöz çıkan sesini duyunca kızlarla bakıştım. Gülerek başlarını salladılar.

"Çok iğrençti," dedim ama gülüyordum.

"Seni tavlamaya yetti ama."

"Ben tav olmaya çoktan razıyım da ondan."

İçecekleri tepsilere doldurmaya başladım.

"Buna sevindim," dedi elimden dolu tepsiyi alırken. "Hangi masa?"

"Seninle maaşımı paylaşamam, o yüzden alayım onu," diyerek tepsiye yöneldiğimde kollarını kaldırarak buna engel oldu.

"Ben sana yardım edeyim, sen de her saat başı hesabıma bir öpücük yaz. Nasıl anlaşma?"

"E bunda en çok ben kârlı çıkıyorum," dedim gülerek.

"O zaman anlaştık." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup ilerlemeye başladığında olduğum yerde kaldım. Göz kırparak "Avans da mı almayalım?" dedi. Gülümseyerek arkasından yetiştim.

Saatler saatleri kovalarken biz Dünya'yla servis yapıyorduk. Hem konuşuyor hem de çalışıyorduk. Arada bir ona kendi hesabımdan içecek servis ediyordum. Arada kendim içiyordum. Saat ilerledikçe kendimi daha rahat hissetmeye başladım. Dünya ortalığın sakin olduğu bir arada, arkadaşlarını yalnız bırakmamak için yanlarına gitmişti. Onu arkadaş ortamında izlemek hoşuma gitmişti. Gülmesini, saçlarını düzeltmesini, başkalarına karşı tavırlarını daha iyi görebiliyordum. Bu da soyadını bile bilmeden neden ona tutulduğumu gösteriyordu. Çünkü onun anlatmasına gerek kalmadan nasıl biri olduğunu izlemiştim.

"Yüzünde güller açıyor," dedi barmen.

"Güller değil de güneş yüzümde parlıyor. Aşk insanı bambaşka yapıyormuş, onu anladım. Bok gibi bir hayatın dahi olsa her şeyin iyi olduğunu gösteriyormuş."

"Oo! Kızım sen fena tutulmuşsun. Dikkat et de çakılma."

"Esra, bunu şu masa gönderdi."

İlayda elinde bir içecekle gelirken arka masalardan birini işaret etti. Bir grup ellerindeki bardakları kaldırıp selam verdiler. Buna artık alışmıştık. Bu yüzden gülümseyerek içeceği aldım. İkramlarını kabul edince bahşişi daha çok bırakıyorlardı. Bazen gerçekten içiyordum. Bazen ağzımda tutup bakmadıkları bir an boş bir şişeye boşaltıyordum. Fakat bu sefer keyfim yerindeydi ve sevdiğim bir kokteyldi, o yüzden içtim.

Boşalan bardağı tezgâha bıraktığımda Dünya'yla göz göze geldim. Gözleri bir bende bir de arkadaki masadaydı. Nasıl bir tepki vereceğini merak etmiştim. Yani biz sevgiliydik, değil mi? Tamam, belki bir teklif falan olmamıştı ama öyleydik. Bir isim vermeye gerek var mıydı gerçekten?

Sevgiliydik işte!

İlayda, Dünya'yı işaret ederek "Seninki buraya bakıyor. Olay çıkmasın yine," dedi. Daha önce bir kızın sevgilisi müşteriyi dövdüğü için patron mekâna sevgililerin gelmesini istemiyordu. Bazen müşteriler içecek gelmeden, sadece adını söyleyip ödemesini yapıyor, böyle ısmarlıyorlardı ve o durumlarda patron o parayı kendimize almamıza

izin veriyordu. Bu da bazen kazandığımız bahşişten daha çok oluyordu. O yüzden asılmadıkları müddetçe sıkıntı çıkarmıyorduk.

"Yok ya sanmam," dedim İlayda'ya.

Dünya'nın yerinden kalkıp, yanıma doğru geldiğini görünce kalbim korkuyla atmadı değil hani. Çünkü çok iyi tanıdığını düşündüğün kişilerin bile bazen verecekleri tepkileri kestiremezsin. Herkes her gün değişime müsaitti.

Dünya taburelerden birine oturdu, arkasına dönerek masaya bir daha baktı. Bana döndü. Yeni siparişleri tepsiye yerleştirirken gözüm ondaydı.

"Her gönderilen içeceği içiyorsanız nasıl ayık kalabiliyorsunuz? Onu geçtim, sağlık açısından da iyi değil."

Ses tonundan hangi duygu içerisinde olduğunu anlamaya çalıştım ancak beceremedim. Ben de o yüzden normal davranmaya karar verdim.

"Verilenlerin hepsini içmiyoruz. Ben sevdiğim kokteyl olursa içiyorum, diğerlerini içiyor gibi yapıp sonra boş bir şişeye filan boşaltıyoruz."

"Bunu da bir filmden görüp uyguladık," dedi İlayda gülerek. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Dünya bana döndüğünde ondan önce atılıp "Bu da işimizin bir parçası," dedim.

"Ben sadece senin için endişeleniyorum," derken bu sefer ses tonunda ciddiyet vardı. Gözlerini bana dikti. "Ya sarhoşun birine denk gelirsen ne olacak? Ya biri bir şey yapsa sana? Bunun önüne nasıl geçiliyor?"

"Korumalar var," dedim etraftaki korumaları işaret ederek. "Onların görevi bu. Endişelenme."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Seven endişeleniyor sevgilim," dedi.

Sevgilim kelimesinde takılı kalırken sırıtmamak için kendimi zor tuttum. İlayda ve diğerlerinin bana baktıklarının farkındaydım.

"Sen endişelenme," diyerek ona yaklaştım. "Sevdiğim," diye fısıldadım.

Yanağımı sıkıp "Mesain kaçta biter?" diye sordu.

"Bugün çok geç çıkacağım. Sen bekleme beni. Hem arkadaşların da ayaklanıyor gibi," dedim arkadaşlarını işaret ederek. Aralarından biri kendinden geçmişçesine içmişti. Diğer ikisi onu ayakta tutmaya çalışıyordu. Dünya onlara bakıp tekrar bana döndü.

"Sen eve nasıl gideceksin?" diye sordu.

"Evrim'e geçeceğim. Evi yakın. Sabah ondan eve geçeceğim."

Başını anladığını belli edercesine salladı. Arkadaşları yanımıza geldi.

"Dünya, gidelim mi? Gökay ayakta duramayacak hâlde."

"Tamam, siz gidin Eren. Ben geç gelirim. Yedek anahtar var bende."

Eren bana bakıp tekrar Dünya'ya döndü. Aralarında sözsüz bir iletişim geçti. Sonunda Eren başını sallayarak, Gökay'ı diğer arkadaşıyla tutup çıkışa yöneldi.

"Daha ne kadar burada duracaksın?" diye sordum.

"Mesajlaşmak isterdim ama malum, ekranını tamir ettirmediğin için göremiyorsun. Randevu desem... Sahi, randevumuz ne olacak? Yarın gerçekten buluşabilecek miyiz?"

İmalı çıkan sesine karşılık saçını hafifçe çektim. Kıkırdayarak geri çekildi.

"O randevu olacak," dedim kendimden emin bir şekilde.

Mekânın kapanma saati geldiğinde hep birlikte masaları toparlamaya başladık. Bu süre zarfında Dünya da bizimle çalışırken diğerleriyle oldukça kaynaşmıştı.

İlayda elindeki içeceği uzatarak "Dünya," dedi. "Çok çalıştın. Hak ettin. Benim hesabımdan."

"Teşekkür ederim."

Elindeki içeceği içmeye başlarken ona baktım. Bugün neredeyse bizim kadar çok çalışmıştı. Bazı kızlar içki ısmarladığında kabul edip içmişti. Bazıları içki ismi verip ödemesini yapmıştı. Dünya'ya durumu anlattığımda "Doktorluğu bırakıp bu işi mi yapsam?" demişti şakayla. Ama bugün güzel para kazanmıştı. Bunda yakışıklı olmasının etkisi de vardı çünkü insanlar dış görünüşe önem veriyordu. Her ne kadar iç güzellik, karakter falan daha önemli deseler de dış görünüşe takıklardı. Bunu da kendi kendimize biz yapmıştık. Eskiden vücudumla alakalı problemlerim olmazken, çevremdekiler sürekli bir kusurumu söyleyerek kendime takık hâle gelmeme sebep olmuşlardı. Burada bile kim daha güzelse en çok bahşişi o alıyordu. Bunun hayatın her anında karşıma çıkacağını biliyordum. Sosyal medyada izlediğim videolar bile bunun kanıtıydı. Güzel bir kız arkada çalan bir müzikle düz bir video çektiğinde bile milyonlar tarafından izleniyordu. Biz sadece insanlarda değil, her şeyde dış görünüşe önem veriyorduk. Hediyeleri en güzeliyle paketliyorduk, markaların logoları en belirgin olan kıyafetlerini seçiyorduk, karpuzu bile dış görüntüsüne bakarak seçmiyor muyduk? Bazen kelek çıkıyordu, bazen tatlı.

"Millet, ben çıkıyorum. Görüşürüz."

İlayda'nın sesiyle kendime geldim. Aynı masayı defalarca kez sildiğimi fark ettim. Aşırı düşünme olayına girdiğimde hep böyle oluyordum. İş arkadaşlarım teker teker çıkarken onlara baktım. Ne kadar süredir düşünceler içindeydim emin olamadım.

"Yaklaşık yarım saattir," dedi Dünya birden. Anlamayarak ona döndüm. "İçinden ne kadar süredir böyle olduğunu düşünmüyor muydun?"

"Nasıl anladın?"

"Duyguların yüzüne yansıdı da ondan," dedi bir sandalye çekip otururak. "Yarım saattir kaşlarını çatıp duruyordun. Bir ara yumuşayıp gülümsedin ama sonra tekrar kaşlarını çattın. Ne düşünüyordun böyle?"

"Boş ver," dedim geçiştirerek. "Ben de üzerimi değiştirip geliyorum. Sen Gökay'a mı gideceksin?"

"Evet, Evrim nerede oturuyor?"

"Üsküdar taraflarında."

"Taksiyle mi geçeceksin?" diye sorduğunda başımı salladım. Arka tarafa doğru giderken o da peşimden geldi. Üzerimi değiştirmek için odaya girdiğimde dışarıda bekledi. Onu bekletmemek için hızlıca kıyafetlerimi giydim. Çantamı alıp odadan çıktığımda sırtını duvara yaslamış, beni bekliyordu.

"Bir elimi yüzümü yıkayayım mı? Çok bunaldım."

"Olur."

Yanından geçip tuvalete girdim. Mekândan çıkan diğer çalışanların sesleri geliyordu. Suyu açıp ellerimi ıslattığımda tuvaletin kapısı açıldı ve Dünya karşımdaydı. Yanıma gelip kalçasını tezgâha yasladı.

"Ee? Maaşımı ne zaman yatırırsın patron?" dedi alaylı bir sırıtmayla.

Gülümseyerek "Ne kadar meraklıymışsın sen de," dedim.

"Ne? Alın terimle kazandım bunu."

Kıkırdadım. Suyu kapatıp ellerimi ona doğru salladım. Gülerek su damlacıklarından kaçmaya çalıştı.

"Ne kadardı borcumuz? Biz borcumuzun arkasındayız," dedim ona doğru yürüyerek. Ellerimi tekrar ona doğru salladığımda gülerek benden kaçmaya çalıştı. O geriye gittikçe, ben de üzerine doğru yürüyüp ellerimi sallamaya devam ettim. Sırtı duvarla birleşince bana baktı. Ellerimi bir kez daha sallamak için kaldırdığımda kollarımdan tutarak kendine çekti. Burun buruna geldiğimizde gözlerine baktım. Loş ışıkta yeşilimsi gibi duruyordu ama tam da yeşil değildi. Ela da olabilirdi ya da benim kafam bulanıktı.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi birden. "Şeftali kokuyorsun. Etrafımda olduğunu şeftali kokusuyla anlıyorum."

"Ne?" dedim gülerek. Burnunu yanağımdan yavaş yavaş boynuma doğru götürürken kalbim boğazımda atmaya başladı. Vücudum ısındı.

"Neden şeftali kokuyorsun?"

"Çünkü parfümümün kokusu böyle," diye fısıldadım. Bir eliyle saçlarımı geriye attı, dudakları hafifçe boynuma değdi.

"Parfümünün adını söyle de alayım. Seni özlediğimde kokunu ne çekerim."

Kokumu içine çekti. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Elim beline gitti. Tişörtünü sıktım. Dudakları hafifçe boynumda dolanıp oradan çeneme ve dudaklarıma doğru geldi. Dudaklarımı istekle aralarken bu isteğimi karşılıksız bırakmadı ve beni öptü. Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. Belimden tutarak beni kaldırdı ve lavabo tezgâhına oturttu. Bir elini yanağıma koyup, başını yana eğerken öpüşmeyi derinleştirdi. Elim tişörtüne gitti ve sıkıca tuttum.

"Bana en çok sevdiğin rengi söyle," dedim ondan biraz ayrılarak. Tekrar öpmeye başladım.

"Mavi. Senin," dedi tekrar öpmeye başlayarak.

"Kırmızı," dedikten sonra alt dudağını dişledim. Kasıldığını hissettim. Elleri sertçe belimi sıkarken kendimi biraz daha ona doğru yaklaştırdım.

"En sevdiğin yemek?" diye sordu. Dudaklarımı ondan çekip kendime daha çok çektim. Boynundan öpmeye başlamadan önce "Sarma," dedim.

Hafifçe inleyerek, kalçalarımdan tutup beni bedenine yapıştırdı. "Sarma bir yemek değildir," dedi titreyen sesiyle.

"Yemektir," dedim ve boynunu hafifçe ısırdım. Tekrar inledi. Bu sefer eli göğsümün altına gelmişti.

Kendini kastığını belli eden bir sesle "Değildir," dedi. Başımı boynundan çekip dudaklarına yöneldim.

"Yemektir," dedim. "Şimdi kapa çeneni."

Kıkırdaması aramızdan geçip gitti. Dudaklarımız tekrar birleşirken elim yanağına gitti. Kalbim tüm bedenimde atmaya başlarken kendimi ona daha çok yakınlaştırmamak için zor tutuyordum. Bedenim onunla bir olmak için can atıyordu.

Bu sefer Dünya dudaklarını benden çekip boynuma yöneldi ve tuttuğum nefesimi bıraktım.

"En sevdiğin sanatçı?" diye sordu boynumu öpmeye başlarken. Gözlerim kaydı, ağzım sonuna kadar açıldı.

"Dünya," diye inledim. Bir eli göğsüme giderken elimi saçlarına götürdüm.

"Böyle bir sanatçı olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı. Tekrar öpmeye başladı. Konu neydi? Ne sanatçısından bahsediyordu? Şu an beynim durmuş gibiydi.

Şimdi hatırladım. En sevdiğim sanatçıyı sormuştu, değil mi?

Göğsümü hafifçe sıktım. Boynunu ısırırken "*Taylor*," diye inledim. Saçlarına asıldım.

Başını boynumdan çekip yavaş yavaş yüzüme doğru geldi. "Yalnız benim adım Dünya," dedi dudaklarımı öperek.

"En sevdiğim sanatçı," dedim dudaklarını öperek. "Taylor Swift."

Kaşlarını çatarak bedenini tamamen benden çekti. "Ne?" dedi. Ellerini iki yanıma koydu, başını kaldırıp bana baktı. "Taylor mı? Bu olamaz. Teoman seven biri için bu ciddi bir sorun."

Bana bakarken, ciddi olup olmadığını anlayamıyordum. Dudaklarındaki hafif sırıtmayı görünce, yakasından çekip onu kendime yaklaştırdım.

"Bence bunun üstesinden gelebiliriz," dedim.

"Eğer her seferinde yakamdan tutup böyle kendine çekeceksen lütfen bu konu üzerine her gün tartışalım," dedi. Gülümserken tam gülümsememden öptü. Elleriyle belimi kavrayıp beni kendine daha çok çekti. Eli tekrar göğsüme gidecekken kapı birden açıldı. Dünya şimşek hızında benden ayrılırdı. Nefes nefese kalarak kapıya döndü. Yeşim içeri girerken bir bana bir de Dünya'ya baktı. Algılayınca sırıttı.

"Pardon, bölmek istemezdim. Neyse, siz devam edin. Ben kimse girmesin diye herkesi tembihlerim," dedi kapıyı kapatarak. Kapanan kapıyla birbirimize baktık. Güldük. Ayrıldığı hızla bana yaklaştı. Eliyle saçlarımı geriye atarken ona baktım.

"Gelecekler," dedim.

Başını sallayıp "Gelecekler," dedi. Benden ayrıldı. Tezgâhtan indim. Dünya'nın kolunun altına girerek tuvaletten çıktım.

"Taylor Swift sevdiğini unutmadım," dedi ön tarafa gelirken. Çıkanlar bize bakıp sırıtınca, üfleyip gözlerimi devirdim ve Dünya'ya döndüm.

"Çalma listene eklesen iyi edersin."

"Hepsini dinleyemem ama favori albümünü söylersen onu dinlerim," dedi gülerek.

Mekândan çıkarken "Daha sonra acısını çıkartana kadar dinleteceğim ama şimdilik *Folklore* albümüyle başlayabilirsin," dedim. "En sevdiğim albümüdür. Hatta o zaman albüme özel bir hırka çıkarmıştı. Albümün başlık şarkısı *Cardigan*'dı, o da hırka demek. Çok güzeldi. Almak çok istemiştim ama dolar yüksek olduğundan alamamıştım. Gerçi hâlâ yüksek ama yapacak bir şey yok," dedim omzumu silkerek.

"Sanırım bu zamana kadar yaptığın en uzun ve en heyecanlı konuşmaydı. O zaman Taylor Swift rakibimdir. Onu geçmeliyim."

Sahte bir ciddiyetle durunca, gülerek onu ittirdim. Gülümseyerek bana tekrar yaklaştı. Bunu bekleyen ben de hemen kolunun altına girdim.

Yoldan geçen bir taksiyi durdurdu. Arka kapısını açıp binmem için yol verdi.

"Hanımefendiyi evine kadar bırakın. Sağ salim vardığına dair de bana mesaj atmanız için telefon numaranızı alabilir miyim?"

Dünya telefonunu şoföre uzatırken gülümsememek için şekilden şekle girdim. Şoför numarasını yazarken cüzdanını çıkardı. Öne atılıp elini tuttum.

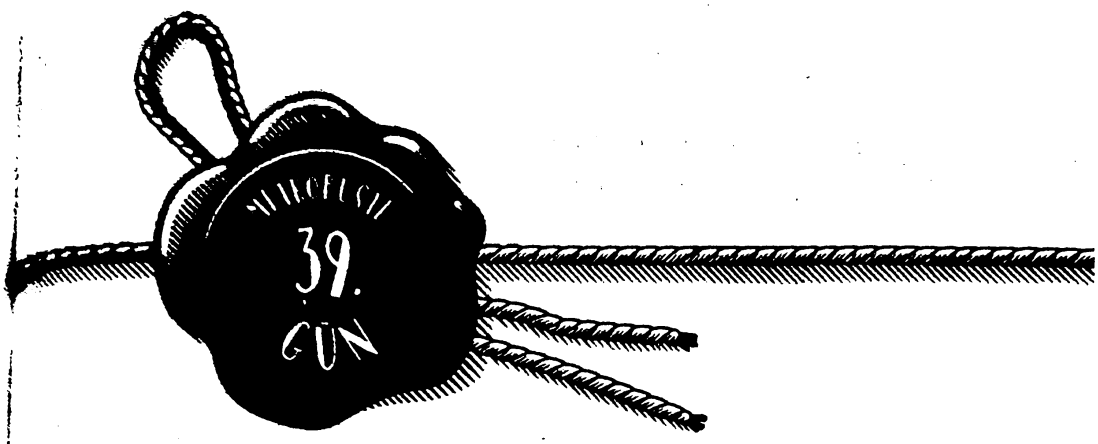
"Gerek yok. Ben öderim."

"Biliyorum Esra. Ama sayende bugün çok kazandım. Paylaşalım," dedi göz kırparak ve parayı şoföre uzattı. Telefonunu da alıp, şoföre selam verirken bana son kez baktı. Araba hareket edince ya-

nından ayrılana kadar ona baktım. Hatta hızımı alamadım ve arkamı

döndüğümde onu taksinin fotoğrafını çekerken buldum. Sakladığım o gülümseme gün yüzüne çıkarken arkama yaslandım.

Ben bu çocuğa fena tutulmuştum.

Pazar sabahı erkenden kalkıp hazırlanmaya başlamıştım. Evrim bilmem kaçıncı rüyasını görürken ben Üsküdar'dan Beylikdüzü'ne gidebilmek için yol alıyordum. Bazen sevdiğin ve istediğin bir şey yapınca önüne çıkan şeyler sana zorluk olarak görünmüyordu. Zaten gerçekten istediğimiz bir şeyi yapıyorsak ama ile başlayan cümleler kurmazdık. *Ama* kelimesini çürütecek cümleler söylerdik.

Beylikdüzü'ne vardığımda dünden kalma aptal sırıtış hâlâ yüzümdeydi. İş çıkışında yaşadığımız o anı ne ben ne de bedenim unutabiliyordu. İkimiz de daha fazlasını istiyorduk. O anları hatırlayınca bile her yerim karıncalanıyor, kalbim yine boğazımda atıyordu.

Kapıyı açıp eve girdiğimde babamla yüz yüze geldim. Onu gören yüzüm birden soldu.

"Neredesin sen?" diye bağırdı. Kolumdan tutup çekiştirirken ani hareketiyle hareket edemedim ancak o bunu umursamadan beni sürükler gibi çekti.

"Baba, ne yapıyorsun? Bırak beni!"

Dirseğimi ona geçirerek elinden kurtulmaya çalıştım.

"Dizimi dövmeyeceğim ben. Dizimi dövmeyeceğim!"

Kelimeler ağzından tam çıkmıyordu. Akşamdan kalma olduğunu anladım. Belki henüz uyumamıştı bile.

"Bırak!"

Kolumu çekerek ondan kurtulmaya çalıştım. Odama geldiğimde beni içeri çekip yere fırlattı. Ani hareketinden dolayı kendimi ko-

[illegible] ve [illegible] yere serçe çarptı. Acıyla inleyerek babama döndüm. Kemerini çıkarıyordu. Ne yapacağını anlayınca, yerden doğrulup kaçmaya çalıştım. Kemeri vurmak için salladığında ve ben kaçtım. Yere çarpan kemer ense hizamda yankılandı. Babam hızlı kaçmamın nedeniyle bana döndü. Kemeri ikinci kez kaldırdığında masada duran eline atıp onu fırlattım. Darbeden kaçınmaya çalışırken arada yanından geçip odadan çıktım. Babamdan kaçıyordum. Kalbim daha çok yaralıyordu. Durmama gerek yoktu, bu eylem yeterince acı veriyordu.

"Gel buraya!"

Birden saçlarımdan yakalayıp çekti. Çığlığım evde yankılandı. Annem nerdeydi?

Babam başımı tutup serçe duvara vurdu. Yüzümü bana yaklaştırırken gözlerimin kan çanağına döndüğünü fark ettim.

"Neredeydin tüm gece! Ha! Söyle! Nerelerde sürtüyordun?"

"Sürtmek mi!" dedim nefretle. "Senin yapamadığını yapıyordum. Çalışıyordum!"

Öfkeyle burnundan nefes aldı. Yüzümü duvara doğru daha çok yapıştırırken acımı belli etmemeye çalıştım. Çocukken yüzümü okşayan ellerin, şimdi acı vermesini hatırlamak istemiyordum.

"Ben de çalıştım! Senelerce hem de! Ama elime ne geçti? Sakat bir ayak ve onu ciddiye almayan bir evlat!"

Tırnaklarını yüzüme geçirirken dişlerimi sıktım. Gözyaşlarım acıya dayanamayarak akmaya başladı.

"Döven bir babayı ölsem ciddiye almam!" diye acıyla bağırdım. Ellerimle ona vurarak üzerimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Tüm gece çalıştım! Sen arkadaşlarınla kafayı bulurken ben evin kirasını ödeyebilmek için çalıştım! Gece yetmedi, gündüz de çalışım! Yapmasaydım o çok sevdiğin mandalinaları teker teker ağzına götüremezdin!"

"Ben de çalıştım!" diyerek yüzüme doğru kükredi. Gözlerinde birikmiş yaşları gördüm. Dudakları titriyordu. "Sen üşüme diye gece nöbetine kaldım. Hasta olduğunda ilaç alalım diye çalıştım ben. O gözüne batan mandalinaları çocukken yiyebilesin diye ben de çalıştım!" Çeğüne vura vura kendini gösterdi. Yaşlar gözlerinden sicim

gibi akmaya başladı. Kalbim titredi, boğazımda bir yumru oluştu. Ağlamamak için kendimi sıksam da başaramadım. Babamla birlikte ben de ağladım.

"Sen çocukken havale geçirdiğinde, seni kucağımda hastaneye kadar taşıdım. Koştum ben. Koştum!"

O günü hatırlamıyordum ama fotoğraflarımız vardı. Hastane odasında yatarken babam yanımdaki koltukta uyuyakalmış bir hâldeydi. Tüm gece, bir saniye bile yanımdan ayrılmamış. Annem öyle söylemişti. Hatta beni bırakıp işe gitmediği için işten atılmıştı. Annem o gün babamın zerre pişmanlık duymadığını söylemişti. Sonrasında ise bu hâle gelmesine sebep olan işe başlamıştı. Bunu hatırlayınca hıçkırdım.

"Şimdi hasta olsan seni sırtımda taşıyamam çünkü bacaklarımda artık o güç yok!"

Bağırarak bacaklarına vurmaya başladı. Elimin tersini ağzıma götürüp hıçkırıklarımı dindirmeye çalıştım ama başaramadım. Babam hıçkırıklarına yenik düşüp, yere düşünce orada daha fazla duramayacağımı anladım. Evden koşarak çıktım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak sokaklarda yürümeye başladım. Bazen *Sihirli Annem*'deki *Betüş*'ün gerçek olmasını diliyordum. Parmaklarını birbirine değdirse ve "Zaman geriye aksın!" dese. Hasta olduğum güne geri dönseydik mesela. Uyansam, babama işe gitmesini söylesem. Ya da hiç hasta olmasam. O zaman bunları yaşamazdık.

"Esra!"

Dünya'nın sesini duyunca ona döndüm. Yüzündeki gülümsemeyle el sallayarak bana bakıyordu. Metrobüs durağına kadar geldiğimin farkında bile değildim. Onu görünce tüm gücümü yitirdim ve hıçkırarak yere çöktüm. Yüzündeki gülümsemenin soluşunu, bana doğru koşuşunu izledim.

"Hey!" dedi yanıma geldiğinde. Kaldırıma oturdu ve beni göğsüne çekti. Orada, hiçbir şey sormadan öylece ağlamama müsaade etti. Gelip geçen insanların bize baktığına emindim ama beni kendine daha çok çekerek onları görmemi engelledi. Duygularımı yaşama-

ma izin verdi. Bunun için de ona minnettardım çünkü duyguları anında yaşayabilmek gerçekten büyük bir nimetti. İçine atmadan, o an bağırıp çığırmak, içindekileri dökmek ve yoluna devam etmek. Yapmamız gereken şey buydu. Oturup sineye çektikçe sünger gibi emiyorduk. Artık yer kalmayınca önce damlıyorduk. Sonra biri gelip, o süngeri sıkarak ne varsa dışarıya salıyordu. Patlaması daha kötü oluyordu. Ama ben sünger gibi çekmeden, her şeyi boşaltarak ağlamıştım.

Bir süre sonra sakinleştim. Hıçkırıklarım iç çekmelere dönüşürken üzerime bir dinginlik gelmiş gibiydi. Mayıştığımı hissedebiliyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordu sakince.

"Sanırım," derken ağlamaktan sesimin kısıldığını fark ettim. Eliyle sırtıma hafif hafif vurarak teselli edişinde takılı kaldım. Dünya ne olduğunu hiç sormadı. Sadece teselli etti. Bende anlatacak güç yoktu, o yüzden buna memnun oldum.

"Nedense çok uykum var," diye mırıldandım.

"Toplasan ya iki saat uyumuş ya da uyumamışsındır da ondan."

Hâlbuki sebebinin bambaşka bir şey olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Uyuyacak yerim yok," diye fısıldadım.

"Bizim ev boş."

Bu söz nedense komik geldi. Az önce ağlayan ben değilmişim gibi gülmeye başladım. Dünya bana tuhaf bir şekilde bakarken açıklayıcı olmam gerektiğini düşündüm.

"Yani, sen birden bizim ev boş deyince aklıma başka şeyler geldi," dedim gülerken.

"*Fesat.* Ben uyumanı kastetmiştim."

"Daha önce bir kıza hiç bizim ev boş demiş miydin?" dedim. Sırıtarak başını olumsuzlukla salladı.

"Genelde Gökay'ın evinin boş olduğunu söylerim."

"Pislik!" dedim sahte bir kızgınlıkla ve az önce ağladığım göğsüne vurdum. Gülümseyerek yüzüme yapışan saçları geriye çekti. Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama gülümsemesi soldu, kaşları çatıldı.

Elini sol yanağıma götürürken titredim. Elini çektiğinde parmağına değen kana baktı. Babam tırnaklarını yüzüme geçirdiği için kanamış olmalıydı. Boğazımı temizleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım. Buna izin vermedi. Çantasından bir kalem çıkararak bana yaklaştı. Ne yaptığını anlayamadım. Yüzümü nazikçe tutarken kalemle yanağıma bir şeyler çizmeye başladı. Benden uzaklaşınca, cebinden telefonunu alıp yüzüme tuttum. Yüzümde üç tane tırnak izi vardı ve Dünya yıldız çizerek onları kapatmıştı.* Bu tekrar ağlamama sebep oldu.

"Sen *Cardigan* mı dinledin?" diye sordum titreyen dudaklarımla.

"Favori albümün olduğunu söylemiştin," dedi omzunu silkerek.

"Birkaç saat önce konuşmuştuk."

"Saçmalama. *Tabii ki* senden sonra bu saate kadar aptal gibi *Folklore* albümünü dinlemedim. Yapma."

Sahte bir alayla sırıtırken ağlamamak için kendimi kastım çünkü gözyaşlarımın, çizdiği yıldızları yok etmesinden endişelendim.

"Çıkmayan kalem kullandın, değil mi? Çünkü yüzüme kalıcı dövme yaptıramam."

"Boynuna peki?" dedi kaşlarıyla işaret ederek.

"Üzgünüm."

"Desene, daha Çakal olamadık," dedi sahte bir kızgınlıkla. Kıkırdadım.

Gülümseyerek oturduğu yerden kalktı. Elini bana uzatıp "Hadi gel," dedi. "Güzel bir uyku çekmeni sağlayalım."

Uzattığı eli tuttum. Beni kolunun altına alırken evine kadar yürüdük. Açık havada yürümek bana iyi gelmişti. Belki de Dünya bunu bilerek beni evine kadar yürütmüştü.

Beykent tarafına geldiğimizde o gün geldiğim mahallelerden birine geldik. Bir apartmanın önünde durdu. Apartmana baktığımda bunun önünden birkaç kez geçtiğimi hatırladım. Bunu ona söylemedim.

---

*Cardigan şarkısındaki *"You drew stars around my scars"* sözüne gönderme yapılıyor. *"Yaralarımın etrafına yıldızlar çizdin." (e.n.)*

"Hadi gel," dedi apartmanın kapısını açarak. Birlikte içeriye girdik. Eski bir apartmandı ve asansör yoktu. *Umarım en üst katta oturmuyordur.*

"Korkma üçüncü katta oturuyoruz," dedi yüzüme bakarak. Düşüncelerimi anlamış olması hoşuma gitmişti.

Evine geldiğimizde kapıyı açarak geçmem için yol verdi. Ayakkabılarımı çıkararak içeri girdim. Küçük bir antre vardı. Hemen karşısı oturma odasıydı. Sağda mutfak ve tuvalet vardı. Sol tarafta minik bir koridor ve orada da iki kapı vardı. Büyük ihtimalle annesiyle kendisinin odasıydı.

Oturma odasına girerken "Tatlı ve sıcak bir eviniz varmış," diye mırıldandım. Kalabalık olmayan, az mobilyalı, kahverengi tonlarının hâkim olduğu bir odaydı. Bir sehpada fotoğraf çerçeveleri vardı. Ailecek çekilmiş fotoğraflar... Dünya'nın çocukluğunu görünce, fotoğrafı gülümseyerek elime aldım. Çamlıca Tepesi'nde çekilmişti. Anne ve babası birbirlerine sarılmışken ikisin de bir eli Dünya'nın omzundaydı. Dünya, önlerinde barış işareti yapmış, başını yana eğerek gülümsüyordu. Gözüne güneş vuruyor olmalıydı ki gözlerini kısmıştı. Ama saçları aynıydı.

Tatlı bir çocuktu.

Fotoğrafı yerine geri koydum. İkili koltuğa oturarak etrafıma bakınmaya devam ettim.

Eliyle koridoru işaret ederek "İstersen benim odamda uyuyabilirsin," dedi.

"Bu televizyon *YouTube*'a bağlanıyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi ama neden sorduğuma anlam verememiş gibiydi. Bizim televizyon bağlanmıyordu, o yüzden sormuştum. Oturma odasında oturup tüm gece televizyondan bir şeyler izlemek isterdim ama televizyonumuz akıllı değildi.

"O zaman Sihirli Annem izleyelim mi?" diye sordum.

"Sihirli Annem mi?"

Başımı salladım.

"Koltukta uzanalım. Üzerimize battaniye örtelim ve tüm gün Sihirli Annem izleyelim. Her şeyin sihirli ve güzel göründüğü bir hayali izleyelim."

Yüzüme beni anlamaya çalışarak bakıyordu. Bazen ben de kendimi anlamakta zorluk çekiyordum, o yüzden sorun yoktu.

Tuhaf bir şekilde gülerek "Tamam," dedi. Odadan ayrılıp geri geldiğinde, elinde battaniyeler vardı. Onları üçlü koltuğa bırakıp cama yöneldi. Güneşlikleri çekerek odanın daha karanlık olmasını sağladı. Kumandayı alarak yanıma geldi. İkili koltuktan kalkıp üçlü koltuğa yöneldim. Yastıkları kaldırıp bir tanesini bıraktım ve uzandım. Gözlerimi ona çevirdim. Bir bana bir de ikili koltuğa baktı. Sonra yanıma geldi. Arkama geçti, beni kendine daha çok çekti. Bir kolunu belimin altından geçirdi. Önümde duran elini tuttum. Diğer kolunu üzerime attı ve televizyondan YouTube'a girdi. Sihirli Annem yazarak çıkan ilk bölüme tıkladı. Kumandayı bırakarak bana sarıldı.

Ve biz saatlerce o şekilde Sihirli Annem izledik.

Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama gözlerimi pazartesi sabahına Dünya'yı izleyerek açmıştım. Bana sıkıca sarılırken düzenli nefes alış verişlerini dinledim. Yüzümde oluşan gülümsemeyle saçlarıyla oynamaya başladım. Sıcacık bir teni vardı ve her daim üşüyen beni ısıtıyordu.

Yerdeki telefonun alarmı çaldığında Dünya zıplayarak uyandı. Önce uyku sersemliğiyle suratıma baktı. Sanırım benim olduğumu algılayamıyordu. Dünü hatırladığını yüzünden anladım. Sonunda yüzünde alışık olduğum gülümsemesi belirdi.

"Günaydın," dedi gülümseyen bir sesle. Arkada çalmaya devam eden alarmı eğilip kapattım ve koltuktan kalktım. Banyo yapmak, temiz kıyafetler giymek istiyordum. Bunun için de eve gitmem gerekiyordu. Ne kadar istemesem de bunu yapmak zorundaydım.

"Benim eve gitmem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Tamam. O zaman metrobüste buluşalım mı?"

"Olur."

"Ben taksi çağırayım," dedi koltuktan kalkarken. Onu oturtarak engel oldum.

"Gerek yok. Temiz hava iyi gelir."

"Ama uzak. Dün pek farkında değildin ancak yarım saatten fazla yürüdük."

"Sorun yok."

"Emin misin?" dedi. Yüzüme gerçekten merak ederek bakıyordu.

"Evet."

"Bak sana ne diyeceğim. Bugün benim okul günüm. Hastaneye gitmeyeceğim. Senin için okulu asabilirim. Eğer senin de müsaitlik durumun varsa birlikte kahvaltı yapsak? O randevuya çıksak?"

Yüzünde yaramaz bir çocuk ifadesi oluşurken sırıtmamak elde değildi.

"Sen böyle bakarken nasıl hayır diyebilirim ki?"

"O zaman bir saate senin durağında buluşalım mı?" dedi heyecanla. Heyecanı bana bulaşırken başımı hızla salladım.

Evime geldiğimde etrafa bir sessizlik hâkimdi. Dün gece annem yoktu ve benden sonra babamın ne yaptığını bilmiyordum. Hiçbir şeyi umursamadan, odama geçmek isterken bir dürtü beni oturma odasına yöneltti. Babamı koltukta sızmış, annemi ise yerde kendisine sarılmış, ileri geri sallanırken buldum. Gözlerini duvara sabitlemişti, kendinden geçmiş gibiydi. Etrafta babamın geceyi içerek geçirdiğini gösteren emareler vardı.

Usulca anneme yaklaştım. Bir şeyler mırıldanıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. Omzunu dürttüm.

"Anne."

Beni duymuyor gibiydi. İleri geri sallanarak duvara bakmaya devam ediyordu. Korktum. Bir kez daha dürttüm ama bu sefer serttim.

"Anne!" Kendine gelerek bana döndü. Transtan çıkarcasına etrafına bakındı, gözleri en son bana değdi.

"Esra. Geldin mi? Okul nasıldı kızım? Dersler nasıldı?"

"Anne, okula şimdi gideceğim."

"Gece gece ne okulu? Kız, bak etüt diye tutturma yine. Biliyorsun, baban istemiyor."

Gözbebekleri haddinden fazla hareket ederken annemin aklının yerinde olmadığını hissettim.

"Anne, saat neredeyse yedi. Dışarısı karanlık diye mi gece sanıyorsun?" dedim merakla. Annem bir bana bir de dışarıya baktı. Gözlerini kırpıştırarak bir şeyleri tarttı. Sonra kendine gelircesine bana döndü.

"Esra," dedi korkuyla. "Kızım neredeydin? Uyandığımda yoktun. Aradım ulaşamadım da."

Telefonu çıkarıp baktım. Kırık cama rağmen annemin aramalarını gördüm. Telefonu kapatacakken kırık ekran Dünya'nın adıyla parladı. Anneme baktım. Hâlâ tuhaf bakıyordu.

"Anne, birazdan geliyorum," diyerek yanından ayrıldım. Koridora geçtiğimde Dünya'nın aramasını cevapladım.

"Biliyorum, daha az önce buluşmak için konuştuk ama İhsan Hoca acil hastaneye çağırdı. Bunu her zaman yapan biri değildir ve reddetme gibi bir şansım yok," dedi daha ben konuşamadan. "Çok üzgünüm."

Sesli bir nefes verdim.

"Neden üzgünsün? Önemli bir durum bu. Yapacak bir şey yok," dedim omzumu silkerek.

"O randevuya çıkacağız. Söz."

"Bir randevudan daha değerli şeyler yaşadık Dünya. Onlar benim için yeterli."

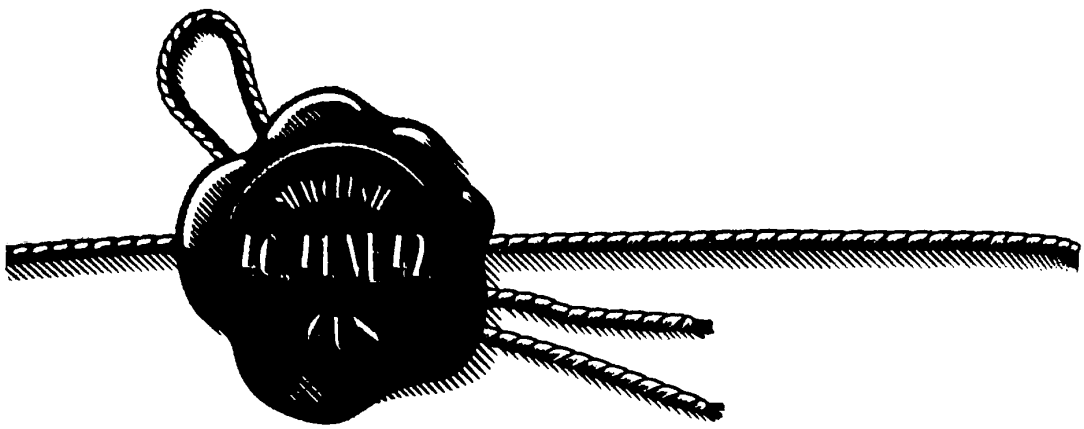
"Hayır. Sana Taylor Swift şarkılarındaki gibi bir randevu yaşatacağım."

Sözleriyle gülmeye başladım.

"Hayatımız Teoman şarkılarındaki gibi olmasın da," dedim karşılık olarak. Bu sefer o güldü.

"Sonra görüşürüz sevgilim," diye fısıldadı.

"Görüşelim, sevdiğim."

Görüşemedik!

Lanet olsun ki görüşemedik! Hatta metrobüste bile görüşemedik çünkü Dünya üç gündür teyzesinde kalıyor, oradan hastaneye geçiyordu. Şu bahsettiği İhsan Hoca'yla ne haltlar oldu bilmiyordum ama adam terör estirdiği için sabahın erken saatlerinde hastanede olup geç vakitte çıkması gerekiyordu. Annesi de evde olmadığı için eve gelmiyordu. Başta benimle dönebilmek için gelmeyi düşünmüştü ama buna engel oldum. Geç vakitte gelecekti ve nereden baksan beşte metrobüse binmesi gerekecekti. Yani ben de beşte binecektim. İkimiz içinde ızdırap olacaktı. Bu yüzden onu vazgeçirmiştim. Fakat perşembe günü artık canıma tak etti. Onu görmek istiyordum. Hem de deli gibi!

Evrim omzumdan ittirerek "Yeter be!" dedi. "Yedin kendini. Git, hastanede ziyaret et çocuğu."

Onun için demesi kolaydı. Pat diye nasıl geçeceğim karşısına çocuğun?

"Nasıl olacak o? Bir anda 'Selam, ben geldim,' mi diyeceğim?"

"Evet," dedi doğal bir şeyden bahseder gibi. "Sevgili değil misiniz siz? Ziyarete geldiğini söyleyeceksin, o kadar."

"Ama bahsettiği hocası çok kıl birine benziyor. Ya benim yüzümden ters düşerse ya da bir şey olursa? Kariyerine zarar vermek istemiyorum."

"Beybi, tam olarak ne diyecek? 'Geldiğiniz kümese geri dönün. Marabalar sizi!' Böyle mi bağıracak?"

Halis Ağa'nın taklidini yaparken yumruğunu masaya indirdi. Etrafımızdakiler bize dönüp baktığında Evrim onları umursamadı bile.

"Adamı tanımıyorum. Ya yaparsa?" dedim ona takılarak. Evrim bana uyuz olmuş bir şekilde baktı. Bahaneler ürettiğimin farkındaydım.

"Al yemeğini, geç karşısına. 'Sana yemek getirdim,' de. İnsan bunlar. Yemek de mi yemiyorlar?"

Yine haklı yerden vurmuştu. Ama Dünya'nın hangi yemeği sevdiğini bilmiyordum ki! O gün o bana sorduğunda benim aklım başımda olmadığı için ben soramamıştım. Sarmayı yemek olarak saymadığı kesin bilgiydi. Hem de çok kesin bilgi. O günü hatırlarken baştan aşağı ısındım.

"Sen niye dudağını ısırıyorsun? Lan seviştiniz mi yoksa?"

Bağırarak koluma vurunca insanlar bir kez daha bize döndü.

"Biraz daha bağır Evrim. Duyulmadı."

"Onlar da leylekle dünyaya gelmediler herhalde. Utangaç hâllerini kırıversinler. Yattınız mı kız, doğruyu söyle?"

Sırıtarak koluma vurmaya başladı. Üfleyip onu kendimden uzaklaştırdım. Evrim'le bu konuları konuşmaya çekiniyordum çünkü her yerde, her şeyi konuşabilecek bir yapıya sahipti. Dünya'nın yanında da konuşmasını istemiyordum.

"Ne yemek götüreyim şimdi ben?" dedim konuyu değiştirerek. Üfleyerek gözlerini devirdi. Saçlarını geriye atarken düşünmeye başladı.

"Balık ekmek götür. Kış ayındayız. En iyi yemek."

"Kokmasın?"

"Ay Esra, her şeyi dert ediyorsun be! Soğansız götür işte. O olursa bu olursa diyerek hayat mı geçer? Çaresini de o düşünsün."

Haklıydı. Yani alt tarafı balıktı. Dediği gibi soğansız götürürdüm.

Yalı Çapkını dizisine gönderme yapılıyor. *(e.n.)*

Yanına da nursu suyu götürürdüm. Eminönü'nü ayağına getirdiğimi söylerdim.

Aklıma yatan fikirle telefonumu çıkardım.

"Hâlâ yaptırmadın mı bunu? Yemin ediyorum sonunda ben alıp yaptıracağım şu camı," dedi Evrim gına geldiğini belli ederek. Hep yaptıracağım diyordum ama bir türlü vakit bulamıyordum. Akşam Dünya'nın yanına gidecektim. Bugün de yaptıramazdım.

"Yarın sabah okulun şu yakınlarındaki yere birlikte gidelim mi? Yaptırayım artık."

"Şükür. Vallahi bin şükür."

Onu umursamayıp Dünya'yı aradım. Aramayı meşgule çevirirken saniyesinde mesaj düştü.

DÜNYA: İlk müsaitlikte arayacağım.

ESRA: Akşam yanına uğrasam sorun olur mu?

DÜNYA: O kırık camına rağmen mesaj atıyorsan beni çok özlemişsin demektir.

"Salak," dedim sırıtarak.

DÜNYA: Eminim şu an bana *salak* diyerek sırıtıyorsundur.

Bilmesiyle kahkaha attım. Evrim merakla bana döndü. Mesajı okumaya çalıştı fakat kırık camdan yazılanlar tam anlaşılmıyordu. Kafasını tamamen önüme getirip, okumaya çalışırken ekranı kilitledim. Çocuklar gibi mızmızlanıp bana döndü.

"Neye güldün böyle? Patlıcan emojisi mi gönderdi? Sen de kiraz ve şeftali gönderseydin beybi," dedi kıkırdayarak.

"İnan bana ona şeftali gönderirsem anlayacağı şey popomdan daha başka bir şey olurdu," dedim gülerek. O gün şeftali gibi koktuğumu söylemişti. Evrim'in doğum günümde aldığı parfümün kokusuydu. Başlarda hiç sevmemiştim çünkü şeftali kokusu bana göre değildi. Başka parfümüm olmayınca mecburen kullanmaya başlamıştım. Dünya'nın bu kadar seveceğini düşünemezdim.

DÜNYA: *Akşam okul çıkışı uğrarsan senin için vakit bulurum.*

ESRA: O zaman anlaştık. Gelince seni ararım.

Öpücük atan emoji gönderince sırıttım. Telefonu kapatıp cebime attım. Evrim sahte bir kızgınlıkla bana bakınca gönlünü almak için ona sarıldım.

"Ay, vıcık vıcık sarılmaları sevmiyorum Esra. Uzaklaş."

"Sen?" dedim alaylı bir şekilde. "Sen yanına katil yatsa vıcık vıcık sarılarak uyursun be! Trip atma. Hadi bak, biricik kankan çok mutlu."

Tatlı tatlı sırıtarak başımı yana eğdim. Bana baktı.

"Ay harbiden mutlusun he. Kronik mutsuzluğu atmışsın üzerinden. *Nursema* gibi böyle yandan yandan bakmayı kesiyorsun artık.* Boynun düzelmiş senin."

Dizilere atıfta bulunarak konuşurken gülümsedim.

"Kanka biraz dizilere ara mı versen? Bağımlı olmuş gibisin."

"Ben Türkçeyi unutmamak için izliyorum. Biliyorsun," dedi her zamanki savunmasını yaparak. Gülerek ona sarıldım. Bu sefer sarılmama karşılık verdi. Evrim bu dünyadaki en iyi arkadaşlardan biriydi.

Elimde sıcak sıcak duran balık ekmeklerle Gündoğdu Üniversitesi Hastanesi'nin önünde duruyordum. Beni elimdeki yemekle içeriye alıp almayacaklarını bile bilmiyordum. Zaten benim tek niyetim Dünya'yı görmekti. Onu göreceğimi bildiğim için heyecanlandım. Arayarak geldiğimi söylemiştim. Gözüm sürekli kapıdaydı. Sonunda, o kapının ardında Dünya belirdi. Üzerinde o hep gördüğüm mavimsi önlük ve beyaz, her doktorda olan önlük vardı. Ayağında *Crocs* vardı ve koşarak bana doğru geliyordu. İş kıyafetleri içerisinde görüyordum onu ve kendimi aptal bir hayal baloncuğunun içinde buldum.

Dünya'yla evlenmişiz. O doktor olmuş, ben bir yayınevinde editörlük yapıyorum. O mesaiye kalmış ve ben ona yemek getiriyorum.

Kızılcık Şerbeti dizisine gönderme yapılıyor. *(e.n.)*

Hayalim gözümün önünde canlanırken gülüşüm büyüdü.

Dünya bana sarılırken "Esra," dedi. Adımı dudaklarının arasından duymak ne güzeldi. Ona sımsıkı sarılarak varlığını hissettim. Daha üç gün olmuştu ama deli gibi özlemiştim.

"Sana yemek getirdim," dedim aptal gibi çıkan sesimle. "Ama izin verirler mi, bilemedim."

"Gel, buranın gizli yerine götüreyim seni. Sadece stajyerlerin bildiği, kafa dinlemek için gittiği yer," dedi elimden tutarak.

Hastaneden içeriye girip dümdüz ilerledik. Okulumuzun hastanesiydi ama daha önce hiç gelmemiştim. İlgi alanım değildi sonuçta. Şu zamana dek.

Arka tarafta bir yere geldik. Burası, yer yer ağaçların olduğu açık bir alandı. Ama hasta yakınları çoğunluktaydı. İlerlemeye devam ederken elimi tuttuğu için beni de peşinden sürüklüyordu.

Bir süre sonra hasta yakınlarının azalıp beyaz önlüklü insanların çoğunlukta olduğu bir alana geldik. Kimileri yere oturmuş gökyüzünü izliyor, kimileri sigara ya da kahve içiyor, kimileri ise arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Bazıları Dünya gibi o mavimsi önlükten, çoğunluk da günlük kıyafetler üzerine beyaz önlük giymişti.

"Gel. Şurası sakin," dedi ileriyi göstererek. Kimsenin olmadığı, köşede kalan bir alandı. Oturmak için yer yoktu, Dünya önlüğünü çıkararak yere koydu.

"Kirlenmesin önlüğün. Gerek yok."

"Sorun değil. Gel," dedi otururak. Ben oturmayınca da elini uzattı. Pes edip yanına oturdum. Balık ekmek poşetini ortamıza koydum. Gözleri dükkânın logosunun olduğu poşete takılı kaldı.

"Neden bazılarınız günlük kıyafetleyken bazılarınız senin gibi şu mavimsi önlükten giyiyor?" diye sordum. Ama cevap vermedi. Gözlerini poşete dikmişti.

Elimi önünde sallayıp "Dünya?" dedim.

Kendine gelerek bana döndü. Merakla ona baktım.

"Pardon. Ne demiştin?" dedi başını sallayarak.

"Neden bazılarınız günlük kıyafetleyken bazılarınız senin gibi şu mavimsi önlükten giyiyor?" diye sorumu yineledim. Gülümsedi.

"*Scrubs*. O mavimsi şeyin adı yani," dedi. "Hastane kuralı gereği hijyen için giymen gerekiyor ama çoğu giymez."

"Siz kurallara dikkat ettiğiniz için mi giyiyorsunuz o zaman?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Hayır. Biz çok sert, takık veya kıl dediğimiz o hocalara denk geldiğimiz için giyiyoruz," dedi. Gülümsedim. Gözleri yine dalgınlaşırken bakışları poşete indi.

"Ba... Balık ekmek mi aldın?" diye sordu kekeleyerek.

"Sevmez misin? Yani kış aylarındayız. Balık güzel gider diye düşündüm ama içinde soğan yok. Yanına nane, karanfil filan da aldım," dedim çantamdan çıkararak. Gülümsedi ancak bunun zorlama bir gülümseme olduğunu bilecek kadar onu tanımıştım.

"O gün ben de en sevdiğin yemeği sormalıydım. O zaman bunlar olmazdı," dedim balık sevmediğini anlayarak. Poşeti kaldıracakken, ellerimi tutarak bana engel oldu.

"Yok. Severim." İnanmadım. Bunu da belli ettim. "Gerçekten. Severim balık. Hadi, telefonum çalmadan yiyelim," dedi ve poşeti açmaya başladı fakat elleri titriyordu. Yutkunduğunu fark ettim. Neden böyle tepki verdiğini anlayamadım. Ne diyeceğimi de bilemeden onu izlemeye başladım. Balık ekmeklerden birini bana verdi ama gözleri bende değildi. Diğerini kendine aldı. Kâğıdını titreyen elleriyle açtı. Önce ekmeğe uzun uzun baktı. Aklından neler geçtiğini bilmeyi deli gibi istedim.

Ekmeği yavaş yavaş ağzına götürdü. Önce minicik, varla yok arası bir parça ısırdı. Ağzında çiğnemesi kısa sürdü, yuttuğunu gördüm. Gözlerini tekrar ekmeğe çevirdi. Bu sefer daha büyük bir parça aldı. Lokmasını çiğnerken birden ağlamaya başladı. Şok içindeydim.

"Dünya," dedim ona yaklaşarak ama öyle bir duygu içerisindeydi ki kendiyle baş başa kalmak istiyordu. Bu yüzden benden uzaklaştı. Ağlarken çiğnemeye devam etti. Üçüncü ısırığını alırken gözyaşları ekmeğe düştü. Yeni lokmasını çiğnemeye başladığında dayanamadı ve hıçkırıklara boğuldu. Ekmek elinden düşerken ona yaklaştım.

Kollarımı açtığımda bunu beklercesine bana yaklaştı ve göğsüme sığındı. Geçen hafta ben onun göğsünde hıçkırarak ağlarken şimdi o benim göğsümde ağlıyordu. Nedenini bilmeden kollarını açtığı gibi ben de kollarımı açmıştım. Nedenini bilmeden beni sakinleştirdiği, yaralarını sardığı gibi ben de onu sakinleştirmeye ve yaralarını sarmaya çalıştım. Ama benim görünen yaralarım vardı ve o, yaralara yıldız çizebiliyordu. Onun yaraları ise görünmüyordu. Büyük ihtimalle kalbindeydi. Parmağımı kaldırıp kalbine götürdüm. Deli gibi atıyordu. Oraya görünmeyen bir yıldız çizdiğimde yaşlı gözlerini bana çevirdi. Ağlarken gülmeye başladı. Kendini göğsüme daha çok sıkıştırınca onu olabilirmiş gibi daha çok kendime çektim. Başını boynuma koyarken yaşların boynumu ıslattığını hissettim.

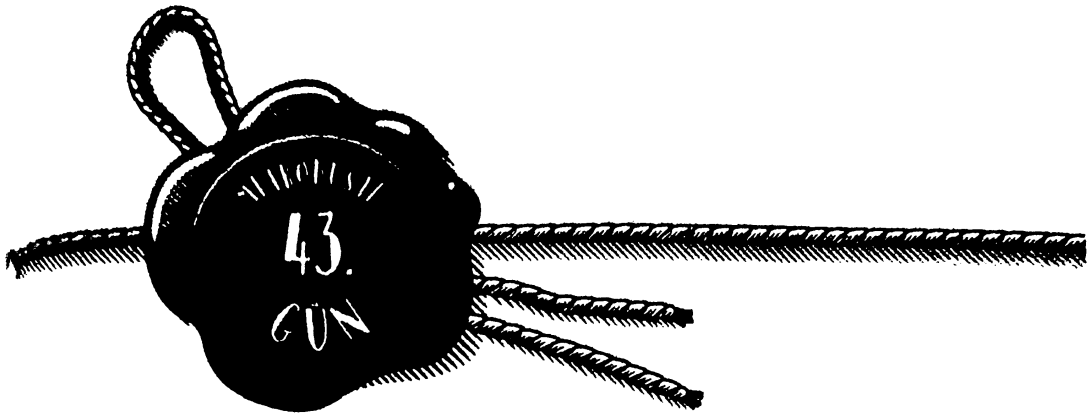
"İyi ki adım atmışız Esra. Her şeyi hatta reddedilmeyi bile göze alarak adım attığımız için o kadar memnunum ki."

"Seninle göz göze geldiğim o ilk an... Sanki tüm yaşadıklarım ve yaşayacaklarımı görmüş gibi hissettim. Şimdi o hislerimi yaşıyorum. Seninle dünyam duruyor. Adının hakkını veriyorsun."

Gülerek "Ben de sana fena yükseliyorum," dedi. "Tıpkı soyadın gibi."

Kıkırdadım. Saçlarından öptüm.

O gün, dersten kalmamak için erkenden metrobüse binmek zorunda kaldığımda lanetler yağdırıyordum ama şimdi teşekkürlerimi sunuyordum.

Cuma sabahı okula giderken aklımda Dünya vardı. Dün akşamki ağlaması bir türlü gözlerimin önünden gitmiyordu. Balık ekmeğin onda bıraktığı izin ne olduğunu bilmek istiyordum. Bunu ona sormayı kendime not etmiştim. Sorarsam onun da benim neden ağladığımı soracağını biliyordum. Belki de sormazdı. Ama yine de kendimi ona karşı sorumlu hissettiğim için anlatırım gibime geliyordu.

Bugün sonunda hastanedeki son günüydü. Yarından itibaren normal hayatımıza dönebilecektik. Ve ondan da iyisi, sonunda telefonumu yaptırıyordum ve bugünün geldiğine inanamıyordum.

Telefonum da bir an önce yapılmayı bekler gibi sabırsızdı ki Evrim aradı.

"Alo?"

"Neredesin beybi? Üşüdüm."

"Geldim," diyerek telefonu suratına kapattım. Okul girişine yaklaştığımda beni sinirle bekleyen Evrim'i gördüm.

"Neredesin be kızım?" dedi yanına geldiğimde.

"Buradayım be kızım," dedim taklidini yaparak. Dikkate almadı. Koluma girerek okula ters istikamette yürümeye başladı.

"Gel de şu telefonu yaptıralım ve bu çile bitsin."

Beni telefoncuya doğru yönlendirirken sonunda tamir olacağına inanamıyordum. Bunu yaptığıma göre randevuya çıkabileceğime de inanmaya başlamıştım.

"Geldik," dedi Evrim telefoncuyu göstererek. Birlikte içeriye girdik.

"Kolay gelsin. Bir telefonun camını değiştirecektik," dedi Evrim benden önce. Çalışan yerinden kalkıp yanımıza geldiğinde telefonu cebimden çıkardım. Sol köşesi paramparça olmuştu ve cam parçacıkları döküldüğü için orada boşluk vardı.

"Dokunmatiğinde sıkıntı var mı?" diye sordu adam.

"Yani, en son yoktu," dedim emin olamayarak. Adam telefonla birlikte arka tarafa doğru giderken işlemin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Meraklı gözlerle Evrim'e baktım.

Adam arka taraftan çıkıp geldiğinde ona dönüp "Ne zaman hazır olur?" diye sordum.

"Abla bu aralar yoğunluk var. Ancak pazartesi sabahı alabilirsin."

"Pazartesi mi?" dedim şokla. Hafta sonu telefonsuz ne yapacaktım ben? Hayatımızın o kadar içindeydi ki onsuz yapamıyorduk.

"Maalesef," dedi adam.

"Beybi, yapacak bir şey yok. Kırık camla yaşayamazsın. Hafta sonu benim yanımda olursun. Telefonun olma görevini kabul ediyorum. Merak etme," dedi Evrim omzuma vurarak. Bu kadar rahat olmasını bazen kıskanıyordum. Ben de hiçbir şeyi umursamadan yaşamak istiyordum.

"Neyse. Yapılsın o zaman. Ödemeyi alınca mı yaparız?" diye sordum.

"Evet abla," dedi adam. Telefonu ve bilgileri teslim ederek çıktık.

Okula doğru yürürken Evrim'in telefonuna Dünya'nın numarasını kaydettim ve onun üzerinden Dünya'ya durum bilgisi geçtim.

"Senin ağzından Dünya'yla konuşayım mı? Duygularıyla oynayayım mı?" dedi Evrim neşeyle.

"Anlar bir kere," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Görürüz," diyen Evrim omzunu silkerken içime nifak tohumları ekilmedi değil. Zira Evrim'in ne yapacağı asla belli olmazdı.

Ders arasında canım sıkılarak oturuyordum. Telefonum yoktu ve yapacak bir şeyim de yoktu. Evrim yanımda telefonuyla uğraşırken biriyle mesajlaştığını fark ettim.

"Lütfen Dünya'yla konuşuyorum deme?" dedim korkuyla.

"Yok be! Yine biri *DM*'den yürüyor. Ona yazıyorum."

Evrim flört etmeyi seven biriydi. Yani flörtten kastım, birileriyle bu tarz konuları konuşmayı seven biriydi. *Akasya Durağı*'ndaki *Safiye* gibiydi. O nasıl ki kocasız yapamıyorsa Evrim de flörtsüz yapamıyordu. Aşktan besleniyordu.

"Biriyle ciddi ilişki kursan diyorum. Nereye kadar böyle?"

"O defteri kapattığımı çok iyi biliyorsun Esra. Modumu düşürme şimdi," dedi kızgın bir şekilde. Aradan zaman geçse bile bu konuyu konuşmaya hazır olmadığını anladım. Dediği gibi modunu düşürmemek için sessiz kaldım.

Başımı koltuğa yaslayarak etrafı izlediğimde İrem'i gördüm. Yiğit'ten sonra bir başkasını bulmuştu. Yiğit'in okuldan uzaklaşmasına sebep olmakla birlikte hukuki süreçlerle boğuşmasına da sebep olmuştu. Yiğit yüzünden babamla yaşadığım kavgayı düşünerek ona üzülmüyordum. Ama İrem'in gerçekten de oyun oynayıp ondan onlarca para koparmasına üzülüyordum. Bu çocuk hakkındaki düşüncelerimden tam emin olamıyordum.

"Her şey İrem'in yanına kâr kaldı galiba. Baksana, takmış başka birini koluna," dedim onu işaret ederek. Evrim kısa bir an İrem'e bakıp bana döndü.

"Kanka işi evrene bırak. En son karıştığında başına gelmeyen kalmadı. Ayrıca Mert için de iyi biri diyemem. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş işte."

Umursamadan, elini sallayıp telefonuna döndü.

"Parasının peşinde olduğunu bilerek mi çıkıyorlar? Ben anlamadım," dedim.

"Yahu o konulara girersek dersi kaçırırız beybi," dedi Evrim bana dönerek. Sıkıldığımı fark edince, üfleyip telefonunu bıraktı ve benimle ilgilenmeye başladı. Beni önden uyararak "Bak, şimdi anla-

tacaklarım genelleme değil ama olan bir şey," dedi. "Şimdi her şey paraya döndü. Mesela diyelim ki birinden hoşlandın ve yemeğe çıkmak istiyorsun. O yemeğe çıkmak istediğin kişi gözde biriyse öyle bedavaya yemeğe çıkmaz."

"Hesabı ödetir. E buna alışığız," dedim omzumu silkerek. Evrim saf olduğumu düşündüğünü belli eder gibi başımı okşamaya başladı.

"Hesabı zaten ödeyecek aşkım. Artık yemeğe çıkmak için de para ödüyorsun ya da bir şey alıyorsun."

"Ne?" dedim mal gibi çıkan sesimle. O ise sevecen bir şekilde başını salladı.

"Artık böyle. Hani bazı kızları görüyoruz ya aldıkları çantaları, ayakkabıları filan paylaşıyorlar. Onlar aslında çıktıkları yemek karşılığında alınan eşyalar."

"Bir yemek için mi her şey? Aşk bunun neresinde?"

"Aşk eşittir para bebeğim," dedi Evrim para işareti yaparak.

Hayatımız yeterince çıkar ilişkisinde değilmiş gibi aşkı da buna alet etmişlerdi. Gerçi eskiden saf, masum, açılmaları uzun süren hikâyeler okurken şimdi ilk bölümde yatakta olan, hatta hızlarını alamayıp üçlü dörtlü ilişkiler sürdüren hikâyeler görür olmuştuk. Daha çok izlensin veya okunsun diye içine olabildiğince çarpık ilişkiler, para ve seks koymuştuk.

Ne bekliyordum ki?

"Ne diyeyim. Herkesin kendi hayatı," dedim omzumu silkerek.

"Erkekler böyle kızlara yürüyünce diğer kızlar da onların sahip olduklarına ulaşabilmek için onlar gibi olmaya başladı. Tüm kızlar ona dönünce erkekler de onlara ulaşabilmek için kısa yoldan para bulmanın yollarını aradı ve ortaya böyle şeyler çıktı."

"Of Evrim! Beynim yandı. Ben bir bok anlamadım."

Elimi gelişigüzel ona doğru sallarken kendini geri çekti.

"Burnuma geliyordu. Salak mısın ya? Estetikli benim burnum!"* dedi yine birilerinin taklidini yaparak. Sesini hafif ince tutarak ko-

*_Kumeise Olur Aşkın Gücü_ programına gönderme yapılıyor. _(e.n.)_

nuşmuştu. Gülmeden edemedim. Telefonuna geri dönünce, gelen mesaja üfleyerek baktı.

"Ay şuna bak, bana çanta modeli atmış. Yemek karşılığında bunu alabileceğini söylüyor. Hayır, *Chanel* olsa neyse. Böyleleri var ya paralarının yenmesini hak ediyor," dedi Evrim hırsla.

Elinden telefonu alıp "Sen yeme," dedim. "Boş ver."

Okul çıkışı Evrim'in telefonundan Dünya'yla mesajlaşmıştım. Çıkışta görüşmek istemiştim ama bugün geç vakte kadar hastanede olacağını, son günü olduğu için yarından itibaren normale döneceğini söylemişti. Yani bugün onu görmek yalan olmuştu. Bir şeyi ne kadar çok istersem o kadar geç gerçek olduğunu fark ettim. İstemesem daha erken mi olurdu acaba?

Duygu karmaşasına girince ofladım. Evrim koluma girerek destek oldu.

"Zamana yayın. Bak daha dün çocuğun gözlerinin içine bakamıyordun, adını bilmiyordun. Bugün buluşamıyorsun diye yakınıyorsun. Gün gelir, sürekli dip dibe olduğunuz için yakınırsın."

"O günleri görür müyüm sence?" dedim buruk bir gülümsemeyle.

"Görürsün, merak etme. Kankana güven. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Dünya olsaydı onunla buluşurdum. Olmadığına göre mekâna geçerim. Fazla mesai göz çıkarmıyor, para veriyor."

"Ulan ben varım. Yetmiyor muyum sana? Aşk olsun."

"Mesele yetmemek değil, biliyorsun," dedim gönlünü almaya çalışarak.

"Yav he he," dedi elini beni geçiştirmek istercesine sallarken. Ona sarılıp, öpücüklere boğarken beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Affettin mi?" dedim tatlı tatlı.

"Akşam mekânda içecek ısmarlarsın, olur biter."

"Köpeğin olsun!"

"Olsun tabii lan," dedi başını kaldırarak.

Mekâna geldiğimde henüz erken bir saat olduğu için yoğunluk yoktu. Sadece kızların arada bir takılmaları ve tuvalet üzerinden espri yapmaları vardı. Onları da görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

Saat ilerlerken Evrim gelmişti. Hafta sonu moduna hazır olduğunu belli eden kıyafetiyle daha yanıma ulaşamadan dans etmeye ve kendinden geçmeye başlamıştı.

Tepsimdeki tekilayı alıp, kafasına dikerek "N'aber beybi!" diye bağırdı. Bu hâllerine alışık olduğum için barmene geri döndüm ve yeni bir tekila ekledim.

"Bekle burada. Geliyorum!" diye kulağına doğru bağırdım. Başını sallarken barmene yöneldi ve kendine bir şeyler söyledi.

Elimdeki siparişleri bırakıp geri geldim. Evrim için gece erken başlamıştı. Önünde boş bardaklar oluşmaya başlamıştı bile. Birkaç kişi ona içki ısmarlarken, hepsine göz kırpıp içkileri kabul etti.

"Gece daha uzun Evrim. Yavaşla," dedim.

"Gece çok kısa. Hızlan," diye karşılık verdi. Yeni bir bardağı başına dikerken ona laf geçiremeyeceğimin farkındaydım. Bu yüzden kendi hâline bıraktım. Ta ki kapıya doğru bakıp "Dünya!" diye bağırana dek.

Heyecanla kapıya döndüğümde Dünya ve arkadaşlarının içeriye girişini izledim. Yanındakilere dikkatli bakınca Eren'le Deniz olduğunu fark ettim.

"Dünya'yı buraya mı çağırdın?" diyerek Evrim'e döndüm. Neşeyle başını sallayıp yeni bardağı kafasına dikti. "Neden?"

"Beybi, başka türlü görüşemeyecektiniz. Zaten tüm gün Dünya için ağlayıp durdun. Ben de çağırdım."

"Çocuk kaç gündür hastanede kamptaydı resmen. Daha yeni çıktı. Yorgunluktan ölüyordur Evrim."

Onu azarlamamdan hoşlanmamıştı ve bunu belli ederek yüzüme baktı.

"Seven sevdiği için bazı şeylere katlanır. Bu çocuk seni seviyorsa ve kısıtlı zamanda seni görmek istiyorsa yorgunluğu düşünmeyecek. Nokta, net!"

Omzunu silkip yeni bardağı kafasına dikti. Bardağı elinden aldım.

"Bu kadar hız yeter. Yavaşla," diyerek barmene döndüm. "Daha fazla tekila vermek yok," dedim kesin bir ses tonuyla. Evrim beni takmayıp, barmene tatlı tatlı gülümserken barmen de masum bir şekilde ona gülümsedi.

"Üzgünüm, Esra ne derse o," dedi. Evrim surat asarak arkasını döndü.

"Selam."

Dünya'nın ellerini omzumda hissedince, zıplayarak ona döndüm. Uzun zaman sonra onu gördüğüm için mutlu olmuştum.

"Selam. Ya kusura bakma, Evrim'in işgüzarlığı. Yorgun hâlinle buraya kadar geldin," dedim mahcubiyet dolu bir sesle. Evrim bizi umursamadan bar taburesinde yarı oturur vaziyette duruyordu.

"Yav he he," dedi elini sallayarak. Bu aralar bu kelimeyi fazla kullandığının farkında değildi.

"İyi yapmış bence. Ayrıca yorgunluğum seni görünce tamamen geçti."

Tüm vücudum ısındı, gülümseyerek ona baktım. Arkasında duran Eren'le Deniz birbirlerine vurup, bir şeyler söylerken Dünya onlara bir bakış attı.

Sarhoş Evrim olduğu yerde kahkahalara boğuldu. Tüm kafalar ona döndü.

"Siz böyle güle oynaya geziysiniz ya, bunların hepsi benim sayemde bilesin!"

Kazım Ağa'nın* taklidini yapınca Dünya'nın arkadaşları kahkahalara boğuldu.

Eren gülerken "Evrim kafa kız demiştim," dedi.

"Senin gibi taklitçi olduğundandır," diye karşılık verdi Dünya.

"Canlarım, kankamın sevgilisinin kankalarıyla çıkmama gibi bir kuralım var. O yüzden bana yürümeyin. Koşacak mecalim yok." Sarhoş olduğu için kelimeler ağzından yayılarak çıkıyordu. Bar taburesinden düşecekken, Dünya atılıp onu tuttu. Evrim kollarını ona doladı. "Ben sarışın ya da kumral sevmem. O yüzden sıkıntı yok millet. Enişte beni istediği gibi tutabilir."

"Merak etme, herkes anladı Evrim. Gel, seni oturtalım," dedim Dünya'ya yol göstererek. Eren'le Deniz arkamızdan gelirken "Gökay tam senin tipin o zaman," dedi Eren. Yorgun diye gelmedi. Bir dahakine tanıştıralım sizi."

Evrim çapkınca sırıttı. Dünya'nın kollarında Eren'e dönüp "Gökaylara bayılırım," dedi. "İsim bile havalı. Çağırın gelsin."

Eren gerçekten çağırmak için telefonunu çıkardı.

Dünya ve diğerlerini localardan birine yerleştirdim. "Evrim size emanet. Ben arada bir gelirim. Var mı istediğiniz bir şey?" diye sordum.

"Yok yenge, sağ ol."

Eren'in cümlesiyle kalakaldım. Gözlerim Dünya'yla kesişirken nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Daha önce hiç kimse bana *yenge* dememişti.

Evrim başını Dünya'nın kucağından kaldırarak "Bak enişte, öğren bunu," dedi. "Bu kıza kal geliyor. Böyle olur olmadık şeylerde mala bağlıyor. Yanında ben yoksam sen ol ve onu kurtar."

"Sağ ol Evrim," dedim imalı bir şekilde. O ise tatlı tatlı sırıtarak başını tekrar Dünya'nın kucağına koydu.

Bar kısmına yönelip servise devam ettim. Dünya diğerleriyle sohbete dalmıştı. Evrim, başı hâlâ Dünya'nın kucağındayken bir şeyler anlatıyordu. Diğerleri kahkahalarla gülerken ne anlattığını merak

* *Yalı Çapkını* dizisinden bir karakter. *(e.n.)*

ettim. Şu an kafası yerinde olmadığı için her şeyi anlatabiliyor olabilirdi. Bunu bilmek beni endişelendirirken elimde tepsiyle onlara doğru yürüdüm. İçecekleri birinin kafasına dökmekten son anda kurtuldum.

"Özür dilerim," dedim çarptığım kıza. Uyuz bir şekilde bana bakınca, mahcup olup yanından uzaklaştım. İçkileri servis edip tekrar bar kısmına yöneldim. Gözüm Dünyaların locasına takıldı. Eren, Deniz ve Evrim vardı ama Dünya yoktu. Kaşlarım çatıldı. Etrafıma bakınarak onu aramaya başladım.

"Beni mi arıyorsun?" Tam arkamdan gelen sesle olduğum yerde zıpladım. Elim kalbimde Dünya'ya döndüm. Sırıtıyordu.

"Ödüm koptu."

Kalbimdeki elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek "İçecekleri başkalarının kafalarına boca etme diye yanına geleyim dedim," dedi.

"Ne konuşuyordunuz? Ne anlatıyordu Evrim?"

"Beni bulmak için yaptıklarınızı anlatıyordu."

"Şaka yapıyorsun," dedim gözlerimi kocaman açarak. Bunu yapmış olamazdı.

"Çok ciddiyim," dedi kıkırdayarak. "Beni takip ettiğinizi, liseli olduğumu sandığın için üzüldüğünü, adını öğrenebilmem için yaptıklarınızı, görüntülü arayıp fotoğrafımı çektiğinizi."

Dünya anlattıkça renkten renge giriyordum. Bu olamazdı. Her şeyi ötemezdi. Ağlamamak için kendimi sıktım.

Bu hâlime gülüp "Ne oldu?" diye sordu.

"Daha ne olsun? Rezil oldum!" dedim incelen sesimle. Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Bence efsane oldun. Sen onları yapmasaydın şimdi bir arada olamazdık Esra. Kendinle gurur duymalısın, utanmamalısın."

"Senin için demesi kolay tabii," dedim imalı bir şekilde. Sonuçta bunları yapan kişi bendim. O değildi.

"Neden öyle diyorsun?" dedi beni kendinden uzaklaştırarak. "Senin azarlamalarına, kızmalarına rağmen her sabah yerimi vermek

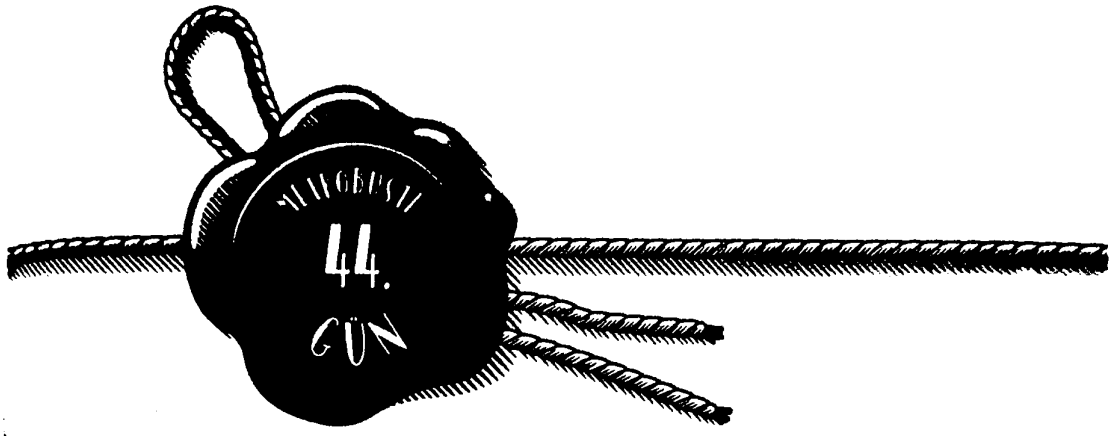
için bekledim. Sana ulaşabilmek için farklı şeyler yaptım."

Doğru. Çocuğa sapık muamelesi bile yapmıştım. Her şeye rağmen pes etmemesi de iyiydi.

"Seni affettim ama Evrim'i mahvedeceğim."

"Yapma," dedi gülerek. Saçımı geriye atıp yanağımı okşadı. "Aslında dediği gibi böyle güle oynaya gezmemizin hepsi onun sayesindeydi. Bu kadar takılıp eğlenmeyi bence hak etti."

Haklıydı. Bana kalsaydı birkaç bakışmadan ileriye gidemez, sonunda metrobüse erken binmeyi bile keserek yoluma devam ederdim. Bizi bir araya getiren kişi gerçekten de Evrim'di.

Cumartesi günü sabahın erken saatlerinde eve gelmiştim. Evrim, Dünya ve arkadaşlarıyla doyasıya eğlenmiştim. Mekândan çıkıp bir başka mekâna geçmiştik ve uzun zamandan sonra ilk defa bir yerde çalışan değil de müşteri olarak bulunmuştum. Tabii içimdeki o çalışan ruh kendini bırakmamıştı ve masayı toplamaya yardım etmiştim. Ama hep birlikte eğlenceli bir gece geçirmiştik.

Sabaha doğru sırf Dünya'yla eve dönebilmek için Eren'in, Evrim'i evine bırakıp kendi evine geçmeyi teklif etmesini kabul etmiştim. Deniz de Gökay'ın yanına gitmişti. Dünya'yla birlikte taksiye binmiştik. Beni eve bıraktıktan sonra kendi evine geçmek için devam etmişti.

Dün gece tekrar gözlerimin önüne gelince kocaman sırıttım. Onca zamandan sonra ilk defa doyasıya eğlenmiş ve gülmüştüm.

"Ne bu suratındaki sırıtma?"

Babam kapının önünde belirince korkuyla zıpladım, elim kalbime gitti. Onunla kavga etmek istemiyordum. Bu yüzden görmezden gelerek yanından geçtim.

Annem elinde koca tepsiyle mutfaktan çıktı. Üstünde çeşit çeşit kahvaltılıklar vardı. Bu saatte neyin kahvaltısını hazırlıyordu, anlamadım.

"Esra, uyandın mı kızım? Hadi, kahvaltı hazır. Gel," dedi gülümseyerek. Başıyla oturma odasını işaret edince, anlamadan arkasından baktım. Babam da annemin bu hâllerine anlam veremiyor gibiydi.

"Gelin artık!" diye bağırdı annem. Babamla bakıştık. Aynı anda oturma odasına geçtik. Annem yer sofrası kurmuştu. "Hadi, oturun. Biriniz işe, ötekiniz okula gideceksiniz. Karnınızı doyurun iyice." Biz hareket etmeden ona bakınca kaşlarını çattı. "Hadisenize!" diye bağırdı. Yer sofrasına oturduk.

"Ekmek. Ekmeği unutmuşum," diyen annem, sofradan kalkıp mutfağa gitti. Oysa sofradaki ekmek sepeti ağzına kadar doluydu.

Annem elinde ekmekle geri gelip sofraya oturdu. Yüzündeki gülümsemeyle önündekilerden yemeye başladı. Bir süre sonra etrafına bakınıp tekrar "Ekmeği unutmuşum," dedi ve tekrar mutfağa gidip yeni bir ekmekle geldi. Tepsi ekmek doluydu ama bunu görmüyordu.

Annem yemek boyu yerinden kalkıp sofrada olmasına rağmen tuz, şeker ve ekmek getirmeye devam etti. Sonra da tepsiyi kaldırıp bulaşık yıkamaya geçti. Bir yandan şarkı söylüyor, bir yandan da bulaşıkları yıkıyordu. O kadar tuhaf bir durumdu ki babamla birbirimize bakakaldık.

"Ay, saat kaç olmuş," dedi boş koluna bakarak. Elleri sabunlu bir hâlde kapıya döndü. "Siz geldiniz mi? Ama yemek daha hazır değil. Tamam, siz gidin de dinlenin. Ben hemen bir şeyler hazırlayayım."

Annem, babamla beni kapıdan kovar gibi çıkarırken, ağzımızı açıp tek bir şey bile söyleyemedik. Mutfak kapısını üstümüze kapattı. Babama baktım. Bir şey söylemesine fırsat vermeden odama geçtim. Anneme ne olduğunu anlayamıyordum. Ama onunla ilgilenmem gerektiğinin farkındaydım. Bunun için temiz bir kafayla karşısında olmam gerekiyordu.

Üzerimi çıkarıp, rahat kıyafetler giyerek yatağıma girdim. O kadar yorgundum ki başımı koyduğum gibi uyudum.

Bir şeylerin kırılma sesiyle uyandım. Uykunun kollarından zorlukla çıktım. Yatakta oturur pozisyonuna geldiğimde camdan dışarı-

ya baktım. Karanlıktı. Kim bilir kaç saattir uyuyordum. Telefonum olmadığı için ne saate bakabiliyordum ne de birini arayabiliyordum. Annemin bağırışlarını duyunca, oflayarak yerimden kalktım. Odamdan çıktığımda her yerin kırılmış eşyalarla dolu olduğunu fark ettim. Annemin çığlıklarına babamın bağırışları eşlik ediyordu. Korkum ağır basmış bir hâlde oturma odasına girdim. Annem yere çökmüştü. Kendine sarılıp, çığlık atarken babam önünde eğilmiş, ona bağırıyordu.

Babama "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Kolundan tutup annemin üzerinden çektim. Annem bir şeyler sayıklayıp sallanmaya başladı.

Ona sarılırken "Anne, iyi misin?" diye sordum.

"Ben bir şey yapmadım. Bu manyak durup dururken, her şeyi fırlatıp bağırmaya başladı. Kendine zarar veriyordu. Onu durdurmaya çalışıyordum!"

"Ben de bunu yedim," diyerek öfkeyle babama baktım. Daha önce annemi kaç kere hırpalamıştı. Şimdi kurtarmaya mı çalışıyordu?

Babam bize doğru gelince "Uzak dur annemden!" diye bağırdım.

Annem kendine vurup, bir şeyler söylemeye başlayınca ona döndüm. Ellerini tutarak kendine zarar vermesini engelledim.

"Çekil şuradan!"

Babam beni ittirip annemin karşısına geçti ve kollarını sertçe tutup yere yapıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye öfkeyle bağırdım. Üzerine çıkıp onu geri çekmeye çalıştım. Babam beni üstünden atarken yere düştüm. Acıyla bağırarak omzumu tuttum.

"Esra!" diye çığlık attı annem. Yanıma gelip omzuma baktı. Gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Babam bana doğru dönüp "Deli ettin hepimizi!" diye bağırdı. "Önce beni, şimdi anamı deli ettin!" Saçlarıma asıldığında çığlık atarak elinden kurtulmaya çalıştım.

"Bırak kızı!" Annem aramıza girerken sesi tüm evde yankılandı. "Bırak!" diye çığlık attı. Beni babamdan ayırmak isterken, tüm gü-

cünü üzerimde kullanarak geriye doğru düşmeme sebep oldu. Sırtım duvarla birleştiğinde ikinci kez acıyla bağırdım.

"Yeter be!"

Bu sefer bağıran babamdı. Anneme tokat atıp onu yere düşürdü ve üzerime geldi.

"Esra, kaç! Çık evden!"

Annem öyle bir bağırdı ki sanki babam elinde bıçakla üzerime yürüyordu. Verdiği tepkiyi anlamasam da can havliyle evden kaçtım.

Apartmandan çıktığımda nereye gideceğimi bilemeyerek sokağa baktım. O kadar çok şey oluyordu ki artık algılayamaz olmuştum. Sonunda ben de delirmiştim. Yüksel ailesi topluca delirmişti artık. Elâlem rahat bir nefes alabilir, ağızlarını yeni insanlara, yeni ailelere çevirebilirlerdi.

Eve giremiyordum. Telefonum yoktu, birini arayamıyordum. Bir anda çıktığım için yanımda çantam da yoktu. Gidecek hiçbir yerim yok diye düşünürken aklımı Dünya doldurdu. Kendimi gidecek kapı olarak sadece Dünya'nın yanında buluyordum. Bana verdiği güvenle evine doğru yürümeye başladım.

Kendi evimden gittiğim için yolun bir saatten fazla süreceğini biliyordum. Ancak öyle bir ruh hâlindeydim ki her dakika bir saat gibi geliyordu. Dünya'nın evinin önüne geldiğimde yaş almış gibi hissediyordum.

Yorgunca duvara tutunup apartman kapısını açmaya çalıştım. Kilitliydi. Daire numaralarına bakıp, zili ararken Özer Ailesi yazısını gördüm. Hemen zili çaldım. Cevap gelmeyince bu sefer uzun uzun bastım. Evde yoktur diye ölesiye korkuyordum.

"Kim o?" diyen sesiyle rahat bir nefes aldım.

"Benim. Esra."

Ses gelmedi. Birkaç saniye sonra apartman kapısı açıldı. İterek içeriye girdim. Dünya'nın da evinin kapısını açtığını duydum. Merdiven boşluğundan başını uzatarak bana baktı.

Gerçekten burada olduğuma inanamayarak "Esra?" dedi. O, merdivenleri inerken ben çıkıyordum. Tam ortada buluştuk. Üzerinde günlük kıyafetleri vardı.

"Dünya," dedim korkuyla. Bu hâlimi görünce o da endişelendi. Yanaklarımı avuçladı.

"Ne oldu? İyi misin? Bu hâlin ne?"

"Ben..."

Konuşamadım. Dudaklarım titredi. Gözlerim kızardı.

"Gel," diye fısıldadı beni kendine doğru çekerken. Ona sıkıca sarıldım. Birlikte evine girdik.

Oturma odasına geldiğimizde beni oturtup odadan çıktı. Elinde su bardağıyla geri geldi.

"İç. Önce kendine gel," dedi. Bardağı tutan elim titriyordu. Onun yardımıyla suyun hepsini içtim. "Bana bu sefer ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. Anlatıp anlatmama arasında kalırken rahatlamak için içimi boşaltmam gerektiğine karar verdim.

"Babam..." diye başladım söze. Kelimeleri kafamda toparlamaya çalıştım. "İş kazası sonucu engelli diyebileceğimiz bir duruma düştü. Bir yıla yakın yatalak kaldı. Sonrasında toparlansa da bir ayağı iyileşemedi. İyileşemeyen tek şey ayağı değildi." Son cümle fısıltı dolu çıkarken bana acımasını istemediğim için yüzüne bakmadım. Nitekim saçlarımı okşamaya başladı. "Psikolojisi iyi olmadığı için bazen iyi davranışları olmuyor. Bugün de o günlerden biriydi," dedim elimi sallayarak. Bilmiyorum, karşımdaki Dünya bile olsa ailemin özelini anlatmak istemiyordum. Herkes babasının yaptığı güzellikleri anlatıp, hava atarken ben kötülüklerini anlatmak istemiyordum.

"Ne yapıyor mesela? Yüzündeki yaraların sebebi o muydu?"

"*Evet,*" diyemedim. Sahi, neden diyemedim ki? Başkaları gururla anlatırken ben niye diyemedim. Bir baba dolduruşa gelip, kızını dövdükten sonra arkasını dönüp dizini dövmemek için kızını nasıl güzel dövdüğünü anlatabiliyordu. Etrafındakiler de ona "İyi yapmışsın," diyordu. Biz niye susuyorduk peki?

Bu yüzden "Evet," dedim "Yüzümdeki ve kalbimdeki yaraların sebebi babam." Sessizlik oluştu. Ne denilebilirdi ki? Hiçbir şey. Bir yerde babasından yaralar alan kız, öteki yerde babası olmayan bir erkek vardı. "Ee? En azından bir baban var, demeyecek misin?" dedim hafif alaylı bir şekilde.

Buruk bir gülümseme dudaklarını sarmaladı.

"Sen keşke benimki de ölmüş olsaydı demeyecek misin?"

Babam ölmüş olsaydı sevinir miydim? Düşünmeye gerek yok. Sevinmezdim. Evet, bana her türlü kötülüğü yapıyordu ama zamanında iyilikleri de çok olmuştu. Dediği gibi hasta olduğumda sırtında taşıyarak hastaneye yetiştirmeye çalışmıştı. Çocukken benimle oynamıştı. İlgilenmişti. Herkesin saçları karışıkken, o benim saçlarımı tarayıp örüyordu.

"Kötü biri değil. Kötü olsaydı yaptığı güzellikleri hatırlamazdım. Ben sadece böyle olduğu için üzgünüm," dedim titreyen sesimle. Gözyaşlarım akarken onları tek tek sildi.

"Ne onu bırakabiliyorum ne de onunla yaşayabiliyorum. Ne yapacağımı ben de bilmiyorum."

"Hayat zaten ne yapacağını bilemediğin o anda başlar. Ne yapacağını çözene kadar da devam eder. Ama babanın iyiliğini görmüşsün bir kere. Demek ki oralarda bir yerlerde hâlâ o iyi yanı var. Elbet bir gün ortaya çıkar."

Ses tonu, bakışları... Doktor olarak seçeceği bölüm psikoloji olmalıymış. Eliyle elimi tuttuğunda titrediğimi yeni fark ediyordum.

"Bekle bir dakika," dedi yerden kalkıp. Koşarak odadan çıktı. Nereye ve niçin gittiğini merak edip kapıya baktım. Bir süre sonra elinde bir hırkayla geri geldi. Önümde tekrar diz çökerken hırkayı kucağıma bıraktı.

"Bu ne?" dedim hırkayı kaldırarak. Taylor Swift'in Folklore albümü için tasarlanan hırka olduğunu fark ettim. Kollarında üçer tane gri yıldız varken göğüs kısmında yaması vardı.

"Bu..." dedim nefessiz kalarak.

"Aslında randevuya çıktığımızda verecektim ama şu an çok üşüyorsun ya da üşüdüğünü hissediyorsun. Vakti şimdi demek ki."

Ne diyeceğimi bilemedim. Laf arasında söylenen bir sözden buralara kadar geleceğimizi bilmiyordum. "Ama bu albüm çok eski. Nereden buldun ki?" dedim salak gibi çıkan sesimle.

"Benim adım Dünya. Adımı ayaklarının altına sererim ben," dedi bilmiş bilmiş sırıtarak. Ağlarken gülmeye başladım. Ellerimi yanaklarına koyup alnımı alnına dayadım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Dudaklarından öptüm. Öpücüğüme karşılık vermesi, bu hayatta karşıma çıkan en güzel şeydi.

O küçük öpücük büyüdü, kocaman oldu. Ateşi etrafımızı sararken üşümem de geçti. Dünya bedenini yerden kaldırıp üzerime eğildi. Koltukta geri giderken onu da kendimle birlikte çektim. İçim içime sığmıyor gibiydi. Onu istiyordum. Her şeyimle istiyordum. Bedenim onu istediğini belli ederek havalandı. Elimi beline götürüp kendime daha çok çektim. Dudaklarını benden çekti. Yüzüme değen bakışlarında ne kadar istekli olduğumu anladığını fark ettim.

"Emin misin?" diye sordu. Sesimi duyup teyit etmek istiyordu.

"Hiç olmadığım kadar," diye fısıldadım.

Dudaklarımdan öptü. Ellerini bana dolayıp, ayağa kalkarken beni de kaldırdı. Düşmemek için bacaklarımı beline doladım. Hiçbir yere çarpmadan seri bir şekilde odasına girdi. Girdiği gibi beni yatağa bıraktı. Üzerime çıktığında hemen tişörtünü çıkarmaya çalıştım. Aceleci tavırlarımdan dolayı bir türlü istediğime kavuşamıyordum. Dünya bana yardım ederek tişörtünü çıkardığında rahat bir nefes almış gibiydim. Saçları tişörtünü çıkarırken karışmıştı. Onu kendime çekip saçlarını daha çok karıştırdım. Dünya da aceleci tavırlara bürünüp, tişörtümü çıkarmaya çalıştığında onu omuzlarından tutarak üstümden attım ve yer değiştirdim. O altta, ben üstteydim. Ona ıkarak tişörtümü çıkardım. Gözlerinin büyümesini zevkle izledim. utyenimle karşısında durdum. Elleri göğsüme gitti. Yavaş yavaş sutyeni çekip tamamen çıkardı. Eğilerek dudaklarından öptüm. Ellerini belime dolayarak tekrar yer değiştirmemizi sağladı.

Bedeni bedenimde, dudakları dudaklarımda, kalbi kalbimde, elleri ellerimde harika bir gece geçirmiştim sevdiğimle.

Gözlerimi açtığımda hava karanlıktı ama gündüze çalan bir karanlıktı. Evden çıkarken görmeye alışık olduğum şekildeydi. İki gündür zaman kavramını yitirmiştim resmen. Esneyerek doğrulmaya çalıştığımda bana sarılan vücudu fark ettim. Başımı çevirmemle Dünya'yı görmem bir oldu. Hâlâ uyuyordu. Sırıtarak ona döndüm. Saçlarını okşamaya başladım. Huylanmış gibi başını salladı, beni kendine daha çok çekti. Dün gece ya da hangi zaman dilimindeysek artık o anlar çok güzeldi. Kendimi tekrar o anlardaymış gibi hissederken vücudum karıncalandı. Ellerimi çıplak omzunda dolaştırmaya başladım.

Birden beni tutup üzerime çıktığında şaşkınlıkla bağırdım. Uyuyan gözlerini açıp bana sırıttı.

"Uyumuyor muydun sen?"

"Varlığını hissettiğim an uyandım," diyerek dudaklarıma öpücük kondurdu.

"Sanırım bedenin de uyandı," diye mırıldandım muzip bir sesle. Sırıtarak bedenini yana attı ve bana baktı. Ben de yan dönerek ona baktım.

"Ee, bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Saat kaç? Ben en son cuma gecesinde kaldım."

Kıkırdayarak, komodine uzanıp telefonunu aldı. "Sabah yedi buçuk," dedi.

"Oo erkenmiş. O zaman uyumalıyız," diyerek ona sarıldım.

"Hazır vaktimiz varken bence başka şeyler yapalım."

Yaramaz bir sesle konuşurken kıkırdadım. Daha güzel şeyler yapmak isterdim ancak önce eve gitmeliydim. Annem dün iyi değildi. Ben gittikten sonra aralarında ne olduğunu bilmek istiyordum. Aklımın bir köşesi onlarla doluydu.

"Bunu ben de çok isterdim ama önce eve uğrayıp bizimkileri kontrol etmem gerek. Hem yanımda hiçbir şeyim yok. Üzerimi değiştirmeliyim ve çantamı almalıyım."

Yataktan kalkıp üzerimi giydim. Uzandığı yerden beni izledi.

"O zaman o meşhur randevuyu bugün artık gerçekleştiriyor muyuz?"

Başını eline yaslayarak bana baktı. Üzerimi tamamen giyince ona döndüm.

"Gerçekleştiriyoruz. On birde, metrobüs durağında."

"On biri beş geçe diyelim. Beş dakika geç kalma payı."

"Öyle olsun," dedim kıkırdayarak. Dudaklarından son kez öpüp doğruldum. Yerde duran Folklore hırkasını üzerime giydim.

"Randevuya bu hırkayla geleceğim."

"Üzerinde sadece o mu olacak?" dedi muzip bir sesle. Yerdeki tişörtünü alıp ona fırlattım. Kıkırdayarak darbeden kaçtı.

"On birde görüşürüz."

Odasından çıkıp evin kapısına yöneldim.

"On biri beş geçe!" diye arkamdan bağırdı. Cevabım kapanan kapı oldu.

Eve döndüğümde her şey akşam bıraktığım gibiydi. Ekstra olarak annemin hazırladığı sofra da dağıtılmıştı o kadar.

"Neler oluyor?" diye korkuyla fısıldadım. Oturma odasına geçtiğimde gördüğüm manzarayla dehşete düştüm. Annemin elinde bıçak, babamın elinde cam parçası vardı. İkisi de birbirine yöneltmişti. İkisinin de kıyafetleri koparılmıştı, yer yer çizikleri vardı.

Dehşet içinde "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

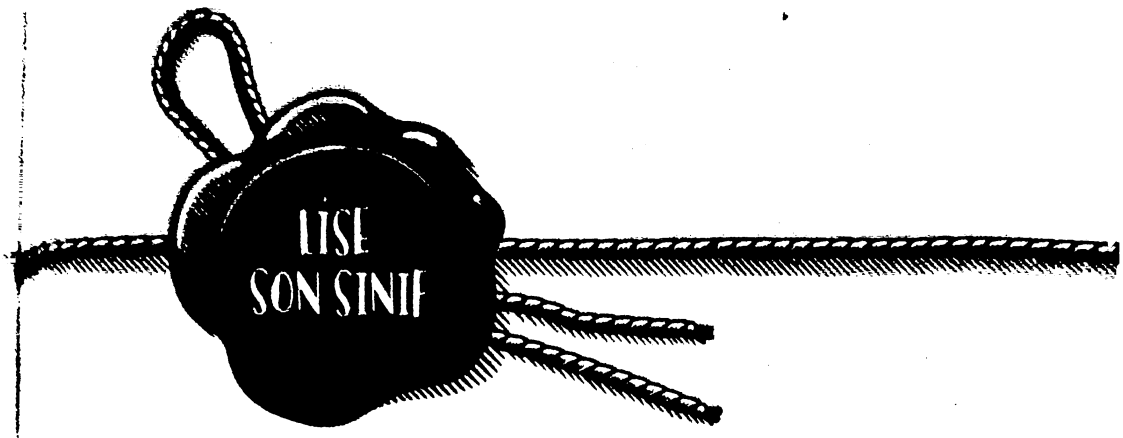
Babam "Annene sor!" diye bağırdı. "Kafayı yedi!"

Annem çığlık atarak babamın üzerine gittiğinde koşarak araya girdim. Annemin bıçak darbesi dirseğime denk gelmişti. Acıyla inleyip geri çekildim.

"Ne yaptın lan?" dedi babam korkuyla. Dünya'nın hediye ettiği hırkada bıçak kesiği oluşmuştu. O kesikten damlayan kanlar yıldız şekillerini kaplamıştı.

Babam "Az kalsın kızını bıçaklıyordun!" diye bağırarak annemin üzerine yürüdü. Annem korkuyla geriye doğru çekilirken elindeki bıçağı babama tuttu. Babam da cam parçasını kaldırdı. Annem ve babam birbirlerine sevgiyle bakıp hediyeleşmiyorlardı. Nefretle savaşıyorlardı. Ve bu savaşın galibi babam olmuştu. Annemi tek hamlede yere yapıştırıp üzerine çıktı ve onu boğmaya başladı. Korkuyla çığlık atıp babamın üzerine çullandım. Annem babamın ellerinden kurtulmaya çalışırken babam da benden kurtulmaya çalışıyordu. En sonunda üçümüz de yere düşmüştük. Savaş alanı evimizken savaşanlar da Yüksel ailesinin üyeleriydi. Üçümüz ayrı bir köşeye fırlamıştık. Dirseğimdeki kesik canımı yakıyordu, acıyla inlememek için dişlerimi sıktım. Başımı kaldırıp annemle babama baktım. Babam önündeki bıçağı alırken cam parçası da annemin önünde duruyordu. İkisinin de gözlerinde vahşet vardı. Sanki cinnet geçiriyorlardı. Aynı anda bağırıp birbirlerine yöneldiklerinde düştüğüm yerden kalktım, ebeveynlerime koştum.

"Hayır!"

Esra'nın tek bir amacı vardı: Üniversite sınavını kazanmak. Bunun için deli gibi ders çalışıyordu. Hem de uyumadan. Zaten uyumak için vakti de yoktu. Okuldan sonra kafeye gidip garsonluk yapması gerekiyordu. Annesinin kazancı evin kirasına ve temel ihtiyaçlara zor yeterken onun hem harçlık çıkarması hem de faturaları ödemesi gerekiyordu. Okulun aidatının, sınav için gerekli kitapların ve diğer ihtiyaçların da haddi hesabı yoktu.

Yakın arkadaşı Rüya "Kızım, gel bir kahve içelim bari," dedi. "Onu da yaparsın herhalde." Esra onu kırmak istemediği için kabul etti.

Birlikte okulun yakınlarındaki bir kafeye gelmişlerdi. Uzun kuyrukta beklerlerken Rüya bir sınava hazırlık kitabından bahsediyordu. Özel öğretmeninin tavsiye ettiğini ve benzer soruların sınavda çok çıktığını iddia ediyordu. Esra ister istemez kitaba karşı ilgi duymuştu.

Rüya "*Karamel macchiato* alabilir miyim?" dedi. "*Grande* olsun."

Kahvesinin parasını ödeyip, servis alanına geçerken Esra'nın gözü fiyatlarda kalmıştı. Onun için pahalı kaçıyordu ama Rüya'yı kırmak istememişti.

"*Americano* rica edebilir miyim? Küçük boy lütfen," dedi fısıltıyla.

Barista ona kısa bir bakış attı. Siparişi girerken "*Americano tall* boy," dedi. "İsim?" diye sorduğunda çekingence "Esra," diye cevap verdi. Dünyanın en büyük yanlışını yapmış gibi hissetmişti. Oysa yanlış olan bir şey yoktu. Herkese ve her şeye ayak uydurması mı gerekiyordu? Sonuçta karşı taraf derdini anlamıştı.

Esra bir şey demeden servis alanına geçti. Rüya sırtını duvara yaslamış, telefonuyla uğraşıyordu.

Heyecanla "Kitapların fotoğrafını gösterebilir misin?" dedi Esra. "Ben de kendime bakayım."

"Olur. Hatta sana sitesini de göstereyim. Sadece oradan alabilirsin çünkü," dedi Rüya telefonundan siteyi açarak. Esra heyecanla onu beklerken Dünya kafeye girdi. Lise formasını atalı çok olmuştu. Tıp bölümünde okuyan bir üniversiteliydi o artık. Ama ne zaman lise forması giymiş birini görse o günleri özlüyordu. Tıpkı şu an Esra'ya bakarak geçmişini özlediği gibi.

"Oğlum, neye daldın yine? Dünya'dan dünyaya da diyemiyorum, sinirlerim bozuluyor," dedi Gökay sırtına vurarak.

Dünya laf sokarcasına "Sen her fırsatta o espriyi yaparsın," dedi.

"Ayıp ettin kardeşim," diyen Gökay, siparişini vermek için baristanın yanına yöneldi.

Dünya, gözleriyle Esra ve Rüya'yı göstererek "Şu kızları görünce aklıma lise zamanlarım geldi," dedi. Esra, Rüya'nın telefonuyla kitapların fiyatlarına bakıyordu. Gördüğü rakamlarla gözleri yerinden çıkacaktı.

Gökay arkadaşının sırtına bir kez daha vurarak "Özledim o günleri be," dedi. "Az arkanı toplamamıştım."

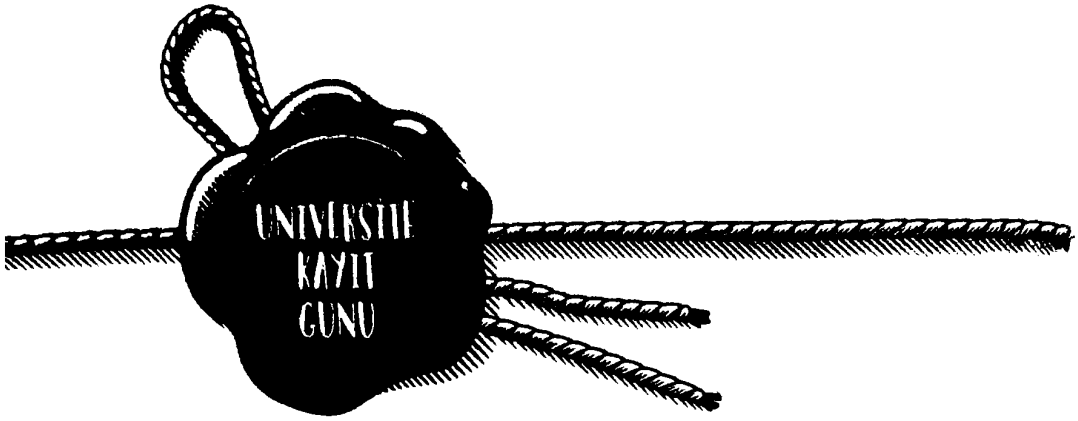
Dünya moron bir bakış attı. Gökay lisede aşırı yaramaz biriydi ve her zaman kavgalara karışırdı. Dünya da onu kurtarmak için kavgalara karışırken onun yüzünden ceza alırdı. Gökay da bunu biliyordu ama ona söylemeyecekti. Bu yüzden baristaya dönerek "Selamünaleyküm kardeşim," dedi. "Americano istiyoruz. İki tane küçük boy."

Dünya gülerek "Kıraathanede kahve sipariş eder gibi ne bu hâller?" dedi.

"Özümüz bu yeğen," dedi Gökay omzunu silkerek. Dünya onun bu hâllerine güldü. Gülmesi de Esra'nın dikkatini çekti. Şöyle bir ona baktıktan sonra gözlerini tekrar telefona çevirdi. Şu an gördüğü fiyatlardan dolayı o kadar mutsuzdu ki tatlı bir çocuğun gülmesini bile umursayamadı.

"Americano tall boy. İki tane. Başka bir şey?" dedi barista gülümseyerek. Dünya'yla Gökay birbirlerine baktılar. Baristanın onu düzeltmesinden memnun değillerdi.

Dünya üzerine basa basa "Americano," dedi. "Sadece iki tane ve ~~küçük~~ boy. Gökay, sen öde," diyerek servis alanına geçti. Gökay hesabın ona patlamasından dolayı şaşkınlıkla kaldı. Dünya gülerek arkadaşına döndü. Tam arkasında, sırtı dönük bir şekilde duran Esra'dan habersizdi.

Esra hayalini kurduğu okulu kazandığı için çok mutluydu. Liseye ilk başladığında hayalini kurduğu okul Gündoğdu Üniversitesi'ydi. Karanlık olan günün, bu okulla birlikte onun için doğacağına inanıyordu. Bölümünden mezun olduktan sonra yurtdışı eğitimini alıp tamamen yurtdışına yerleşecekti. Hayali basit ve ulaşılabilirdi. Bunun sevinciyle kayıt için okula girdi. Her yerde okul hakkında posterler, broşürler varken son sınıf öğrencileri kayıt için yerlerini açmıştı. Kayıt yaptırmaya gelenlerse hem okulu geziyor hem de çevreyi tanımaya çalışıyorlardı.

Evrim de onlardan biriydi.

Şaşkın şaşkın etrafına bakınırken Esra'nın yanında durduğunun farkında değildi. İkili ilk defa göz göze geldiğinde sanki yıllardır birbirilerini tanıyorlarmış gibi gülümsemişlerdi.

Evrim, Esra'nın el örmesi tokasını göstererek "Tokanı çok beğendim," dedi.

Esra'nın eli istemsizce tokasına gitmişti.

"Teşekkür ederim. Annem doğum günümde hediye olarak yapmıştı."

"Ne güzel. Benim annem genelde hediye olarak para verir. 'Git kendine hediye al,' der," dedi Evrim gülerek. Acı bir gülümseme olduğunu kimse fark etmemişti.

"Sen daha şanslıymışsın. İstediğini alabiliyormuşsun işte."

"Hani insanlar paranın her şeyi satın alabileceğini söyler ya, paranın satın alamadığı bir şey vardır bu dünyada."

"Nedir?" diye sordu Esra merakla. Ona göre para her şeyi satın alırdı. Eğer parası olsaydı şu an yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmazdı. Babası bir alkoliğe dönüşmezdi. Annesi eve yetebilmek için kendini yitirmezdi. O da mutlu bir ailede büyüyebilirdi.

"Sevgiyi satın alamazsın," dedi Evrim buruk bir gülümsemeyle.

Esra muhalefette bulunarak "Bir insana pahalı hediyeler alarak ya da çok istediği bir şeyi gerçekleştirerek sevgisini kazanırsın ama," dedi. Evrim onun gerçek bir aşk yaşamadığını anlamıştı.

"O insan sana değil, sahip olduğun güce âşık olmuş demektir. Sen gücü kaybedince onu da kaybedersin. Gerçek sevgi her koşulda sevmek ve onu bir saniye görebilmek için birçok fedakârlık yapmaktan geçer. Seni sevmesini parayla sağlayamazsın."

Esra onun sözlerinden etkilenmişti. Daha önce birkaç kişiye karşı bir şeyler hissetmişti ama hiçbirine âşık olduğunu söyleyememişti.

"Umarım edebiyat bölümündesindir. Böyle güzel cümleler kurabiliyorken harcanmanı istemem," dedi Esra gülerek.

"Merak etme tatlım, edebiyat bölümündeyim ama İngiliz olanından."

"Aynı bölümdeyiz o zaman," dedi Esra heyecanla. Evrim de bunu beklemiyor olacak ki şaşırdı.

"E o zaman tanışalım. Evrim ben," dedi elini uzatarak.

"Esra."

İki arkadaş el sıkışırken sonsuz bir dostluğu mühürlediklerini bilmiyorlardı.

Evrim ona biraz daha yaklaşarak "Kayıt yaptırdın mı?" diye sordu. Esra başını olumsuzlukla sallayınca Evrim kaydolan öğrencilere döndü. Gözü bir masada takılı kaldı. Gördüğü manzaradan hoşnut olarak sırıttı.

"Gel, kaydımızı şu yakışıklılar yapsın," diyerek Esra'nın koluna girdi. Onu Dünya ve arkadaşlarının olduğu masaya yönlendirdi.

Dünya ve arkadaşları son sınıf olmamalarına rağmen hocalarının ceza vermesi üzerine tatil günlerini kayıt alarak geçirmekten dolayı hoşnutsuzlardı. Bulundukları kampüs bile onların bölümlerinin olduğu kampüs değilken, bunu hocanın bilerek yaptığına eminlerdi.

"Vallahi bilerek yaptı lan bu adam," dedi Gökay sinirle.

"Beşiktaş dururken Altunizade'ye göndermesinin başka açıklaması olamaz zaten," diye mırıldandı Dünya.

Eren, Gökay'la Dünya'ya anlamlı bir şekilde bakarak "Kimin yüzünden acaba?" dedi. İkili başlarını çevirip ıslık çalmaya başladılar. Hayır, alt tarafı boş ameliyathaneye girip hocalarının taklitlerini yapmışlardı. Bunun cezası bu mu olmalıydı? Zavallı Eren'le Deniz onları görünce uyarmak için gelmişlerdi ama suç mahallinde yakalandıkları için onlar da yanmışlardı.

"Vallahi böyle ceza verdikleri için teşekkür etmek gerekir. Daha beter ceza da alabilirdik," dedi Deniz. Ona göre yırtmışlardı.

Gökay, arkadaşının omzunu çıkaracak gibi vururken "Oha, gelenlere bakın!" dedi. "Dünya, ben âşık oluyorum." Gökay'ın bu cümleyi bugün on beşinci kez kuruşuydu. Gördüğü her kıza âşık olduğunu söylerken Dünya'nın omzunu çıkarmayı ihmal etmiyordu. "Bak, iki kişiler. Yanındaki kumral. Çifte randevu yaparız."

"İlgilenmiyorum," diyen Dünya gerçekten de ilgilenmiyordu. Tek derdi ders çalışmaktı. Tıp öyle kolay bir bölüm değildi ve liseden yeni çıkmış insanlarla uğraşmak istemiyordu. Oflayarak kafasındaki notları önündeki boş kâğıda yazmaya başladı. Gökay önüne gelen her kızla flörtöz bir şekilde konuşarak kayıt alırken gözlerini devirdi.

"Merhaba, ben de kayıt yaptırabilir miyim?" dedi Esra, Dünya'nın önünde durarak. Dünya ona bakmıyordu bile.

"Adınız, soyadınız, bölümünüz ve hangi okuldan mezun olduğunuzu söylemeniz yeterli. Diğer işlemler için Öğrenci İşleri'ne gideceksiniz."

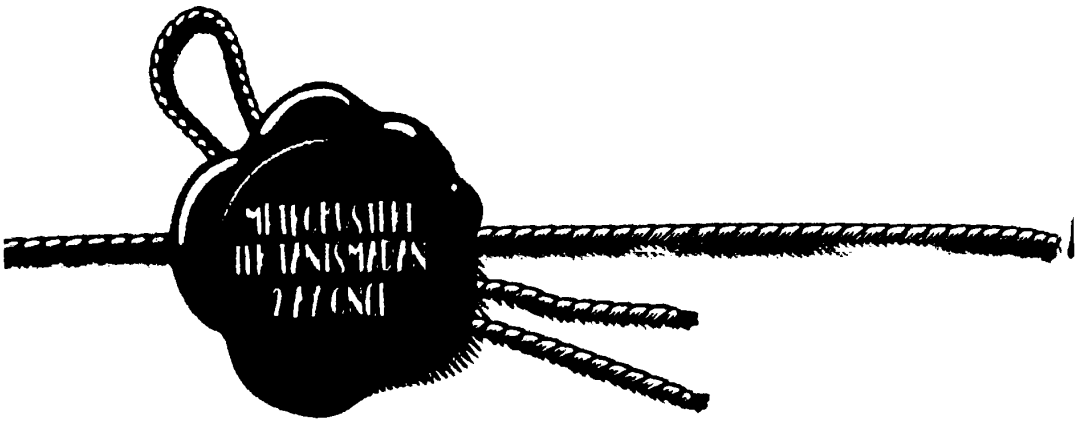
"Dövseydin," diyen Evrim'in sesiyle ortam buz kesmişti. Dünya bakışlarını ona çevirdi. "Kız insan gibi suratına bakıyorken sendeki bu tavırlar ne? Alt tarafı son sınıfsın. Bizi hâlâ liseli gibi mi görüyorsun?"

Esra onun koluna girerek sakinleşmesini söyledi. Dünya gıcık olmuştu. Zaten burada durmak istemiyordu ve bir de üstüne azar işitiyordu. Sinirle Esra'ya döndü. Esra o an Dünya'dan çekindi. Onu rahatsız ettiğini düşündüğü için kendisi de rahatsızlık duydu. Bir an önce buradan gitmek istiyordu.

"Esra Yüksel. İngiliz Dili ve Edebiyatı. Şehit Nevzat Haktan Anadolu Lisesi," dedi hızlıca. Dünya bilgileri girip Esra'ya döndü. İlk defa o an yüzüne dikkatlice baktı. Uzun, kahverengi saçlarının ona yakıştığını düşündü.

"Öğrenci İşleri üst katta. Kaydı orada tamamlayabilirsiniz," dedi daha ılımlı ve sakin bir sesle. Esra da bunu hissetti ki yüzünde sahici bir gülümseme oluştu. "Teşekkür ederim," dedi. Dünya'nın gösterdiği yöne doğru ilerlerken, arkasına dönüp ona bakmadan edemedi.

İçinden "Tatlı çocuk," diye geçirdi.

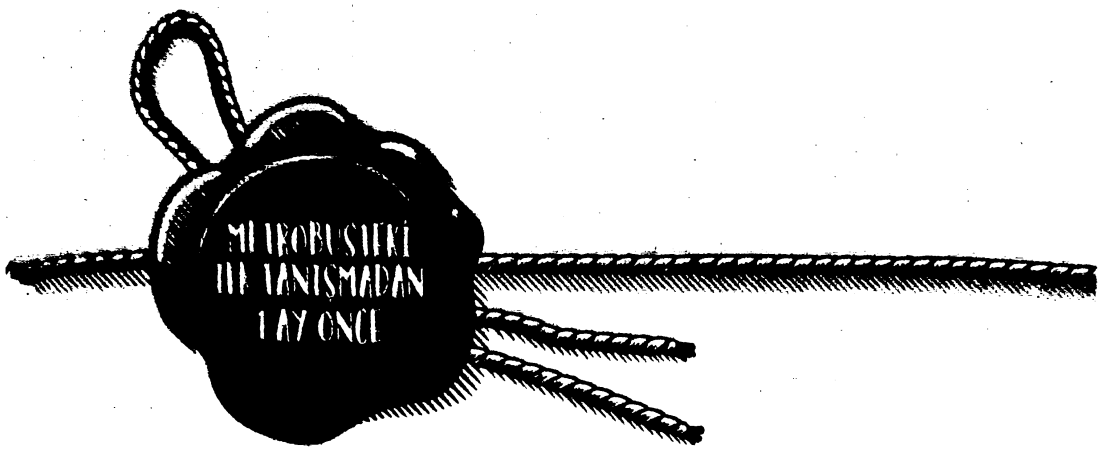

Okula geç kalmak Esra'nın sürekli yaptığı bir şey olmaya başlamıştı. Yorgun argın eve gelip, ders çalışırken uykuya dalıyordu ve telefonunun alarmını zorlukla duyup kalkıyordu. Her seferinde otobüsü kaçırmayı nasıl başardığını o da bilmiyordu. Ama çözecekti.

Yine otobüsü kaçırdığı için ikinci otobüse kalmıştı. Belki olur da metrobüs boş gelir umuduyla beklese de her zamanki gibi o umut yerle bir oldu. Dolu metrobüse somurtarak bakıp ikinci kapıdan içeriye girdi. Sırtını cama yaslayıp kulaklığını çıkarırken gözleri tekli koltuklarda uyuyan gence takıldı.

"Hem oturuyor hem de uyuyor. Üstelik genç! Aynı anda hem güneşin hem de ayın görülmesi gibi değişik bir olay," diye kendi kendine söylendi.

Oysa Dünya hastalığından dolayı çok yorgundu. Ayakta duracak hâli bile yoktu ve okula kadar biraz olsun uykusunu alıp dinç olmaya çalışıyordu.

Esra yorgundu. Hem de çok yorgundu. Öyle ki delicesine ağlamak istiyordu ancak metrobüste olduğu için yapamıyordu. İlk kapının oradaki çift kişilik koltuğun yanında bekliyordu. Cam tarafında bir çocuğun uyuduğunu görmüştü. O an ona çok imrendi. Dünya kendisine imrenildiğinin farkında değildi. Aslında uyumuyordu. Sadece gözlerini açacak kadar iyi hissetmiyordu.

Bundan habersiz olan Esra ise onun gibi başını koyup uyumak istiyordu. Ama bunu yapamıyordu. Sinirle inlememek için dişlerini sıktı.

Duraklar geçerken Dünya'nın yanındaki kadın kalktı. Esra'yla birlikte iki üç kız daha orada duruyordu. Esra'nın bu koltuğu onlara kaptırmak gibi bir amacı yoktu. Kadın koltuktan kalkmak için hazırlanırken Esra sırt çantasını önüne getirdi. Kadın poposunu koltuktan kaldırdığı gibi çantayı koltuğa koydu. Diğer iki kız şaşkınlıkla bakakaldı. Metrobüs durağa yanaşınca, kadın tamamen kalkıp durakta indi. Esra önceden çantasını yerleştirdiği koltuğa güzelce yayıldı. Gözlerini kapattığı an uykuya daldı. Nerede ve hangi şekilde uyuduğunun önemi yoktu. Deli gibi uykusu vardı.

Başı bir öne, bir arkaya gidip gelirken en sonunda sola doğru yattı ve birden başını Dünya'nın omzuna yasladı. Uyuyormuş gibi yapan Dünya omzuna çarpan başla zıplayarak gözlerini açtı. Esra'nın uyuyan yüzünde takılı kaldı. Kahverengi saçları onun omuzlarına dökülürken yüzü kıpırtısızdı. Âdeta ölü gibiydi.

"Pardon, şu kadına yer verir misin?"

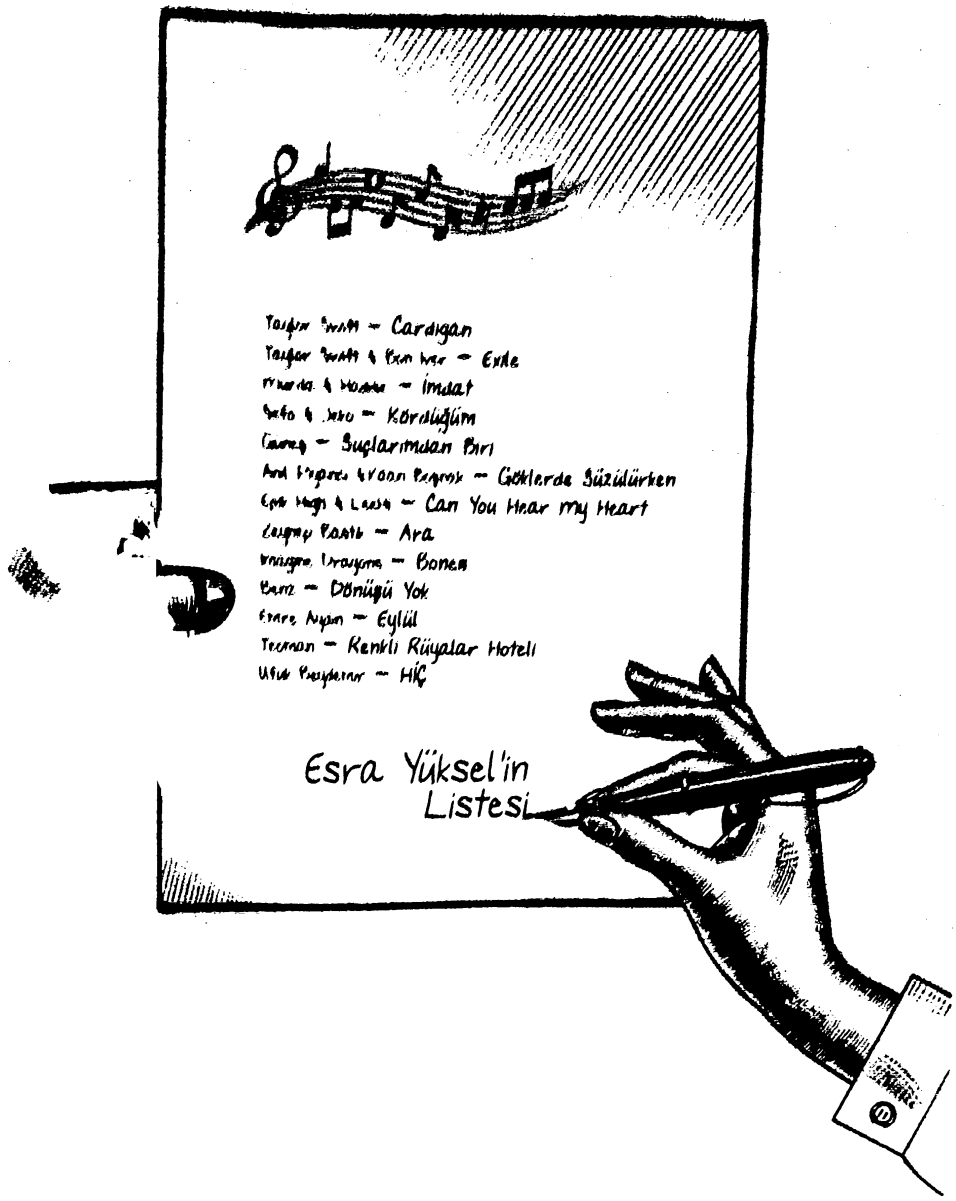
Uyandığı gibi biri omzunu dürterek kalkmasını rica etmişti. Dünya bir Esra'ya bir de kadına baktı.

"Uyuyor. Şimdi nasıl kalkayım?" dedi Esra'yı işaret ederek. Kadın itiraz etmek için ağzını açtığında yer vermesini istediği kadın engel oldu.

"Baksana, kız kendinden geçmiş. Kim bilir ne kadar yorulmuştur. Uyandırmayalım. Kal sen çocuğum," dedi.

Dünya kadına gülümseyerek önüne döndü. Gözleri Esra'ya gidip gelirken onun tatlı olduğunu düşünmüştü.

Cardigan
Evde
İmdat
Kördüğüm
Suçlarımdan Biri
Gökklerde Süzülürken
Can You Hear my Heart
Ara
Boneca
Dönüşü Yok
Eylül
Renkli Rüyalar Hotelli
HİÇ
Esra Yüksel'in
Listesi

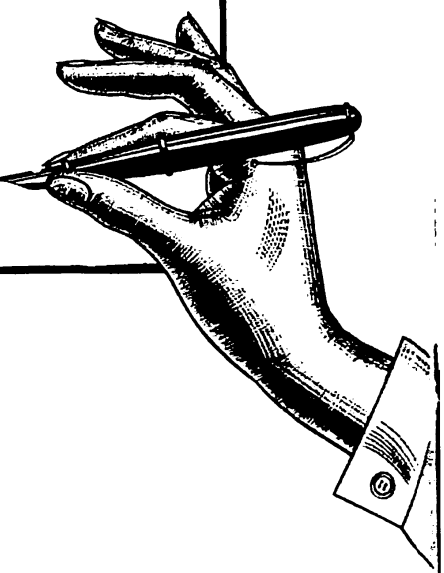

Mabel Matiz & Mert Demir — Antidepresan
Madrigal — Dip
Mavi Gri — Altüst Olmuşum
Sefo — Bilmem mi?
Gazapizm — Olur mu?
Güneş — NKBİ
Evdeki Saat — Uzunlar
ATE — Diğer Yarım
Berkay Altınyay — Olmazlara İnat
Taylor Swift & Lana Del Ray — Snow On The Beach
Emre Aydın — Sen Gitme
Mor ve Ötesi — Cambaz

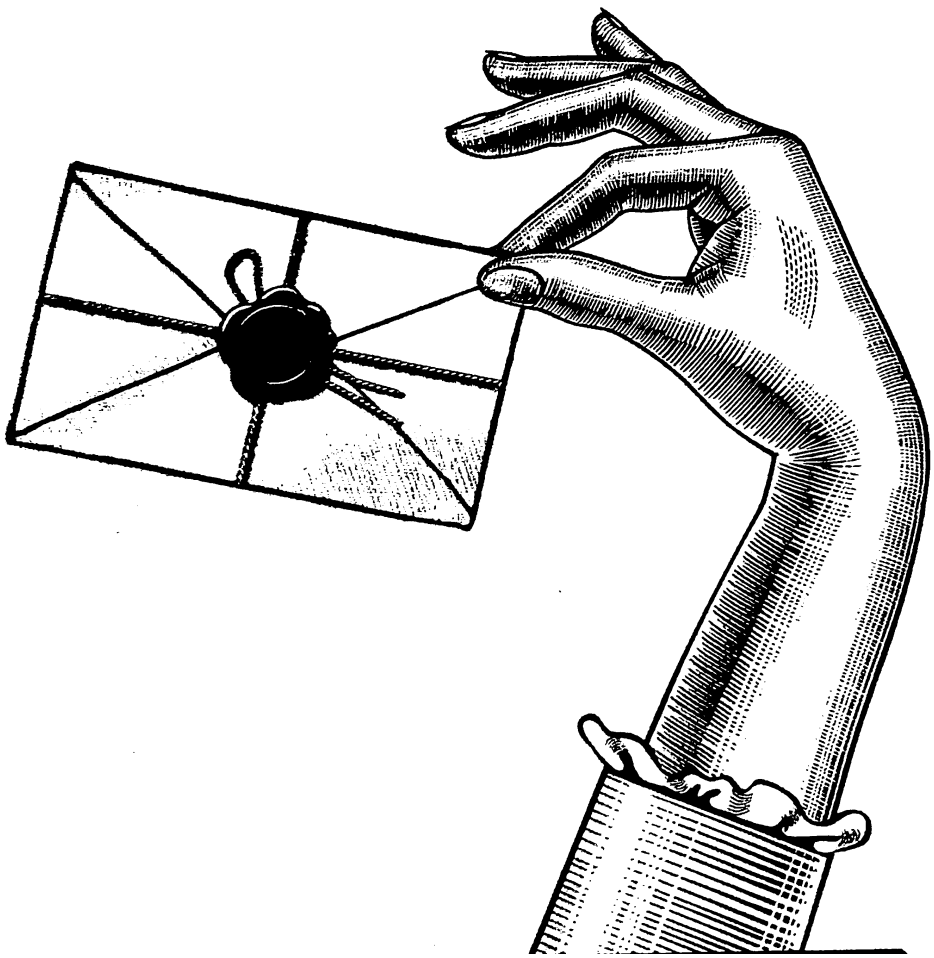
Esra ve Dünya'nın
Listesi

Dünya Özer'in Penceresinden

İstanbul'da yaşayan insanların belli bir kesimi her daim metrobüs kullanıyordur. Hatta bazıları arabaları olmasına rağmen metrobüs duraklarına park edip trafiğe girmemek için metrobüsü kullanıyordu. Metrobüs normalde on dört lira altmış dokuz kuruşken aylık abonman yedi yüz yetmiş yedi lira. Fakat öğrenciler için normal basım dört lira seksen dört kuruşken aylık abonman yüz kırk lira. Öğrenci için uygun ve ben de bir öğrenci olarak bundan yararlanabiliyorum. Neyse, sayısalcı olduğumu bu kadar belli etmemeliyim.

Bu arada ben Dünya. Gündoğdu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Cerrahi Tıp Bilimleri bölümünde son sınıf öğrencisiyim. Okulun Beşiktaş kampüsünde eğitim görürken kampüse çok yakın olan Gündoğdu Hastanesi'nde stajımı yapıyorum.

Evim de metrobüse on dakikalık yürüme mesafesinde olduğu için şanslı sayılırdım. Tabii bu kiraya da yansıyordu ama şu an konumuz bu değil.

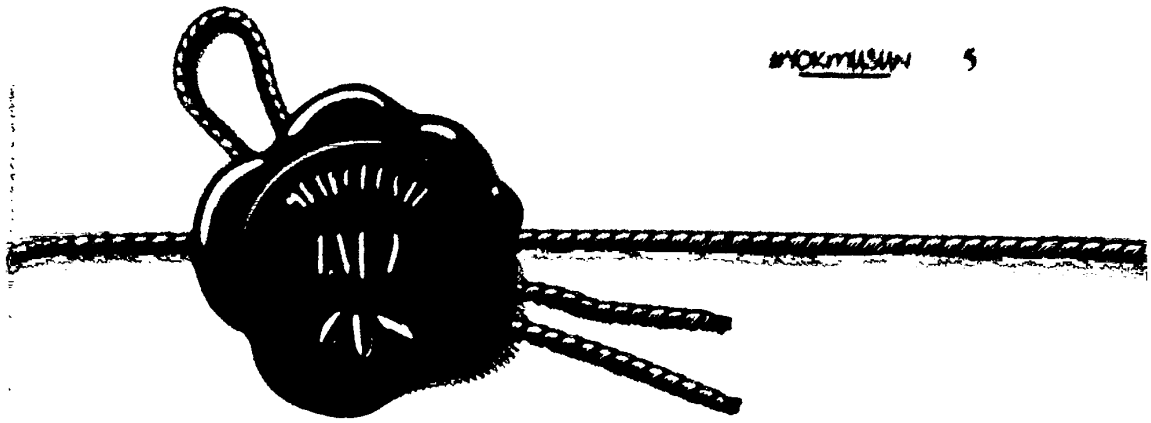
Konumuz, ben ve metrobüsteki kahverengi saçlı kız.

Tamam, bana sarışın diyorlardı ama kahverengi saçlılara ne denir bilmiyordum. Kumral? Esmer? Hiç anlamıyordum maalesef! Ama kızın saçlarının gözleriyle aynı renk olduğunu söyleyebilirdim. İnsanlar genelin dışında olan renklere farklı bakabilirdi ama bence kahverengi göz ve saç çok daha güzeldi. Konumuz, bana âdeta sıcaklık hissi veren bu kızdı işte.

Metrobüsteki kız.

İşte bu da onunla olan hikâyem. Bir metrobüse ne kadar aşk sığdırabilirseniz o kadar büyük bir aşktı.

Yani kendine ait bir yolu vardı.

Beykent semtinin en güzel yanı, Beylikdüzü tarafından ilk durağa yakın olmasıydı. Okulumun da burada olmasını çok isterdim ama o maalesef Beşiktaş'taydı. Bu yüzden her gün bir saat yirmi dakikalık bir yol çekmem gerekiyordu. Ancak benim için sorun yoktu. Yarım kalan uykumu yolda alabiliyordum.

"Dünya, oğlum gitmeden önce iki kaşık pekmez ye."

Kapıdan çıkarken, annem seslenince geri döndüm. Elindeki pekmez şişesiyle bekliyordu. Onu kırmamak için iki kaşık pekmez yiyip üzerine su içtim.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordum anneme.

"Hem de çok," dedi. Onu kırmak istemiyordum. Korkusunu anlayabiliyordum. Bu yüzden ona sıkıca sarıldım.

"Akşam görüşürüz anneciğim," diyerek evden çıktım.

Babamı kaybettiğimizde üniversite hazırlıktaydım. *Talasemi* hastasıydı babam. Diğer adıyla *Akdeniz Anemisi* vardı. Ağır kansızlık anlamına gelen bu hastalık, bazen kişiyi kalp yetmezliğinden ölüme götürebiliyordu. Babam sürekli kan nakli oluyor ve doktor kontrolünde yaşıyordu. Genetik bir rahatsızlık olduğu için bana geçme ihtimali yüksekti. Nitekim öyle de oldu.

Henüz bir yaşını doldurmadan ağır kansızlık teşhisiyle hastaneye yattım. Tek fark, ben taşıyıcıydım. Babam *Talasemi majör*dü. Onunki daha ağırdı. Babam yaşadıklarını yaşamamam için elinden geleni

yaptı ve bana çok iyi baktı. Bunun için fazla bile çalıştı. Fakat bir gün geçirdiği kalp kriziyle hayata gözlerini yumdu.

Annem ve ben yalnız kaldık.

Zor zamanları birbirimize tutunarak geçirirken, annem bana da bir şey olmasından endişe ederek yaşamaya başladı. Pekmez kan yapar diye düşünerek her gün pekmez yedirdi. Kan yapıcı ne varsa yedirmekten de geri kalmadı. Ona kızamıyordum. Bu yüzden de sessiz kalıyordum. Taşıyıcılar, hastaları gibi ağır bir hayat yaşamıyordu ama elbette günlük hayatları etkilenebiliyordu. Çabuk yorulma ve halsizlik gibi belirtiler oluyordu.

İşte tam da bu yüzden metrobüse ilk durakta binince, kafamı cama yaslayıp direkt uyuyordum. Bedenimi fazla yormamaya çalışıyordum.

Bugün de o günlerden biriydi. Her zamanki gibi ortadaki tek kişilik yere oturup başımı cama yasladım. İlk durakla Zincirlikuyu arası bir saat on dakika filan sürüyordu. Bu yüzden bir saat sonraya alarm kurup, müziği açarak gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir uykuya bıraktım.

Kulağımda çalan alarmla hemen uyandım. Müziği kapatıp, eşyalarımı toplayarak ayağa kalktım. Metrobüs Mecidiyeköy Durağı'na yanaşırken ikinci kapıda beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra Zincirlikuyu Durağı'na yanaşan metrobüsten indim ve Beşiktaş'tan çıkarak okula doğru yürümeye başladım.

Kampüsün hastaneye yakın olması benim için büyük bir nimetti. İlk iki yılımda Altunizade kampüsündeyken sonra Beşiktaş kampüsüne geçtim.

Geçen sene bir hocayla kavga etmiştim ve beni dersinden bırakmıştı. Bu yüzden sadece onun dersini almak için okula geliyordum ve onun haricinde stajım için okulun hastanesinde oluyordum. Allah'tan kaldığım ders, stajıma engel olan bir ders değildi.

Okul kartımı okutup içeriye girdiğimde Deniz, Eren ve Gökay'ı ortak alanda otururken gördüm. Hocayla birbirimize girdiğimizde bizi ayırmaya çalışan arkadaşlarım, sırf gıcıklık olsun diye hoca tarafından dersten bırakılmışlardı. Neyse ki pek umurlarında değildi.

Yanlarına gidip "N'abersiniz millet?" dedim. Hepsinin gözünden uyku akıyordu. Erkenden okula gelmeyi sevmiyorlardı. Ama hepsi de okula yakın oturuyordu. En uzakta oturan ben bile bu kadar ses etmiyordum. Hocaları da iyiydi. Bense hastanenin en dişlisi ve stajyerlerin belalısı olan İhsan Hoca'ya denk gelmiştim.

Genel Cerrahi bölümünü seçmiş biri olarak "Büyük Staj" diye adlandırılan stajı görüyordum. Yorucuydu, evet. Ama mesleği sevdiğimden zor gelmiyordu. Sadece annemin evden uzak olacağımı kabul etmesini sağlayıp asıl evim hastaneye dönmem gerekiyordu.

Deniz yorgunluk dolu sesiyle "Çöl, sendeki bu neşe beni bitiriyor, yemin ediyorum," dedi. Elindeki *espresso*yu kafasına dikerek uyuyan zihnini açmaya çalıştı. Saçlarımın renginden dolayı bana taktıkları lakap Çöl'dü. Çok yaratıcı arkadaşlarım vardı. Keşke sözelci olsalardı.

"Metrobüsteki vaktimi uyuyarak değerlendiriyorum canım," dedim alayla.

"Güzellik uykusuna yatıyorsun ha?" dedi Eren gülerek.

"Oğlum, çocuk seçilmiş kişi. İlk duraktan biniyor ve oturuyor. Üstüne uyuyabiliyor!"

Gökay büyük bir olaya bakar gibi bana bakınca kahkaha attım.

Deniz oturduğu yerden kalkarak "Neyse, lak lak yeter," dedi. "Hadi, ders başlayacak şimdi. Daha hastaneye geçeceğiz."

Hepimiz ona hak verince, yerimizden kalkıp Halit Hoca'nın dersine girdik.

Halit Hoca, bu hayatta tanıdığım en gıcık hocalardan biriydi. Derste konuşan, yorgun duran hatta gözleri bayık bakan birini bile görse kafayı ona takıyordu. Dersinden geçmek çok zordu. Bazen ne-

den bu kadar zorladığını anlamak için psikoloji okuyan arkadaşlara üzerinde tez çalışması yapmalarını öneriyorduk. Adamın dersine giren herkes sıkkın bir şekilde bekliyordu. Halit Hoca'nın dersini seçmemizin sebebi, ders seçimi yapıldığı zaman kontenjanlar hemen dolunca sona kalan tek ders olmasıydı. Bir nevi bu sınıfta bulunan herkes buraya mecburiyetten gelmişti. Adam belki de bunu bildiği için herkese gıcık gidiyordu. Bilemiyordum.

Gökay oflayarak "Çok sıkmasa bari," dedi. Dördümüz yan yana oturduk, sanki çok ciddi ders dinleyecekmişiz gibi takılıyorduk çünkü Halit Hoca bize özellikle dikkat ediyordu.

Üzerimdeki deri ceketi çıkarıp yanıma koydum. Bugün kalın bir *sweatshirt* giydiğime pişman olmuştum. Şapkası da çok büyüktü ve beni rahatsız ediyordu.

Halit Hoca içeri girerken "Günaydın sınıf," dedi.

"Günaydın hocam."

Herkesin sesi isteksiz bir gürlükte çıkmıştı.

Halit Hoca derse başlarken, üzerimdeki kıyafetin verdiği rahatsızlık yüzünden çekiştirip durdum. Halit Hoca'nın gözü sürekli üzerimdeydi.

Yanımda oturan Gökay bacağıma vurup "Dikkat çekmeyi kes Dünya," diye azarladı.

"Ne yapayım oğlum? Çok rahatsız edici."

"Hocanın gazabı kadar olamaz."

Gözlerimin içine dikkatlice baktı. Haklıydı. Adamın gazabı kadar olamazdı. Başımı sallayıp, rahatsızlığımı gizleyerek dersi dinlemeye çalıştım.

Kırk beş dakikalık bir dersten sonra derin nefes aldım. Herkes eşyalarını toplamaya başladığında Halit Hoca sınıfa döndü.

"Yarın akşam beşte olan ödev teslim tarihini sabaha çekiyorum. Dersten bir saat önce ödev teslimi için son saat."

Sınıfta büyük mırıltılar oluştu. Herkes birbirine bakıp adamın fikir değişikliğinin nedenini ölçmeye çalışıyordu. Eren'le Deniz bana bakarken sebebini bilmediğim için başımı salladım.

Gökay korkuyla "Hocam, nedenini sorarsam büyük ayıp etmiş olur muyum?" dedi.

Halit Hoca sinir bozucu bakışlarını benimle Gökay'ın üzerinde dolaştırıp dosyalarını çantasına koydu. "Yanındaki arkadaşına sor. O bilir," diyerek sınıftan çıktı. Herkesin gözü bana döndü. Kavgadan sonra hoca herkesin canına okuduğu için adamdan ders alan öğrenciler tarafından uzun bir süre zorbalık görmüştüm.

"Vallahi bir şey yapmadım. Adam takık. Siz görüyorsunuz," diyerek kendimi savunmaya geçtim.

"Varlığın yetti desene," dedi biri. Deniz'le Eren üzerine yürüyecekken Gökay onları tutup geri çekti. En aklı başında olan Gökay'dı. Bunu herkes kabul etmişti.

"Hadi, hastaneye geçelim. Geç kalmayalım," dedi Gökay. Hep birlikte amfiden çıktık.

Eren hiçbir şey anlamayarak "Lan oğlum, harbiden ne oldu da bu herif öne çekti tarihi?" diye sordu. Gökay bana anlamlı bakışlar atıp bizimkilere döndü.

"Çöl'ümüz vahayı keşfetti de ondan," dedi üzerimdekini işaret ederek. Üstelik Gökay en komiğimizdi. Kendi esprisine kendisi gülerken, diğerleri anlamayarak baktı.

"Ya yok bir şey. Sweatshirt sıktı. Rahatsızlık verdi. Ben de biraz çekiştirdim. Tüm olay bu," diyerek daha çok çekiştirdim. Adam buna bile takılabilecek biriydi işte.

"Oğlum yine yaktın lan bizi!" dedi Deniz. Arkadan enseme vurduğunda inleyerek kaçtım. Üçlünün bana sataşması eşliğinde hastaneye gittik ve benim stajyer hayatım başladı.

Akşam okuldan sonra bizimkilerle takılmak isterken annemin eve çağırmasıyla bu plandan vazgeçmiştim. Gerçi iyi olmuştu. Onlar okula yakın bir mekânda takılıp geceyi Gökay'ın evinde geçireceklerdi. Bense bir saatten fazla yolculuk çekecek ve ertesi gün erken kalkıp

gelecektim. Lanet Halit Hoca'nın gıcıklığı yüzünden bu sefer daha erken kalkmam gerekecekti.

Evin kapısını açarken bu sebepten dolayı ofluyordum.

"Niye ofluyorsun sen? Eve çağırdım diye mi?" dedi annem kapının önüne gelirken. Gülümseyerek beni kapıda karşılayan anneme sarıldım.

"Yok be anne. Buna oflanır mı hiç?"

"Ne oldu peki?"

"Şu Halit Hoca taktı bana. Yarın sabah erkenden okula gitmem gerekiyor. Yarım saat erken kalkmam gerekecek," dedim çocuksu bir sesle. Annem bu hâlime gülerek yanaklarımı avuçladı.

"En büyük sıkıntın bu olsun, canım oğlum," dedi. Gülümseyerek yanağını sıktım.

"Oğlun çok aç be anne," diyerek ceketimi çıkarıp astım. Odama doğru yürürken, üzerimdeki lanet şeyi de çıkarıp kirli sepetine attım. Onun yüzünden erken kalkmam gerekecekti.

"Pırasa yaptım. Kan yapar. Hazırlıyorum sofrayı," diye seslendi annem.

"Tamam. Üzerimi değiştirip geliyorum," diye cevap verdim. Rahat kıyafetler giyerek odadan çıktım.

Annem mutfağa iki kişilik sofra hazırlamıştı. Bunu her yaptığında yüzünde bir burukluk olurdu. Sofrayı tek kişilik hazırlamak istemiyordu. Yanağına bir öpücük kondurup yemeğe başladım.

"Eline sağlık, çok güzel olmuş."

"Afiyet ve şifa olsun," dedi.

Babam hayatını, ailedeki herkesten önce öleceğini biliyormuş gibi yaşamıştı. Yatırımlarını ve işlerini ona göre kurmuştu. Doğduğum andan itibaren bana bir birikim hesabı açmış ve düzenli olarak oraya para yatırmıştı. Gece gündüz çalışmıştı. Kazandığını gayrimenkule yatırarak, annemin çalışmadan geçimini sağlamasını bile düşünmüştü.

Babamın vefatından yedi gün geçtikten sonra ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Nasıl geçineceğimizi düşünmeye başlamıştım.

"Okulu bırakmam gerekiyor çünkü çalışmalıyım," demiştim kendime. Evimiz kira değildi ama faturalar ve diğer şeyler için bir kazanca ihtiyacımız vardı. Annem de babamın yaptıklarını bilmediği için o da kendi odasında oturmuş, geçimimizi nasıl sağlayacağını düşünüyordu. Okuluma devam etmem için kendine bir iş bulmayı düşünmüştü. İkimiz de birbirimiz için endişelenirken babamın avukatı kapımızı çalmıştı. Babam sigortalı bir çalışandı. Resmi evrakların ve gerekliliğin her şeyini yaparak anneme dul ve bana da yetim aylığı bağlanmasını sağlamıştı. Onun yanında, anneme bir ev ve tarla bırakmıştı. Böylece geçim derdine düşmeden sadece oğluna odaklanabilecekti. Babam koca yaşantısına sadece bir ev ve bir arsa sığdırabilmişti. Gücü buna yetmişti ve bunu da bizim için yapmıştı.

O gün annemle saatlerce ağlamıştık. Ölürken bile arkasında kalan bizi düşündüğü için yokluğuna ağlamıştık. Sonra da bir arada kalmak, yaşamamız için her şeyini verdiği bu hayatı en iyi şekilde yaşamak için çalışmıştık. Sorunları fazla dert etmeden, olanla yetinerek huzurlu bir hayat sürmeye karar vermiştik. Şu ana kadar da güzel gidiyorduk.

"Halit Hoca çok zorluyor mu seni?" diye sordu annem. En büyük sıkıntımın bu olmasını söylüyordu ama bunun bile bana sıkıntı vermesini istemiyordu.

"Anne, aklın kalmasın. Yarın ödevi teslim ettikten sonra pek bir şey yapamaz."

"Bu ödev bu kadar önemliyse okula taksiyle git Dünya. Geç kalma."

"Yarım saat erken çıkarsam yetişirim anne. Sıkıntı yok. Gerçekten," dedim ama yüzü sıkıntı eder gibi bakıyordu. Elini tuttum. "Anne," dedim sevgiyle. "Zorlasa inan söylerim. Merak etme."

Rahatladı. "Tamam," dedi. Gülümseyerek yemeğime döndüm.

Yemekten sonra birlikte masayı toplayıp bulaşıkları yıkadık. Meyve tabaklarını alarak oturma odasına geçtik ve meyve eşliğinde dizi izledik. Uykum gelmeye başlayınca başımı annemin bacağına koydum ve o saçlarımı okşarken uykuya daldım.

"Şanslı herif," diye bir mırıltı duydum. Ses bir kızdan geliyordu. Demek oluyor ki şeftali kokusunun sahibi de bir kızdı.

Zincirlikuyu'ya gelene kadar o koku hiç gitmedi. Uyurken bile o kokuyu hissettim. Alarmım çalmadan gözlerimi açtım. Nerede olduğumuza bakarken Mecidiyeköy Durağı'ndan çoktan ayrıldığımızı fark ettim. Acele bir şekilde kulaklığımı çıkarıp cebime koydum, toparlandım. Çantamı alıp ayağa kalktım. Kalktığım gibi de bir kızla burun buruna geldim.

Şeftali kokusu.

Uykum boyunca beni hiç terk etmeyen kokunun sahibi bu kız olmalıydı. Şeftaliye tezat bir çikolata gibiydi. Kahverengi gözleri kocaman açılmış, beyaz teni kızarmıştı. Gözlerini kırpmakarın bana baktı, kalbimde tuhaf bir ritim oluştu. Bir an çok hızlanıp bir an hiç atmıyor gibiydi.

"Zincirlikuyu," diyen otomatik kadın sesiyle metrobüs durdu. Geç kalıyordum. Bunu göze alamadım ve metrobüsten fırlayarak indim. Beşiktaş çıkışından çıkarken, elimi kalbime koymadan edemedim. Fena atıyordu.

Okula geldiğimde ilk işim ödevi Halit Hoca'nın odasına bırakmak oldu. Adam erkenden geleceğimi tahmin etmemiş gibi bakarken dosyayı elimden aldı.

Kazanmış gibi sırıtarak "Derste görüşürüz hocam," dedim ve odasından çıktım. Arkamdan sinirle dosyaları masaya fırlattığını duydum. Daha da mutlu oldum.

"Verdin mi ödevi?" Gökay bir anda dibimde biterken korkuyla geriye sıçradım. Elim kalbime giderken bana alayla sırıttı. "Ödlek. Bir de doktor mu olacaksın sen?"

"Bak işine," diyerek kafasına vurdum. "İçeride çıldırıyor adam, dikkat et," dedim kapıyı göstererek.

"Tamamdır." Gökay başıyla kafenin olduğu yeri işaret ederek "Diğerleri kafede," dedi. "Birazdan ben de geliyorum."

Başımı sallayıp kafeye doğru ilerledim. Kendime bir kahve alıp Eren'le Deniz'in yanına gittim. İkisi de aynı hocanın yanında staj gördükleri için dünün kritiğini yapıyorlardı. Koltuğa oturup, kahvemi rahatça yudumlarken aklıma birden sabahki kız düştü. Aklıma gelmesiyle de etrafımı birden şeftali kokusu sarmış gibi hissettim. Gülümsemeden edemedim.

"Niye mal gibi sırıtıyor bu?" diyen Eren'in sesiyle kendime geldim. Deniz'le bana tuhaf bir şekilde bakıyorlardı.

"İlk ameliyatını hayal ediyor olabilir. Çünkü ben hayal edince öyle oluyorum," dedi Deniz.

"Anlayamazsınız. Beni en çok çeken o neşterin elimde duruşu."

Eren taklit yeteneğini konuşturduğunda gülerek kendime geldim.

Deniz ayağıma vurarak "Harbi lan, niye sırıtıyorsun?" dedi.

"Yok bir şey ya. Sabah metrobüste bir kızla karşılaştım. Aklıma o geldi."

İkisi de baygın bir şekilde baktı. Deniz "Aşk sırıtması mıydı yani bu?" dedi. "Neşter sırıtmasından bir fark göremedim ben."

"Neştere hissettiklerimle bir kıza hissettiklerim aynı benim," dedim sahte bir ciddiyetle.

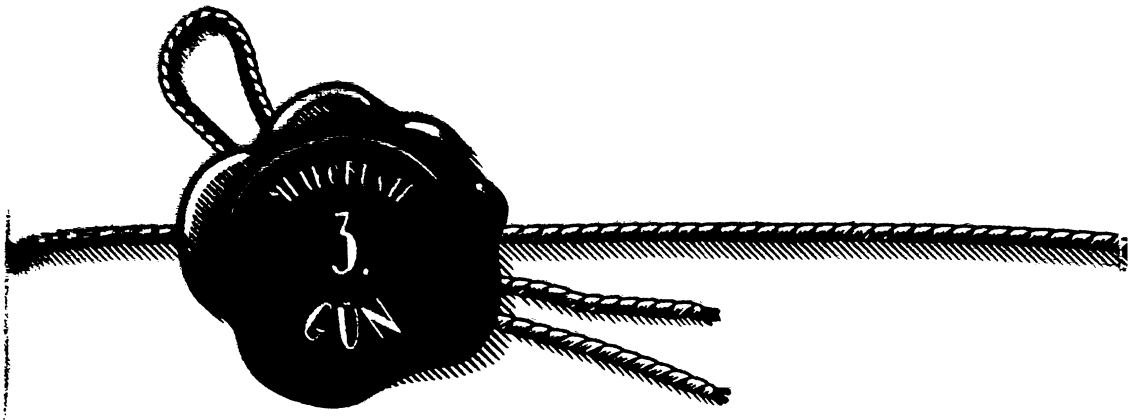
"Doğru. İkisini de elinde tutarak bir şeyleri kesiyorsun ve bazı şeyleri değiştiriyorsun."

"Ve Eren'den sözelci olmayacağını bir kez daha anlamış olduk," dedi Deniz alkışlayarak. "Gerçi dün Hidayet Hoca'ya yağ çekmek için kullandığı tuhaf cümlelerle anlamıştık bunu ama bununla çifte kontrol yapmış olduk."

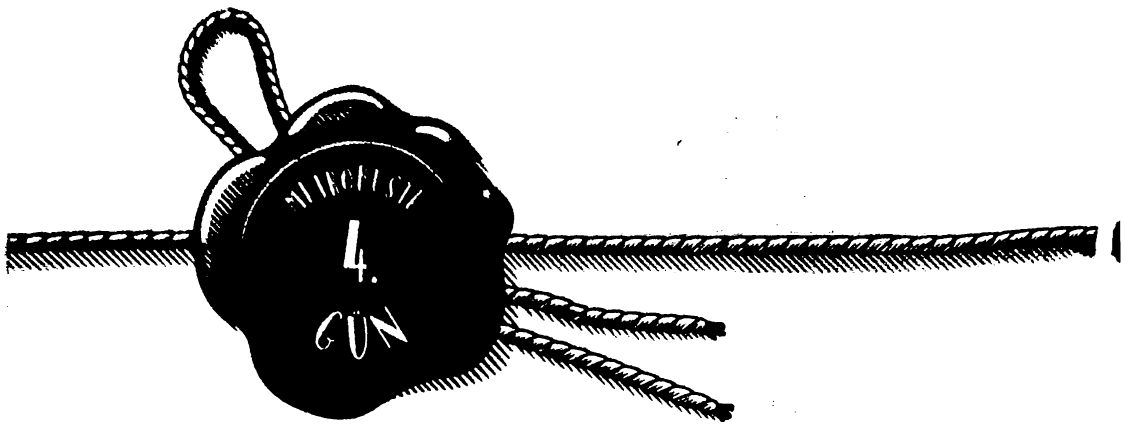
Eren ona vurmaya çalışırken Deniz kendini korumaya çalıştı.

"Lan oğlum, vurma! İkimizin de eli lazım. Yazık değil mi?"

Eren doğru söylediğini anlayarak kendini geri çekti ama bu sefer de ayaklarıyla Deniz'in ayaklarına vurmaya başladı. Gülerek arkadaşlarımı izledim. Metrobüsteki kızın yerini arkadaşlarım hemencecik kapmıştı.

Pekâlâ, yanılmışım. Arkadaşlarım sayesinde o kızı bir daha görmüştüm. Deniz, acil bir işi çıktığı için Tuzla'ya gitmişti ve bugün teslim etmesi gereken bir ödevi olduğu için hastane öncesi okula uğrayayım diye bana yalvarmıştı. Bu yüzden yine erkenden yola çıkmıştım. Normal saatin dışında erken kalktığım için deli gibi uykum vardı ve metrobüse bindiğim gibi uyumuştum. Alarmım ötünce uyandım. Kalktığımda kapı tarafında duran o kızı gördüm. Şeftali kokusu etrafımı sararken, onu fazla rahatsız etmemek için kısaca bir bakıp metrobüsten indim. Metrobüs duraktan ayrılırken arkasından uzun uzun baktım.

Bugün neden erkenden yola çıktım, ben de bilmiyordum. Tamam, biliyordum. İçten içe o kızı bir kez daha görmek istemiştim. Bunu neden istediğimi henüz bilmiyordum ama çözecektim. Üniversite sınavında matematik sorularının hepsini çözmüştüm. Bu sorunu da çözebilirdim.

Fakat uykuya yenik düşmüştüm.

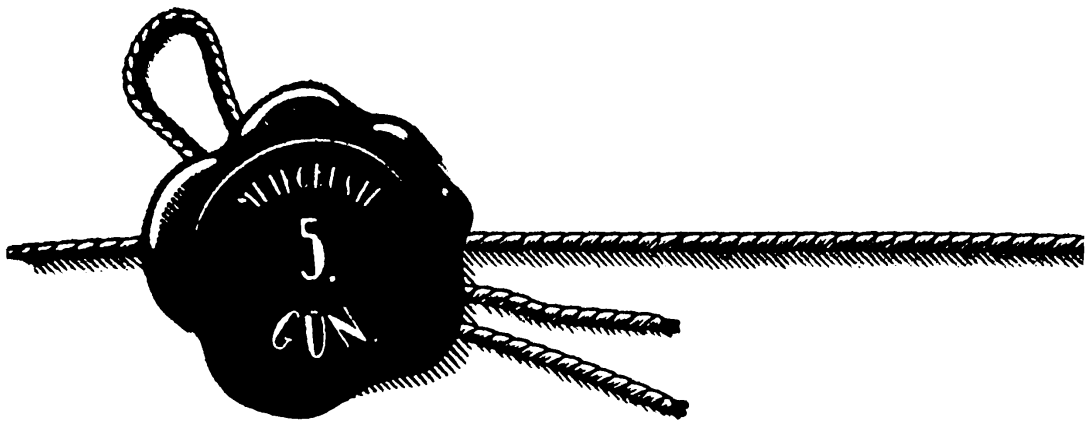
Başımı cama yasladığım gibi uyuduğum için kızın bindiği durağı kaçırmıştım. Kendiliğimden uyanırken nerede olduğuma baktım. Gözlerim kızı ararken tam yanımda, ayakta bekleyen yaşlı amcayı gördüm. Hemen toparlanıp yerimden kalktım.

"Amca, siz böyle oturun."

"Sağ ol evladım," diyen amca oturduğu gibi ayakta beklemekten acıyan dizlerini ovmaya başladı. Etrafıma bakınıp, kızı ararken ikinci kapının orada beklediğini gördüm. Önce yanına gitmeyi düşündüm ama yanlış anlar korkusuyla vazgeçtim ve kulaklığımı takarak ilk kapının önüne gittim. Öyle bir zamanda yaşıyorduk ki bir kızın yanında hoşlandığın için durmaya bile korkuyordun çünkü seni sapık sanabilirdi.

Bir dakika...

Ben bu kızdan hoşlanıyor muydum?

Meğerse bu kızdan hoşlanıyormuşum ben. Yoksa tüm hafta sonu kafamda dönüp durmazdı, değil mi? İşin kötü tarafı, daha adını dahi bilmediğim bir kıza tutulmuştum.

Bu mümkün müydü?

Olasılıkların konuşulduğu bir ülkede yaşıyorduk, her şeyin mümkün olması gerekirdi. Fakat hoşlansam da kıza gidip açılamazdım. Ne diyecektim ki?

"Pardon, sizi sadece iki üç kere gördüm ve adınızdan önce nasıl koktuğunuzu öğrendim ama sizden çok hoşlandım."

"Ne diyorsun sen be sapık!" diyerek tokadı suratıma basardı. Sonra metrobüste sapık sanılıp, meydan dayağı yiyerek duraktan atılırdım.

Bunu göze alamazdım. Fakat ona karşı hissettiğim bu çekimi de reddedemezdim. Reddediyor olsaydım eğer şu an hiçbir mazeretim olmamasına rağmen yarım saat erkenden yola çıkıyor olmaz, metrobüste ikinci kapının önündeki o uzun kuyruğa girmezdim. Birinci ve üçüncü kapıda bu kadar kuyruk yoktu. Normalde olsa umursamayıp boş alana giden ben, şimdi o kızı sürekli ikinci kapıda gördüğüm için oradan binmek adına bir savaş veriyordum.

Diğer kapılardan binip ikinci kapının önüne gelmeyi akıl edemediğim düşünülmesin. Benim planım çok daha başkaydı.

Nihayet sıra bana geldiğinde kapıları açılan metrobüsten içeri koşarcasına girip ortadaki tekli koltuğa oturdum. Uyku moduna geçerken ayakta kalanların serzenişlerini duydum.

Metrobüs hareket etmeye başladığında otomatik kadın sesinin durakların adını söylemesini dinledim. Güzelyurt Durağı'na geldiğimizde kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Kapılar açıldı ve insanlar içeriye girdi. Çok geçmeden sonunda beklediğim o şeftali kokusu etrafımı sardı. Gözlerimi belli etmemek için yavaşça açtım, başımı camdan çekip ona baktım.

İkinci defa göz göze geliyorduk.

Gözleri dikkatlice bana bakarken yerimden kalktım. Sahte olan uykulu sesimle "Siz böyle oturun isterseniz," dedim. Hocalara bize acımaları için o kadar çok uykulu sesle konuşur gibi yapardık ki artık ustalaşmıştık.

Kıza oturması için işaret yaparken, o şaşkınca bana baktı. Ortadaki koltuğun önünde durup birbirimize baktık.

"Ben..." dedi kuru bir sesle. Yutkunduğunu fark ettim. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. Gülümseyerek başımı salladım. Ona o kadar çok bakmak istiyordum ki kendime engel olamadan, geri geri ortadaki koltuksuz alana gidip sırtımı cama yasladım.

Kulaklığımı takıp müzik dinlemeye başladım. Mavi Gri'den *Altüst Olmuşum* şarkısı kulaklarımı doldururken şarkıya sessizce eşlik ettim. Kıza bakıp rahatsız etmekten çekindiğim için camdaki yansımasına bakarak şarkıyı söylemeye başladım.

Zincirlikuyu Durağı'na gelene kadar camdaki yansımasından arada bir bana baktığını fark ettim. Bu da salak gibi gülümsememe sebep olduğu için bunu gizleyebilmek adına sürekli başımı eğip yüzümü sıvazlıyor gibi yapmak durumunda kalmıştım.

Sonunda Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde ona bakmamak için ekstra güç sarf ederek duraktan indim ve hastaneye doğru gittim.

Hastaneye geldiğimde üzerimi zorlukla değiştirdim çünkü kafam tamamen şeftali kokulu kızda dolmuştu. Bizimkileri nerede bulacağımı bilerek, soyunma odasından çıkıp kafeteryaya gittim. Üçü de

oturmuş kahvelerini içerken ellerindeki dosyaları inceliyordu. Hocalar çağırmadan ilgilenecekleri hastaların burçlarına kadar ezberlediklerini tahmin edebiliyordum. Ama onlara asla tahmin edemeyecekleri bir şey söyleyecektim.

"Oğlum sıçtık!" dedim yanlarına vardığım gibi. Üçü de korku dolu gözlerini bana çevirdi.

"Ne oldu?" dedi Gökay.

"Sakın bana Halit Hoca sıfır verdi deme!" dedi Eren.

"Lan yoksa hastaya ilacı yanlış dozda verdiğim mi ortaya çıktı?" Deniz'in itirafıyla üçümüz şaşkınca ona baktık. Söyleyeceğimin bu olmadığını anlamışçasına saf ayağına yatıp bana baktı. "Neden sıçtın kardeşim?" dedi tatlı tatlı.

"Lan, birini mi öldürecektin sen? Bilelim de anamız babamız hasta olunca sana getirmeyelim," dedi Gökay.

"Yok ya. 20 mg vereceğime 10 mg vermişim. Ertesi gün fark edince hemen düzelttim. Vallahi adam taş gibiydi. Dans ede ede taburcu oldu. Sıkıntı yok, kardeşim," dedi Deniz, Gökay'ın sırtına vururken. İnanmayarak baktığımızda bu sefer alındı. "Sanki hepiniz mükemmelsiniz, bir ben kusurluyum. Neden sıçtın? Onu söyle sen."

Ancak sesinin fazla yüksek çıktığının farkına sonradan vardı. Kafedeki hocalar ona ters ters bakarken, dudağını ısırıp başını salladı. "Senden önce ben sıçtım Çöl. Sağ ol," diye mırıldandı. Sırıtarak ona baktık. Hocalar ters bakışlarını bizden çekerken bizimkilere döndüm. Üçü de merakla bana bakıyordu.

"Ben âşık oldum!" dedim heyecanla. Üçünün de ağzı kocaman açılırken birbirlerine baktılar.

"Kanka aşk neydi lan?" dedi Deniz anlamayarak.

"Vallahi neşterden önce tatmıştım bir kere. Lisedeydim sanırım. Bir insana karşı çekim hissetme duygusuydu galiba," dedi Eren bilmiş bir edayla.

"Ben aynısını stetoskop ve neştere karşı da hissediyorum. Bir cisme karşı olan çekim de aşk mıdır?" dedi Gökay ciddiyetle.

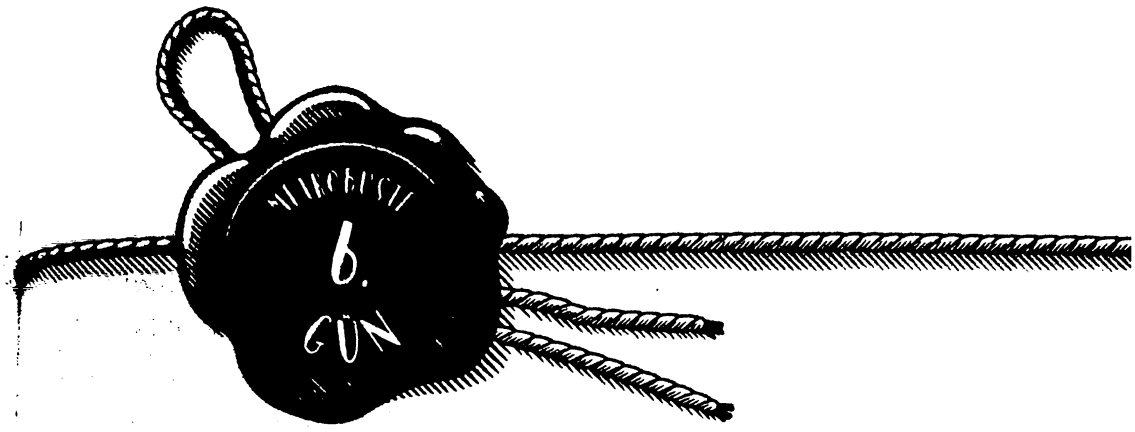
"Olabilir," diyen Deniz de onu tasdikler gibiydi. Hepsine baygın bir bakış attım. Tamam, özellikle üniversite üçten sonra hayattan tamamen soyutlanacak bir tempoya girmiştik ama abartıyorlardı.

"Dalga geçmeyi kesin! Âşık oldum diyorum size."

"Kime?" diye sordu Gökay baygın bir bakış atarak.

"Sorun da o," dedim ciddiyetle. Üçü de anlamsız bakışlarla birbirine bakıp bana döndüler. "Kim olduğunu ben de bilmiyorum. Sadece şeftali koktuğunu biliyorum."

Deniz aşırı ciddi çıkan sesiyle "Dünya," dedi. Nadir anlarda böyle konuştuğu için merakla ona baktım. Koltuğunda öne kayıp bana iyice yaklaştı. "Oğlum, sen gerçekten sıçmışsın," dedi.

Sabah altı kırk beşte kalktım. Ne zorum olduğunu sormayın, mecburdum. Alarmı kapatıp yatağımdan zorlukla kalktım. Geç kaldım korkusuyla hızlıca hazırlandım. Hayır, normalden yarım saat daha erken gidiyordum ama o kızı göremeyeceğim korkusuyla hızlı hareket ediyordum.

Koşa koşa metrobüs durağına geldim. İkinci kapıda sıraya girdim. Bir yandan saatime bakıyor, bir yandan da binmek bilmeyen insanlara yakınan gözlerle bakıyordum. Nihayet sıra bana gelince hemen içeriye girdim. Ortadaki tekli koltuğa oturdum, başımı cama yaslayarak gözlerimi yumdum.

Kalbim heyecanla durak isimlerini takip ederken sonunda kadın Güzelyurt'a geldiğimizi duyurdu. Metrobüs durdu, insanlar bindi. Tam dibimde birinin durduğunu hissettim. Şeftali kokusunu almayı beklerken, herhangi bir koku gelmeyince kaşlarım çatıldı. Hafifçe gözlerimi açıp baktığımda benim yaşlarımda bir erkeğin durduğunu gördüm. O yoktu. Hüsranla çöktüm.

Hastaneye geldiğimde oflayarak soyunma odasına girdim. Herkesten erken geldiğim için üzerimi değiştirip kafeye gittim. Bu kızı görmenin bir yolu olmalıydı. Her sabah çıktığım saatte onu görüyorken şimdi neden göremiyordum? Bir şeyler yanlıştı ve bunu çözmem gerekiyordu.

"Âşıksın. Âşıksın. Sen âşıksın arkadaş!" Eren, İbrahim Tatlıses modunda gelip, yanıma otururken benimle bir düzine dalga geçeceklerini bildiğim için üfledim. O ise neşeli bir şekilde bakıp kahvesi-

ni yudumladı. "N'aber Âşık? Bakıyorum da artık sabahları erkenden burada oluyorsun."

"Ceza mı aldın?" diye sordum dağılan yüzünü göstererek.

"He ya, sorma," diyerek kahvesini yudumladı. Kahverengi saçları birbirine girmiş, göz altları çökmüştü. Çalıştıkları hoca, yanlış bir şey yaptıkları zaman akşam geç çıkarıp sabah erkenden hastaneye gelmelerine sebep oluyordu. Yaşamışlığım vardı. Hem de çok.

"Oğlum, bu gece kopalım lan," dedi Eren yakınarak. Olumsuz bir şey söylemek için ağzımı açtığımda bunu fark etti ve oturduğu yerde doğrulup bana baktı. "İhtiyacım var Dünya. Güliz beni terk etti. 'Seni göremedikten sonra ben ne yapayım doktorluk mesleğini,' dedi bana. Ağza alınmayacak daha bir sürü şey söyledi. Oğlum, benim kafayı dağıtmam lazım yoksa başka şeyleri dağıtacağım."

"Sakin ol," dedim gülerek. Omzunu sıkarak ona destek olmaya çalıştım. Gözleri sinirden ve hüzünden kızarmıştı.

"Sanki ben çok meraklıyım saatlerce çalışmaya," dedi incelen sesiyle ve bir süre sonra gözyaşları da görüldü. "Ben geleceğim için çalışıyorum. Sanki tüm gün âlem yapıyorum da onu görmüyormuşum gibi konuştu ya. Çok acıttı. Benim ailem zengin değil. Benim hayata tutunmam için çok çalışmam lazım. Bulduğum her boş vakitte onu arayıp gönlünü hoş etmeye çalıştım. Lan, doğum gününe gitmek için ameliyathaneye girme şansımı kaçırdım be. Ben daha ne yapabilirim Dünya?"

Konuştukça gözyaşları daha çok akıyordu. Ses tonu da yükselirken dünyayı yakacak gibi duruyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadım. Sinirle gözyaşlarını sildi, kahvesini kafasına dikti. Omzunu sıvazlayarak destek çıkmaya çalıştım.

"Tamam, çıkalım bu gece. Kafa dağıtalım," dedim. Sakinleşirken başını salladı. Belki de buna hepimizin ihtiyacı vardı.

Salı gecesi bizi bar yoluna götüren sebep Eren'in hazin aşk hayatıydı. Gökay'ın arabasıyla dördümüz bara giderken Eren yolda ağlamaya başlamıştı. Bunun üzerine Gökay onu neşelendirmek için eğlenceli şarkılar açmıştı. Radyo'da Sefo çalınca Gökay alkışlamaya başladı.

"Lan direksiyonu bırakmasana!" diye bağırdı Deniz korkuyla. Eren'i memnun etmek için ön koltuğa oturtmuştuk.

"Uykum bırakıp gitmiş, yalnız kuramam bir düş! Koşsam da zaferlere, takılırdım bir engele! Düşsem yarın aklına!"

Gökay şarkıyı bağıra bağıra söylüyordu. Eren ona tuhaf tuhaf baktı. Deniz'le bakışırken Gökay'a döndük ve nakarata gelince şarkıya biz de eşlik ettik:

"Özlemiş ikimizi bu şehrin içindeki koca caddeler. Mesafelerle boşuna niye zaman öldürdün?"

Üçümüz birlikte şarkıyı söylerken Eren birden bağırdı:

"Değil elimde, alamadım çiçek pasajından sana laleler. Çünkü bir amcanın sondasını değiştirmekle meşguldüm!"

Son sözlerini şarkıya uygun bir şekilde söyleyince, kahkaha atmadan edemedik. Eren de kendine gülerken modu yerine gelmişti.

"Şöyle gül işte!" dedi Gökay sırıtarak.

Mekâna gelene kadar Eren'i eğlendirecek tüm şarkıları çalmıştık. Aracı bir otoparka park edip birlikte mekâna girdik.

Tıka basa doluydu. İnsanlar çoktan gelmiş ve kendilerinden geçmişti. Dördümüz bir arada kalarak boş bir masa aradık.

Deniz bir yeri işaret ederek "Şurası boş!" diye bağırdı. "Ben önden gidip oturayım, siz de gelin," dedikten sonra yanımızdan koşarak ayrıldı, insanları yarıp masaya yerleşti. İnsanlar dans pistinde eğlenerek dans ediyor, kimileri bir şeyler içerek dertleşiyor, kimileri gülüyordu. Sevgililer el ele göz göze takılırken Eren'in gözleri onlarda takılı kalıyordu. Kolumu omzuna atarak dikkatini çektim. Gülümsedim. Tebessüm edip kolunu omzuma attı ve birlikte Deniz'in bizim için tuttuğu masaya ilerledik.

Masaya oturduğumuzda Gökay "Ne içiyoruz beyler?" diye sordu.

"Ben içmeyeyim hiç. Daha Beylikdüzü'ne kadar yol çekeceğim. Hiç almayayım," dediğimde üçü de bana baygın bir şekilde baktı.

"Mal mısın oğlum?" dedi Gökay elini bana doğru uzatarak. "Buradan bana geçeceğiz. Bende kalacağız. Evim şurası lan."

"Yok, olmaz," dedim başımı kaldırarak.

"Neden?" diye sordu Eren. Ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada Gökay aptal aptal sırıtmaya başladı.

"Ulan, metrobüsteki kızı görebilmek için gitmiyorsun, değil mi?" dedi. Deniz'le Eren yüzüme *yok artık* dercesine bakarken sessiz kalma hakkımı kullandım. Bakışları bu sefer *mal* olduğumu söylüyordu.

Deniz şokla "Adını bile bilmediğin bir kız için onca yol çekip bir de sabahın köründe kalkacak mısın sen?" dedi. Sessiz kalma hakkımı kullanmaya devam ettim.

Eren başını sallayarak "Aşk, işte böyle bir şey oğlum," dedi. "Bilirim."

Gökay ensesine vurup "En azından sen adını biliyorsun, bir şeyler yaşamışsın," dedi. "Bu mal bir bok bilmiyor."

Sessiz kalma hakkı Dünya. Çok güzel bir haktır. Kullanmaya devam et.

"Siz de fazla içmeyin," dedim lafı değiştirerek.

"Ya alt tarafı bir bardak içeceğiz. Kafa dağıtmamız anca bu," dedi Deniz. Eren de ona hak vererek başını salladı. Gökay gözlerini kaldırıp, başka yerlere bakarken üçümüz ona dik dik baktık.

"Tamam be! Tek bardak," dedi pes ederek. "Bari sert bir şeyler içelim. Yok mu bakan buraya? Pardon!" diye birilerine seslendi.

Deniz bacağıyla bacağıma vurup "Bağcıkların çözülmüş," dedi. "Bağla istersen. Kalkınca yürümekte zorlanma."

Başımı salladım. Eğilirken masamıza bir garson kızın geldiğini fark ettim.

"Merhaba, ne istersiniz?" dedi kız.

"Var mı bize önerebileceğin sert bir şeyler?" dedi Gökay. Diğerleri onaylamaz sesler çıkardı.

"Hanımefendi, siz bize önerebileceğiniz bir kokteyl getirin yeterli," dedi Deniz.

Gökay anında itiraz edip "Oğlum, kokteylle kafa bulunur mu lan?" dedi.

Kızın kıkırtısını duydum. Başımı kaldırıp kim olduğuna bakacağım sırada Deniz'le Gökay arasında bir sataşma başladı ve aralarında oturan kişi olarak ezilme tehlikesi yaşadım.

"Bak, gördün mü? Senin yüzünden dünya güzeli oğlanın kafasını ezdim. Kanka iyi misin?" dedi Gökay bana doğru eğilirken. Ensemi ovarken ona ters bir bakış attım. "Kanka yalnız çok güzel kız ha. Belki metrobüsteki kızı unutturur sana. Hem de karşında kanlı ve canlı olarak duruyor. Tanıştırayım mı seni?"

Sırıtan yüzüne doğru bakıp "Adını bile bilmiyorsun, şerefsiz," dedim.

"Öğreniriz ne var?" diyerek kıza döndü. Bağcıklarımla ilgilenmeye devam ettim. Solu bağladıktan sonra sağı da hallederken Gökay kızla muhabbet açmaya çalışıyordu.

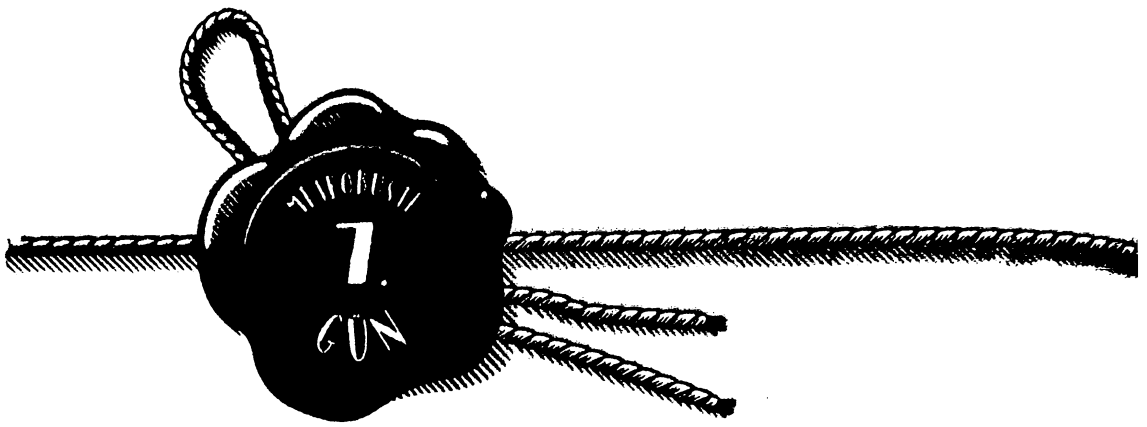
"Seni kankimle tanıştırmak isterim," diyen Gökay sırtıma vurmaya başladı. Oflayarak başımı kaldırdığım anda biri "Esra, buraya bakar mısın?" diye bağırdı.

Başımı kaldırdığımda kız arkasına dönmüştü. Yüzünü göremeden ona seslenen kişiye doğru gitti. Kıza bakmaya çalıştım ama mekânın ışıkları o kadar loştu ki dibimde sırıtarak duran Gökay'ı bile zor seçiyordum.

"Ne oldu lan? Yoksa kızı görmeye mi çalışıyorsun sen? Metrobüs aşkın çabuk bitti," dedi Gökay alayla.

"Sana saldırırdım da dua et bu hâllerinden Eren zevk alıyor," diyerek kıkırdayan Eren'i işaret ettim. Kafayı bir şeyler içerek değil de eğlenerek dağıtmıştık.

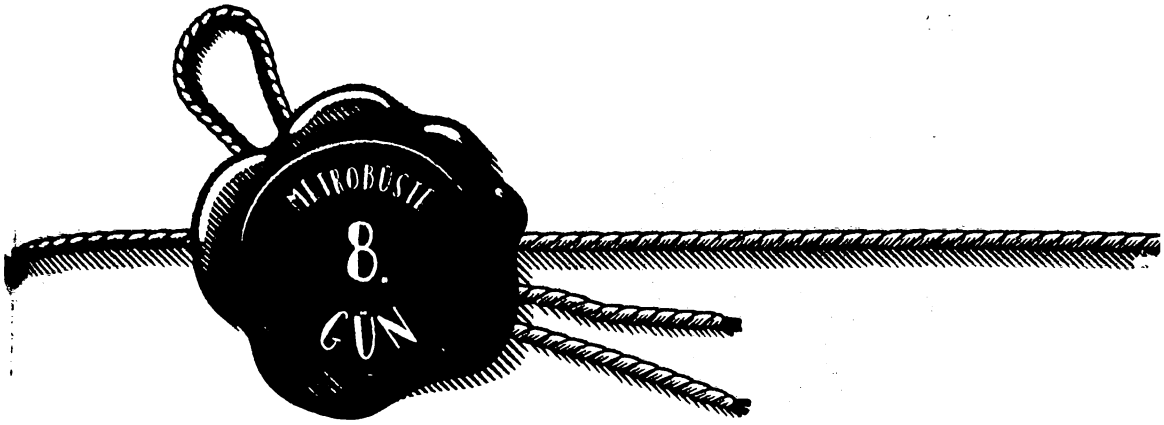

Sadece üç saatlik bir uykuyla durmama rağmen yine onu görme ümidiyle erken kalkmıştım. Ama yine de göremedim.

Hastaneye geldiğimde yüzümdeki suratsızlığı gören arkadaşlarım bundan zevk alarak güldüler.

"Değdi mi uykusuz kalmana?" dediklerinde verebildiğim tek cevap şuydu:

"Değecek."

Bugün de yoktu. Hayır, neyi yanlış yapıyordum onu da bilmiyordum ki! Her zamanki saatte kalkıp her zamanki saatte metrobüse biniyordum. Her şey doğruydu.

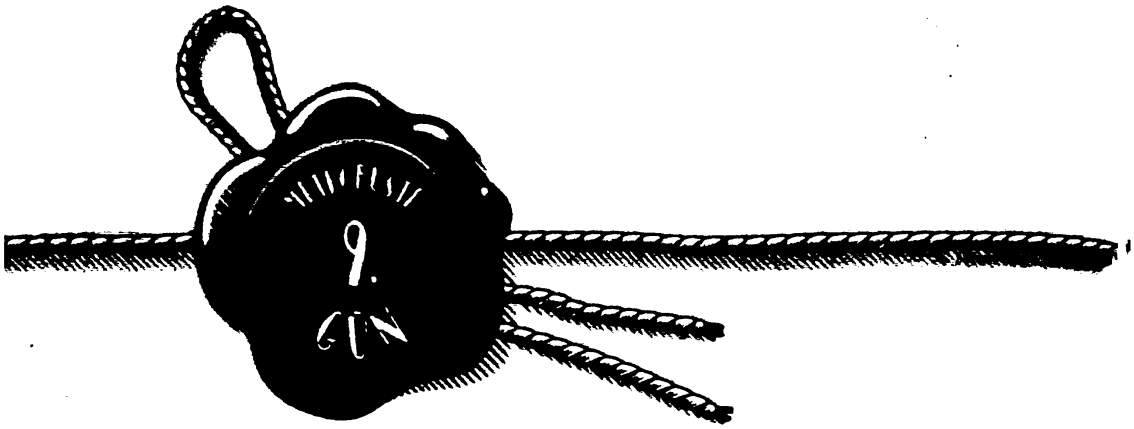
"Of!" diyerek koltuğa çöktüm. Bu hâlimden zevk alan arkadaşlarım kıs kıs güldü.

Gökay kahvesini içerken "Göremedin mi yine?" diye sordu.

"Yok." Oturduğum koltukta dikleştim. "Abi, anlamıyorum. Aynı saatte, aynı dakikada gidiyorum ama göremiyorum! Neyi yanlış yapıyorum?"

Eren, Ramiz Dayı'yı* taklit ederek "İki taraf doğru olmadıkça o şey doğru değildir yeğen," dedi. Hepimiz gülüyorduk ama haklıydı. Karşımdaki kız doğru saatte gelmedikçe benim gelmemin bir önemi olmayacaktı.

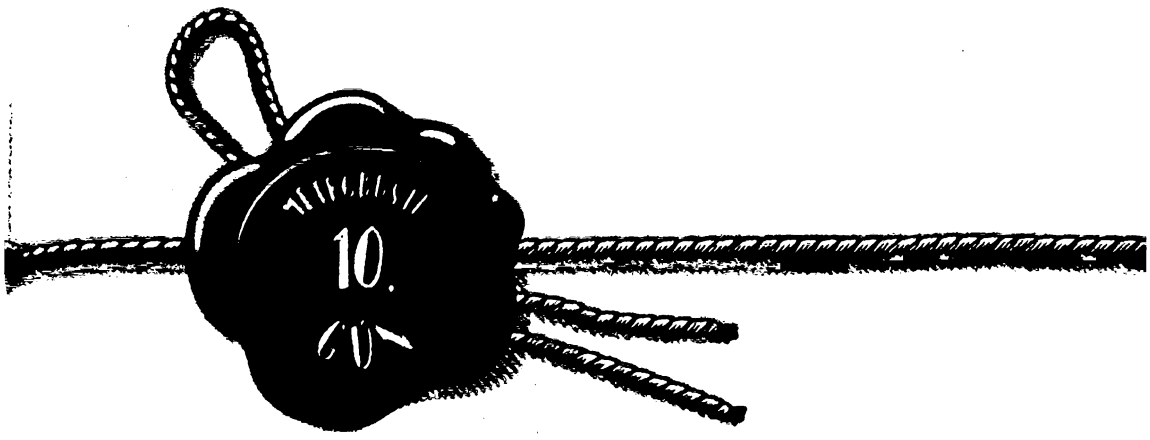
Ezel dizisinden bir karakter. *(e.n.)*

Göremedim. Üstelik bugün cumaydı. Araya hafta sonu girecekti. Bu kızın doğru zamanını bulmam gerekiyordu. Bu yüzden bugün Güzelyurt Durağı'nda inmiş ve kızın gelmesini beklemiştim. Normal gidiş saatime kadar beklediğimde gelen giden olmamıştı. Bu demek oluyordu ki bundan sonra yediyi on geçeden önce metrobüse binmeliydim. Eğer pazartesi günü o saatlerde binersem bu sefer görebilirdim.

"Görmeye çalış Dünya. Sürekli birbirinizi görürseniz sonunda tanıdık gelmeye başlarsınız. Sonra da açılırsın. Gökay şimdi olsaydı ne derdi sana? 'Yaparsın sen. Aslansın. Kaplansın,' derdi. Aynen öyle."

Kendi kendime destek çıkıp enerjimi yükselttikten sonra hastaneye doğru gittim.

Pazartesi de eli boş döndüm. Bu işe bir *dur* demeliydim. Karşı tarafın artık doğruyu bulması gerekiyordu. Bu böyle olmazdı.

Belki de vazgeçmeliydim. Kuruntu yapıyordum. Kızın benden haberi bile olmayabilirdi. Kendi kendime gelin güvey oluyordum resmen.

"Of!" Başımı arkaya yasladığımda arkadaşlarım bana kıs kıs gülüyordu.

"Hâlâ mı aynı mesele lan?" dedi Deniz şaşkınca. İstemeyerek de olsa onu onayladım.

Gökay kaşlarını çatarak "Kızın seni sapık sanmasından hiç mi korkmuyorsun?" dedi. Nifak tohumunu kalbime ekmişti.

Eren de "Ya da belki varlığını fark etti ama senden hoşlanmadığı için seni görmemek adına metrobüse binme saatini değiştirdi," diyerek yeni tohumlar ekti.

"Sen onu görmek için bu kadar çabalarken, bir gün gördüğünde karşına geçip rahatsız olduğunu söylese ne diyeceksin mesela?"

Bir Deniz eksikti, o da tamamlandı. Üçü elbirliğiyle ağzıma sıçmışlardı. Haklı olduklarını biliyordum. Bunu ben de düşünmüştüm ama düşündüğümüz gibi olmasını istemiyordum. Bu kızdan gerçekten etkileniyordum. Onu rahatsız etmiş olmaktan da ölesiye korkuyordum.

Bir kez daha "Of!" dedim. Kendimi işe de veremiyordum. Bugün hocamdan üç defa azar işitmiştim. Bu kötü bir şeydi. Ben ameliyat-

haneye girebilmek için can atarken tam tersine uzaklaşıyordum. Ya yolumu bakmalıydım ya da bu kızla yüzleşip bir yol çizmeliydim.

Gökay omzuyla beni ittirirken "*AirDrop* ile numaranı göndermeyi denedin mi hiç?" diye sordu.

"AirDrop mu?" diye sordum anlamayarak.

"Oğlum var ya *iPhone*larda, birbirine bir şey gönderme şeyi."

"Ben *Samsung* kullanıyorum geri zekâlıcığım," dedim telefonumu göstererek. Kendi telefonunu cebine koyup gözlerini devirdi.

"Keşke iPhone olsaydı lan," dedi bu sefer de Eren.

"Ne alaka?"

"Abi insanlar AirDrop ile birbirine numaralarını, fotoğraflarını filan gönderiyorlar. Metrobüste birbirini görüp beğenen tek siz değilsiniz. Siz ilk kavuşamayacak olansınız," dedi Deniz. Üçü kıs kıs gülerken taklitlerini yaparak güldüm.

"Android kullananlar ne yapıyor? iPhone'u olanlara âşık olamıyor mu?" dedim alayla.

"İki imkânsız yan yana gelemez zaten," dedi Gökay omzunu silkerek.

"Biz nasıl yan yana geldik? Sen *IOS* ben de *Android*."

"Biz başkayız bebeğim," dedi Gökay sırıtarak. Gülerek omzuna vurdum. Gökay aramızda durumu en iyi olan kişiydi ama bunu asla yansıtan veya hava atan biri olmamıştı. Onunla seyyar satıcıda da yemek yiyebilirdin, lüks bir restoranda da. Seninle metrobüse de binerdi, arabasına da alırdı.

"Keyfiniz yerinde bakıyorum."

Hidayet Hoca'nın sesini duyunca hepimiz ayağa kalktık. Eren'le Deniz bir şey kaçırıp kaçırmadıklarından emin olamayarak birbirlerine baktı. Hidayet Hoca bakışlarını Eren'e çevirirken hepimiz merakla bekledik.

"Güliz'i atlatabildin mi Eren?" diye sordu Hidayet Hoca.

"Anlamadım hocam?"

"Şu aşkından ölüp bittiğin kızı diyorum. Güliz. Atlatabildin mi?"

Hidayet Hoca'nın bu durumdan nasıl haberi vardı? Şaşkınlıkla birbirimize bakarken kimse nereden öğrendiğini anlamamış görünüyordu. Eren ne diyeceğini bilemeyerek hocaya baktı. "Atlattım hocam," dedi sessizce. Bu durumda ne söylenebileceğini aramızda kimse bilmiyordu zaten.

"Yok. Atlatamamışsın. Elin ameliyathanede neşter tutarsa atlatır mısın?"

Dördümüzün gözleri sonuna kadar açılırken Eren sırıtmaktan bir hâl olacaktı.

"Üzerine iki tane de takla atarım hocam!" dedi geri zekâlı. Fazla uçtuğunu fark eden Deniz, bacağına vurarak onu kendine getirdi ama Hidayet Hoca'nın hoşuna gitmiş gibiydi.

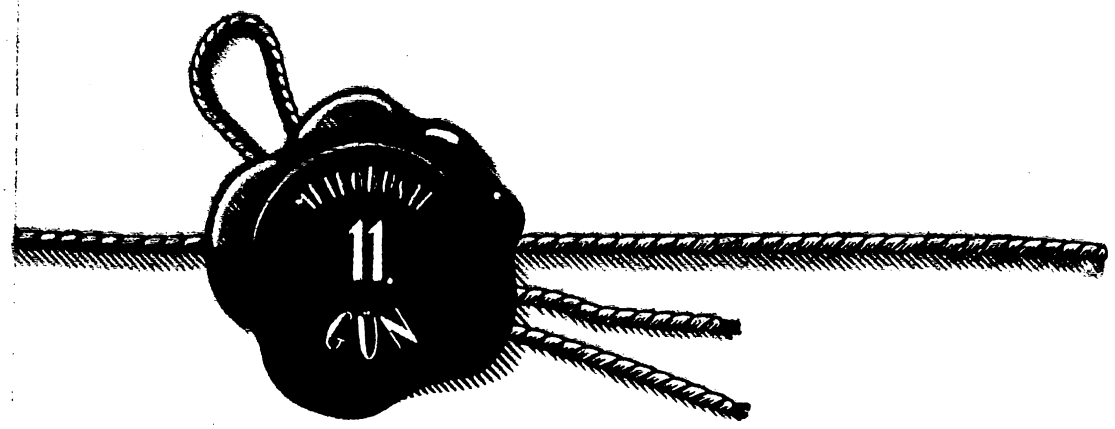
"Hazırlan bakalım," diyerek gitti. Gitmesiyle hep birlikte neşeyle bağırıp Eren'e sarıldık.

"Oğlum o değil de bu hoca Güliz'i nereden biliyor?"

"Nereden biliyorsa biliyor. Güliz sana son bir kıyak yapmış ve Hidayet Hoca gibi bir adamın ameliyatına girmeni sağlamış. Öyle düşün."

Gökay elini boş ver dercesine sallarken, Eren ona hak vererek sırıttı. Denk geldiğimiz hocalar stajyerlerini kolay kolay ameliyathanesine sokmayan hocalardı. Bu yüzden bunu başarmak büyük bir şeydi. Eren hayalini gerçekleştirmişti.

Darısı bizim başımıza.

Onu gördüğüm saat aralığında metrobüs durağındaydım. Gelen metrobüse binip binmemek arasında kalıyordum. Görmek istiyordum. Onu çok görmek istiyordum. Ne yapsaydım? Acaba *manifest* falan mı yapsaydım? Nasıl oluyordu ki o? *Aldım, tuttum, gönderdim, yedi yüz yetmiş yedi* miydi? Ne diyorlardı ki? Hiçbir halt bilmiyordum. Ben doktor olmak istiyordum. Benim mesleğimde manifest, şans, tılsım falan yoktu. Rakamlar ve gerçekler vardı. Tabii bir de takdiri ilahi vardı. Gerçi bazen hasta yakınları o takdiri ilahinin de bizimle alakalı olduğunu sanıp bize saldırıyordu ya, hadi neyse.

Şimdi bu kıza ulaşmanın yollarını bulmalıydım. "Bildiğin duadan şaşma Dünya!" dedim elimi sallayarak. Sonra da dua etmek için ellerimi açtım. "Allah'ım, sen konuyu biliyorsun. Âmin." Yüzümü sıvazlayıp, gelen metrobüse besmele çekerek bindim. Ortadaki tekli koltuğa oturdum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

O beş durağı nasıl geçtiğimi bilmiyordum. On dakika değil de on saat gibi gelmişti. Otomatik kadın sesi Güzelyurt Durağı'nda olduğumuzu söylediğinde nefesimi tuttum. Kapıların açılışını ve insanların binişini ağır çekimde dinliyor gibiydim.

Olanlar oldu.

Şeftali kokusu etrafımı sardı. Gözlerimi açıp bağırmamak için kendimi aşırı derecede kastım. Güldüğümü belli etmemek için verdiğim mücadeleyi daha önce hiç vermemiştim. Fakat böyle olacak gibi değildi. Onu görmem gerekiyordu. Ayrıca oturarak gitmesini

istiyordum. Zincirlikuyu'dan önce inmediğine göre demek ki karşı yakaya geçiyordu.

Bir iki durak sonra kendimde o gücü buldum. Gözlerimi yavaşça açıp başımı kaldırdım. Gözlerine baktığımda kalbimden bir sıvı akıp tüm vücudumu sardı.

Oturduğum yerden kalkıp "Siz böyle geçin isterseniz," dedim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Baş selamı verip, ortadaki boşluğa giderken sırıtmadan edemedim. Hemen saatimi kontrol ettim. Altıyı elli beş geçiyordu. Benim bu durağa gelmem on beş dakikayı bulmuştu. Yani altıyı kırk geçe gelen metrobüse binmeliydim. Başka çaresi yoktu!

Hastaneye güle oynaya geldim desem yalan söylemiş olmazdım. Mutlulukla soyunma odasından çıkarken, insanların ağladıklarını görünce nerede olduğumu ve ne iş yaptığımı daha iyi idrak ettim. Boğazımı temizleyerek kendime çekidüzen verdim. Notlarımı, dosyalarımı ve gerekli her şeyi alıp İhsan Hoca'nın yanına gittim.

Tüm gün İhsan Hoca ve ekiple birlikte geçerken akşam haşatım çıkmış hâldeydim. Kafamda dönen terimler, hastaların isimleri ve hastalıkları derken beynim allak bullak olmuştu. Ama buna rağmen mutlu hissediyorum. Bunun iki sebebi vardı: Birincisi, bu mesleğe âşıktım. Severek yapıyordum. İkincisi, sabahımı güzelleştiren o birkaç dakikaydı. Bir insan, adını bile bilmediği birini birkaç dakika görünce mutlu olur mu? Ben oluyordum. O anları hatırlamak sırıtmama sebep oluyordu.

"Ne sırıtıyorsun öyle gevşek gevşek? Gören de ameliyathaneye girdi sanacak."

Gökay kafama bir tane vurunca, inleyerek kendimi geri çektim. Elinde kahvesiyle yanıma oturdu. Dinlenme odasında Gökay varsa dinlenmek imkânsızdı.

"Eren'le Deniz gelmedi mi?"

"Sence?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Elbette gelmemişlerdi. Hidayet Hoca asla bırakmazdı. İhsan Hoca'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. İmama gelmişti de on dakika izin vermişti. En rahatımız Gökay'dı. O da bölümünden dolayıydı.

"Niye sıkıyordun öyle?" diye sordu Gökay. Sıkıntıma sebebimi hatırlarken tekrar sıkıntım. "O kızı gördüm," dedim heyecanla. Gökay benim kadar heyecanlanmamıştı. Hatta bu durumu çok saçma bularak gözlerini devirdi. Ağzında bir şeyler gevelerken ses etmedim.

"Görsen neye yarar? Konuş diyoruz, sapık sanar. Unut diyoruz, olmaz. Ne yapacaksın? Her gün bir saat görüp hayatına devam mı edeceksin? Hayır, bir de sırf kızı görebilmek için evden erken çıkıyorsun. Annen laf etmiyor mu lan?"

"Başlarda evet ama sonra 'Böyle olmaz, teyzemde ya da Gökay'da kalmalıyım,' deyince erken gitmeme razı oldu."

Gökay gözlerini kısarak baktı.

"Seni sinsi. Anana söyleyeyim mi bir kıza âşık oldu da böyle yapıyor diye?"

Kendimden emin bir şekilde arkama yaslandım. "Söyle," dedim rahatça. "Anam ne diyecek? Neden âşık oldun mu diyecek?"

Gökay nefesini bırakarak "Doğru," dedi. "Senin anan sevinirken, benim anam işime mâni olur diye düşünerek, alttan alttan iş yürütüp kızı benden uzaklaştırır."

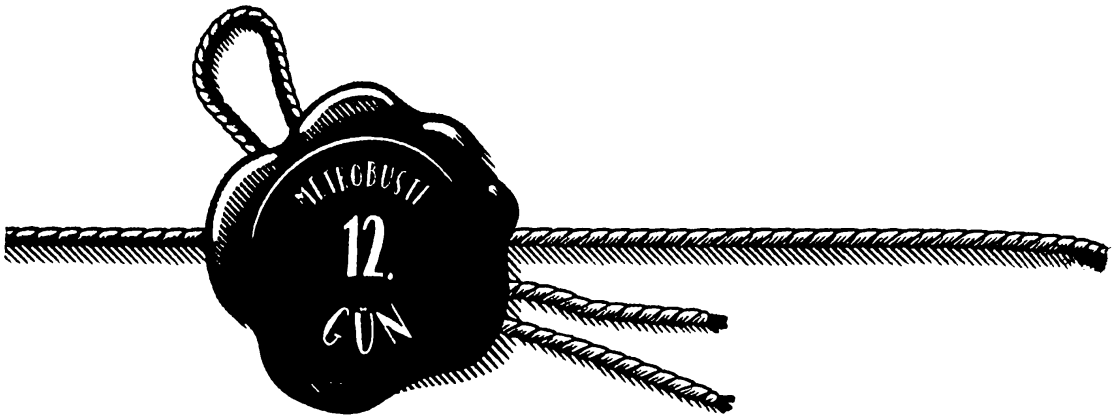
Açık mı yine eski konuları? Gökay huzursuzca kahvesini içerken ona baktım. Bir kıza âşık olmuştu. Üniversite ikinci sınıftaydık. Gökay âşıktı ama kız değildi. O sadece hoşlanıyordu. Gökay etrafında dönüp dururken derslerine odaklanamadı. Bir dersten kalma tehlikesi yaşadı. Doktor olmamasına takmış olan ailesi durumu araştırdıklarında yolları kızla kesişti. Önce kıza gidip "Oğlumuzu yoldan çıkarıyorsun, bırak peşini!" diye bağırdılar. Sonra Gökay'a kızdılar. Gökay kızın hiçbir şey yapmadığı hâlde böyle laflar yemesine dayanamadı. Daha sonra beni kullanarak kızla görüşmeye çalıştı. Bir gün kafede buluşacağımızda Gülcan teyze de kafeye geldi. Kızı herkesin içerisinde rezil ederken Gökay neye uğradığını şaşırmıştı. Gidip ailesi adına özür diledi ama kız onunla irtibatı tamamen kesip ondan ayrıldı.

Gökay'ın onu hâlâ unutamadığına adım gibi emindim.

"Unutamadın mı hâlâ?"

"Sen adını bile bilmediğin bir kızı unutamıyorsun. Bana mı soruyorsun?"

Cevabımı aldım, olduğum yerde öylece kaldım.

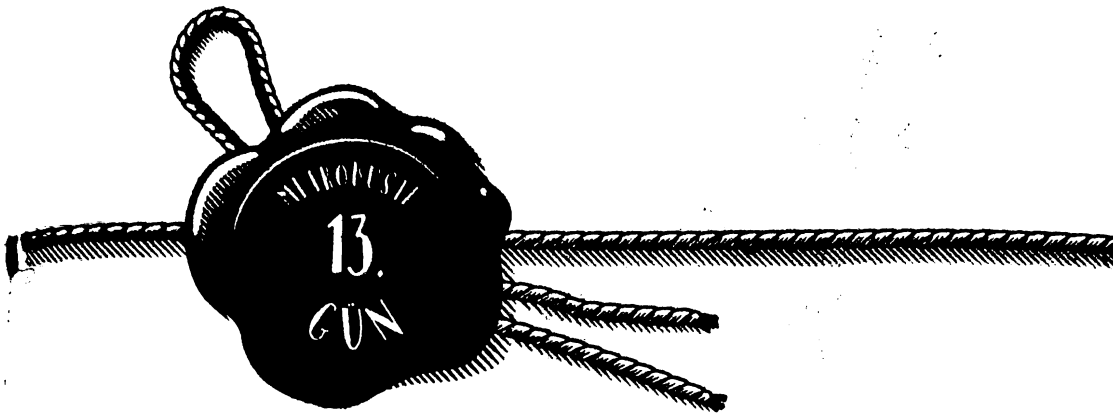
Sabahın erken saatinde evden çıkmama alışan annem, artık gece yatmadan önce bana kahvaltılık bir şeyler hazırlıyordu. Pekmezi de baş köşeye koymayı ihmal etmiyordu. Kahvaltıyı ağzıma tıkıp, üzerine iki kaşık pekmez yiyerek evden çıktım.

Metrobüs durağına erken gelmeme rağmen gelen metrobüslere binmeyip insanların binmesi için yol verdim. Saat tam altıyı kırk geçe gelen metrobüse ise kimseye müsaade etmeden önce binip ortadaki tekli koltuğa oturdum. Başımı cama yaslayarak gözlerimi kapattım.

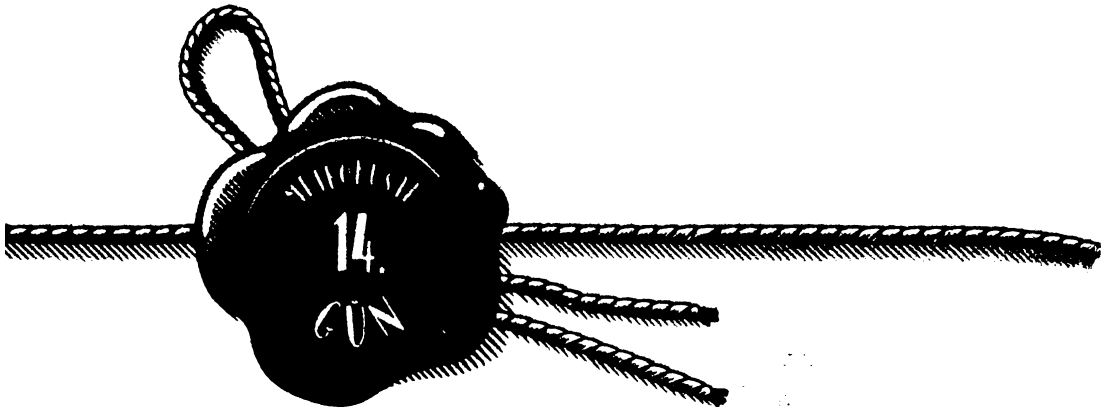
Güzelyurt Durağı'na geldiğimizde kapılar açıldı, kız tam önümde durdu. Rahatsız olsa gelip burada durmazdı, değil mi?

Bir iki durak sonra dikkat çekmemek için uyanır gibi yaptım. Başımı kaldırdığımda onu gördüm. Bana bakıyordu. Yerimi verdiğimde hafif tebessüm etti.

"Teşekkür ederim," dedi. Başımı sallayarak boş kısma geçtim. Kulaklığımı takıp, müzik dinlemeye başlarken o da kulaklığını çıkardı. Zincirlikuyu Durağı'na kadar arada bir camdaki aksine baktım. Bu kısa an bile beni mutlu ediyordu.

Bugün de gördüm. Yine dikkat çekmemek için bir iki duran sonra uyanır gibi yapıp yerimi verdim. Onu gördükçe daha fazlasını istiyordum. Mesela adını bilmek, hangi durakta indiğini öğrenmek istiyordum. Yaşını bile bilmiyordum. Sadece varlığından haberdardım. Ama bu da daha çok şeyi istememe sebep oluyordu. Bir yol bulmalıydım. AirDrop için telefon mu değiştirseydim acaba?

Artık geldiğin saatleri biliyordum, metrobüsteki kız!

Altıyı kırk geçe ona doğru giden metrobüse binecektim. Beni her zaman gördüğü koltukta görebilmesi için erkenden gelip sıraya bile girdim. Dakikam gelene kadar kenarda bekleyip insanlara yol verdim. Tam kırk geçe gelen metrobüse bindim. Sanki ilk defa onu görecekmişim gibi heyecanlıydım.

Metrobüs ilerledi. Artık durakların isimlerini bile ezberlemiştim. Kadınla birlikte içimden durak isimlerini söylerken sonunda dudaklarımdan Güzelyurt kelimesi döküldü. Binmesini büyük bir heyecanla bekledim.

Ama binmedi.

Gözümü açmama bile gerek yoktu. Şeftali kokusu yoksa o da yoktu. Ama ben yine de umut ederek gözlerimi açtım. Yoktu. Yerinde başka bir kız vardı. Beni görünce gözleri sonuna kadar açılan bir kızdı. Bense hüsranla çökmüştüm. Şu AirDrop için telefon değiştirme fikrini hâlâ düşünüyordum.

Oflayarak hastaneye geldiğimde direkt üzerimi değiştirmeye gittim. Sıkıntıyla üzerimi değiştirirken, Gökay ıslık çalarak içeri girdi. Üzerini giymiş, hatta kahvesini bile içmişti. Elindeki boş kahve kartonunu çöpe atarken, bana sırıtarak baktı.

"N'aber âşık?" dedi neşeyle.

"Sabah sabah ne bu neşe? Hayırdır?" dedim başımı sallayarak. Kıs kıs gülerek yanıma geldi. Kolunu omzuma atıp "Sen adını bile bilmediğin bir kız için sabahın köründe kalkıp, metrobüse binerken bu arkadaşın ilk ameliyatına girdi," dedi.

"Harbi mi?" dedim heyecanla. Şeker kazanmış çocuklar gibi sırıtıp başını hızla aşağı yukarı salladı.

"Nasıl oldu? Anlatsana."

"Uyuyordum. Hoca aradı birden. 'Yarım saate ameliyathane kapısında hazır olursan içeri girebilirsin,' dedi. O yataktan nasıl kalktım ve buraya nasıl geldim artık Allah bilir."

"Bir anda mı oluyor? Benim evim uzak, ben ne yapacağım?"

Endişelenmeden edemedim. Her hocanın farklı tarzı vardı. İhsan Hoca'da öyle bir anda arayıp çağıracak bir tip yoktu ama sağı solu belli olmazdı.

"Her hoca aynı olacak değil ya Dünya," dedi Gökay tezimi doğrularcasına. Başımı sallarken kapı açıldı. Eren ve Deniz içeriye girdi. İkisinin de haşatı çıkmış gibiydi ama Deniz'de ayrı bir mutsuzluk vardı. Bize selam bile vermeden üzerini değiştirmeye başlayınca Eren'e ne oldu dercesine kaş göz işareti yaptık.

"Haftaya doğum günü," diye açıkladı. Tam buna mı üzüldüğünü sormak için ağzımızı açarken "Yirmi altı oluyor," diye ekledi Eren. Sessizliğimizi koruyarak Deniz'e baktık.

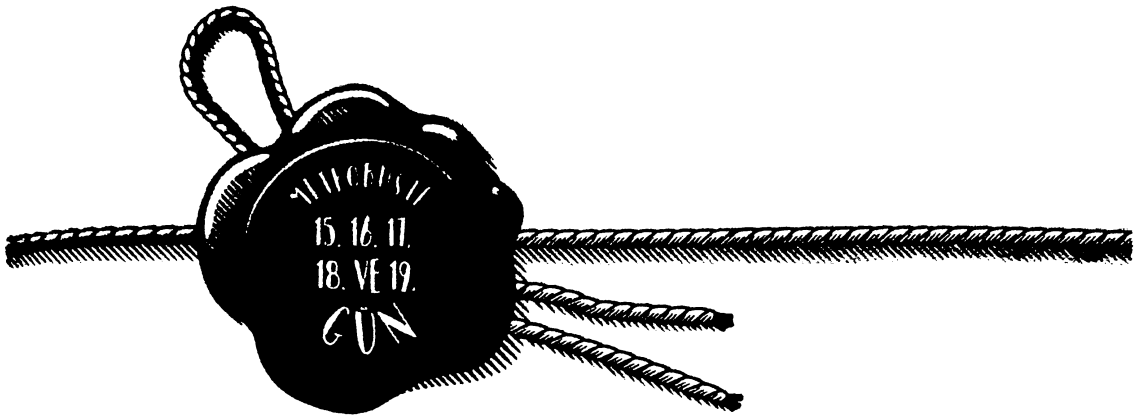
Deniz aramızda en büyük olanımızdı. Üç defa sınava girmiş ve üçüncü de tutturmuştu. Bir yıl da liseden kaybı vardı. Yaşı büyük olsa da ruhu bizimle aynı yaşta gibiydi. Hiçbir farkı yoktu. Fakat onu üzen yirmi altı olması değildi; sonunda babasının öldüğü yaşa gelmesiydi.

Bazı insanlar şöyle cümle kurar: "Annem beni doğururken ölmüş."

Deniz daha farklı bir cümle kurardı: "Babam, annem beni doğururken ölmüş."

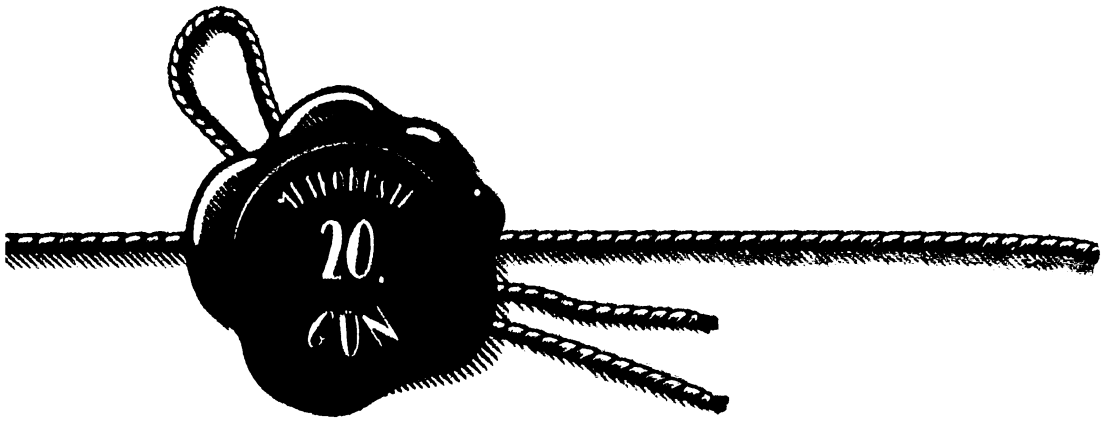
Annesinin ani sancısı tutunca apar topar hastaneye gitmiş. Kocasına durumu haber edince, kocası işinden çıkıp hastaneye gelmek için yola koyulmuş. Karısını görüp, oğlunu kucağına almak için girdiği hastaneden ölerek çıkmış.

Karısını beklerken hastanede bir olay çıkmış. Acılı bir aile yakını hastaneyi silahlarla basmış. Etrafa ateş saçarken kurşunlardan biri Deniz'in babasına denk gelmiş. Babası uzun bir süre komada kalmış ama sonunda yenik düşmüş. Babası, öldüğü gün yirmi altı yaşındaymış. Deniz bu yaşa gelmeyi hem heyecanla hem de korkuyla beklemişti. Şimdi ise o gün gelip çatmıştı. Hiçbirimizin verebilecek tesellisi yokken birbirimize baktık. Eren'le Gökay ne yapacağını bilemeyerek bana baktı. Ne de olsa aynı acıyı tatmıştık. Böyle bir durumda ben yanımda olmalarını ama varlıklarını sessiz kalarak belli etmelerini isterdim. Deniz için de öyle yaptık.

Yoktun. Sahi neden yoktun? Seni hep aradım. Saati mi karıştırıyorum acaba diye düşünerek senin durağında indim ve gelmeni bekledim. Ama gelmedin. O zaman bu hafta bu yolu kullanmadın. Başka açıklaması olamazdı.

Lütfen, başka açıklaması olmasın.

Yoktu. Gerçi cumartesi günü onu görmeyi tahmin etmiyordum ama işte yine yoktu. Bir haftadır ortalarda değildi. Onu görmeye o kadar alışmışım ki görmediğim şu bir hafta içerisinde acaba başına bir şey mi geldi diye endişeleniyordum. Ne kadar saçma olduğunun da farkındaydım.

"Dünyadan Dünya'ya. Oğlum, bu cümle de olmadı ki ya! *World*'den *Earth*'e.* Bak, bu daha iyiydi."

Gökay sözde espri yeteneğini konuştururken, Eren gülerek bana baktı. Deniz'in yüzünde ise zorlama bir gülümseme vardı. Bugün Deniz'in doğum günüydü. Onu neşelendirmek için dışarıya çıkarmaya karar vermiştik. Cuma gününden hepimiz Gökay'da kalıp, geceyi eğlenerek geçirmiştik.

"Üniversitedeki o kız senin bu esprilerine gülüyor muydu? Gülüyorsa âşıktır demektir," dedim alayla. Eren'le Deniz gülerken Gökay sahte bir sırıtmayla baktı.

"Gülmüyordu. Hatta yüzünü ekşitiyordu. Ama işte, umut fakirin ekmeği. En azından dinlediğini düşünüyordum."

"Gökay, sen fakir değilsin ki. Umut senin ekmeğin olamaz," dedi Eren ona takılarak. Deniz'le gülerken Gökay yine sahte bir sırıtmayla baktı.

"Deniz için katlanıyorum her şeye. Yoksa çok fena şeyler olurdu."

Deniz onun sırtına vurarak "Katlan kardeşim," dedi. "Katlan."

*Dünyadan dünyaya. İngilizce *world* ve *earth* aynı anlama geliyor. *(e.n.)*

"Madem bu kadar katlanıyorsun, metrobüsle gitmeye de katlanırsın," dedim. İtiraz edecek gibi oldu ama başımla Deniz'i işaret edince sessiz kaldı. Arabayla gitmek istemiyorduk çünkü hafta sonu çok trafik oluyordu. Metrobüs daha mantıklıydı. Sonrasında taksiye binebilirdik.

"Ne zaman çıkarız?" diye sordu Eren.

"Hazırlanalım. Çıkarız birazdan," dedi Gökay.

"Hazırız. Ne yapacağız?" diye sordum üzerimizi göstererek. Gökay alaylı bir şekilde sırıtıp saçlarımı okşadı.

"Canım ya. O kadar iyisin ki." Sözlerinden bir şey anlamadığım için etrafıma bakarken Eren'le Deniz sırıtıyordu. "Çöl, biz senin gibi yakışıklı değiliz kardeşim. Hazırlanmamız gerek," dedi Gökay yanağıma vururken.

Elini ittirip "Ne alaka?" diye sordum.

"Dünya, yakışıklı olduğun için hayat sana kolay. Allah vergisi bir yakışıklılığın var ama bizde öyle değil. Saçlara bakım, kıyafete özen filan gerekiyor."

"Ne alaka Gökay ya?" diye sordum.

"Vallahi bu sefer Gökay haklı," dedi Deniz. Onun bile yüzünde sırıtma vardı. "Oğlum lakabın Çöl senin. Yakışıklısın. Kabul et, geç. Ne bu trip? Gözlerinin rengi yeter be."

"Her insan sarışın ve renkli gözlü sevecek diye bir şey yok," diyerek omzumu silktim. Mesela ben. O kızda beni kendine çeken şey dış görüntüsü değildi. Çekim ve hisler farklı bir şeydi. Kendine ait bir yolu ve düzeni var gibiydi. Bilmiyorum. Karmaşık şeylerdi.

"Aşk meselesi karışık bir şey," diyen Eren'e döndüm. "Aynen öyle," diye karşılık verdim.

"Aşk, ızdırap verince insanı mutlu ediyor. Ya da biz acıya, zorluğa ve kedere öyle alışmışız ki aşkta da sadece bunlar olunca kuvvetli olduğuna inanıyoruz." Eren aşka ayrı bir yorum katarken daha çok kendi duyguları hakkında konuşuyor gibiydi. Güliz'i atlatamamıştı. Ameliyathaneye girmek bile yeterli gelmemiş gibiydi. "Öyle olmasaydı bir insan onu seven, mutlu etmek için çabalayan kişiyi severdi.

Hayatını altüst edip mahveden, toksik bir ilişki istemezdi. Ama diğerini ne de olsa seviyor diye cepte görüyorlar."

"Sen de ne yükseldin be. Kendine gel."

Gökay, Eren'in ensesine bir tane yapıştırınca çıkan ses odada yankılandı. Deniz'le şoka girdik ama gülmeden de edemedik. Eren ağız dolusu küfredip, oturduğu yerden kalkınca, Gökay da korkup odadan çıktı. İkilinin atışmalarını eğlenerek izledik.

Yine geçen gün gittiğimiz mekâna giderken Deniz'in yüzünü güldürmek için yapmadığımız şey kalmamıştı.

"Bu gece Güliz'i unutturacak birini bulacağım," dedi Eren kendinden emin bir şekilde.

"O nasıl olacak?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bar tarafına geçip taburelere oturduk.

"Koca mekânda birini unutmaya çalışan tek kişi ben olamam ya? Gerekirse tek tek soracağım."

Güldüm.

"Ne diyeceksin? 'Pardon, birini unutmaya çalışıyorum, sen de birini unutmaya çalışıyorsan birlikte olalım,' mı?"

Parmağını bana doğru sallayıp "Aynen öyle kardeşim," dedi. Bunu beklemediğim için kahkaha attım.

Gökay büyük bir sırıtışla "Bugün bendensiniz millet. Deniz'e doğum günü hediyem," dedi.

Eren, Gökay'ın sırtına vurarak "Vay, kral!" dedi. Gökay ona alaycı bir bakış atıp Deniz'e döndü.

"İyi ki doğdun, kardeşim."

"Eyvallah," diye mırıldandı Deniz. Aklının babasında olduğuna emindim. Onu hiç görememiş olmak üzüyor olmalıydı. Annesi de ölümünden kendini sorumlu tuttuğu için psikolojisi bozulmuştu ve Deniz biraz ortalıkta büyümüş gibi bir şey olmuştu. Hayatı zorluk-

larla geçmişti ama buna rağmen hayata tutunabilmişti. Ben şanslıydım. Harika bir babam vardı. Doya doya vakit geçirmiştim. Varlığını bilip tatmak güzeldi.

Önümüze içki bardakları inerken Deniz kafasına hızla dikti. "Sen hastasın Dünya. İçme," diyerek önümdeki bardağı da alıp kafasına dikti. Ses etmedim.

Arkada Mabel Matiz'den *Antidepresan* çalmaya başlayınca Deniz gözlerini devirdi. "Gece kulübü burası. Efkârlı şarkı ne alaka?" diye bağırdı. Fakat insanların keyifleri yerindeydi. Hepsi şarkıya bağırarak eşlik ediyordu. Güzel şarkıydı. Yapacak bir şey yoktu.

"*Kafayı yiyorum,*" diye şarkıyı mırıldandım. Şarkının ritmi değişip, hızlanırken Deniz de hızlandı. Önümüze indirilen ikinci bardakları da kafasına dikti. Boşalan bardakların yerini dolular alırken şok oldum.

"Abi bunlar cağ kebabı mı? Bittiği gibi yenisini getiriyorsun ya," dedim barmene.

Barmen çenesiyle Gökay'ı işaret edip "Arkadaşın bardakların boş kalmamasını söyledi," dedi. Gökay çoktan bir kızla flörtöz bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Eren, Güliz'i unutacağını söylemişti ama şarkıya eşlik ederken, fotoğrafına bakıp iç çekiyordu. Deniz ise ikimizin bardaklarını kafasına dikip duruyordu. Kaçıncı bardaktı bilmiyordum ama elinden alıp içmesini engelledim.

"Yavaşla Deniz," diye uyardım.

"Bırak," dedi sarhoş sesiyle. Elimi ittirip bardağı kafasına dikti. Arkamdan bir çığlık sesi gelirken merakla döndüm. Bir kızın koşarak gittiğini gördüm. İçerisi karanlık olduğu için ne olduğunu anlayamamıştım. Tekrar önüme döndüğümde Deniz'in iki bardağı elinde tuttuğunu ve sırayla içtiğini gördüm.

"Deniz komaya gireceksin. Bırak artık."

"Asıl sen bırak Dünya!" diyerek elimi bir kez daha ittirdi. "Kafa dağıtmaya geldik buraya. Dünyadan ve sıkıntılarından uzaklaşmak istiyoruz biraz. Oğlum, senin adın neden Dünya? İnsan gibi rahatça dünyaya küfredemiyorum çünkü kankama ediyor gibi hissediyorum."

"Et. İstediğin kadar et. Alınmam ben."

"Vallaha mı?" dedi kayık gözleriyle bana bakmaya çalışırken.

"Evet," dedim başımı sallayarak. Bunu beklercesine ağza alınmayacak küfürleri saydırmaya başladı. Öyle ki bir televizyon kanalında çıksaydık *bip* sesinden geçilmezdi.

"Oh be! Rahatladım!" dedi tabureye geri çökerken. Bana bakıp öteki tarafında oturan Eren'e döndü. "Eren!" diye kulağına doğru bağırdı. Eren olduğu yerde zıpladı. Sonunda Güliz'in hipnozundan çıkarken Deniz'in dağılmış hâlini fark etti.

"Ne oldu buna?" diye sordu bana.

"İki dakikada kendinden geçti."

"Eren!" diye bağırdı Deniz bir kez daha. "Doğum günü hediyemi vermek ister misin?"

"Verdim ya. Stetoskop aldım sana."

"Başka hediye," dedi Deniz elini sallayarak. Zorlukla DJ kabinini işaret etti.

"Git de söyle, Teoman'dan *Paramparça* çalsın adam."

"Canlı müzik mekânı mı burası Deniz? Peçeteye yazıp istek parça mı gönderelim?"

"Yaz. Peçeteye yaz. Barmen! Bize bir peçete!"

Deniz elini kaldırıp, barmene doğru bağırırken etrafımızdakiler rahatsız olmuş bir tavırla bize baktı. Deniz biraz daha böyle devam ederse güvenliğin gelip bizi kovması an meselesiydi. Bu yüzden Deniz'in üzerinden eğilip Eren'e doğru yaklaştım.

"Eren, git söyle. Olay çıkaracak yoksa bu manyak."

"Teoman'dan *Paramparça* istiyor Dünya. Zeynep Bastık'tan *cover* değil."

"Ya olsun, söyle. Durumunu anlat Deniz'in. Rica et."

Taburesinden kalkarken üfleyerek telefonunu cebine koydu. İnsanları yarıp DJ kabinine gitti. Oradaki güvenliğe bir şeyler anlattı. Güvenlik de DJ kabinine gidip anlattı. DJ başını sallayıp Eren'e doğru başparmağını kaldırdı. Eren bir şeyler söyleyerek bize doğru geliyordu ki *Paramparça* şarkısı mekânı ele geçirdi. Herkes bir anda

böyle bir şarkı çalmasına anlam veremezken Deniz neşeyle el çırptı. Gökay da şokla bize döndü ve yanındaki kıza bir şeyler söyleyip gönderdi. Deniz bir yandan şarkıya eşlik ediyor, bir yandan da ağlıyordu. Nakaratta bağırarak şarkıya eşlik etti:

"Bugün benim doğum günüm. Hem sarhoşum hem yastayım. Bir bar taburesi üstesinde babamın öldüğü yaştayım!"

Burnunu çekerek şarkıyı dinlemeye başladı. *Paramparça* kısmında avazı çıktığı kadar bağırdı. İkinci nakaratta tekrar şarkıya eşlik ederken, insanlar da sanki acısını hissetmiş gibi ona eşlik ederek nakaratı söylediler. Etrafımız bir anda "Paramparça!" diye bağıran insanlarla dolup taşmıştı. Onlar bağırırken, Deniz hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Babamın öldüğü yaştayım. Hiç tanımadığım bir adam için gözyaşı döküyorum," dedi.

"Hadi gidelim. Fena dağıttı," dedi Eren yerinden kalkarken. Ona hak vererek başımı salladım. İki tarafına geçerek Deniz'i yürüttük. Bir yandan yürüyor, bir yandan da şarkıyı söylemeye devam ediyordu.

Mekândan çıktığımızda kendimize taksi aradık ama hiçbir taksi durmadı. Duran da trafiğe giremeyeceğini söyledi. Resmen ortada kalmıştık.

"Ne yapacağız?" diye sordum bizimkilere.

"En azından metrobüsle belli bir noktaya geçelim. Trafiği atlatalım. Belki Zorlu'dan taksiye bineriz," diye bir öneride bulundu Gökay.

"Bu hâlde mi bindireceğiz?" dedim Deniz'i işaret ederek.

"Büfeden bir su alırım. İçiririz. Maskeniz yok mu? Ne bileyim, cebinizde hiç mi pandemiden kalan maske yok? Hani olur ya, montunda unutursun da orada öylece kalır."

Gökay'ın dâhiyane açıklamasıyla gözlerimi devirdim. Fakat ceplerimi karıştırmadan da edemedim. Maalesef eli boş çıktım.

"Bende varmış," dedi Eren iç cebindeki maskeyi çıkararak. Gökay haklı çıkmanın zevkiyle sırıttı. Maskeyi Deniz'e takıp kapüşonunu da başına geçirdik. Gökay büfeden su alırken metrobüs durağına kadar yürüdük. Serin hava Deniz'in kendine gelmesini sağlamıştı.

Metrobüse geldiğimizde Deniz biraz daha açılmıştı. Suyun da hepsini kafasına dikerek rahatlamıştı. Gelen metrobüsün sondaki kapısına dörtlü olarak bindik. Tam da dört kişilik olan yer boşken oraya yerleştik. Gökay'la Eren ters gitmek istemedikleri için düz otururken ben de karşılarına Deniz'le birlikte oturdum. Deniz başını omzuma yaslayarak şarkıyı mırıldanmaya devam etti.

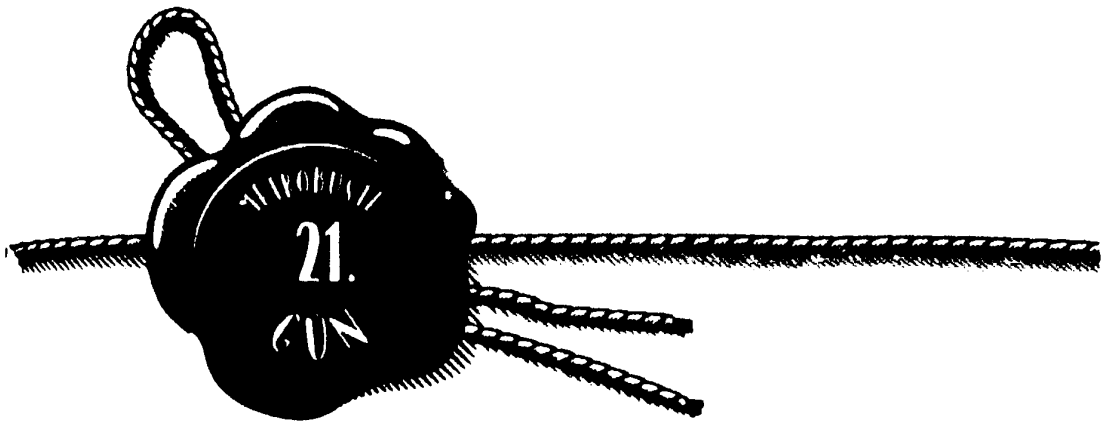
Sessiz geçen yolculuğu bir kızın ağlama sesi bozmuştu. Merak edip arkama dönmek istesem de Deniz'den dolayı yapamıyordum.

"Ne oluyor?" diye sordum bizimkilere.

"Bir kız yere oturmuş, hıçkırarak ağlıyor ve bir şey söylüyor ama ön tarafta olduğu için ne dediğini anlamıyorum," dedi Eren.

"Metrobüste böyle olaylar oluyor mu?" diye sordu Gökay şaşkınlıkla.

"Olur. Şaşırmam. Hem ağlamak kötü bir şey değil. Metrobüste ağlamak artık serbest olmalı," dedim. Bazen öyle doluyordum ki ağlamak istiyordum ama metrobüste olduğum için kendimi sıkıyordum. Belki de bu kız bize bir yol açardı.

Dün babamın ölüm yıldönümüydü. Annem belli etmese de her geçen sene daha kötü oluyordu. Sanki yıllar geçtikçe babamın öldüğünü daha iyi idrak ediyordu. İlk zamanlar bir rüya gibi geldiği için her an kapı çalacak ve gelecek diye bekliyordun. Zaman akıp geçtikçe o kapı bir türlü çalmıyordu ve sen anlıyordun.

Gelmeyecek.

Gitti.

O an hayatın kısa oluşunu da anlıyordun. O sabah babamla metrobüste konuşurken, akşam balık alıp geleceğini ve ailecek güzel bir balık keyfi yapacağımızı söylemişti bana. O gündür evimizde balık pişmiyor çünkü babamsız o keyfi süremezdik. Balıklara da bu yüzden küsmüştüm. Beni bu hayatta mutsuz eden tek yemekti. Sanki onu yediğim an babam tamamen gidecek gibiydi.

Derin bir nefes alarak kendime geldim. Üzerimdeki ölü toprağı attım. Bugün yeni bir gündü. Hem artık hayatıma renk katan biri vardı. Her sabah metrobüste görmeye alışık olduğum o kız. Farkında olmadan günümü güzelleştiriyordu. Eskiden erken kalkmaktan rahatsız olurken şimdi onu görme sevinciyle ilk alarmda kalkıyordum.

Bugün de o günlerden biriydi. Heyecanla kalkıp hazırlanmıştım. Aynanın karşısında son kez saçlarımı düzeltip odamdan çıktım. Evden çıkacakken mutfağın ışığının açık olduğunu fark ettim. Kapatmak için yöneldiğimde annemi mutfakta oturmuş, karşısındaki sandalyeye dalgın dalgın bakarken gördüm. Babamın her zaman oturduğu sandalyeydi bu. Belki de orada şu an babamı hayal ediyor-

du. Ben babamı kaybetmiştim ama o hayat arkadaşını kaybetmişti. Hangisi daha acı vericiydi, bilemiyordum.

"Anne," diye seslendim.

Hipnozdan çıkmışçasına kendine geldi. Arkasını döndü. Beni görünce hemen toparlandı. "Çıkıyor musun oğlum?" diye sordu. Başımı salladım. Yerinden kalkıp dolaptan pekmezi çıkardı. Yemek kaşığıyla yanıma gelirken ses etmedim. İki kaşık pekmezi elleriyle yedirmesine müsaade ettim.

"Oturarak git Dünya. Oturduğun gibi uyuyormuş numarası yap. Birinin kaldırmasına izin verme."

"Tamam anne," dedim gülerek. Hüzünle yanağımı okşarken avcunu öptüm.

"Hadi, Allah'a emanet," dedim evden çıkarken. Ayakkabılarımı giyip merdivenleri inene kadar kapıda bekledi. Apartman kapısını açarken evin kapısını kapattığını duydum. Sokakta ilerlerken arkamı döndüğümde camdan izlediğini gördüm. El salladım.

Metrobüs durağına geldiğimde turnikelerden geçip sıraya girdim. Arada bir saatimi kontrol ederken sıranın başına gelmiştim. Henüz vakit olduğu için arkadakilere yol verdim. Vakit gelince, gelen metrobüse binip her zamanki yere oturdum. Sonunda Güzelyurt Durağı'na gelmiştik. Kızın varlığını yanımda hissederken şeftali kokusu yine etrafımı sarmıştı. Bir iki durak geçtikten sonra yeni uyanıyormuş gibi yaptım. Ona bakıp, yerimden kalkarken "Böyle oturun isterseniz," dedim. Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünde öfke görmeyi asla beklemiyordum.

Üstüne "İstemez!" diye öfkeyle bağırıp, ortadaki kısma geçince olduğum yerde öylece kaldım.

Neden kızmıştı şimdi?

Kendime gelmeye çalışırken, boşalan yerime başka biri gelip oturdu. Şaşkınca kıza döndüm. Beni görmezden geldi. Vücudunu tamamen cama çevirdi ve yol boyu dışarıyı izledi.

O an korktum. Belki de kız beni yanlış anlamıştı. Ya da benim bu kadar yakın olmamdan rahatsız olmuştu. İstemiyordu. Olabilirdi. Bu olay daha önce benim de başıma gelmişti. Yine böyle bir kızla

sürekli aynı otobüse denk geliyorduk. Ben kızı fark etmemiştim ama bir süre sonra sürekli bana bakıyor olması ve olduğum yerde durması dikkatimi çekmişti. O bakıyor diye bakarken bu sefer ilgisini daha çok belli etmişti. Mesela ben bundan çok rahatsızlık duymuştum. Sırf görmemek için otobüsün en önüne geçip sırtımı dönüyordum. Kız aslında sadece bakıyordu. Başka hiçbir şey yapmıyordu ama bu bile beni rahatsız etmişti.

Bu da belki böyle bir şeydi.

Onu rahatsız etmiştim ve o da bunu açıkça belli etmişti. *Kahretsin!* Ne yapacaktım ben şimdi? Karşılık görmemek, gerçekten çok kötü bir şeydi.

Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde başını bana doğru çevirdiğini fark ettim. İnmeden önce ona kısa bir bakış attım ama gözlerimi hemen çektim çünkü daha fazla rahatsız etmek istemiyordum.

Hastaneye geldiğimde hiç olmadığım kadar agresiftim. Hem karşılık görmemiştim hem de terslenmiştim. Bir zamanlar yaşattığımı yaşayacağımı bilemezdim.

"N'aber, metrobüs gülü?" Gökay kolunu omzuma atarken onunla bile uğraşacak durumda değildim. "Ne oldu lan? Ne bu surat?" diye sordu yüzümü göstererek.

"Metrobüsteki kız," dedim ona dönerek. Söylemeye dilim bile varmıyordu. "Galiba benden rahatsız oluyor."

"O nereden çıktı şimdi?"

"Bugün yine yerimi verecektim. 'İstemez!' diye bağırdı. Belki de bu zamana kadar hep rahatsız oluyordu ve şimdi de bunu açıkça belli etti." Gökay'dan bir akıl bekledim. O en boktan durumda bile iyi bir şeyler söyleyecek tarzda biriydi ama bu sefer o da sessiz kalmıştı.

"Ne yapacağım ben şimdi?" dedim kendi kendime. Onu görmemeye kendimi alıştırmak için hiç hazır değildim.

Sabah alarmım çaldığında, hazırlanıp hazırlanmamak arasında kalmıştım. O kızı görmek istiyordum ama ona rahatsızlık vermek istemiyordum. İkilemde kalmıştım ve bu benim canımı çok sıkıyordu.

Oflayarak saçlarımı karıştırdım. "Hislerim karşılık görseydi ne olurdu sanki?" diye mırıldandım. Zamanında otobüste karşılaştığım kızı şimdi daha iyi anlıyordum. Belki o da uzak durmak istemişti ama kendine engel olamamıştı. En mantıklısı hayatımdan çıkarmaktı.

"Uyu Dünya. Kıza rahat ver," dedim tekrar yatağıma yatarken. Fakat gözlerimi kapatsam da zihnim hazırlanmak için açıktı. Sanki üzerimi giyiyor ve gitmek için hazırlanıyor gibiydim.

Uyuyamayacağımı anlayınca, oflayarak yataktan kalktım. Kafa dağıtırım diye telefonumu elime alırken, aynı anda İhsan Hoca arayınca kaşlarım çatıldı. Bu saatte aramasına şaşırmıştım. Aramasını cevaplarken "Hocam?" dedim soru sorarcasına.

"Aradığım üçüncü kişisin ve telefonu açan da ilk kişisin Dünya. Ameliyathaneye girmeye hak kazandın. Hemen gel."

"Ne?" diye bağırdım ayağa kalkarak. Bu çok ani olmuştu.

"Senden sonra iki kişiyi daha arayacağım. Vaktinde gelen girer."

"Vakit ne kadar peki?"

"Mesaj atacağım," diyerek telefonu suratıma kapattı. Heyecanla dolabıma yönelip üzerimi değiştirmeye başladım. Acele edince iki ayağım bir pabuca girmişti.

Evden çıktığımda montumu giyerek koşuyordum. Erken kalkmak ilk defa işime yarayacaktı. O kız farkında olmadan bana büyük bir iyilik yapmıştı. Bunun sevinciyle koşmaya devam ettim.

Turnikelerden geçtiğimde beklemeden gelen metrobüse binmiştim. Heyecandan yerimde duramazken olduğum yerde deli gibi dans etmek istiyordum. O kadar çok gülümsüyordum ki yanaklarıma ağrı girmişti.

Güzelyurt Durağı'na geldiğimizde hâlâ uyanıktım. Şeftali kokan kız ikinci kapıdan binerken direkt önümde durdu. Alışkanlıktan dolayı kalkar gibi olup "Siz böyle..." demeye başlamıştım ki kızın suratını görünce sustum.

"Ben böyle ne? Bulmuşsun boş yeri, otur işte Allah Allah! Senden yer isteyen mi oldu ya? Sonra başıma kakacaksın yerini verdiğin için. Gerek yok. Tutunarak giderim ben kardeşim," dedi kız sinirle.

Ağzımı açıp bir şey bile diyemedim. Etrafımızdakiler bize bakarken başımı cama çevirdim. Kız tam dibimde dururken allak bullak olmuştum. Sanırım onu çok rahatsız etmiştim ve sonunda da patlamıştı.

Siktir ya!

Bundan sonra onu görmek için *erken kalkmak yok Dünya. Sıçayım senin ağzına. Bir sapık gibi görünmediğin kalmıştı, o da oldu.*

Ama tuhaftı da. Yani bu zamana kadar böyle bir tepki vermemişti diyeceğim ama kız zaten neredeyse bir haftadır ortalıkta yoktu. Belki de rahatsız olduğu için denk gelmiyordu. Hayır. Onca metrobüs içinde aynısına denk gelmemiz için bir şeyleri hesaplayıp beklemek gerekirdi. Her seferinde böyle bir tesadüf yaşayamazdı insan. Belki de ben böyle sanmak istiyordum.

Anlaşıldı.

Bu gece de fazla düşünmekten uykum haram olacaktı. Oflayarak başımı cama yasladığımda önümdeki koltuk boşaldı ve şeftali kokan kız önüme oturdu. Hareketlerinden bile sinirli olduğu belli oluyordu. Belki de önümde dahi oturmak istemiyordu.

Kulaklıklarını takarak başını cama yasladı ve bir süre sonra derin bir uykuya daldı. Hazır uyuyorken onu izlemeye başladım. Metrobü-

sün hareketlerine göre başı cama çarpıp duruyordu. Bundan rahatsız olduğunu belli edercesine üfledi. Gözleri kapalıydı ama kendine uyuyabilecek bir pozisyon aramaya devam ediyordu. Başının cama çarpma sesi bana kadar gelirken o buna rağmen uyumaya devam etti. Çok yorgun olmalıydı.

Dayanamadım.

Gerçekten dayanamadım.

Başını sürekli cama vurmasına dayanamadım. Kolumu arkasından uzatarak başının arkasına denk gelecek şekilde koydum. Başını cama vurmaktan kurtulduğu için bunun memnuniyetiyle gülümserken daha rahat bir uyku çekti. Oturduğum yerde daha da öne gelerek, onun için rahat bir pozisyon hazırlarken ben de gülümsemeden edemedim.

Tüm yol boyunca bir kez bile uyanmadı. Bense başımı cama yaslayıp doya doya onu izledim çünkü bu onu son görüşüm olacaktı. Beni sapık bellemesini veya rahatsızlık duyduğu bir yolculuk yapmasını istemiyordum. Sanırım onun kendini güvende hissetmesi için duygularıma dem vurmayı öğrenecektim. Bu rahat uyku da ona hediyemdi.

Zincirlikuyu Durağı'na yaklaşmıştık ama hâlâ uyanmamıştı. Bu durakta inmem gerekiyordu. İhsan Hoca telefonunu benim ve bir kişinin daha açtığına dair mesaj attığında Şirinevler Durağı'ndaydık. Saat de vermemişti. İlk gelenin gireceğini söylemişti ve ben ilk ameliyatıma çok yakındım.

Gözlerim yol ve kız arasında gidip geldi. Yapacağım şey çok basitti. Kolumu çekecektim sadece. Bu kadar basitti. Ama lanet olsun ki bunu yapamıyordum. O kolu, kızın başının altından çekemiyordum.

Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde gözlerim hâlâ kolumla yol arasındaydı. Kapılar açıldı, insanlar indi. Üzerimdeki ikilem kalmaya devam etti. Kapılar kapandı ve metrobüs hareket etmeye devam etti. Stresle bacağımı titretmeye başladım.

Köprüden geçerken manzaranın tadını bile çıkaramıyordum. Ameliyatı kaçıracağım diye ödüm kopuyordu. Sessizce oflayarak kıza baktım. Hâlâ uyuyordu. Belki de artık kolumu çekebilirdim. Saatler

olmuştu. Kolumu çekmek için bir hareket yapmak istediğimde kız yerinden kıpırdanıp başını daha çok koluma yasladı. Kıyamadım. Öyle kaldım.

"Allah benim de cezamı versin," diye kendime lanet ettim. Hayır, yaptığımın hiçbir mantıklı tarafı yoktu. Hem kız uyanınca beni tam bir sapık sanacaktı hem de ameliyattan olacaktım.

Bu sefer kararlı bir şekilde kolumu hareket ettirecekken kız birden başını oynattı ve yüzünde bir gülümsemeyle uyandı. Nerede olduğunu idrak etmek için etrafına bakınırken, onun tarafına doğru uzattığım koluma kaşlarını çatarak baktı. Arkasına döndüğü gibi benimle göz göze geldi. Hem şaşkın hem de kızgın bakarken bir şey söylemek için ağzını açtı. Fakat otomatik kadın sesi Acıbadem Durağı'nda olduğumuzu söyleyince "Ne?" diye korkuyla bağırıp yerinden kalktı. Kapanmak üzere olan kapılardan son anda çıkıp gitti. Metrobüs hareket ederken, arkasına dönüp bana baktı. *Kahretsin!* Çok güzeldi.

Sonraki durağa geldiğimizde hemen yerimden kalkıp indim. Öteki tarafa geçip gelen metrobüse bildiğin daldım. İnsanların üzerine doğru düşerken herkes korkuyla geri çekildi.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," dedim üzerine düştüğüm insanlara.

Bacağımı titreterek Zincirlikuyu Durağı'na geri geldim. Duraktan indiğim gibi turnikelerin üzerinden atlayarak geçtim. İnsanlar şaşkın gözlerle bana bakarken, merdivenleri ikişer hatta üçer üçer tırmanarak yukarı çıktım. Hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar hızlı koşarken bir an kalp krizi geçireceğimi sandım. Kaldırım insanlarla dolu olunca yola atladım. Zaten trafik olduğu için arabalar yavaş yavaş gitmek durumundaydı. Arabaların arasında koşmaya devam ettim.

Hastaneye geldiğimde herkesin gözü bendeydi. Herkes neye yetişmeye çalıştığımı merak ediyordu. Eğer bir hocaya denk gelirsem başımın belaya gireceğini biliyordum çünkü hastane içerisinde koşarak hareket etmemizi istemiyorlardı. Daha doğrusu, hasta yakınlarının ya da hastaların olduğu bölümlerde. İnsanları korkutmak istemiyorlardı. Şu an ben tam tersini yapıyordum tabii.

Asansörü es geçip merdivenlere yöneldim. Yuvarlanmayı göze alarak hızlı hızlı indim. Ameliyathane katına geldiğimde tüm hocaların yanından koşarak geçtim. Çok büyük bir azar beni bekliyordu.

İhsan Hoca'nın yanına vardığımda durdum. Durduğum gibi de öksürmeye başladım. Yüzüm kıpkırmızı olmuş, saçlarım birbirine girmişti. Tüm vücudumdan soğuk terler akıyordu.

"Geldim," derken sesim bile zor çıkıyordu. Fakat İhsan Hoca beni görmezden geliyordu. Ellerimi dizime koyup kendime gelmeye çalıştım.

"Hocam geldim," dedim nefes nefese. Beni yine duymazlıktan geldi. Artık dizlerim titriyordu. İhsan Hoca hiç orada yokmuşum gibi yanımdan geçip bir kapıya yöneldi ve içeriye girdi. Girmesiyle yere düşmem bir oldu. Birkaç arkadaşım yanıma gelirken benim bütün vücudum zangır zangır titriyordu.

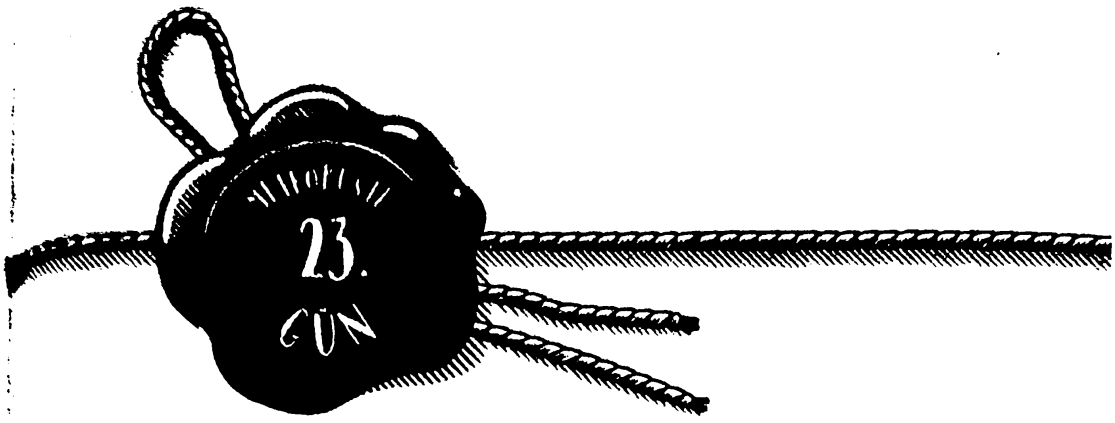
"Dünya, iyi misin?" diye sordu birisi. Döndüğümde Eren olduğunu fark ettim. Onun burada ne işi vardı ki?

"Su," demeyi başardım. Elime hemen bir şişe tutuşturdu ama onu kaldıramadım bile. Zira ellerim de titriyordu. Eren bana içmem için yardım etti.

"Çok büyük bir azarla karşı karşıya geleceksin. Buna hazır mısın?" diye sordu birisi.

"Umarım bu azara ve doğacak sonuçlara değen bir hareket yapmışsındır," dedi Eren sırtıma vururken.

Aptal gibi sırıtarak ona baktım. "Değdi," dedim hafifleyen nefesimle. "Öyle güzeldi ki değdi."

Gökay'a dönerek "Sen niye bizde kaldın? Anlamadım da," dedim. Bana hareket çekecekmiş gibi bakınca, üfleyerek önüme döndüm ve montumu giydim. Alt tarafı dün herkesten büyük bir azar işitmiştim. İhsan Hoca suratıma bakmıyordu ki küfretseydi daha iyiydi. Ameliyathaneye girme hayallerim, hayalden çıkıp imkânsız olmuştu şimdi. Bölüm değiştirmeden ameliyata giremezdim.

"Hazırsan çıkalım," dedim Gökay'a.

Montunu giyerek bana döndü. Neşeyle bağırarak "Hazır da kelime mi?" dedi. "Bugün için doğmuşum ben." Bu neşeyi neye borçluyduk onu da bilmiyordum ama kokusu yakında çıkardı. Merdivenleri inerken "Gidelim kardeşim," dedi. "Gidelim de şu ameliyatı kaçırmana bile değecek olan kızı görelim."

Neden geldiğini şimdi anlamıştım. Hemen kolundan tutup yukarıya çektim.

"Yürü, eve gir. Sonra gelirsin sen. Yürü!"

"Lan, dur! Ne oluyor?" Sırtından ittirerek inmesini engelliyordum ama kollarımdan kurtulup, merdivenleri koşarak indi.

"Gel buraya!" diye bağırdım.

Hızını alamayan biricik, şerefsiz arkadaşım apartmandan çıktığı gibi depar atarcasına sokaktan ayrıldı. Arkasından yetişmeye çalışsam ne fayda ederdi ki? Herif lise zamanı boyunca kızlara hava atacağım diye Galatasaray'ın alt yapısında oynamıştı.

Metrobüs durağına geldiğimizde nefes nefese kalmıştım. O ise dipçik gibiydi. Olduğu yerde zıplayıp hareket etmeye devam ediyordu. Akbilini çıkarıp, sırıtarak okuttu ve turnikelerden geçti. Ardından ben de geçtim. Ne kadar çevik olsa da hâlâ geç idrak ediyordu. Aptal aptal sırıtıp, bana bakarken ben de aynı aptallıkla ona sırıtıyordum. Buna da anlam veremeyince durdu. Olayı çözmeye çalışırken, art arda bekleyen metrobüsleri ve uzun sırayı görünce olayı kavradı.

Şaşkınca "Hangi saatte biniyorsun lan metrobüse?" diye sordu. Evet, her ne kadar benden kaçıp gelirse gelsin o kızla görüşmenin sırrını bir tek ben biliyordum. Bunun rahatlığıyla yavaş yavaş yürüdüm. Önden koşa koşa giden Gökay, şimdi sırıtarak arkamdan geliyordu.

İkinci kapının önünde sıraya girdik. Sıra ilerledi ve biz en öne geldik ama henüz vakit vardı. Bu yüzden kenara çekilerek binmek isteyenlere yol verdim. Metrobüs kurallarını bilmeyen Gökay, insanların birbirlerini ittirmesine ve bağırışlarına şahitlik etti. Kendini kenara çekerken pazarda annesini kaybetme korkusu yaşayan çocuklar gibi koluma yapıştı.

Saatimi kontrol ettim. Vakit gelmişti. Gelen metrobüse kimseye izin vermeden bindim. Her zamanki koltuğa otururken, Gökay yine ne yapacağını bilemeyerek bakındı ve sonunda yanımda durdu.

"Her sabah bunları mı çekiyorsunuz siz?" dedi şaşkınca.

"Millet oturup *Survivor* izleyeceğine *metrobüsvivor* izlese daha çok heyecanlanır. Sen bunun bir de Zincirlikuyu'dan binişini gör."

"Görmeyeyim kardeşim. Görene de Allah yardım etsin yani, ne diyeyim," dedi sırtıma vurarak. "Yalnız *metrobüsvivor* güzel fikir. Toplu taşımalardaki kameraları izleyen paralı bir program olsa keşke. Âşıklar birbirini bulur, kayıplar bulunur."

"Sapıklar takip ettiklerinin izini bulur. Düşmanlar düşmanını oturduğu yerden takip eder ve sonra öldürür falan."

"Öh yani! Felaket tellalı seni görse iş teklifinde bulunur lan. Ben otobüste manzara tarafında oturan, sen manzaranın dağlık tarafına dönen adamsın resmen."

"Anlamlı cümleler kurmayı kes," dedim Güzelyurt Durağı'na yaklaşınca. Birazdan günümü güzelleştirecek olan o kız gelecekti.

"Heyecanlandığına göre buradan biniyor olmalı."

Gökay'ın alaylı sesini duyunca ona dirsek attım.

"Beni rezil edeyim deme sakın."

"Sen de çocuğunu misafirliğe götüren anneler gibi konuşmayı kes."

Gökay'la didişirken şeftali kokusu etrafımı sardı. Başımı kaldırdığımda onu gördüm. Beni görünce olduğu yerde kaldı, ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındı. Sonra gözlerini bana çevirdi. İlk defa uzun uzun baktı. Belki de kızgınlığı geçmişti ya da beni sapık olarak görmekten vazgeçmişti.

Bundan cesaret alıp "Siz isterseniz..." diyerek yerimden hafif kalktım. Gözlerini benden çekmeyince yine mi yanlış yaptım diye düşündüm ama gözlerini benden ayırmamıştı. Bu iyi bir şeydi. O yüzden yerimden tamamen kalkıp işaret ettim.

Çekingen bir tavırla saçını kulağının arkasına itti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Hafifçe tebessüm ettim. Boş kısma doğru gidecekken, Gökay ayağıyla ayağımı ezerek gitmemi engelledi. Ona uyarıcı bakışlar attım ama dinlemedi.

"Oğlum, her sabah bu saatte kalkıp onca yol çekilir mi?" dedi Gökay. Kendince normal şeylerden bahsediyordu beyim.

"İşte bu kadar değerli bir araba gelip seni alınca bir şeyler başardığını anlamak için yapıyorsun," dedim alayla. Kıza kaçamak bakışlar atarken, bizi dinlemeden kulaklığını takmaya başladığını gördüm.

"Akşam *LOL*'e geliyor musun?" diye sordu Gökay lafı çevirerek. Ne var? Gayet güzel bir cümle kurmuştum bence.

"Yok, başka bir oyun buldum. Ona başlayacağım."

"Şerefsiz! Biz bulsak anında sana atarız ama sen? Hain!"

"Ne alakası var? *Black Desert* adı. Ağlama hemen," dedim gülerek. Kıza kaçamak bakışlar atmak isterken gözleri bana değdi. Hemen bakışlarımı çektim.

"He, o mu? Ben onu sevmemiştim ya," dedi Gökay umursamaz bir şekilde.

"Bana diyorsun ama asıl sen oynamışsın, hatta sevmemişsin," dedim gülerek. İbre kendisine dönünce lafı değiştirmeye çalıştı.

"Her gün güneşin doğuşunu izlemek güzel bir şey aslında."

Abuklamaya başlamıştı işte. Gözlerimi devirdim. Arkadaşımı artık tanıyordum. İşine gelmeyen şey hakkında konuşmazdı. O yüzden işine gelecek bir konu açayım dedim:

"Konuşamadık gece. Dünkü randevun nasıldı?" diye sordum. Sıkıntıyla saçlarını karıştırdı.

"Fenaydı."

"İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?" dedim anlamayarak. Bana baktı. Cevabı gözlerinden anlaşılıyordu.

"Kötü."

"Ne oldu?"

Çıktığı hiçbir randevudan mutlulukla ayrılamıyordu. Hep ciddi bir ilişki istiyordu ama bir türlü kendisi için doğru kişiyi bulamıyordu. Sıkıntıyla başımı çevirdiğimde kızla göz göze geldim. Bakışlarını benden çekti. Cama yaslanarak uyumaya başladı.

"Ya biz dün ne güzel bir kafeye gittik. Sohbet falan derken hesabı istedik. Tutturdu ben ödeyeceğim diye."

"Ödesin Gökay. Ne var?" dedim omzumu silkerek.

"Ben varken olur mu öyle şey *Dünya?*"

Adımın üzerine baskı yapmıştı. Şerefsiz. Alttan alttan da sırıtıyordu. Sırf adımı öğrenebilsin diye yapmıştı. İçim mutlulukla doldu.

"Bu düşünce hâlâ var mı?" dedim neşeyle gülerek. Sebebi de elbette kızın sonunda adımı öğrenmesiydi.

İnşallah uyuyor numarası yapıyorsundur güzel kız. Adımı duydun, değil mi? Dünya ben.

"Erkek adam dururken ona ne hacet?"

Hayda! Biz bunları aşmadık mı? *Eşofmanlı Şevket*'in de dediği gibi "Biz bunları anlattık, bunları gösterdik." Aşmamız gerekiyordu. Gökay'ın da böyle düşündüğünü biliyordum. Onun hayata bakış şekli de böyleydi. Değişebilir miydi, bilmiyorum. Ama benim hayata baktığım pencere çok daha farklıydı.

"Bunun erkek adam olmakla ne alakası olduğunu bana bir açıklar mısın? Bir yemek parasını ödedin diye adam olamazsın. Zaten adam olmadan önce insan olmayı öğrenmemiz gerekiyor. Asıl lazım olan o."

"Bana niye yükselliyorsun Dünya? Sanki ülkedeki tüm şerefsizlerin tohumu benmişim gibi."

Gökay alaylı bir şekilde gülerken, ona moron bir bakış atıp önüme döndüm. Şeftali kokan kız tam önümde, başı cama dayalı bir şekilde uyuyordu. Bugün ilk defa ona doya doya bakıyordum. O kadar güzel hissettirmişti ki bu, apaçık gibi sıkıntıdan edemiyordum. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Sadece adını değil, her şeyini bilmesini istiyordum. Bu kıza tutulmuştum ben.

Gökay birden "Bakma şöyle," diyerek kolumu çimdikleyince kendime geldim. Dışarıdan bakıldığında kesin sapık gibi görünüyordum. Allah'ım, niyetim bu değildi, vallahi. Bu kız da böyle biri sanmasın beni. Başıyla kızı işaret ederken boğazımı temizledim. Evet, belki de uyuyor numarası yapıyordu ve beni yanlış anlayabilirdi.

Ah, güzel kız. Keşke beni doğru anlasan.

Olaya kaldığımız yerden devam ediyormuş gibi konuşmaya başladım:

"İkiniz de öğrencisiniz. Eşitsiniz. Bir gün o öder, bir gün sen. Parasal konulardan dolayı hayatı kendimize zindan etmeye gerek yok bence. *Nusret*'te yemeğe götüremediğim benimle konuşmayacaksa hiç konuşmasın daha iyi. Bir bankta oturup simit yerken dünyanın en güzel sohbetini yapıyorsam, kışın ortasında yazı hissediyorsam gerçek sevgi bu derim."

Sözlerimle Gökay'ın gözleri sonuna kadar açıldı. Başıyla kızı işaret edip başparmağını kaldırdı. Ayağına vurdum. Güldü. Uyuyan kız birden sıkıntıyla inleyince ona baktım. Ben varlığım fark edilsin diye uğraşıyordum ama o benim varlığımdan rahatsız gibiydi. Bu düşünce üzdü beni.

"Çok sesli konuştuk. Uykusundan uyandırdık. Gel şöyle geçelim," diye mırıldandım Gökay'a. Üzüntüm, hareketlerime de yansımıştı. Boş alana geldiğimizde oflayarak başımı cama yasladım ve tatlı kızı izledim. Gözlerini açtığını fark edince, ona bakarken yakalanmamak için bakışlarımı Gökay'a çevirdim.

Gökay ağır abi modunda takılarak "Ulan koskoca adamsın ama ne hâle gelmişsin be!" dedi. "Seni sevmeyen ölsün *bro*."

Bu halleri yüzümü güldürdü.

Hastaneye geldiğimizde Gökay hâlâ benim taklidimi yapıyordu. Konuşmamın kızı etkilemek için olduğuna inanıyordu. Oysa bunlar benim kendi düşüncelerimdi. Fakat başkalarının düşüncelerine o kadar takık bir şekilde yaşıyorduk ki kendimize ait bir düşünce olamayacağına inanıyorduk.

"Harbiden benim cümlelerim bunlar. Niye kendimi beğendirmek için yalan söyleyeyim ki? Çıkınca belli olacak."

"Ulan, kız daha adını bugün öğrendi ama siz çıktınız bile. Helal olsun sana Çöl. Bu hızda devam," dedi Gökay sırtıma vurarak. Hiç beklemediği anda hareket çekince kahkahasını patlattı. Etraftaki hocalar bize dönünce, boğazını temizleyerek kendini toparladı.

"Tamam kral, en iyisi sensin. En doğrusu da sensin. Nitekim bir kız için İhsan Hoca'yı karşına almışsın. Kız da güzel olsa bari. Tipim değildi."

Elini sallayıp asansöre bindi.

"Yengene yürüyemediğin için mi üzülüyorsun sen?" dedim alayla.

"Benim yürüyebileceğim tek yenge, yengen tostudur kanka. Diğerleri bacımdır."

Göğsüne vurup, başını eğerken gülümsedim. Kolumu omzuna attım ve birlikte asansörden indik.

"Ama bak şimdi, karşıma *Bihter* gibi bir kadın çıkarsa *Behlül* olurum. Kendimi tutamam."

Şakayla karışık kafasına vurdum.

"Irz düşmanı!"

"Nesi ırz düşmanı lan? Kız da seviyor, istiyor. Zorlama yok. Aldatma var ama zorlama yok."

Hayır, bir de bilimsel bir şeyden bahseder gibi konuşması beni benden alıyordu. Çok doğal ve normal karşılıyordu bunu.

Aldatmak artık böyle olmuştu. Televizyonda izlemekten, sosyal medyada görmekten, haberlerde duymaktan artık normal karşılar olmuştuk. Eskiden çiftler birbirlerini aldattıklarında büyük olay olurken şimdi "Aldattı beni kanka ya," deyip geçiyorduk. İki tarafta da güven yoktu. Ya aldatırsa korkusuyla yaşayıp elimizden kaçırmamak için her şeyi yapar olmuştuk.

Ciddiyetle "Kalpten seven, sevdiğini aldatır mı hiç?" diye sordum Gökay'a.

Kaşlarını kaldırarak o da bana "İnsan en çok kendini aldatıyor. Sevdiğini mi aldatmayacak?" diye sordu.

"Bu yüzden kalpten seven, sevdiğini aldatır mı diye sordum. Başkasını sevmek kolay, kendini sevmek ise zordur. O yüzden en çok kendimizi aldatırız."

Sakince düşüncelerimi dile getirirken Gökay bana ağzı açık bakakaldı. Oysa ben haklı olduğumu düşünüyordum.

"Bak, senin yerin genel cerrahi ya da beyin cerrahisi değil. Sen yerin psikolojik cerrahi. Elinde neşterle beyinleri açmak yerine konuşarak kafa açabilirsin. İşe yarıyor ha." Her şeyi dalgaya vurarak sorunlardan kaçacağına inanan arkadaşım yine konuşmuştu. Asla değişmeyen tek insan olabilirdi. "Hazır İhsan Hoca'yla da aran kötüyken gir psikoloji departmanına. Hatta dur, sana yardım edeyim."

Ne olduğunu anlayamadan, beni bir anda arkamdan ittirerek bir odaya soktu. Suratıma kapıyı kapatırken öylece kaldım.

"Ne yapıyorsun lan gene? Aç şu kapıyı!"

Kapıyı yumruklamaya başladığımda arkamdan gelen öksürükle durdum. Arkama dönmeye korkuyordum. Bu şerefsiz beni kimin odasına sokmuştu? Hiç arkama dönmeden kapıyı açmaya çalıştığımda öteki taraftan tuttuğunu hissettim.

"Alacağın olsun Gökay. Ödetirim bunu sana ben," dedim sinirle. Boğazımı temizleyip, kendime çekidüzen vererek arkama döndüm. Ve büyük bir profesör ekibiyle karşılaştım.

Nereden baksan on tane profesör bir araya gelmişti. Hepsi oturmuşken bir tanesi ayakta bir şeyler anlatıyordu. Arkadaki projektörde psikoloji üzerine bir yazı vardı. Gökay'ın beni neden buraya

irtiğini anladım. Onu geçtim, doğal olarak hepsi bana bir açıklama bekler gibi bakıyordu.

"Siz şimdi odaya dalan bu malın kim olduğunu merak ediyorsunuzdur. Aranızda küfretmeyenler de olabilir elbet."

Ne saçmalıyorsun Dünya? Aptala bağlamayı kes!

Arkamda kalan kapıyı tekrar açmaya çalıştım ama Gökay hâlâ tutuyordu.

"Şöyle ki," diye söze başladım. Bir yandan da kapıyı açmaya çalışıyordum. "Ben genel cerrah olmak isteyen biriyim. Ama tabii beyin de ilgimi çekmiyor değil. Şimdi ben neşterle beyinleri açarken, sizler konuşarak kafaları..." *Kafaları değil Dünya! Toparlan!* Başımı hızla salladım. "Yani beyinleri açıyorsunuz. İkimiz de beyni düzeltmeye çalışıyoruz." Kapıyı açmak için zorlamaya devam ettim. Profesörler bana bir denek gibi bakıyordu. Adımı sanımı sorarlar diye ödüm kopuyordu.

"İşte dedim, beyni konuşarak düzeltmek nasılmış bakayım. Ameliyatta beyni açarken belki o beyne karşı bir şeyler konuşursam psikoloji biliminden de yararlanarak daha iyi bir sonuç elde ederim dedim. Yani çok iyi bir iş yapıyorsunuz. Gerçekten. Helal olsun."

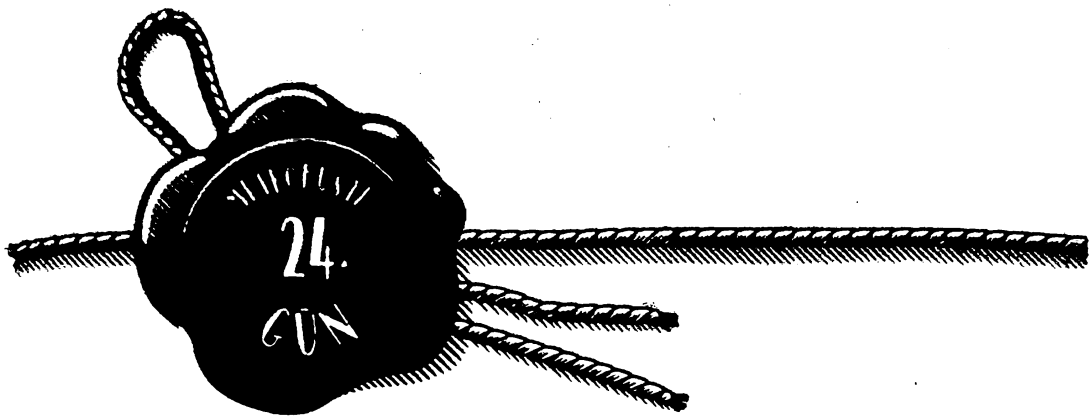
Son cümleyi dişlerimi sıkarak söyledim. Son gücümle kapıya asıldığımda kapı açıldı. Bu sefer düşme tehlikesiyle karşı karşıya geldim. Kendimi toparlayıp, profesörlere selam vererek odadan kaçarcasına çıktım. Gökay'ı ararken, koşarak kaçtığını fark ettim.

"Bittin oğlum sen!" diye bağırdım ve peşinden koştum.

"Lan, sayemde kız adını öğrendi. O iyiliğe say!"

Hiç umursamadım. Peşinden deli gibi koştum.

"Beynini neşterle açıp, daha sonra da konuşarak kafanı açacağım Gökay!"

Ölüyordum. Yorgunluktan geberiyordum. Gökay gönlümü almak için dün akşam beni bir mekâna götürmüştü. Deli gibi eğlendiğimiz için saatin nasıl geçtiğinin farkında bile değildim. Deniz'le Eren birkaç saat sonra tekrar uyanmamız gerektiği için Gökay'da kalmayı teklif etmişti. Normalde olsa ben de bunu teklif ederdim ama normal bir zamanda değildik. Şimdi görmem gereken biri vardı. Sabahlarımı güzel kılan, artık iyi bir gün için totemim olmuş olan bu kızı her sabah görmeliydim. Tam da bu yüzden Beşiktaş'tan Beylikdüzü'ne taksiyle dönmüştüm. Ama o kadar yorgundum ki takside bile uyumuştum. Kendimi eve zar zor atmış, üzerimi bile değiştirmeden, iki saat sonrası için alarm kurarak tekrar uyumuştum.

Ve alarm sanki uyuyalı beş dakika geçmiş gibi çalıyordu.

Gözlerimi açık tutamıyordum. Bir yandan inleyip bir yandan hazırlanıyordum. Tişörtümü zorlukla giyerken odamın kapısı tıklandı, annem göründü.

"Oğlum. Eve niye geldin? Gökay'da ya da teyzende kalsaydın. Şimdi tekrar o tarafa gidiyorsun. Yorgun düşeceksin."

"İyiyim annem. Sıkıntı yok."

İyi değildim. Hem de hiç iyi değildim. Ama bunu anneme söyleyerek onu üzmek istemedim. Yanaklarından öpüp endişesini gidermeye çalıştım.

"Dikkatli ol. Hem sen niye bu kadar erken gider oldun? Eskiden bu saatte gitmezdin."

"Saatler değişti," diye mırıldandım. Gerçekten de öyle olmuştu. Benim için hayata başlama saati değişmişti. "Neyse, geç kalıyorum. Görüşürüz anneciğim."

Montumu ve çantamı alıp odamdan çıktım.

"Dünya, pekmezini içmeden çıkma."

Annem de peşimden odamdan çıktı. Beni geçip mutfağa girdi. Kapının önüne geldiğimde, pekmez kavanozuyla beni bekliyordu. Onu kırmamak için iki kaşık aldım.

"Hadi, Allah'a emanet."

Ayakkabılarımı hızla giyerek apartmandan çıktım.

İki saatlik uykuyla duruyordum ama onu göreceğimi hatırlamak beni canlandırıyordu. Sanki erken gitsem görecekmişim gibi koşmaya başladım.

Turnikelerden geçip sıraya girdim. Saatin gelmesini beklerken, kenara çekilerek geçmek isteyenlere yol verdim.

"Binmeyeceksen ne diye bekliyorsun en önde be!" diye bağıran kızı duymazlıktan geldim. Sonuçta sırada beklemiştim. Kenardan kaynak yapmamıştım. Şimdi ise hakkımı başkasına veriyordum. Neden bu kadar dert ediyordu?

Sonunda saat geldiğinde gelen metrobüse bindim. Tekli koltuğa oturdum.

"Bak, dedim sana. Yine aynı yere oturdu," dedi bir kız. Yirmili yaşlarının sonunda gibi duruyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı. O mavi gözlerini çekinmeden bana dikmişti. Yanında da uzun boylu olduğu belli olan bir adam vardı. Sol taraftaki özel koltuklarda oturuyorlardı. Tam karşımda sayılırlardı.

"Neredeyse sürekli görüyorum ben bunu. En öne gelse bile binmiyor. Telefonuna bakıp duruyor. Ya birini bekliyor ya da saati kontrol ediyor. Sonra gelip hep aynı koltuğa oturuyor."

"Sen de sapık gibi onu takip ediyorsun herhalde Mavi Göz? Yıllar geçti, senin Yağız takıntın bitmedi," dedi yanındaki adam. Hafif sinir olmuş gibiydi.

"Yoo. Dikkatimi çekiyor. İnsan her gün aynı kişiyi görünce yüzü alışıyor artık. Ayrıca ne demişler: 'Aylar geçse de yıllar geçse de bir ömür böyle sürse de ben seni unutamam.' *Aylaar*!"

Bir anda öksürerek boğazını tuttu. Sesini öyle inceltmeye çalışırsa olacağı buydu. Yanındaki, bu duruma alışmış gibiydi.

Acaba o kızın gözünde ben de böyle mi görünüyordum? Görmeye sürekli alışık olduğu bir yüz. Ben bu kızın gözünde neydim? Sapık mı? Görmeye alışık olduğu bir yüz mü yoksa başka bir şey mi?

"Of!" dedim başımı geriye atarak. Beynim kazan gibiydi. Başım uykusuzluktan dolayı zaten ağrıyordu. Midem de bulanıyordu. Aynı anda hem üşüyor hem de terliyor gibiydim.

Güzelyurt Durağı'na yaklaşınca otomatik olarak kapıya döndüm. İçeriye girmesiyle eşyalarımı toplayıp yerimden kalktım. O da sanki anlaşmışız gibi direkt gelip oturdu.

Boş kısma yöneldim. O kadar yorgundum ki inlememek için kendimi zor tutuyordum. Başımı cama yaslayıp tatlı kızı izlemeye başladım. Bunu hissetmiş gibi gözleri bana döndü. Yanlış anlamasın diye gülümsedim. O da karşılık verdi.

"Bak, görüyor musun? Meğerse bu kız içinmiş her şey," dedi aynı kadın. Neyse ki tatlı kızın telefonu çaldı da kadının dediğini duymadı. Kadın gözlerini bir bana bir de kıza çevirmişti.

"Sen gel, saatlerce sırada bekle, kavgalara sessiz kal ve tekli koltuğa otur. Sonra kızın biri gelsin, o koltuğa yerleşsin! Âşık, belli."

"Mavi Göz, sus! Duyacak çocuk," dedi yanındaki adam onu dürterek. Bakışları bana dönünce, onlara bakmayı kesip tatlı kıza döndüm. Biriyle görüntülü konuşuyordu. Allah'tan kadınların konuştuklarını duymuyordu.

"Neyi duyacak be! Takmış kulaklıkları kızı izliyor. Kulaklarında da İbrahim Tatlıses'ten Âşıksın çalıyordur kesin. Biz buralardan çok geçtik *yiğido*! Bu sırtı var ya, şuradaki tırtıklı şeyde az çürütmedim. Florya ile Topkapı arası bizden sorulur."

Kadına bakmamak için kendimi çok zor tuttum. Konuşma şekli tatlıydı. Bakınca belli bir yaşın üstünde olduğunu anlıyordun ama konuşması ve hareketleri hâlâ çocuk kalmış gibiydi.

"Ay, bir gün oğlumuz olursa o da böyle mi olacak? Bir kız için yer tutup daha sonra mal gibi ayakta mı bekleyecek? Ben nerelere gideyim?"

Kadın dertlenip, başını tutarken gülmemek için dişlerimi sıktım.

"Yok artık!"

Tatlı kız bir anda bağırınca kafalar ona döndü. Onun gözleri ise ilk beni buldu. Böyle bir tepkiyi neye verdiğini çok merak ediyordum.

"Kız da bakıyor. Gözü var, belli," dedi kadın.

"Mavi Göz, yeter," dedi yanındaki adam sessizce.

Tatlı kızın gözü bir bana bir telefonuna gitti. Sonra da "Anneciğim okula gidiyorum," dedi. "Başka nereye gideceğim?"

"Bak, anası da inanmamış. Kesin bu kızın da oğlanda gözü var. Açılsınlar. Kalk, git de oğlana senin taktiği ver," dedi kadın, adamı dürterek. Gözüm çiftteydi ama kulaklarım tatlı kızdaydı.

"Anne, bana inanmıyor musun?" dedi kız.

"Git, ona 'Kız telefonundan kitap okurken arkasından yanaş ve sen de oku. Öyle yaparsan hikâyenin sonunu söylerim sana,' de. Kalk hadi."

Bir de adamı harbiden kaldırmaya çalışmaz mı? Buraya gelecekler diye ödüm koptu. Daha kızın adını bile bilmiyorken rezil olacaktım.

"Ne?" Kız ikinci defa bağırırken ona döndüm. Telaşlı bir şekilde etrafına bakıyordu. Gözleri yine ilk beni bulmuştu. Sonra diğerlerine dönüp telefonuna baktı. "Al, bak. Metrobüsteyim işte," diyerek telefonla etrafı göstermeye başladı.

Kadın gerçekten de saçlarını düzelterek "Ay dur, saçlarımı düzelteyim," dedi. "Kameralara çıkacağız."

"Ne yapıyorsun ya?" dedi yanındaki adam. Kadın hiç takmadan, ekran ona doğru dönünce el salladı ama tatlı kızın gözleri tamamen ekranındaydı. Annesinden ne duyduysa artık gözlerini devirdi, telefonuna dokunup bir şey yaptı. Ekran benim olduğum tarafa doğru dönerken kendimi kastığımı hissettim.

"Bak bak. Çocuğa bak. Nasıl da kasılıyor."

Kadın gülerek, yanındaki adama vurunca adam artık derin bir of çekti. Hangi tarafa bakacağımı şaşırıp boğazımı temizledim. Tüm bakışlardan kaçabilmek için gerçekten müziği açarak başımı cama yasladım ve yolu izlemeye başladım.

Hastaneye geldiğimde kafam allak bullaktı. Burda rahatsız olmamın da payı vardı. Vücudum yanıyor, nefesim kesiliyordu. Yorgunluk bana iyi gelmiyordu. Tişörtümü çekiştirerek kendime alan açmaya çalıştım.

"N'aber yakışıklı?" Gökay bir anda boynuma atlarken kendimi yerde buldum. Beni kaldırarak "Ne oluyor lan?" dedi.

"Başım dönüyor, nefes alamıyorum. Sıcak basıyor Gökay."

Montumu çıkarıp tişörtümü çekiştirmeye başladım.

"Malsın çünkü. Kıza birkaç kaçamak bakış atacağım diye canından olacaksın. Gece bizde kalacaktın işte. Bir de her sabah yerini veriyorsun. Ulan, sen yorulmamak için sıra bekleyip, otururak gelmiyor muydun? Her gün bir saat yol ayakta çekilir mi?"

"Of sus, tepemde vır vır!" dedim sinirle. Başım zaten ağrıyordu ve o da hiç susmuyordu.

"Gel, bir serum takalım. Dinlen. Biraz daha yürürsen düşecek gibisin."

"Dünya!"

İhsan Hoca'nın sesini duyunca oflamamak için kendimi zor tuttum. Adamın gözünde mimli olduğum için ne yapsam gözüne batacaktım.

"Buyurun hocam?" dedim sakin kalmaya çalışarak.

"Neredesin sen? Sen dün ne yaptın?"

Gökay'ın yarattığı olay kulağına gitmiş olmalıydı. Sinirle Gökay'a döndüm. Başını eğip benden kaçındı.

"Hocam, özür dilerim," dedim nefes nefese. Gözlerimin önü kararmaya başlamıştı. Beynime keskin bir ağrı girmişti. İhsan Hoca ağzını açıp bağıracağı sırada Gökay ondan önce davrandı.

"Dünya, iyi misin?"

Gökay'ın sesini bir sis perdesinin arkasından duyuyor gibiydim.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Yalanım elimde patladı, gözüm karardı ve yere düştüm.

Aslında hastaneleri sevmezdim çünkü bana babamı hatırlatıyordu. Mesela şu an kulağıma ulaşan makine sesini duymak beni kötü yapıyordu. Babamın hastanede olduğu zamanlarda, kulağımda sadece bu ses olurdu. Bu sesi duymamak için kulaklık takıp müzik dinlemeye başlamıştım. Ondan sonra da bir şeyden kaçmak istediğimde bunu yapar olmuştum.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Biri kulağıma kulaklık taksa da şu lanet sesi duymasam diyordum. Ama sesimi kimse duymayınca gözlerimi açtım. Hastane odasındaydım. *Harika!*

Oflayarak yüzümü buruşturdum. Uzandığım yerden doğrulmaya çalıştım. Serum takılmıştı. Yatağımda oturur pozisyona geldiğimde İhsan Hoca'yı fark ettim. Koltukta otururken uyuyakalmıştı. Hava kararmıştı. Acaba saat kaçtı? İnşallah annemi aramamışlardı. Korkmasını istemiyordum. Telefonumu aradım ama bulamadım. Çantam ve montum neredeydi acaba?

"Anneni aramadık. Korkma. Dinlenmeye devam et sen."

İhsan Hoca birden konuşunca, şaşırarak ona döndüm. Yumduğu gözlerini geri açtı. Uyumuyordu yani.

"Hocam," dedim kuru bir sesle.

Yerinden kalkıp yanıma geldi. Adamın artık nasıl tepki vereceğini bilemez hâle gelmiştim. O yüzden tedirginlikle bekledim.

"Bir daha sana iyi olup olmadığın sorulduğunda dürüst ol. İyi olmamakta sorun yok."

"Hocam, ben..."

"Dinlen," diyerek sözümü kesti. "Sonra şoförüm seni eve bırakacak,"

"Hocam hiç gerek yok, ben giderim. Gökay'a söylerim, o götürür beni."

Sesim telaşlı çıkmıştı. Dün beni haşlayan adam, bugün şoförünün bırakacağını söylerse olacağı buydu. Adam kafamı allak bullak etmişti.

"Dinlen," diyerek sözlerimi hiçe saydı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açmasıyla bizimkilerin dökülmesi bir oldu. Kendilerini toparlayıp hocaya baktılar.

Eren ne diyeceğini bilemeyerek sadece "Hocam, biz..." diyebildi. İhsan Hoca'nın yanında hiç stajyerlik yapmamıştı. Şimdiden adamın radarına girmek istemiyordu.

"Hocam, kapıların güçlülüğünü test ediyorduk. Malum, doktora şiddet. Olası durumda ne yapabiliriz diye kapıyı kontrol ediyorduk."

Gökay benim gibi bir şeyler saçmalayarak kapıya vurmaya başladı. İhsan Hoca hiçbir şey demedi ama o sert bakışları yetti de arttı. Üçü de seslice yutkundu. Onları böyle görmenin zevkiyle sırıtarak arkama yaslandım.

İhsan Hoca çıkınca üçü de içeri girdi.

Eren korkuyla "Bu ne lan?" dedi. "Bu ne?"

Deniz, Eren'e takılarak "Ya, hoca var eski sevgilini unut diye ameliyata sokar, hoca var seni mezara sokar," dedi. Deniz ilk stajını İhsan Hoca'nın yanında yapmıştı. Artık ne yaptıysa hocayı çok sinirlendirmişti. İhsan Hoca az daha onu morga sokup üzerine kapıyı kapatacaktı. O raddeye gelmişlerdi.

Gökay yanıma gelerek "Korkuttun oğlum. İyi misin?" diye sordu.

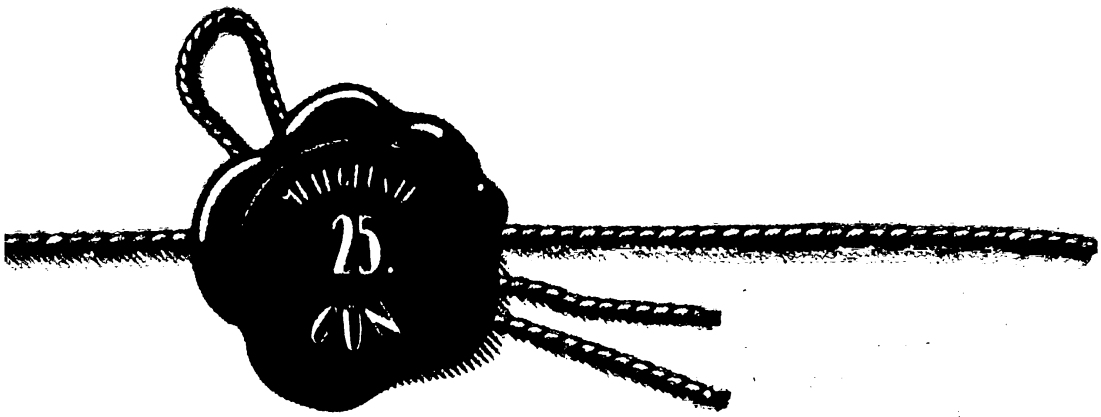
"İyi ki bayılmışım yoksa dünün hesabını hocaya veremezdim."

Gökay kocaman sırıtarak "Her işte bir hayır vardır," dedi. İbrenin ucunun kendisine dönmesini istemiyordu. İyi de yapıyordu çünkü onu fena haşlayabilirdim. "Yani sırf o kızı görmek için ısrar edip geceden eve gitmeseydin fenalaşmazdın. Hocanın önünde de bayılmazdın. Kız sana iyilik yapmış."

Sırıtarak başparmaklarını kaldırdı. Ama olayı güzel bağladığı için sessiz kaldım.

Şeftali kokan tatlı kız...

Seni görmek için verdiğim mücadeleyi bir bilsen.

Sabah alarm çalmadan uyanmamın sebebi dün tüm gün uyumamdı. Hatta öyle ki zerre uykum yoktu. Yatakta kıvranıp durmuştum. Sonunda istediğim saat gelince, dünden farklı olarak güle oynaya hazırlanmaya başladım. Bugün günlerden cumaydı ve onu hafta sonu göremeyecektim. Millet cuma olmasına sevinirken ben üzülür olmuştum.

Her zamanki saatte çıkıp, her zamanki saatte metrobüste olarak geleneği bozmadım. Bu sefer dünkü kadını görmek için etrafı kolaçan ettim. Neyse ki yoktu.

Güzelyurt Durağı'na geldiğimizde hemen kapıya döndüm. Onu gördüğüm an gülümseyerek yerimden kalktım. Artık alıştığımız için o da hiçbir şey demeden koltuğa oturdu. Boş kısımlara geçip kulaklığımı çıkardım. Ama düğüm olmuş kulaklıkla karşı karşıya kaldım. En nefret ettiğim şey bunu çözmekti ama yine de kablolu kulaklıklardan vazgeçemiyordum. Kablosuzlar bana kulaklık gibi gelmiyordu.

"Nereden arıyoruz dediniz? Bankadan. Anladım."

Tatlı kızın sesini duyunca ona döndüm. Önüne dönmüş, telefonda konuşuyordu. Kabloyu sonunda çözüp, telefonuma takarak müzik bölümüne girdim ama gözüm de kulağım da ondaydı.

"Esra," dedi tatlı kız. Göz ucuyla bana bakıp "Adım Esra," dedi bir kez daha.

Esra.

Adı Esra'ydı.

Peki, bu bilgi beni niye bu kadar memnun etti? Sanki gizli bir bilgi öğrenmişim gibi sevince boğulmuştum. O artık şeftali kokan kız ya da *tatlı kız* değildi. O Esra'ydı.

"Ha, yok yok, kredi istemiyorum ben. Öğrenciyim zaten."

Öğrenci olduğu zaten belliydi ama olsun. Bu bilgi de hoşuma gitti.

Peki ya *liseli* olabilir miydi? Yok be, saçmalama Dünya. Forması yok üzerinde.

E artık okullarda forma yok ki.

Yok yok, belli ki üniversiteye gidiyor. Bundan eminim. Nifak tohumlarını kalbime ekmeyecektim. Güzel bilginin tadını çıkaracaktım.

*Esra'yı arayan güzel, bankacı kardeş. Y*üzün her daim yastığın soğuk tarafına gelsin. Şarjın evden çıktığında sonuna kadar dolu olsun. Son otobüs seferine koşmana gerek kalmadan yetişebilesin. Akbilini içinde var mıdır diye korkarak okuturken var çıksın. Araba kullanıyorsan benzine zam gelmeden bir gece önce arabanı doldurmuş olasın. Yani ben sana daha nasıl güzelliklerle dua edeyim? Allah senden razı olsun.

"Tamam. Yok, sağ olun. Size de," dedi Esra. Telefonu kapatırken bana döndü. Bense sırıtmamı görmemesi için başımı çevirerek dışarıyı izledim.

Hastaneye ıslık çalarak geldim. Hani hocalardan korkmasam montumu parmağıma takıp, omzuma atarak seke seke yürürdüm. O kadar sevinçliydim.

"Vay, kardeşim. Dün İhsan Hoca'dan aldın tabii güzel sözleri. Şimdi sırıtıyorsun."

Gökay gönlümü kazanma çabalarına devam ediyordu. Benim de işime geldiği için ses etmiyordum.

"Ondan değil," dedim başımı sallayarak.

"Nedir senin bu nur cemalini daha da nura boğan?"

"Nur değil, Esra," dedim salak gibi çıkan sesimle. Gökay esprimi anlamayarak bana baktı. Ben de onun bu hâlinden yararlanıp başını okşadım.

"Dün serumuna sakinleştirici kattırmıştım. Antidepresan mı koydular yoksa bilinmeyen başka bir şey mi? İyi misin Çöl?"

Gökay da başımı okşamaya başlayınca dışarıdan mal gibi göründüğümüzün farkındaydım.

"Ne yapıyorsunuz siz?"

Eren yanımıza gelip ikimize baktı. Ben hoşlandığım kızın adını öğrendiğim için mutluluktan ne yaptığımı bilmiyordum. Gökay zaten herkes tarafından bilinen biriydi.

"Aşk yaşıyoruz," dedim sırıtarak.

"Canım benim," dedi Gökay sahte bir sırıtmayla. "Beni metrobüsteki kız sanıyor. Tamam, senin için o olurum."

"Esra," dedim gülerek. Gökay'la Eren bir şey anlamadan bakıştılar.

"Oğlum, biz dün bunun serumuna farklı bir şey mi koyduk?" derken başımı okşamaya da devam ediyordu. "Esra serumu diye bir şey mi var? Bu ne diye Esra deyip duruyor lan?"

Eren onun eline vurarak "Asıl sen niye onun başını okşayıp duruyorsun?" dedi. "İkiniz de mal gibi görünüyorsunuz."

İki kankamı da iki yanıma alıp kollarımı omuzlarına attım.

"Esra," dedim bir kez daha. "Sevdiğim kızın adı Esra!"

Gökay kaşlarını çatarak "Sen bunu nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Bugün metrobüste bir bankacı aradı. Sonra o da adını söyledi," dedim salak salak sırıtarak. Gökay da aynı salaklıkla sırıtıp tekrar başımı okşamaya başladı.

"Hangi banka? *Adını Dünya'ya Duyurma Bankası* mı?"

"Ne?" dedim anlamayarak.

"Ben senin adını ona nasıl duyurduysam o da kendi adını sana duyurmak için böyle bir bankayla çalışıyordur be kardeşim," dedi. Bu daha çok hoşuma gitti. Sırıtmam büyüdü. Eren'le Gökay bakıştı.

"Oğlum harbiden, biz bu çocuğa dün ne verdik lan? Mal mal bakmaktan öteye gidemiyor," dedi Gökay şaşkınlıkla.

"Adını bilmemi istemiş," dedim gülerek. Neşeyle onlara baktım. Bir bok anlamasalar da gülüşüme eşlik ettiler.

"Eren, boş oda bul. Bu hastayı yatıralım," dedi Gökay koluma girerek.

"Oğlum, kız resmen adını öğrenmemi istemiş. Sapık sanmıyor beni."

"Tabii, anladım kardeşim. Merak etme."

"Ne anladın Gökay? Ne anladın?"

Eren yine birilerini taklit edince Gökay gözlerini devirdi.

"*Yetenek Sizsiniz* programına katılsan üç hayırla uğurlanacak adamsın Eren."

"Kızlar beni daha çok seviyor diye kıskanıyorsun," dedi Eren sırıtarak. Gökay alaycı bir tavırla gülüp koluma girdi. Öteki koluma da Eren girdi. Beni nereye götürdüklerini anlayamıyordum. Ayrıca konu Esra'dan nasıl çıkabilirdi? İlgim buraya kadardı.

"Senin neyini seviyor kızlar?" dedi Gökay gülerek.

Eren gururla "Uzun boylu ve komiğim," dedi.

"Eren..." dedi Gökay ve durdu. İkimiz ona bakarken Gökay'ın yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtma oluştu.

"Ben zenginim," dedi konuyu bitirircesine. Sanırım konu gerçekten de orada bitmişti.

Cumartesi gününü annemle birlikte geçirdim. Hafta içi yoğunluktan dolayı aynı evde yaşasak bile görüşemiyorduk. Bazen annem eve gelmemi bekliyor, yatmadan önce görüşüyorduk. Arkadaşlarımla da vakit geçirmemi istediği için aramızda karar almıştık. Cumartesi tamamen ona aitti. Fakat annemin yalnızlık çektiğini fark ediyordum. Benim okulum ve arkadaşlarım vardı, kafamı dağıtabiliyordum. Ama annem bütün gün evde oluyordu. Bir şeyle uğraşmayınca daha çok düşünüyordu. Onun için bir şeyler yapmaya karar verdim.

Pazar günü ise sabahtan Gökay'a geçmiştim. Sözde gönlümü almak için evinde kahvaltı yapacaktık. Biz içeri girerken kurye kahvaltımızı getiriyordu. Gökay babasıyla kavga ettiği için kartlarının iptal olduğunu, gelen kuryeye ödeme yapamayınca öğrenmişti. Böylece hesabı bize kitledi.

Eren içeri girerken "Şerefsizliğin kitabını yazmışsın," dedi.

"Lan evime geliyorsun, koltuğa kuruluyorsun ve üstüne bir de laf mı atıyorsun?"

Gökay ilk defa cevap verirken Deniz'le birlikte "Oo!" dedik. Eren hiçbirimizi takmadı. Yemekleri açıp masaya dizmeye başladı.

"Zengin çocuğu olmak da zor olmuş," dedi Deniz takılarak.

"Zor vallaha. Her hatada, kusurda kartları iptal ediyorlar. Tehditleri de 'Alırım arabanın anahtarını,' demek oluyor."

"Aldı mı?" dedim gülerek.

"Aldı," diyerek şakasına ağlamaya başladı. Hem kartsız hem de arabasız kalmıştı. Gökay'ın hayatta kalmasını sağlayan iki şey de yok olmuştu.

"Vah yavrum," dedi Deniz dalga geçerek. İkilinin farklı hayatları vardı ve bazen bu konu üzerinden çatışmaya girerlerdi. Zaten tanışmaları da kavgayla olmuştu.

Gökay'la ben liseden beri arkadaştık. Eren'le de Deniz arkadaştı. Hazırlık döneminde hocalar kaynaşmamız için bizi sürekli farklı sınıflara sokardı. Deniz'le Gökay aynı sınıfa denk gelmişler. Bir konu üzerinden hoca herkesin fikirlerini alırken Deniz'le Gökay fikir ayrılığına düşmüş. Bu fikir ayrılığı daha sonra yumruklara dönüşerek olayı büyütmüş. İkisi birbirinden nefret ederken Eren'le arayı bulan olmaya çalışmıştık. Zamanla Eren'le ben iyi anlaşmaya başlamıştık. Gökay'la Deniz bunu görünce bizi ayırmak için yanımıza katılmışlardı. Sonra kendiliğinden dörtlü bir grup olmuştuk. Arada bir Deniz'le Gökay atışsalar da genel olarak araları iyiydi.

"Canım, siparişimizde *kızılcık şerbeti* yok. O yüzden sesinizi kesin," dedi Eren olaya son vererek. Güldüm. Yanına gidip kahvaltılıkları dizmeye başladım. İkisi birbirine çok benziyordu. Bazen bu yüzden anlaşamıyorlardı.

"Ee, akşam nereye gidiyoruz?" dedi Gökay eğlenerek. "Malum bu kardeşimiz günler sonra sevdiği kızın adını öğrendi. Kutlamalıyız."

Elimi ona doğru kaldırıp "Yumruğumu ağzına geçirdiğim gibi," dedim.

"Çöl, geçirsene lan. Çok iyi fikir. Sonra babamı arayın, metrobüste dövüldüğümü söyleyin. O da insafa gelsin."

Deniz şaşkınlıkla "Bu herifin aklı neden hep tuhaf çalışıyor?" diye sordu.

"Bir bilsem," dedim başımı sallayarak.

Pazar günü kimse Gökay'a engel olamadı. Hepimizi dışarı çıkarırken kimsede ne taksiye verecek para ne de taksi bulmak için çaba vardı. Bu yüzden metrobüse yöneldik. Gökay da bize ayak uydurmak durumunda kaldı.

Turnikelerden geçmeden önce "Şu abonmanı yenileyeyim," dedim. Telefonumdan uygulamaya girip ödemeyi yaptım ve kartımı ön kameraya doğru tutarak aktivasyonu gerçekleştirdim.

"Oha! O nasıl oldu lan?" dedi Gökay şaşkınca. Kartı alıp incelemeye başladığında böyle cahil hareketler yaptığı için ona kızdım.

"Ne var? *NFC* ile okuttum işte. Temassız ödemeye şaşırmıyorsun da buna mı şaşırıyorsun?"

"O da saçma," dedi yüzünü buruşturarak. "Temassız diyor ama makine şeyine temas ediyor."

"Makine şeyi değil, cahil. Pos cihazı onun adı," dedi Deniz ona sataşarak. Gökay bu sefer ona döndü. Yüzünü buruşturarak "O da saçma," dedi. "*Post* gönderi demek değil mi? Kızlar 'Post attım, beğenin,' derken birbirlerine bu makineyi mi atıyor?"

Gökay espri yapmaya mı çalıştı yoksa şu an dövülmek için bilerek mi böyle konuşuyordu? Üçümüz yüzümüzü buruşturarak birbirimize baktık.

Duraktan bağırış sesleri yükselince oraya döndük. Metrobüse binenler arasında kavga çıkmıştı. Bir adamı dışarı fırlatırlarken adam içeriye tekmeler atmaya çalışıyordu. Parmak uçlarımda yükselip olayı tam görmeye çalıştım ama başaramadım.

"Lan! Kavga var. Araya girip ben de mi birkaç yumruk yesem?"

Gökay harbi harbi kavgaya doğru giderken onu zor tuttuk.

"Gökay, gece gece başımıza iş açma!" diye bağırdım.

Eren parmak uçlarında yükselip, kavgaya bakmaya çalışırken "Yalnız herif içeriye tekme atarken bir kıza tutunuyor," dedi. "Zavallı kız kendini kurtarmaya çalışıyor."

Gökay bu sefer "Dur, kızı kurtarmaya gideyim," dedi. İkinci kez gitmeye çalışırken onu durdurduk. Canı sıkıldığından macera arıyordu.

Kavga durulup, herkes kendi işine dönünce biz de durağa girdik. Ama aklım Eren'in sözlerinde kalmıştı. Acaba kıza bir şey olmuş muydu? Gerçekten bir insanın toplu taşıma kullanması, hayatı öğrenmesi gibiydi.

Gökay'a diyorsun, sen öyle yapıyorsun Dünya. Kendine dert arar gibi bir de görmediğin bir kıza mı üzüleceksin?

O sırada telefonum çaldı. Arayan İhsan Hoca'ydı. Adamın ismini görünce bile saygı duruşuna geçesim geliyordu. Boğazımı temizleyip, duruşumu düzelterek telefonu açtım.

"Efendim hocam?"

"Yarın okulun oradaki liseye gidip son sınıf öğrencilerini muayene edeceksiniz. Sen, Gökay, Eren ve Deniz. Madem kendinizi hâlâ lisede sanıyorsunuz, gidin de hasret giderin."

Ve telefonu suratıma kapattı. Evet, bir bu eksikti. Sen misin başkası için dertlenen Dünya? Al sana dert!

"Of ya!" dedim başımı kaldırarak.

"Ne oldu?" diye sordu Eren merakla.

"İhsan Hoca ceza olarak dördümüzü de yarın bir liseye, son sınıfları muayene etmeye gönderiyor."

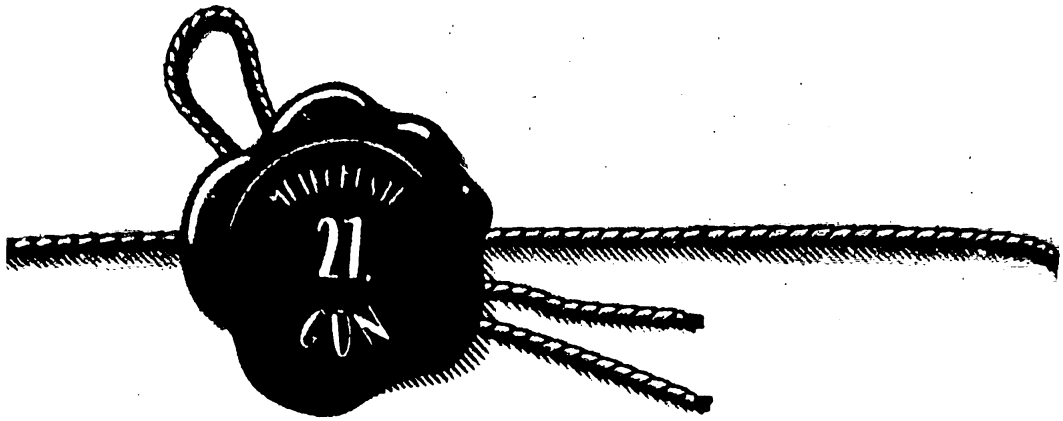
Ve hepsinde o hüsran dolu bakış...

Sorun, bir liseye gidip öğrencileri muayene etmemiz değildi. Sorun, döndükten sonra doğacak sonuçlardı. Tüm bunların olmasına sebep olan o kelebek etkisini de Gökay başlatmıştı. Hepimizin kafası ona dönünce, başını çevirip ıslık çaldı.

"Babam kartlarımı ve arabamı alarak tehdit edebiliyor. Siz ne diye edeceksiniz? Doktorsunuz, canımla tehdit edilemem."

"Döverim, daha sonra masaya yatırıp ameliyat ederim!"

Deniz üzerine atlayacakken, aralarına girerek onları zor ayırdık. Deniz bana tutunarak Gökay'a saldırmaya çalışırken kendimi az önce üzüldüğüm kızın pozisyonunda bulmuştum.

Pazartesi sabahı hazırlanarak evden çıktım. İhsan Hoca'nın bize verdiği o güzel cezadan dolayı günümüz lisede geçecekti. Eren'le Deniz eve gitmek yerine Gökay'da kalacaktı. Gökay bana atarlı giderli konuşsa da bizimkilerin pek umurunda değildi. Bense sırf Esra'ya birkaç kaçamak bakış atabilmek için onca yol çekip tekrar eve gelmiştim.

Aşk, umarım böyle bir şeysindir.

Her zamanki saatte metrobüse binip beklemeye başladım. Artık uyuyor numarası yapmıyordum çünkü birkaç durak sonra kalkacaktım. O da ben de buna alışmıştık.

Nitekim Güzelyurt Durağı'na geldiğimizde başımı kapıya çevirdim. Gelmişti. Ama bu sefer yanında bir arkadaşı daha vardı.

"Siz böyle oturun isterseniz," dedim kalkarak. Teşekkür edip oturduğunda arkadaşı da birden onun kucağına oturdu. Şoka giren sadece Esra değildi, hepimizdik.

"Altunizade'ye kadar ayakta gideceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun *beybi*," dedi kız. Sırtını cama yaslayıp telefonuna gömüldü.

Bir dakika, o Altunizade mi dedi?

Esra her sabah Altunizade'ye mi gidiyordu? Hakkında edindiğim ikinci bilgiyle aptal gibi sırıttım. Esra'dan sahte olduğu belli olan bir öksürük duyulunca, çaktırmadan onlara baktım. İki kız telefonlarıyla uğraşıyorlardı ama bakışlarından belliydi ki birbirleriyle mesajlaşıyorlardı. Esra arada bir göz devirip, gülümserken birbirlerine ne yazdıklarını merak ettim.

Kulaklığımı çıkarıp kabloyu çözdüm ve telefonuma bağlandım. Teoman'dan bir müzik açıp kısık sesle dinlemeye başladım. Olur da yine faydalı bir bilgi verirler diye kulağım onlardaydı ama onların akılları telefondaydı. Mesaj yoluyla iletişime geçiyorlardı.

"Âşıksın! Âşıksın! Sen âşıksın arkadaş!" Esra'nın kucağına oturan kız birden şarkı söylemeye başlayınca, ona tuhaf bir şekilde bakmadan edemedim. "Herkes kulaklık takmış, müzik dinliyor. Sesli söylemişim de ne olmuş yani?"

Kendini savunmasıyla ben dahil herkes tekrar önümüze döndük.

Zincirlikuyu Durağı'na yaklaştığımızda ona son kez bakıp indim. Her zamanki gibi Beşiktaş çıkışından çıkıp ilerledim. Bir bilgi alırım diye kısık sesle müzik dinlerken şimdi son ses açmıştım. Kulaklarımın pası Teoman şarkılarıyla siliniyordu. Kendi kendime şarkıya eşlik etmeye başladım. Yüksek notalara geldiğimizde istemdışı sesim de yükselmişti. Dişlerimi sıkıp, müziği kapatarak etrafıma bakındım. Birinin koşarcasına arabaların arasına girdiğini görür gibi oldum. Dikkatlice baktığımda kimseyi göremedim. Büyük ihtimalle yorgunluktan kafayı yiyordum. Müziği tekrar açarak ilerledim.

Bir süre sonra sokakta bir ses yankılanınca, kulaklıkları çıkarıp arkamı döndüm. Bu sefer bir kızın birden arkasına dönerek yürüdüğünü gördüm. Ve yine sanki biri arabaların arasına girmiş gibiydi. Hayır, normalde bir şeylere bu kadar takılan bir insan değildim. Ama bu sefer nedense dikkatimi çekmişti. Etrafı iyice gözetlemeye başladım fakat bir şey göremedim. Omzumu silkip, önüme dönerek müziği tekrar açtım.

Okulun ve hastanenin önünden geçerken kocaman bir of çektim. Şimdi buraya girmek varken daha da yürüyecektim. Liseli çocuklarla uğraşıp onların bin türlü sorusuna maruz kalacaktım. Hepsini geçtim, bunları Gökay'la birlikte yaşayacaktım. Gökay hepsine bedel bir insandı.

Okula geldiğimde, bizimkileri bahçede beni beklerken buldum. Ama aralarında Gökay yoktu. Selamlaşırken "Gökay nerede?" diye sordum.

"Babacığı aradı. Barışmak için koştu," dedi Deniz dalga geçerek.

"İhsan Hoca da gelecek. Yine başımıza iş alacağız," dedim sıkıntıyla.

"Gelir ya, sen merak etme," dedi Eren rahat bir tavırla. Başımı sallayarak, ellerimi montumun cebine sokup bahçeyi izledim. Öğrenciler gruplar hâlinde bahçede takılıyordu. Kimileri forma giymiş, kimileri de serbest kıyafetlerle gelmişti. Hava diğer günlere nazaran daha sıcak olunca montumun önünü açtım.

Deniz kapüşonumu çekiştirerek "Gören seni buranın öğrencisi sanar. Bu ne be?" dedi. Eline vurarak onu ittim.

İhsan Hoca'nın yanında staja başladığım ilk gün bizi buraya getirmişti. Öğrencileri kontrolden geçirmişti. O gün o kadar soğuktu ki sürekli titreyip duruyordum. İhsan Hoca da bundan rahatsız olmuş, bana okulun formasından vermişti. O günden beridir de formayı içlik gibi giyer olmuştum çünkü sıcak tutuyordu. Kıyafetlerimin üzerine geçirip, üstüne montumu da giyince sıcacık oluyordum. Kış başka türlü atlatılamazdı. Hele ki benim gibi kansız olan insanlar için sıcaklığa kavuşmak nimetti.

"Oo, Dünya! N'aber?"

"Aha, geldi seninki," dedi Eren gülerek. Bacağ na vurup bana doğru gelen Elif'e gülümsedim.

Elif buraya ilk geldiğimde benimle flörtleşen son sınıf öğrencisiydi. Ne olacağına karar verememiş biriydi. Daha ilk günden benden hoşlandığını ve birlikte olmak için tıp seçeceğini söylemiş, açıksözlü bir kızdı. İçi dışı birdi. Farklı oyunları ya da sözleri olmazdı. Bu hâli de hoşuma gitmişti ama yaşı benim için küçüktü. Hayata bakış açısı benden farklıydı ancak onu kıramıyordum. Karşıma geçip benden hoşlandığını söylediğinde olmayacağını açıkça dile getirmiştim. O ise "O zaman ben de tek taraflı sevmeye devam ederim," demişti. Başıma bela olur sanırken bir kere bile karşıma çıkmamıştı. Bazen

buraya gelirsem, bazen o hastaneye gelirse ya da aynı saatlerde çıkış yaparsak yolda karşılaştığım birinden ileriye gitmemişti.

"İyidir Elif. Sen?" diye sordum gülümseyerek. Üzerinde benimki gibi okulun kapüşonlu forması vardı.

"*Match* olmuşuz," dedi üstlerimizi göstererek.

"Evet, *takım* olmuşuz," diye karşılık verdim.

"Ay, çok *sorry*. Yani çok pardon. Gerçi pardon da Fransızca değil mi? Hem niye kasıyoruz? Birbirimizi anladıktan sonra ne önemi var?"

"Sen öyle diyorsan," dedim omzumu silkerek. İnsanlara dert anlatan ya da düşüncelerini sunan biri değildim pek.

"Hayırdır, lise zamanlarını mı özledin? Burada ne işiniz var?" diye sordu Elif.

"Biraz öyle oldu," dedim gülerek. "Yaramazlık yapınca İhsan Hoca buraya gönderdi."

"Ceza yerine ödül vermiş desenize. Lise bir insanın en güzel zamanlarını yaşadığı yerdir bence. Ortaokulda çocuk, üniversitede yetişkinsindir ama burada ortasındasın. Bazen çocuk olursun, bazen yetişkin. Bazen yaptıklarına 'Çocuktur, olur böyle,' derler. Bazen 'Ne de olsa artık yetişkin, boş ver,' derler."

"Vay!" dedi Eren etkilenerek. "Edebiyat mı okuyacaksın?"

"Hayır. Tıp okuyacağım. Dünya'yla sevgili olabilmek için tabii. Psikoloji de sizin bölümden sayılır mı? Yani ikimiz de kafa açıyoruz sonuçta."

Gökay'la benzer cümleler kurunca gülmemek için dudaklarımı ısırdım. "Kesinlikle," dedim başımı sallayarak.

"Dünya'yı tavlayacağım diye Çapa'nın gururu diyerek kendine çelenk gönderme de," dedi Deniz gülerek.

Elif de güldü. Başını sallayıp "Deme öyle," dedi. "Herkesi ayakta uyutabilmek de büyük bir başarıdır." O da doğruydu. Onca oyun döndürüp yıllarca doktor gibi davranmak ve onlarca insanı kandırmak... Büyük dolandırıcılıktı. Aslında akıllıydık ama o akıl sadece farklı şeyler için çalışıyordu.

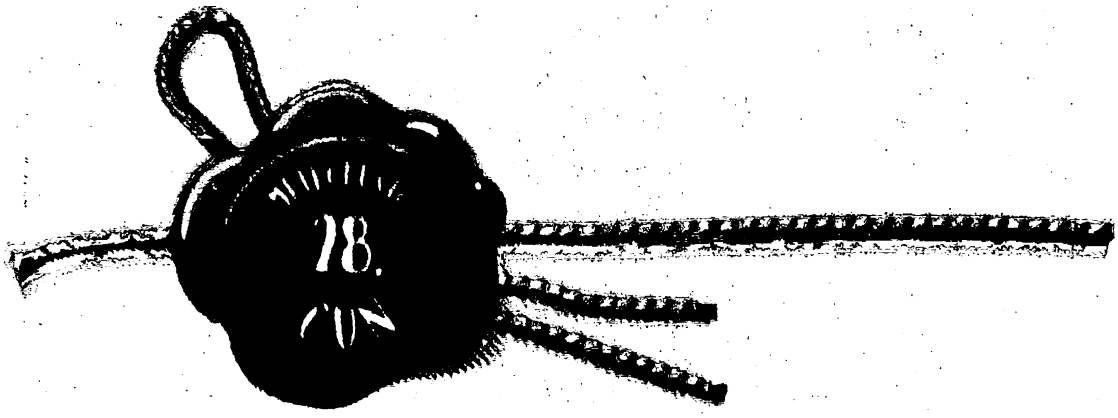
Elif el sallayarak "O zaman gelecekte görüşürüz kocacığım," dedi ve yanımızdan ayrılıp arkadaşlarının yanına gitti.

"*Kocacığım*," dedi Deniz dalga geçerek. Üzerine doğru yürüdüğümde gülerek kaçtı.

"Neyse, kız senden küçük. Ya tam tersi olsaydınız? O senden büyük filan. Güzel olurdu," dedi Eren gülerek.

"Bence onlar artık aşıldı be oğlum. Yani kadınlar da kendinden küçük erkeklerle birlikte oluyor," dedim.

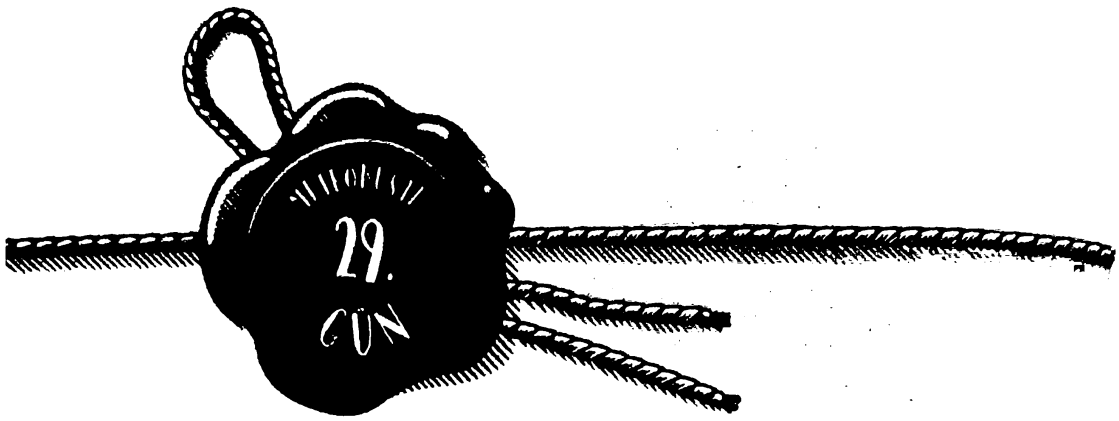
"Doğru vallahi. Bizim zamanımızda İmamın Manken Kızı diye kitaplar vardı. Şimdilerde İmamın evli ve çocuklu büyük kadına âşık olan müezzin oğlu diye hikayeler var," dedi Deniz sırıtarak. Eren'le gülüştük. Artık devir gerçekten değişiyordu. Ya buna ayak uydurup hayatta kalacaktık ya da eskiye takılı kalacaktık. Eski Türk romanlarında genelde bir geçiş anlatılırdı ya, şu an o romanların içinde gibiydik.

Salı günü evden her zamanki saatte çıkarken vücudumun da artık buna alışmış olduğunu fark ettim. Metrobüse bindim. Güzelyurt Durağı'na ulaşmayı beklerken dolanmış olan kablomu, durağa vardığımızda ancak çözmeyi başarmıştım. Kalkmak için hazırlanıp kapıya baktım. Esra yüzüme bakınca mutsuzluğunu görebiliyordum. Sanki büyük bir hayal kırıklığı yaşamış gibi suratıma bakıp, teşekkür ederek onun için kalktığım yerime oturdu. Başını cama yaslayıp bir kere bile suratıma bakmadı.

Ve ben tüm yolu onu izleyip, sorununun ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim.

Okula geldiğimde moralsizdim. Bazen o kızı böyle omuzlarından tutup sarsarak "Senin neyin var?" demek istiyordum ama kendimi zor tutuyordum. Ama yok, karar vermiştim. Bir şekilde, farklı bir yerde karşılaşabileceğimiz bir ortam oluşturacaktım. Gerekirse onu takip edecektim ve tesadüfen karşılaşmışız gibi yapacaktım.

Tüm gece sağa döndüm, sola döndüm. Esra'nın nesi var diye düşünmekten uyuyamadım. Rüyamda da onu tuhaf şekillerde gördüm. Bana ne derdi olduğunu anlatıyor, sanki yıllardır tanışmışız gibi sohbet ediyordu. Öyle bir hâldeydim ki gözlerimi kapamış, sadece alarmın çalmasını bekliyordum. Uyku bana haram olmuştu. Alarm çalınca da otomatik hareketlerle yerimden kalkmış, hazırlanıp evden çıkmıştım. Belki bugün daha farklıdır diye düşünerek yürüdüm. Yürüdükçe neler yapıyor olabileceğini düşündüm. Acaba nerede yaşıyordu? Ailesi nasıldı? O da sürekli müzik dinliyordu. Hangi tür seviyordu acaba? Yaşı kaçtı? Hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Onu takip etme isteğime karşı koymak için her şeyi yapıyordum. Bir yanım onu takip etmemi söylüyor, öteki yanım salaklık yapmamam için beni uyarıyordu. Yani bir sapıktan ne farkım kalıyordu ki?

Onun durağına geldiğimizde dünkü gibi karşıladı beni. Sessizce oturup, başını cama yaslarken ben de ortadaki boş kısma geçtim. Başımı cama yaslayıp onu izledim. Onu izlerken gece alamadığım uyku beni ziyaret etti. Bedenim zaten her gün saatlerce ayakta yol gitmekten dolayı yorgundu. Olduğum yerde uyuyakalmak kaçınılmaz olmuştu. Ama bu sefer rüyamda güzel şeyler görmüştüm. Sonunda Esra'yla tanışıyorduk. Çok güzeldi. Hiç uyanasım yoktu. Bana tüm hayatını anlatıyordu ve biz sonunda kavuşuyorduk. Onu metrobüs harici başka bir yerde görüyordum.

Allah'ım çok şükür. Bismillah.

Ömrüm bu kızı metrobüste görmekle geçecek diye korkuyordum.

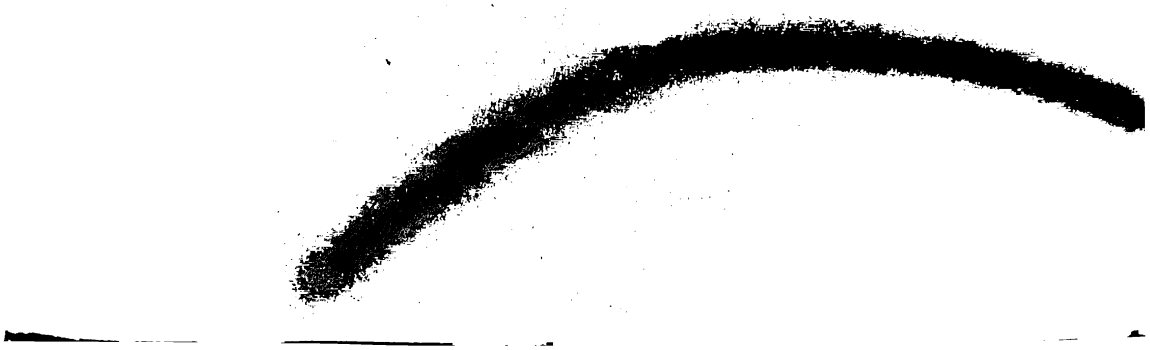
Esra tam karşımda durmuş, bana bakarak gülümsüyordu. Ben de gülümsedim. Ama sonra elindeki bir şeyi bana doğru sertçe fırlattı. Gerçekten kafama gelen sert bir cisimle, acıyla uykumdan uyandım. Uyku sersemi etrafıma bakındım.

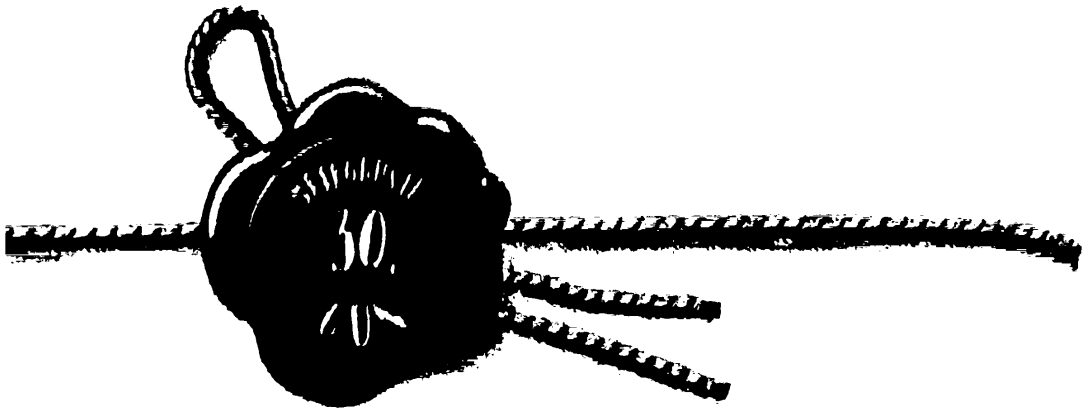
Kahretsin! Yine metrobüsteydim.

Ama bir fark vardı. Esra gerçekten de rüyamdaki gibi bana bakıyordu. Yerde ise duran bir silgi vardı. Esra'ya döndüm. Önündeki açık kalemliğine gözüm kaydı. Rüyamdaki gibi bana bir şey mi fırlatmıştı? İyi de neden?

Esra birden başıyla durağı işaret edince dışarıya baktım. Zincirlikuyu'ya gelmiştik! Kapıların kapanmak üzere olduğunu belli eden ses metrobüste yankılanırken, depar atarcasına kapanan kapılardan kendimi dışarıya attım. Metrobüs duraktan ayrıldığında, içinde sevdiğimi götürdüğünün farkında değildi.

Kendi kendime "Dünya, sen zaten her gün erken geliyorsun. Ne diye geç kalmış gibi fırladın?" diyerek kendime kızdım. "Kahretsin be!" diye söylendim. "Bundan istifade ederek kızın ineceği durağa kadar giderdim ben ya. Of!" Esra'nın nerede indiğime dikkat edip beni uyandırmasına mı sevineyim yoksa onun indiği durakta inip takip edemediğime mi üzüleyim, bilemedim.

Çarşamba günü kararlı bir şekilde metrobüse gelmiştim. Artık yerimi verip öylece izlemeyecektim. Karşısına geçip selam verecektim. Hayır, ne olacaktı? Sapık mı sanacaktı? Tamam. Zaten onu görmek için hep erken kalkıyordum. Artık erken kalkmama gerek kalmazdı. İş artık kabak tadı vermeye başlamıştı.

Metrobüse bindiğimde kendimi o gelene kadar hazırlamaya çalıştım. Güzeltepe Durağı'na gelince de yerimden kalkmak için hazırda bekledim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip kapıya döndüm. Onu gördüğüm an donup kaldım. Yüzümdeki gülümseme silinmişti. Esra'nın ağlamaktan gözleri şişmişti. Üstelik ağlamaya hâlâ devam ediyordu. Ne olduğunu sormak için çırpınan kalbim, ağzıma kadar ulaşmıştı. Tam ağzımı açmaya karar verip soracağım sırada yüzüme hiç bakmadan kalktığım yere oturdu. Ağlamaya devam etti. Yüreğim öyle bir yandı ki her şeyi boş verip, önünde diz çökerek gözyaşlarını silmek istedim. Bunu yapmamak için kendimi çok kastım. Sakinliğimi koruyup orta alana geçtim.

O ise içli içli ağlamaya devam etti. İnsan birini sevince canının acımasını hiç istemiyordu. Karşısındaki kişi onu sevmese bile onu dişlinüp acısını dindirmek istiyordu. Sevgi böyle bir şeydi bana göre. Bir karşılık beklemeden, sadece içinden gelerek sevmekti. Sevmiyor diye ağlamak yerine, sevmeme izin veriyor diye sevinmekti. Acısını göğüslemekti. Bazen karşındaki kişinin bencil olmasına göz yumuyordun ya da seni kullandığını bile bile müsaade ediyordun.

Sevince öyle saçma şeyler yapabiliyordun ki bazen, çevrendeki insanlar sana *salak* ya da *gözü dönmüş* diyebiliyordu. Bu şeyler bazen çok kötü de olabiliyordu. Her şeyi sevdiğinin bir damla gözyaşı için yapıyordun. Mesela ben, onu böyle ağlatan şeyin sebebini bilmek ve temizlemek istiyordum. Sesi duyulmasın diye elleriyle ağzını kapatırken, sarılan vücuduna sarılıp onu sakinleştirmek istiyordum. Oysa yapabildiğim tek şey öylece onu izlemekti.

"Selam."

Yanımdan gelen sesle gözlerimi bir anlığına Esra'dan çekip yanıma döndüm. İki liseli kız tam yanımda gülümseyerek bana bakıyordu.

"Selam," dedikten sonra tekrar Esra'ya döndüm. Burnunu çekip gözlerini sildi.

"Nasılsın?" diye sordu kız.

"Nasılım? Aslında iyiydim ama sonradan sadece benim iyi olmamın yeterli olmadığını anladım," dedim Esra'ya bakarak. Etrafına bakınırken o ağlayan gözler beni bulmuştu. Yanımdaki kızlara baktıktan sonra gözleri tekrar bana döndü. Gözlerinin kırmızılığı sinirlerimi bozmuştu.

"Adın Dünya'ydı değil mi? Aynı yerde oturuyoruz. Pazar sabahları ekmek almak için mahallenin köşesindeki bakkala gidiyorsun hep. Hatta bir keresinde çarpışmıştık. Hatırladın mı?" dedi kızlardan biri.

Ona şöyle bir baktım. Üzerinde bizim evin oradaki okulun forması vardı. Yüzü tanıdık geliyordu. Hani bir yüze aşina olursun ya, öyleydi.

Kız tekrar "Hatırladın mı beni?" diye sordu.

"Adın Rüya, değil mi? Esma teyzenin kızısın," dedim hatırlayınca. Bizim arka mahallemizde oturuyorlardı.

"Evet," dedi Rüya heyecanla. Tatlı ve heyecan dolu bir kızdı. Tanıdık olduğu için ona döndüm.

"Liseye yeni başlamıştın değil mi sen?" diye sordum hatırlamaya çalışarak. Annem bir keresinde Esma teyzeyle konuşurken sanki böyle bir şeyden bahsetmişti.

Rüya'nın yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Heyecanla "Evet," dedi.

"Sen de mi liseye gidiyorsun?"

Benden o kadar da haberi olmadığı belliydi. Gerçi pek mahallede takılan ve kim kimdir bilen biri olmadığım için bu normaldi. Annem de babamdan sonra kendini hayata kapatmış, evden çıkmaz olmuştu. Tek aktivitesi pazara gitmekti.

"Yok ya. Biz o yoldan geçeli dört sene oluyor," dedim gülerek. Gözlerim Esra'ya takıldı. Önüne bakarken ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Bir dakika? Sakın benim *liseye* gittiğimi sandığını söylemeyin bana? Yoksa o mu liseye gidiyordu da benim büyük olmama şaşırıyordu?

Yemin ediyorum ki bu bilinmezlikten dolayı kafayı yiyecektim!

Esra o şaşkın suratını bana çevirdi.

Aklından neler geçiyor şeftali kokan kız? Bir söylesen sen de rahatlayacaksın ben de!

"Ne?" dedi Rüya şaşkınlıkla.

Gözlerim hâlâ Esra'daydı. Rüya'ya değil de ona söyler gibi "Üniversite son sınıf öğrencisiyim ben," dedim gözlerinin içine bakarak. Bana bakakalmıştı. Ağlayan kız birden sırıtmaya başladı.

Allah'ım, ne olur üniversiteye gittiği için olsun bu sırıtma.

"Ya, ne güzel. Ne okuyorsun?" diye sordu Rüya.

"Tıp," dedim ona dönerek. Yanındaki arkadaşıyla sırıtarak bana baktılar. Tatlı, liseli kızlar. Yani aramızda nereden bakılsa dört yaş filan vardı ama gözümde nedense küçük çocuk gibilerdi. Gerçi Rüya liseye yeni başladığı için aramızda en az yedi yaş vardı. Belki de o yüzden gözüme küçük görünüyordu.

"Doktor mu olacaksın?" dedi Rüya neşeyle.

"Evet."

Yanındaki kız merakla "Neden doktor olmak istiyorsun peki?" diye sordu. Göz ucuyla Esra'ya baktım. Kızın sorusuyla birlikte o da merakla bize dönmüştü. Ağlayan yüzü hazır neşeleniyorken onu daha da neşelendirmek istedim ve hiç yapmam dediğim bir şeyi yapmaya karar verdim: Eren gibi bir taklit yapacaktım.

Kendimi role hazırlamak için boğazımı temizleyip kaşlarımı çattım.

"Çocukken hissettiğim tek duygu öfkeydi. Başka bir duyguyu keşfedememiştim. Sonra lisede, sizin yaşlardayken bir film izledim. Para için öldürülen çocukları anlatan bir filmdi. Sabaha kadar ağladım. Okula geldiğimde hocam 'Ne oldu sana?' diye sordu. Hocama şöyle baktım." Yüzümdeki ciddiyeti bozmadan kızlara döndüm. İkisi de heyecanla bana bakıyordu. Anlaşılan neyden bahsettiğimi anlamamışlardı. Oysa sosyal medyada da o kadar konuşulmuştu. "'Hocam, benim bu dünyayı kurtarmam lazım. İnsanlığa faydamın dokunması lazım. Tam bu yüzden doktor olmaya karar verdim,' dedim."

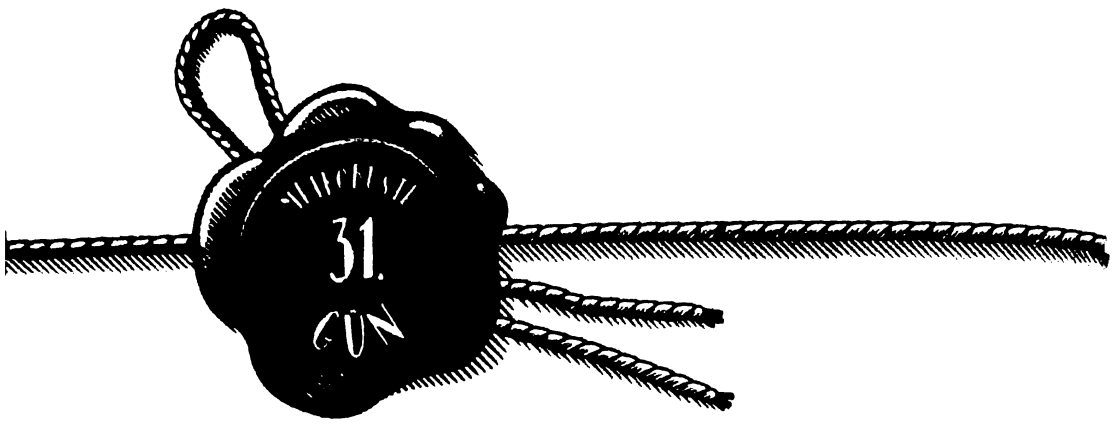
Rüya eriyerek "Çok havalı," dedi. Esra birden kahkahalarla gülerken hepimiz ona döndük. O kadar çok gülüyordu ki sanki ağladığı zamanı telafi etmek istiyormuş gibi gözyaşları kadar kahkaha sesleri yükseldi.

Esra ellerini kendine doğru sallayarak "Ayy!" dedi. Bu sefer gözyaşları mutluluktan akıyordu. Bu beni o kadar mutlu etmişti ki kelimelerle anlatamam. Onu güldürmek, yüzündeki hüznü silmek, benim de kalbime ferahlık vermişti. Salak gibi sırıtarak onu izlemeye başladım.

Kızlara dönerek "O yüzden size bir ağabey tavsiyesi," dedim. "Okuyun. Kısa yoldan para kazanmak için değişik şeyler yapmayın. Okuyun. İnsanlığa yararlı şeyler yapın. O zaman dünyayı gerçekten kurtarabilirsiniz."

Rüya bozularak "Ağabey mi?" dedi. Bu hâliyle gözüme küçük bir kardeş gibi görününce, dayanamayıp başını okşadım. Buna daha çok bozulmuş gibiydi ama sorun yoktu. Yoluna bakmayı öğrenecekti.

Bugün Rüya sayesinde onu güldürmüştüm. Bugün Rüya sayesinde üniversiteye gittiğimi ona duyurmuştum. Bugün Rüya sayesinde belki de onun üniversiteye gidiyor olma ihtimalini öğrenmiştim. Hayat böyleydi. Biz hep başkalarının ya da başka şeylerin sayesinde birbirimiz hakkında bir şeyler öğreniyorduk. Oysa aradaki şeyleri kaldırıp birbirimize direkt sorabilirdik. O zaman her şey daha kolay olur, sorunlar sıkıntısız çözülürdü.

Ertesi gün metrobüse gitmek için erkenden hazırlanırken annemi de ayakta buldum. Normalde bu saatte uyanık olan biri olmadığı için şaşırdım. Kapısını çalıp, odasına girdiğimde onu valizini hazırlarken buldum.

"Anne, hayırdır?" dedim şaşkınca.

"Oğlum, ben çok bunaldım," dedi titreyen sesiyle. Zaten sonra da gözyaşları akmaya başladı. Hayatımdaki iki kadın da ağlıyordu. Canları acıyordu.

"Anne," dedim ona sarılarak. Başını göğsüme yaslayıp, hıçkırarak ağladı. Babamı özlüyordu. Evlendiği andan itibaren hayatının baş köşesinde babam vardı. Gerçekten de tek bir hayatı iki bedende yaşamışlardı. Annem her sabah babama kahvaltı hazırlar, o gidene kadar uyumazdı. Her gün kapıdan uğurlar, kapıda karşılardı. Birlikte yemek hazırladıklarını görmüştüm. Ailecek sofrayı toplardık. Akşamları karşılıklı çay içip sohbet ederlerdi. Dışarıya gideceklerse birlikte giderlerdi. Babamın, annemi evde bırakıp dışarı çıktığını hiç görmemiştim. Annem bazen babamın önüne otururdu. Babam da annemin saçlarını örerdi. Şakalaşırlardı. Kızarlardı. Severlerdi.

Hayatı gerçek anlamda paylaştığın birini kaybedince ne yapacağını şaşırıyordun. Hele ki onunla uzun ömürler geçirdiğin bir evde, onsuz bir ömür yaşamaya başlayınca daha kötü oluyordun.

"İstiyorsan taşınalım anne," dedim sırtını sıvazlayarak.

"Çok düşündüm Dünya. Bazen taşınayım diyorum ama sonra onu unutmaktan korkuyorum. Babamı unutmak istemiyorum. Hatıralarının silinmesini istemiyorum," dedi hıçkırarak. Ben de ağlamamak için kendimi çok zor tutuyordum.

Annemi böyle gördüğüm zamanlarda babama kızardım. Kendi kendime "Ne vardı da bizi bırakıp erkenden gittin!" derdim. Kızdığım için ziyaretine gitmezdim. Biliyordum, onun yapabileceği bir şey yoktu ama insan kızacak bir şey arıyordu ya da suçlayacak birini.

İnsanın hayatında kötü şeyler oluyordu. İflas ediyordun, boşanıyordun, ayrılıyordun, kavga ediyordun, kaybediyordun. Zaman, bunlara ilaç olmak için hazırda bekliyordu ama sevdiğin birini kaybettiğinde zaman ilaç değil, zehir oluyordu çünkü zaman geçtikçe hayal dediğin şey gerçeklik kazanmaya başlıyordu.

"Sen nasıl istersen öyle yapalım anne," dedim sıkıntıyla. Annem iç çekerek benden ayrıldı.

"Teyzenle konuştum dün. Biliyorsun, kocası gemide çalışıyor onun. Sefere gitmiş. Çocuğu da olmuyor, evde tek. Gel, benim yanımda kal deyince ben de ona gideyim diye düşündüm. Hem belki hava değişikliği de iyi gelir."

"Annem, güzel düşünmüşsün de bunu bana söylemek istemedin mi? Hazırlanmışsın bile."

"Şimdi çıkmayacaktım ki. Gece uyku tutmayınca kalktım, hazırlandım. Hem sen de gelir, teyzen de kalırsın. Levent'te oturuyor. Hastanene yakın. Sürekli erken kalkmana da gerek yok."

Eskiden olsa bu teklife atlardım. Teyzem çok tatlı bir kadındı. Çocuğu da olmayınca beni oğlu gibi görürdü. Beni bu zamana kadar o okutmuştu ve hâlâ okumama destek oluyordu. Sürekli kıyafetler alırdı bana. Öyle ki benim almama gerek kalmazdı. Bulduğum her fırsatta ziyaretine giderdim. Fakat şimdi ona gidersem sabahları Esra'yı göremezdim. Bunu göze alamıyordum.

"Anneciğim, ben okul çıkışı size uğrar, daha sonra eve geçerim."

"Oğlum, deli misin sen? Ne diye onca yolu çekeceksin? Sabah bir daha teyzenin oraya geleceksin zaten."

Ah annem, bir bilsen aşk uğruna neler yapıyorum. Şimdi sadece adını bildiğim bir kızı da ona anlatmak istemiyordum. Kendime söz vermiş gibiydim. O kızı tanımadan annemle tanıştırmayacaktım. Annemle tanıştırabilmek için de onu bir an önce tanımalıydım.

"Boş ver anne. Delidir, ne yapsa yeridir işte," dedim elimi sallayarak. Gerçekten de yaptıklarıma anlam veremiyordu ancak kafası o kadar doluydu ki başını salladı.

"Şimdi biraz uyumaya çalış. Teyzeme geçince beni de haberdar et. Akşam gelirim," dedim. Başını sallayarak valizine döndü. Onu kapatıp yatağına girdi. Başına kocaman bir öpücük kondurup, üzerini örterek odasından çıktım.

Metrobüs durağına gelirken aklım annemde kalmıştı. Esra'yı görmek istiyordum ama annemin de bana ihtiyacı vardı. Onu göz ardı edemezdim. Belki de teyzeme geçmeliydim. Onda kalmalıydım. Bu fikir aklıma yatmıştı.

Her zamanki gibi Güzelyurt Durağı'na yaklaşınca yerimden kalkmak için hazırlandım. Yüzümdeki zoraki gülümsemeyle Esra'ya döndüm. Yanında geçen günkü arkadaşı vardı. Esra teşekkür edip oturdu. Yanındaki kız bana dönüp "Sağ ol Dünya," dedi ve Esra'nın kucağına kuruldu. Esra onun sözüyle öylece kalırken ben de bir şaşırmadım değil. Bu, onun da benimle ilgilendiğinin bir işaretiydi. Öyle olmasaydı adımı arkadaşına söylemezdi. Sapık sansaydı arkadaşı böyle tepki vermezdi. Bunu algılayınca da salak gibi gülümsedim.

"Ne var be? Adı Dünya değil mi?" dedi kız. Esra muhtemelen kızmıştı. Yüzümdeki sırıtma büyürken birbirine giren kulaklığımı açmaya çalıştım. İkili arasındaki konuşmalar devam ederken onlara bakmak istiyordum ama önceliğim bu kocaman düğüm olmuştu. Çözdükten sonra taktım ve bir müzik açarak sesini kıstım. Başımı cama yaslayıp, yolu izlerken aklım tekrar annemle doldu. Onun hüznünü hissetmek, üzerime bir ağırlık çökmesine sebep olunca gözlerimi yumdum. Onu çok mu fazla yalnız bıraktığımı düşündüm. Her an yanında olmak için çabalıyordum ama babamın yerini alamazdım. Annem bunu istiyordu, farkındaydım. Babamla yaptığı şeyleri benimle yapmak istiyordu. Bazen "Baban olsaydı böyle yapardık," diyerek bana vicdan yaptırıyordu. Bu sefer kendimi anneme

adamaya çalışıyordum. Hayatımı ona adayınca da kendi hayatımı yaşayamadığımı hissediyordum. Öyle hissettiğim anlardan birinde karşıma birden Esra çıkmıştı. Metrobüste ilk göz göze geldiğimiz o anı düşündüm. Sanki yitip giden hayatım onun gözlerinde tekrar can bulmuş gibiydi.

Onunla dolu düşüncelere dalınca kafamı tamamen ona verdim.

"Pardon, az önce bir festivalden bahsediyordunuz. Nerede acaba?" diyen birinin sesini duydum.

Hemen arkasından da Esra'nın arkadaşı gülerek "Al kardeş," dedi. "İptal olmazsa gelirsiniz. En kötüsü kılık değiştirerek gideriz."

Kızın hayat dolu olduğu belliydi ve sözleri beni gülümsetmişti.

"Tüm üniversiteli gençlik buraya akacak. Biz de burada olacağız!"

Kızın sesi tüm metrobüste yankılanmıştı. Onlardan ses gelmeyince kafam yine annemle dolmuştu. Belki de Esra bana o yüzden iyi geliyordu. Hayatıma girdiğinden beri sorunlarımdan kaçabiliyordum. Ya da fazla düşünmeyi bırakmış, sadece onu düşünür olmuştum.

"Tek tek gelip istemeyin. Ben şimdi AirDrop ile herkese gönderiyorum. Duydum ki AirDrop ile başka şeyler de gönderiliyormuş."

Esra'nın arkadaşının sesi yine yüksek çıkarken AirDrop meselesinin yeniden ortaya çıkışına şaşırmıştım. Yani sırf ona bir şeyler göndermek için iPhone'a geçmeyi göze almıştım ama sonra yapamamıştım.

"AirDrop ne?" diye sordu bir kadın. Kadının sesi tanıdık gelmişti. Tek gözümü açıp, çaktırmadan kadına baktım. Geçen günkü kadındı. Merakla kocasına bakıyordu.

"Ben sabah evden çıkarken ne yediğimi bile hatırlamaya çalışıyorum, sen ne diyorsun Mavi Göz ya," dedi adam.

İnsanlara bildirim gelirken benim telefonumun boynu büküktü. Hayır, *IOS* işlemcisi olmayanlar ne yapsın? Bu ne ayrımcılık? Buna çare bulmamız gerekiyordu. Şu telefon değiştirme işini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Üfleyerek gözlerimi açtığımda Esra ve arkadaşının inmeye hazırlandıklarını fark ettim. Gelecek durağa baktığımda Mecidiyeköy yazıyordu. İyi de bu kız Altunizade'de inmiyor

muydu? Ne kaçırdığımdan emin değildim. Kulaklığımı çıkarıp, hiç çekinmeden ikiliye baktım. Yanındaki kız çantasından bir şey çıkardı. Broşür gibi bir şeydi sanırım.

"Son kez söylüyorum, bu hafta sonu gençlik festivali var. Herkes gelsin. Bu da broşür!"

Son ses bağırarak broşürü suratıma fırlattığında neye uğradığımı şaşırdım. Şaşkınlıkla broşürü tutup onlara baktım. Esra gülerek metrobüsten indi.

"Dedim ben sana bu kızın oğlanda gözü var diye! Bak, gördün mü? Sırf gelsin de şu metrobüsten başka bir yerde görüşebilsinler diye arkadaşı ne hâllere girdi."

Aynı kadın konuşuyordu. Bu sefer bakışlarımı hiç çekinmeden ona çevirdim. Yanımda oturup benim hakkımda konuşuyorsa bakmamda da sakınca yoktu bence.

"İşte arkadaş var, *arkadaş var!*" dedi kocası imalı bir şekilde. Kadın gözlerini kocasına çevirdi.

"Sen benim biricik kankam, ikizim, Ela'ma laf mı atıyorsun?" dedi.

"Atmıyorum, açıkça söylüyorum. Senin *kankan* bizi bir araya getirmek istemedi."

"O beni korumaya çalıştı!"

"Ya yürü git, Mavi Göz ya,"

Karı koca kavgaya tutuşurken yanlarından yavaş yavaş uzaklaştım. Zaten sonraki durakta inecektim.

"Ben bu sırtı o tırtıklı şeyde boş yere parçalamışım! Boş yere boks ringlerinde seni beklemişim. Yazık bana." Kadın söylenirken kocası onu hiç umursamıyordu. Hatta kulaklık takıp, duymazlıktan gelmeye başlayınca kadının ağzı sonuna kadar açıldı. "Yazıklar olsun sana! Yağız, Şeyda için özel sergi düzenler. Şu çocuk kızı görmek için saatlerce ayakta gider. Sen? Sen anca müzik dinle." Adamın umurunda bile değildi. Hatta sırıtıyordu. Kadının köpürdüğünü görmüyordu. Kadın birden kocasının kulağından kulaklığı çekti.

"İnşallah her daim şarjın bitik yola çıkarsın. Yastığın hep sıcak tarafı denk gelir sana. Tam dışarı çıkarken yağmur başlar. Ve inşallah,

Pepito..." Kadın ona bakan metrobüs halkına dönerek "Tüm Beşiktaşlılardan özür diliyorum," dedi ve tekrar kocasına döndü. Kocası ne yapacağını anlamış gibi "Sakın!" diye bağırdı. Kadın bundan zevk alarak sırıttı. "İnşallah Beşiktaş yıllarca şampiyonluk göremez!" diye bağırıp, duran metrobüsten koşarak indi.

Kocası arkasından koşarak "Lafını geri al!" diye bağırdı. Arkalarından inip koşuşturan ikiliye baktım. Kadın çok fazla koşamadan kocası onu yakalamıştı ama kavga etmek yerine atışıyorlardı. Adam karısını gıdıklayarak güldürüyor, bir yandan da lafını geri almasını istiyordu. Sonunda barışmışlardı.

Gariban bir Beşiktaşlı olarak "Onu geçtim de biz gariban Beşiktaşlıların suçu neydi be abla?" dedim. Acaba Esra hangi takımlıydı?

Akşam okuldan sonra teyzeme geçtim. Ben gideceğim diye yine ziyafet hazırlamıştı. Üç kişi güzel bir gece geçirmiştik. Evden farklı bir yerde olmak anneme çok iyi gelmişti. Uzun zaman sonra ilk defa şen kahkahalar atmıştı. Teyzem de her zaman neşeli biri olmuştu. Babamın vefat ettiği dönem, altı ay kadar bize kalmıştı. O zamanlar için ona minnettardım çünkü tek başıma annemle ne yapacağımı bilemiyordum. Nasıl bir tepki vermem gerektiğini de kestiremiyordum.

Güzel bir yemekten sonra iki kardeşi yalnız bırakarak, kahvemi alıp balkona geçmiştim. Teyzemin evinin manzarası oldukça güzeldi. Ayaklarını uzatıp kafa dinlemeni sağlayacak kadar güzeldi. Ben de öyle yaptım. Ancak bu aralar benim için kafa dinlemek, Esra'yı düşünmek demekti.

Şu an ne yapıyordu acaba? Okuldan çıkıp eve gitmişti belki de. Annesi onu karşılamıştır. Onunla tüm gün neler yaptığını konuşmuştur. Annesi bir yandan akşam yemeğini yetiştirmeye çalışıyordur. Sonra babası gelmiştir. Babası işten geldiği için büyük ihtimalle yorgundur. Hep beraber yemek yemişlerdir. Esra babasına sevimlilik yaparak ondan harçlık koparmaya çalışmıştır. Sonra birlikte meyve yiyerek bir dizi izlemişlerdir. Ya da Esra odasında tek başına takılmayı

tercih etmiştir. O yanında gördüğüm arkadaşıyla sohbet etmiştir. O sohbetin içinde ben de var mıyım acaba? Arkadaşı adımı bildiğine göre olmalıyım. Kulaklarım da çınlamıyordu ki. Benim hakkımda ne düşünüyordu?

"Manzara o kadar güzel ha?" Teyzemin sesini duyunca, oturduğum yerde toparlanıp ona baktım. "Yüzünde harika bir gülümseme var," dedi yanıma otururak. Manzara çok güzeldi ama benim gördüğüm manzarayı teyzem göremezdi.

"Öyle," diye mırıldandım.

"Seni mutlu görmek güzel," dedi teyzem dizimi okşayarak.

"Annem bu aralar çok bunalıyor. Sana gelmesi iyi oldu. Sağ ol," dedim minnetle.

"Anneni hoş gör. Babamızı kaybettiğimizde çok gençtik. O sırada Yakup enişteyle tanıştı. Onu tekrar hayata bağladı. Onu kaybedince kendini tekrar o eski yas döneminde buldu. Kafası allak bullak."

"Öyle tabii," dedim yorgun bir nefes vererek. Anneme elimden geldiğince destek olmaya çalışıyordum ama nedense ona yeterli gelemediğimi hissediyordum.

Teyzem şefkatli sesiyle "Dünya," dedi. Bana biraz daha yaklaştı. "Annene destek olacağım diye kendine destek olmayı unutma."

"O ne demek?" dedim gülerek.

"Aynı kişiyi kaybeden iki kişiden biri, her zaman ötekine daha çok destek olarak kendi desteğini unutur. Annenin desteğe ihtiyacı olduğunu düşündüğün için kendi duygularını görmezlikten gelme. Unutma, o kocasını kaybetti ama sen de babanı kaybettin. Senin de bir acın var."

Teyzemin sözleriyle yutkunup bakışlarımı ondan ayırdım. İçimi görmesini istemiyordum. Cümlelerindeki haklılık payını da kabul etmek istemiyordum.

Babamı kaybettiğimde annem yıkık bir hâldeydi. Bu yüzden tüm resmi işlemlerle ben ilgilenmek durumunda kalmıştım. Şu an bakıldığında acı verici gibi görünse de o an için bana iyi gelmişti. Sanki babam ölmemiş gibi hissetmiştim. Ne bileyim, bir simülasyon içe-

rivindeydim. İlk defa bir şeyler deneyimliyor gibiydim. Hayatımda ilk defa morga girmiştim. Ölü görmüştüm. Mezarlık Müdürü nedir, onu öğrenmiştim. Bilinmeyen bir sürü örf ve âdetimizi keşfetmiştim. Yeni şeyler öğrenirken kafam dağılmıştı.

Sonra annem fenalaşmaya başlamıştı. Onu mutlu etmek için uğraşmıştım. Yüzü gülsün diye çabalamıştım. Bunları yapmak vaktimi alırken babamı kaybetmiş olduğum gerçeğini beynimin en ücra köşelerine atabilmiştim. Hatırlamayınca unutuyordun. Ne zaman ki annem biraz daha iyi oldu, kendine geldi, işte sanırım o zaman bana dank etti.

Dünya, senin baban öldü.

Kıştı. Kar yağıyordu. Yürüyordum. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Okula gitmek için yürüyordum. Bir anda sanki bir ses fısıldadı. *Senin baban öldü.* Olduğum yerde kalmıştım. Donmuş gibiydim. Beynim aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Sanırım hayatımda ilk defa o zaman panik atak geçirmiştim. Korkunç bir şeydi. Bu cümleyi kabullenmek, benim için çok zor olmuştu. Yıllarca annemle birlikte babamın mezarını ziyaret etmiştim ama orada yatanı babam olarak görmüyordum. Ne bileyim. Eski bir akrabayı ziyaret ediyormuş gibi sakindim. Zaten mezar taşının başına geçerdim, isme bakmazdım. Kafama dank ettiği günden sonra da bir daha babamın mezarını ziyaret etmedim. Annem hep çağırdı ama ya gittim diye yalan söyledim ya da bir bahane buldum. Orayı görürsem beynimde yankılanan ses gerçek olur diye korktum. O gerçeği hâlâ da kabul etmedim.

"Babam öldüğünde, annene yaptığını ben de kendi anneme yapmıştım. Ama dönüşü çok zararlı olmuştu. Sen de insansın Dünya. Acını yaşa. Annen de öğrenecek. Ben senin yanındayım."

Dizimi okşayıp gülümsedi. Teyzemin desteğini her zaman üzerimde hissetmiştim. Herkes "Annene sahip çık. Annen iyi mi?" derken teyzem hep "Sen nasılsın?" demişti.

"İnsan birini kaybedince sadece tek bir kişiyi kaybetmiyormuş teyze," dedim boğuk çıkan sesimle. "Babanı kaybedince anneni de kaybediyorsun. Anneni kaybedince babanı da kaybediyorsun. Kardeşini kaybedince hem anneni hem de babanı kaybediyorsun. Sev-

diğini kaybedince peki? Sevdiğini kaybedince yanında kimi kaybediyorsun?"

Teyzem düşünmeden cevap verdi:

"*Kendini* kaybediyorsun."

Cumartesi günü üçümüz kahvaltı yaptıktan sonra odama geçtim. Evet, okuluma yakın olunca teyzem evinde bana da bir oda açmıştı ve orayı zevklerime göre düzenlemişti. İki ayrı evde, iki ayrı odam var gibiydi.

Yatağa uzanmış, elimdeki broşüre bakıyordum. Festival bu akşamdı. Gidecektim. Orası kesindi. Sonunda onu görebileceğim başka bir yer olacaktı. Böyle bir şey yapmasalardı bile görecektim çünkü pazartesi günü artık onunla tanışmayı planlıyordum. Bunu sadece erkene çekmiştik, o kadar.

Kapım çalındı ve teyzem göründü. "Hazırlan yakışıklı," dedi. "Dışarıya çıkıyoruz."

"Ben pas geçeceğim teyze ya," dedim doğrularak.

"Neden?"

"Bir festival var. Oraya gideceğim," dedim broşürü sallayarak.

"İyi, hadi bu seferlik öyle olsun. Gençler gençlerle, yaşlılar yaşlılarla takılsın."

Göz kırparak odadan çıktı.

Telefonumu alarak broşürün fotoğrafını bizimkilere attım. Gelmek isterler mi diye sormayacaktım. Geleceklerdi ve o kocaman festival alanında Esra'yı bulmam için bana yardımcı olacaklardı.

Festival alanına Gökay'ın arabasıyla gelmiştik. Etraf o kadar doluydu ki herkes kalabalığa bakıp şaşırıyordu. Bunca insan arasında Esra'yı nasıl bulacağımı düşünüyordum. O gün yanındaki arkadaşı, herkese festivalin reklamını yapmıştı. Yani yapmasa çok daha iyi olurdu. Böylece belki daha az kişi olurduk ve onu bulmam kolay olurdu.

"Oo kral, güzel festivalmiş," dedi Gökay sırıtarak. Çıkacak sanatçıların listesine bakmak için ilerledi. Arkasından giderken Eren'le Deniz de festival alanını beğenmiş gibiydi. Ortam gerçekten de çok güzeldi.

"Oo, Uzi de varmış! Severiz," dedi Eren başını sallayarak. Listeye ben de bakmıştım ama sevdiğim sanatçıların olmadığını görmüştüm. Zaten olanlar da gündemde olan popüler sanatçılardı.

"Türkiye'de keşke *Coachella** gibi bir festival olsa. Mesela Antalya'da yapılsa. Manyak güzel olurdu lan."

Gökay yakınarak etrafına bakındı. Aramızda yurtdışına gitmiş tek kişi olarak genelde orada olanları anlatıp dururdu. Coachella'ya da defalarca kez gitmişliği vardı. Gerçi o tür festivaller ulaşabileceğimiz yerlerde olsa gerçekten de güzel olurdu. Ya da biz o tür festivallere ulaşabilecek bir güce sahip olsaydık da güzel olurdu. Neyse.

"Şu metrobüsteki kızı bulmamız gerektiğini biliyoruz ama gelmişken festivalin tadını da çıkaralım be abi," dedi Deniz yakınarak.

"Geleli beş dakika olmadan atarlandın Deniz. Sanki saatlerdir kızı arıyormuş gibisin."

"Oğlum, ben bu kızı görmedim bile. Nereden tanıyacağım?" dedi Deniz omzunu silkerek. Eren de ona destek olurcasına başını salladı.

"Ben gördüm. Kahverengi saçlı, ortalama boylarda bir kızdı," dedi Gökay. Gözleri etraftaydı ama Esra'yı aramadığından emindim.

"Harika bir anlatım şekli. Bravo," dedi Eren alkışlayarak. "Şimdi yüzlerce insan arasından *kahverengi saçlı, ortalama boylardaki bir kızı* hemen bulacağım."

---

*Coachella Valley Music and Arts Festival. Her yıl Indio, Kaliforniya'da düzenlenen bir müzik ve sanat festivali. *(e.n.)*

Eren onun taklidini yaparak konuşunca güldüm. Gökay da tuhaf tuhaf gülüp dirseğini kaldırdı.

"Vallaha gel dedin, geldik kardeş. Ha, iyi ki çağırmışsın bak, orası ayrı. Ama sevdiceğini bulma konusunda sana kolaylıklar diliyorum."

Gökay sırtıma vurup toz oldu. Ağzım açık kaldım. Eren'le Deniz'e döndüm. Omuzlarını silkip, bana arkalarını dönerek yürüdüler. İkinci darbeye sinirlenemiyordum bile.

Arkalarından "Mavi Göz'ün kocası haklıymış," dedim. "Arkadaş var, *arkadaş* var."

Esra'yı aramaya koyuldum.

Bulamadım.

Saatlerce aradım ama bulamadım. Millet konser alanında şarkılara eşlik edip coşarken, ben insan aralarında dolanıp onu aradım ama göremedim. Bir ara Eren'le Deniz'in yanından geçtim ve onları kendilerinden geçmiş gibi şarkıya eşlik edip, eğleniyorken buldum. Keyiflerini bozmamak için onlara görünmeden yanlarından ayrıldım. Gökay birkaç kızla takılıyordu. Onun keyfini tabii ki bozdum. Gidip Eren ve Deniz'le eğlenseydi sıkıntı yoktu ama gıcık olmuştum.

"Benim suçum ne lan?"

"En yakın arkadaşım olman," dedim etrafıma bakınarak. Sahneye yeni bir sanatçı çıkarken herkes çığlık atmaya başladı.

"Of! Uzi çıktı lan! Hadi şu şarkıyı dinleyelim."

Gökay sırtımı yumruklarken ona döndüm. Şarkıya eşlik etmeye başlamıştı bile.

"*Hayatımız dizi madem bu kaçıncı bölüm? Silahını orospu çocuklarına çevir!*"

Silah yaptığı elini bana doğru çevirdi.

"Buradaki *orospu çocuğu* ben mi oluyorum?" dedim baygın bir bakış atarak. Beni takmadan, olduğu yerde dans ederek şarkıya eşlik

etti. Bazen bu çocukla nasıl ve neden arkadaş olduğuma inanamıyordum. Hadi bunu geçtim, nasıl yıllardır ona katlanabiliyordum?

"*Umut değil, silah verin bana!*"

"Sen zenginsin zengin. Sen niye dertleniyorsun?" dedim ona takılarak. Gökay sıkıntılarını görmezlikten gelmek için sürekli eğlenip gülen biriydi. Eğer bir gün fazla gülüyorsa nedeni muhakkak bir sıkıntısı olmasıydı. Onu kamufle etmek için daha çok gülerdi. Şu an olduğu gibi. Belli ki şimdi de anlatmaya hazır hissetmediği bir sıkıntısı vardı. O yüzden iyi bir arkadaş olup kendimi saldım ve haddinden fazla eğleniyormuşum gibi davrandım. Ne bileyim, şu tuhaf gelen danslardan yaptım. Gökay'ın zamanında izlettiği *Tiktok* videolarındaki dansları taklit ettim. Yani onu iyice eğlendirdim.

"Tamam mı? Geldin mi kendine?" dedim sonunda gülerek.

"Ulan, sende ne cevherler var ha. Eren'e diyoruz ama sen de güzel taklit yapıyorsun."

"Eyvallah," dedim ağır abi modunda takılarak. Gülerek sırtıma vurdu.

"Gel, son şarkı çalacak şimdi. Konser alanına geçelim."

"Esra'yı bulamadım," dedim hüzünle.

"Konuşmak için illa metrobüs dışında mı karşılaşmanız gerekiyor? Konuş. Merhaba demek bu kadar zor olmamalı. Sen böyle değildin."

"Ne bileyim ya. Onu görünce dilim tutuluyor. Hiçbir şey yapamıyorum," diye yakındım.

"Sen Dünya Özer'sin. Yaparsın. Ama şimdi yapman gereken şey kafayı dağıtmak. Gel."

Kolunu omzuma atıp beni konser alanına sürükledi. Herkes son şarkıyı beklerken birden İmdat çalmaya başladı. Gökay'ın favorisiydi bu şarkı. Deli gibi bağırıp olduğu yerde dönüyordu. Oflayarak başımı kaldırdım. Bu şarkıdan nefret ediyordum çünkü o kadar çok dinlemiştim ki artık midem bulanıyordu. Hayatımda zorla ezberlediğim tek şeydi.

Murda sahneye çıktı. Herkes deli gibi bağırarak şarkıya eşlik etmeye başladı. Gökay olduğu yerde dans ediyordu. Şarkıyı bana doğru söylerken, yanımızdaki kızlar bizi çift sanıp gülümsedi. Gökay bunu fark edince daha da çok sırnaştı.

"Gökay, elimin tersindesin," dedim sinirle.

"Seni düşündüğümden değil. Yengeyi düşünüyorum. Başka kızlar bakmasın diye," dedi kıkırdayarak.

"Peki ya yengen şu an bizi görüyorsa ve durumu yanlış anlıyorsa?" dedim sinirle. Hiç umursamadan hareketlerine devam etti. Ona bakmayı kesip, parmak uçlarımda yükselerek etrafa bakındım. Gözlerim tüm yüzlerde harıl harıl dolaşarak onu arıyordu.

"Neredesiniz siz? Kayboldunuz."

Eren'le Deniz yanımıza geldi. Gökay'ın dans edip bana sırnaşmasını izlediler.

"Ne içti bu?" diye sordu Eren şaşkınca.

"O içmeden de o kafaya girebiliyor, unuttun mu?" dedi Deniz alayla. Gökay kimseyi takmadan dans etmeye devam etti. Sahneye Hadise'nin çıkmasını beklerken başka bir kız sesi duyuldu. Kızın sesi de çok güzeldi. Ama benim aradığım tek kız Esra'ydı.

Gökay koluma, sırtıma vurmaya başladı. Onu ittirip, etrafıma bakınarak Esra'yı aramaya devam ettim. Gökay durmadı. Hareketlerine devam etti.

"Gökay, bir çekil Allah aşkına ya!" diye bağırdım.

"Aşkı uzaklarda arama lan. Sahnede ara," diyen arkadaşıma ters bir cevap vermek için döndüğümde yüzümü zorla tutup sahneye çevirdi.

Ve dünyam durdu.

Aradığımız kız sahnedeydi. Murda ile düet yapıyor, dans ediyordu. Oradaydı. Acaba sahneye çıkacağı çoktan belliydi de o yüzden mi buraya gelmemi istedi? Onu her nasıl olsa göreceğimden emindi.

Ama o kadar güzeldi ki.

Gülüşü ve hareketleri can alıcıydı. Şarkıyı söylerken kendinden geçmiş gibiydi. Ellerimi cebime koyup bu güzel kızı izlemeye koyuldum.

"*Aşk kaç beden giyer ki baby!*" diyerek sahneye döndüğünde o gözler direkt beni buldu. Tıpkı metrobüsteki gibi. Orada da içeri girince onca insan arasında gözleri bana dokunuyordu. Binlerce insan arasında olsak dahi birbirimizi bulabilirdik biz.

Kendimi istemsizce şarkının ritmine kaptırdım. Böyle güzel bir manzaraya sahipse bu şarkıyı binlerce kez dinlemeye razıydım. Esra bir an bana bakakalıp, şarkıyı kaçırınca Murda ona yardım etti ve şarkıyı birlikte söylemeye başladılar. Beni görmeden önce Murda'nın gözlerinin içine bakarak şarkıyı söyleyen kız, şimdi gözlerini benden alamıyordu.

Kabul ediyorum, bu da benim çok hoşuma gidiyordu.

Şarkı bittiğinde büyük bir alkış koptu. Esra herkese selam verirken sahneden ayrılana dek gözlerini benden ayırmadı.

"Ve şimdi, havai fişek gösterisi zamanı!"

Anonsla birlikte insanlar konser alanından ayrılmaya başladı. Onca kalabalık bir anda dağılmak isterken elbette karmaşa yaşandı. Ters istikamete doğru gitmeye çalışan benim için özellikle karmaşıktı.

"Dünya nereye? Havai fişek gösterisi bu tarafta olacak!"

Eren eliyle ters yönü gösterdi. Onu dinlemedim.

"Onun havai fişek gösterisi başka. Boş ver. Biz gidelim."

Gökay ikisini de götürürken ben de insanları yarıp ilerledim.

Sahne arkasına geldiğimde onu bekledim. Ama çıkmadı. İçeri girmek istedim. Engel oldular.

"Az önce sahnedeki kız. Esra. Onu görmem lazım."

"İçeri girmek yasak."

"Tamam, siz çağırın," dedim görevliye. Olumsuz bakışlarını görünce "Bakın, ben bu kızı haftalardır metrobüste görüyorum," dedim. "Artık bakışmaktan ve adını bilmekten daha ötesine gitmek istiyorum. Lütfen. Elimden kaçıramam. Ne yapayım? *Baby imdat!* diye bağırayım mı?"

Son cümlemle görevli gülmemek için kendini sıktı. Bana baktı. İstikrarlı olduğumu görünce geçmem için başıyla işaret etti.

"Teşekkür ederim."

Heyecanla içeriye girdim. Arka tarafta daha büyük bir karmaşa vardı. İnsanlar toparlanıyor, sanatçılar bir araya gelmiş sohbet ediyor, benim gibi içeriye girmeyi başarmış birkaç kişi onlarla fotoğraf çekiliyordu. Ama benim gözüm tek bir kızı arıyordu. O da yoktu.

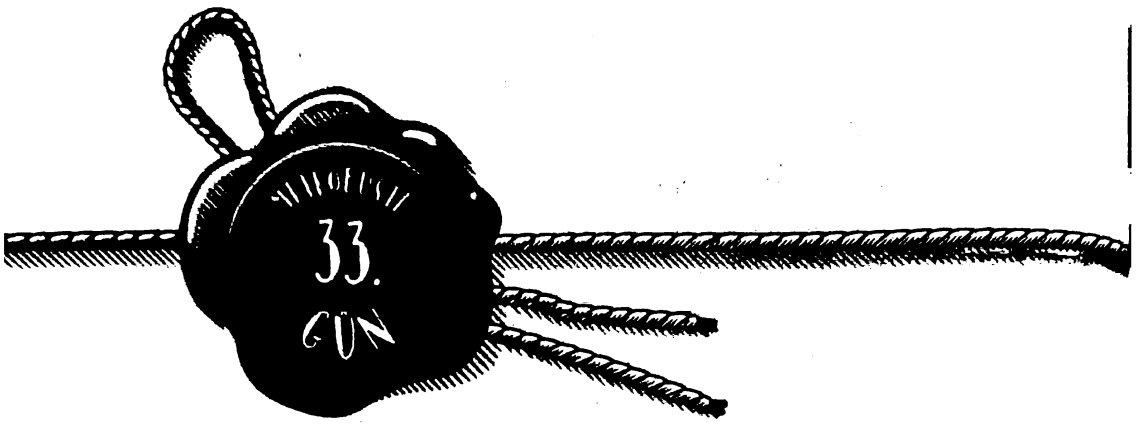
Murda'yı arkası dönük bir kızla konuşurken gördüm. Esra'yı buldum sevinciyle yanlarına gittim. Ama ona yaklaştığımda şeftali kokusunu alamayınca, o olmadığını yüzünü görmeden bile anladım. Sinirle geri döndüm.

"Ezel'in görme engelli annesi gibi kızı kokusundan mı tanıyacaksın Dünya? Bravo sana," dedim kendi kendime.

Sahne arkasından çıktım. Belki havai fişek gösterisini izlemeye gitmiştir diye düşündüm. Etrafıma bakınarak yürümeye başladım. Olduğum yerde dönüyor, bazen geri geri gidiyordum. Sırtım bir başka sırta çarptığında durdum. O olduğunu anında anladım. Kalbim heyecanla dolarken arkama döndüm ve o da aynı anda bana döndü. Yüzünü gördüğüm an gülümsedim.

"Sonunda buldum seni," dedim heyecanla. Arkasında havai fişekler patladı ve ona olan aşkımı kendi dillerinde haykırdı.

Pazar günü teyzem bizi kahvaltıya çıkarmıştı. Tüm kahvaltı boyunca aptal gibi sırıtmakla kalmamış, eve geçerken de sırıtmaya devam etmiştim. Gözleri bana değse de bir şey sormamıştı. Benim bedenim onlarlaydı ama aklım ve ruhum tamamen dün gecedeydi. Sırtlarımız birbirine çarpmıştı. Aramızda hiç mesafe olmadan yüz yüze durmuştuk. Gülümsemiştik. Gözlerimizin içine bakmıştık. O anı kafamda defalarca yaşamama rağmen üzerimdeki etkisini geçirememiştim.

Bu nasıl bir duyguydu böyle?

"Dünya, yarın tekrar bu tarafa geleceksin. Ne diye onca yolu çekip Beylikdüzü'ne gidiyorsun be oğlum?"

Annem sabahtan beri söylediği şeyi bir kez daha dile getirdi. Onu da anlıyordum. Yorulmamı istemiyordu. Ama Esra'yı görmek tüm o yorgunluğa değiyordu.

"Çocuğu rahat bırak. Biz kız kıza takılalım," dedi teyzem. O bir şeyler olduğunu sezmişti ama ben söylemeden sormayacağını da biliyordum. Annemi rahatlatmaya çalışarak "Hem ben şoföre söyledim. O götürecek, merak etme sen," dedi teyzem. Annem sonunda istemese de ikna oldu. İkisini de öpüp yanlarından ayrıldım.

Kendi evime geldiğimde saat daha akşam on birdi. Yedi saat nasıl geçecekti? Uyku da tutmuyordu. Durmadan saatime bakıyor, dakikaların geçmesini izliyordum. Geçmiyordu. Normalde su gibi akan zaman, şimdi durmuş gibiydi.

Tişörtümü çıkardım. Şınav çektim. Mekik çektim. Olduğum yerde koştum. İp atladım. Kendimi yorup uyumamı sağlayacak her boku denedim ama gözüme zerre uyku girmiyordu. Ballı süt yapıp içtim. Olmadı. Belki sıcak duş mayıştırır diyerek sıcak duş aldım. Ve gerçekten de mayıştım. Kendimi yatağa bırakıp, Esra'yı düşünürken gözlerim yavaş yavaş kapandı ve uykuya daldım.

Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle gözlerimi açtım. Rüyamda, yaşanılan sahnenin devamını görmüştüm. Esra'nın arkadaşı gelip onu zorla götürmüyordu ve biz havai fişek gösterisini izleyerek sohbet ediyorduk.

Rüyanın etkisiyle tatlı tatlı etrafıma baktım. Büyük ihtimalle bir saati daha o şekilde yatakta geçirmiştim. Telefonumu çıkarıp saate baktım.

"Hii!"

Yerimden fırladım. Üzerime ne geçirdiğime bakmadan apar topar odamdan çıktım. Kapının önüne geldiğimde, ayakkabıları ayağıma gelişigüzel geçirip apartman merdivenlerine yöneldim.

Dış kapıdan çıkarken bir yandan da ayakkabılarımı tam giymeye çalışıyordum. Düşe kalka sokaktan ayrıldım. Saati kontrol ettim. Geç kalıyordum. Metrobüsü kaçırırsam onu göremezdim. Tabana kuvvet koşmaya başladım. Ama tüm gece bedenimi aptal gibi yorduğum için gücüm kalmamıştı.

Metrobüs durağına geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Turnikelerden öyle bir geçtim ki bir an yere kapaklanacağımı sandım. Tam vakti gelmişti. Bu gelen metrobüse bir şekilde binmeliydim. Bu yüzden ikinci kapıya doğru tüm hızımla koştum. Ama gördüğüm tanıdık yüzle olduğum yerde kaldım.

Dünya, acaba hâlâ uyuyor olabilir misin oğlum sen? Ne bileyim, duştan sonra yattın ve rüya âlemine girdin. Belki bu da devamı niteliğindedir.

Kendimi çimdikledim. Çaktırmadan kendime vurdum. Ama yok, gerçekti. Esra tam karşımdaydı.

Bana "Selam," diyordu.

"Selam," dedim kafa karışıklığıyla. Binmem gereken metrobüs duraktan ayrılmış, üzerine bir sürü metrobüs gelip geçmişti. Umarım ayakta rüya görmüyorumdur çünkü onu gerçekten görme şansını kaçırmak istemiyordum. Ama bana bakıyordu. Hatta heyecanla gülümsüyordu.

Gerçekti işte Dünya. *Kendine gel!*

"Saat on iki olunca yine kaybolacak mısın? Bari bu sefer arkanda bir şey bırak," dedim sevecen olmaya çalışarak.

Güldü. O gülüşü de eliyle kapattı. Oysa güldüğünü görmek benim için güneşin doğması gibiydi.

"Resmi olarak tanışalım mı?" dedi elini uzatarak. "Esra ben."

Önce gözlerine, daha sonra da uzattığı eline baktım. Bir anda ter basmıştı. Derin bir nefes alıp elimi kotuma sildikten sonra ben de elimi uzattım.

"Dünya," dedim elini sıkarken. Ellerimiz temas ettiğinde nefesini tuttuğunu hissettim. Elinden bedenime yayılan tatlı bir sıcaklık vardı. Aptal aptal sırıtarak ellerimizi ayırmadık. Ta ki bir kadın tam aramızdan geçip, ellerimizi bilerek ayırana dek. Kadın arkasını dönüp bana göz kırptığında onun metrobüste denk geldiğim mavi gözlü kadın olduğunu anladım. Bilerek yapmıştı, cadı. Kocası neredeydi acaba? Hem o da hep aynı metrobüse biniyordu. Ne oldu da geç kalmıştı?

İnsanlar gelmeye başlayınca kapıların önünde sıra oluşmaya başlamıştı. Geç kalır korkusuyla sırayı işaret edip "Binelim mi metrobüse?" diye sordum. Başını sallayıp arkasını döndü ve sıraya girdik.

"Güzelyurt Durağı'ndan binerdin genelde," dedim yanında beklerken.

"Daha fazla ayakta gitme diye," diye cevap verdi. Beni düşünüyor olması hoşuma gitmişti. Nasıl tepki vereceğimi bilemeyince, salak gibi gülümseyerek başımı eğdim ve saçlarımı karıştırdım.

"İlk durağa nasıl geldin peki?" diye sordum merakla.

"Metrobüsle," dedi omzunu silkerek.

Kaşlarım çatıldı. "İki defa mı bastın?" diye sordum. Öğrenci dahi olsa toplu taşıtlar pahalıydı. Ayrıca diğer duraklarda karşı tarafa geçebiliyorken burada geçmek için bir daha basıyor olmak kötüydü.

Başını sallayarak onayladığında gülümsemem soldu. "Keşke yapmasaydın. Ben sana yer tutuyordum zaten," dedim sıkıntıyla.

"Bir saat ayakta gitmendense iki defa basmayı tercih ederim."

Dünya çocuk musun sen? Neden böyle basit bir şeye salak gibi bu kadar mutlu oluyorsun?

Evet, basit bir hareketti ama beni düşünüyor olması mutlu etmişti. Yine salak gibi ne yapacağımı bilemeyerek başımı eğdim. Hayır, normalde utangaç biri de değildim ama bu kızın karşısında nedense böyle oluyordum.

Sıranın başına geldik. Gelen metrobüse birlikte bindik ve şoförün arkasındaki ikili yere oturduk. Cam kenarına oturması için ona yol verdim.

Metrobüste sessizce yol alırken ara ara birbirimize kaçamak bakışlar atmaktan öteye gidemiyorduk. Hayır, bu bakışmalardan kurtulmak için onca şey yapmışken şimdi konuşamamak da neyin nesiydi? Tam bir şey diyecekken, o benden önce davranıp "Bir şey soracağım," dedi.

"Tabii."

"Festivale... Tesadüfen mi geldin yoksa Evrim'in, yani o gün yanımdaki arkadaşımın, broşürü atmasıyla mı?"

Alt dudağını tedirginlikle dişleyişini izledim. Gözlerindeki merak görülmeye değerdi.

"Arkadaşın sayesinde," dedim gülerek. Sonunda saklamaya çalıştığı sırıtması gün yüzüne çıktı. "Metrobüs dışında bir yerde görmek... Güzel oldu," dedim fısıltıyla.

"Bence de," dedi. Birbirimize kaçamak bakışlar atmaya devam ederken dayanamadık, güldük.

"Peki, ben bir şey sorabilir miyim?" dedim gülerken. Kafamı kurcalayan bir soruydu bu aslında.

"Tabii," dedi bana dönerek.

"O gün... Hani telefonda konuşuyordun ya. O gün gerçekten banka mı aramıştı?"

Gökay mı haklıydı yoksa ben mi haklıydım? Merak ediyor, bunu bilmek istiyordum. Böylece o zamanlardan beri ilgisini çekip çekmediğimi anlayabilirdim.

O cevap vermese bile yanakları kızarınca ben cevabımı almış oldum. Sırıtmamı engelleyemezken Esra yüzünü elleriyle kapatmaya çalıştı.

Kıkırdadım. "Yaparken utanmıyordun, şimdi de utanma. O gün çok tatlıydın," dedim ellerini yüzünden çekerken. Elim elinin üzerinde öylece dururken ona baktım. "İyi ki yapmışsın," dedim sevinçle.

"Ee, anlat bakalım," dedi elime vurarak. Birleşen ellerimizi ayırmaması hoşuma gitmişti. "Kimsin? Neleri seversin? Hobilerin nelerdir? Mesela en çok merak ettiğim şey, her gün dinlediğin müzikler."

"Müzikler mi?" diye sordum.

"Evet. Her gün dolanan kulaklığını çözmeye çalışmanı, kulağına takmanı ve kendinden geçercesine müzik dinlemeni izliyorum ve seni bu kadar duygudan duyguya sokan şarkının ne olduğunu merak ediyorum."

Ne kadar süredir birbirimizi birbirimizden habersiz izlediğimizi merak ediyordum.

Ne diyeceğimi bilemeyince gözlerimi kırpıştırdım. "Yani..." diyerek dinlediğim müzikleri düşündüm. "Değişiyor aslında. Genelde Teoman vardır listemde. Gerçi senin Murda sevdiğin kesin bilgi olarak yayılabilir. Ha? Ne dersin?"

Omzumla omzunu ittirirken, elini benden çekip yanaklarına vurmaya başladı.

"Of of! Hatırlatma! Heyecandan geberiyordum Dünya. Kalbim böyle yerinden çıkacak gibiydi."

Heyecandan eli kolu ayrı oynuyordu. Kıkırdadım.

"Çok tatlıydın. Sesinin güzel olduğunu da böylece anlamış olduk."

"Sen şarkı listeni paylaşırsın. Ben de sana yeni şarkılar söylerim," diyerek bu kez o omzuyla omzumu ittirdi. Güldüm.

"Bana özel konser olacak ama?" dedim şakacı bir sesle. Gülümseyerek başını salladı. Yeni bir bilgi edinme şansını elde edince, boğazımı temizleyip, ciddi durmaya çalışarak ona baktım. "Çalma listesini paylaşmak için telefon numaralarımıza ihtiyacımız vardır, değil mi?" dedim.

Benim gibi ciddi durup "Kesinlikle," dedi. Neşeli sesinin etrafımı sarması çok güzeldi. Gülen yüzünü bana çevirdi.

"Başka nasıl paylaşılacak ki zaten? Alayım o zaman numaranı," dedim ve telefonumu çıkarıp ona uzattım. Numarasını yazarak kendisini çaldırdı. Telefonumu geri verdiğinde kendini Esra diye kaydettiğini gördüm. Sonuna hemen küçük bir kalp ekleyerek kaydetmeyi düzenledim.

Yol boyu sohbet ederken konu Beylikdüzü'nün uzak oluşuna gelmişti.

"Hani insanlar böyle sosyal medyada dalga geçerler ya. 'Sana ne kadar uzağım biliyor musun? İstanbul'daki Beylikdüzü kadar,' diye. Gerçekten uzağız ya," dedi gülerek. Bunu daha önce hiç duymamıştım ama doğruydu. Ayrı bir dünya gibiydik.

"Gerçekten öyle oluyor. Her gün Beylikdüzü'nden Zincirlikuyu'ya gitmek yoruyor. Her metrobüste bir olay yaşıyoruz üstelik."

"Değil mi?" dedi heyecanla. Onun da birçok olaya tanıklık ettiğini anlamıştım.

"Sabahları Beylikdüzü'nden binmek sıkıntı değil ama akşamları Zincirlikuyu'dan binmek gerçekten *yaşam mücadelesi belgeseli* adı altında belgesel kanallarına çıkartılabilir," dedim. Benzetmemle güldü. Hızını alamayıp, dizime vurunca ben de kıkırdadım.

"Öyle," dedi gülmeleri arasından. "Zincirlikuyu'dan binmek ölüm gibi bir şey. Sıra kavgası, kenardan sıranın önüne geçip binmeye çalışanlar, kapı açıldığı an oturmak için birbirini itip hücum edenler, koltuk kapamayınca ayakta gitmenin o hüznü... Mesela bazen oturuyorsundur ama ayakta olan fazla yaklaşarak senin rahat oturmana bile izin vermiyordur, bu sefer onun kavgası yaşanıyordur."

"Dışarıdaki sırada ayrı olay, içeride ayrı olay yaşanıyor," dedim gülerek. Katıldığını belli edercesine başını hızla salladı.

"Bazen şehrin daha içinde yaşamayı diliyorum," diye mırıldandı.

"Daha rahat," dedim ona katılarak. "Mesela benim teyzem Levent'te yaşıyor. Eskiden onda kalır, oradan geçerdim. O kadar rahat olurdu ki inanamazdım."

"Neden şimdi onunla yaşamıyorsun?" diye sordu merakla.

Gülümseyerek ona döndüm. Şarkı söylercesine "Çünkü sen varsın," dedim. Yanakları ikinci kez kızarırken, gözlerini benden çekip boğazını temizledi.

Zincirlikuyu Durağı'na yaklaşınca inmek için hazırlandım.

"Son soru," dedi ayağa kalktığım an.

"Kulaklarım sende," dedim çantamı takarak.

"Tıp okuduğunu söylemiştin o gün. O zaman okulun ya da hastanen Zincirlikuyu Durağı'na mı yakın?"

Başımı sallayıp "Gündoğdu Üniversitesi'nde okuyorum," dedim. "Beşiktaş kampüsündeyim. Okulun hastanesi de hemen burada."

Kapıya doğru yöneldim.

"Aynı okula mı gidiyoruz?" dediğinde şaşkınlıkla durdum. Ona dönüp "Ne?" dedim.

Nasıl yani? Aynı okula gidiyorduk ve birbirimizi hiç görmemiş miydik?

Tabii ya! Kız Altunizade Durağı'nda iniyordu. Hazırlığın ilk yarısını orada okumuştum. Ben şaşkınlıkla ona bakakalmışken, o beni ittirip "Geç kalacaksın," dedi.

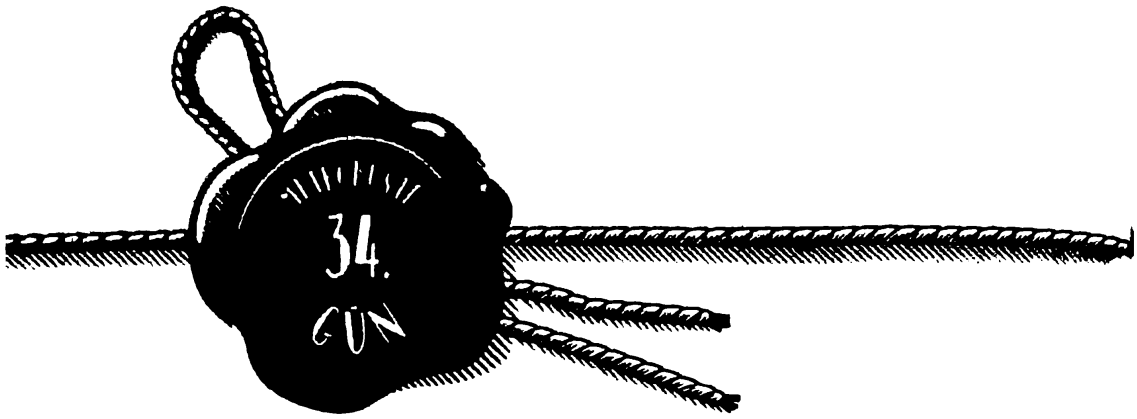
Ne geç kalması tatlı kız? Seni görebilmek için erkenden geliyorum ben.

Of, bunu ona söyleyemedim ve bir kapıya, bir de ona baktım. Boşalan yerime de başkası oturmuştu. Kapılar açıldı. Esra'ya döndüm.

Serçeparmağımı ona doğru uzatıp "Yarın yine ilk durakta, aynı saatte," dedim. "Söz mü?"

Şaşırarak parmağıma baktı. Yüzündeki şaşkınlık, daha sonra yerini gülümsemeye bıraktı. Serçeparmağını uzatıp "Söz," dedi. Tam inecekken "Ama beş dakika geç kalma payı olsun," dedi.

Sırıtıp "Anlaştık." dedim. "Beş dakika geç kalma payı."
Kapanmak üzere olan kapılardan koşarak çıktım.

Metrobüs durağına artık yetişmem gereken bir metrobüs olmadan geliyordum çünkü Esra zaten bana doğru geliyordu. Bir zamanlar onu görmek için bindiğim metrobüse, şimdi onunla binmek için bekliyor olmak güzeldi. Hayatta karşımıza birçok sürprizin çıkabileceğini gösteriyordu.

Saatimi kontrol ederken vakit geldiği hâlde burada olmadığını fark ettim. Telefon numarası vardı. Arayıp sormak istedim ama sonra vazgeçtim. Yani alt tarafı birkaç dakika geçmişti. Sık boğaz etmenin anlamı yoktu. Nitekim beş dakika sonra onu turnikelerden geçerken gördüm.

"Geç kaldım," dedi nefes nefese.

"Beş dakika geç kalma payı," dedim gülümseyerek. Birlikte metrobüse bindik.

Bu sefer yolculuğumuz birbirimizin müzik tarzını anlamakla geçmişti. Telefonunun camını kırdığı için benim telefonumdan sevdiği müzikleri dinletti. Telefonunu düşürüp kırmasına sevinmek, beni kötü biri yapar mıydı bilmem ama bu vesileyle tek telefondan aynı kulaklığı paylaşarak müzik dinlemiştik. Zevklerimiz çok farklıydı. Birbirinden çok farklı olan çalma listemiz vardı ama bugünden itibaren aralara onu da serpiştirerek listemde ondan hatıralar bırakacaktım.

Zincirlikuyu'ya geldiğimizde kulaklığımı geri verdi.

"Okula, değil mi?" diye sordum kulaklığı cebime atarken.

"Sahi, biz aynı okula gidiyormuşuz ama bunun üzerine konuşamadık hiç," dedi. Haklıydı. Çekinerek "Acelen var mı?" diye sordu.

Gülümsedim.

"Yok. Sana kahve ısmarlayabilir miyim?"

Teklifimi kabul edince onu erken geldiğim zamanlar gittiğim kahveciye götürdüm. Yani öyle şaşaalı bir şeyi yoktu. Metroya giden altgeçidin orada sıradan bir kahveciydi. Hasan ağabey artık beni tanıyordu. Bir karton koyuyordum altıma, kahvemi otururak içiyordum. İnsanların telaşlarını izleyip hayatlarının nasıl olabildiğini düşünüyordum.

"Hazırlık okumadın mı?" diye sordu kahvesini içerken.

"Okudum."

"O zaman seni niye hiç görmedim? Ben de hazırlık okudum. Altunizade kampüsünde değil miydin?"

"İlk dönem oradaydım. Ama sonra babam vefat etti."

Sesimin kısık çıkmasına engel olamadım. Bu kelimeyi söyleyebilmek için çok mücadele vermiştim. Alışamamıştım. Babam öldü diyemiyordum. *Vefat etti* demek daha farklı geliyordu. Sanırım daha keskin ve net olmadığı için kabullenmesi kolay oluyordu. Direkt ölüm kelimesini kullanmaksa nefesimi kesiyordu. Özellikle babamın banka hesapları ve kendisiyle alakalı tüm şeylerden ilişiğini kesmek için dolaşırken her seferinde aynı cümleyi kullanmak beni yaralamıştı.

Babamı kaybettim. Babam vefat etti. Keşke bu tür şeyleri birinci dereceden akrabaların yapması gerekmese. Müsamaha gösterilse ya da gerekli işlemlerin bir müddet sonra yapılması gerekse. Ama işte senin için acı olan şey başkasını alakadar etmiyordu. Alışıklardı.

İçim sıkıntıyla dolunca derin bir nefes aldım.

"Başın sağ olsun," dedi üzgün bir sesle. Konuşamayınca başımı salladım.

"Babam vefat edince annemle tek kaldık," dedim. "Okul da diğer dönemi tamamlamam konusunda bana biraz tolerans sağladı diyelim."

"Zor olmuştur. Annenle tek kalmak yani."

"Alıştık." Buruk bir gülümseme dudaklarımı kapladı. Kahvemi içerek içimi ısıttım. "Son sınıf mısın peki?" diye sordum merakla.

İkinci sınıf olduğunu öğrenince şaşırdım. Benden iki yaş küçüktü. "Kaçırdığın nokta, benim senden büyük olmam," dedim sırıtarak.

Hazırlık döneminde karşılaşmamamız normaldi. O benden sonra okula gelmişti. Sohbetimiz ilerlerken onun da beni görebilmek için erkenden kalktığını öğrendim. Benden ilk ne zaman ve neden etkilendiğini çok merak etmiştim. Düşününce ben bile hatırlamıyordum ki. Sanki yıllardır hayatımdaydı ama bir türlü konuşamıyor gibiydik. Hastanede yoğun çalıştığım için görüşme saatlerimiz kısıtlı olacaktı, bu yüzden her zamanki gibi erken gelmeyi ve aynı saatte durakta buluşmayı kabul etmiştik.

Tekrar durağa gelince bu sefer geçmesi için ben bastım. Metrobüs onu alıp götürene kadar da arkasından baktım. Ondan ayrıldıktan sonra hastaneye geldim. Erken gelme vaktini onunla geçirdiğim için bu sefer tam vaktinde gelmiştim. Fakat bugün babamdan bahsedildiği için sıkıntıyla doluydum. Üzerimi değiştirip, koridorda yürürken kendimi bulduğum yer morgun önüydü. Belki psikopatça olacaktı ama boş saatlerimi burada geçirmeyi seviyordum. Orada yatan insanların son anlarını düşünüp kafamda kuruyordum. Çıplak bir şekilde morg dolabına koyuluşlarını izlerdim. Ölüm kartlarında yazanlar, doğum kimlik kartlarındaki gibiydi. Sadece ölüm tarihi ve saatleri eklenirdi. Yanlarında hiçbir şey olmazdı. Sadece bedenleri olurdu. Burada durmak, bana hayatı sorgulatıyordu. Daha iyi bir yaşam sürmeyi anlatıyordu. Onlara bakıyordum. Bazılarının geliş nedenlerini ve ölüm sebeplerini okuyordum. Kimi çok sevdiği biri tarafından öldürülüyordu, kimi intihar ediyordu.

İntihar edenler hep dikkatimi çekiyordu. Kişinin canına kıyması öyle kolay bir şey değildi. Onu bu duruma getiren insanları düşünüyordum. Onlar da ölecek ve morga gelecekti. Başkalarının onlar yüzünden ölmesine değiyor muydu, göreceklerdi.

Sevdiği tarafından öldürülenler, yüzüne gülümsediği kişinin acaba arkasında ölümcül bir silah sakladığını biliyor muydu? Ölümüm sevdiğimin elinden olsun mu demişlerdi yoksa darbeyi aldıklarında şaşırmışlar mıydı? Nasıl hastalıklı bir sevgi insan öldürtebilirdi ki?

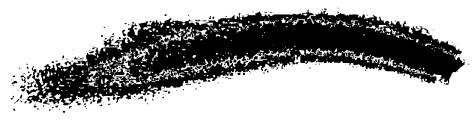
İşte bunların hepsi, karşımdaki dolapların içinde yatan insanların başına gelmişti. Hepsinin isimlerine baktım. Yaşlarını gördüm. Gen-

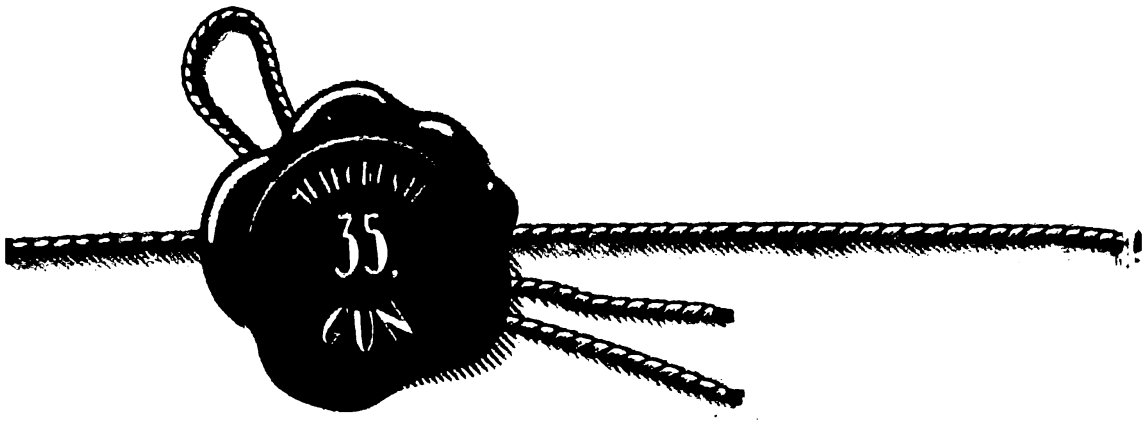
ci de vardı, yaşlısı da. Masum çocuklar da araya serpiştirilmiş gibiydi. Kimileri hastalıktan dolayı bu hastanede uzun bir süre kalıp ölmüştü. Bazıları kontrol zamanında gördüğümüz, tanıdığımız kişilerdi. Dün "Yarın tekrar geleceğim," dediğim hastayı bugün morga gelip görüyordum. Evden çıkarken veya bir yerden ayrılırken "Görüşürüz," dediğimiz kişiyle sonraki görüşmemiz bir mezarlık olabiliyordu.

Babamın o gün "Balık keyfi yapacağız," demesi gibi kaç kişi birbirine söz verdi ve yarım kaldı acaba?

"Değdi mi?" dedim yatan ölülere. "Yaşadığınız hayata ve yaptığınız her şeye değdi mi? İstediğiniz gibi bir hayat yaşadınız mı? Kim için yaşadınız? Başkaları için mi yoksa kendiniz için mi? Başkaları içinse eğer şimdi o başkaları burada yok. Büyük ihtimalle de sizi unutacaklar. Hatta bir süre sonra adınızı bile hatırlamayacaklar. Bir başkasının hayatına musallat olmaya devam edecekler."

Ben başkaları için yaşamak istemiyordum. Kendim için yaşamak istiyordum. Kimsenin hikâyesine benzemeyen, kendime ait bir yol çizip sadece o yola bakmak istiyordum. Kendi yolumu, kendi düşüncelerime göre düzenleyip hazırlamak istiyordum. Ancak o zaman mutlu olacağımı ve bir gün morg dolabına sokulduğumda o soğukluktan korkmak değil de huzur bulmak istiyordum.

Çarşamba günü annemin aramasıyla uyandım. Bazen uyku tutmayınca bu saatte uyanık olurdu.

"Anneciğim," diyerek açtım telefonu. Sesimi duyunca rahat bir nefes verdi. "Ne oldu?" dedim gülerek.

"Öldüğünü gördüm rüyamda Dünya. Çok korktum."

Sesi titreyerek çıkıyordu. Yatakta doğrulup oturdum. Neşeli durmaya çalışarak "Ömrüm uzamış işte anne," dedim.

"Ama çok gerçekçiydi. Dünya. Oğlum, bu akşam teyzene gelsene. Göreyim seni."

Onu kıramayıp "Tamam annem," dedim. "Gelirim."

Telefonu kapatıp hazırlanmaya başladım. Bir kere sevdiğini kaybedince ötekilerine karşı daha titiz oluyordu insan. Bunu çok iyi öğrenmiştim.

Metrobüs durağına geldiğimde Esra beni bekliyordu. Aynı yerimize oturunca telefonunu henüz yaptırmadığı için benim telefonumdan müzik dinlemeye başladık. Ortak bir liste hazırlamıştık.

Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde birlikte kahve içmeye karar verdik. Sohbet ederken birbirimiz hakkında birçok şey öğreniyorduk.

Çocukluğumdan beri Beylikdüzü'nde oturduğumu söyledim ona. Talasemi hastası babamı kaybettiğimizi, benim de taşıyıcı olduğumu ve annemle birlikte kaldığımı anlattım. Babam yüzünden hayatım hep hastanelerde geçmişti. Doktorlar o zamandan beri ilgimi çekiyordu.

Doktorların dünyaya farklılık kattığını düşünüyordum. Onlar gibi olmayı ve insanların dünyalarını aydınlatmayı istedim. Tamam, belki bunu her zaman yapamıyorduk ama biz elimizden geleni yapıyorduk. Bir yerden sonrası artık takdiri ilahiydi. Bundan dolayı bizi öldürmek istemeleri veya bize saldırmaları doğru değildi. İnsanlık için çalışırken en çok insanlardan zarar görmek de ironiydi.

"İlkokuldayken matematik dersim gerçekten çok kötüydü. Çok çalıştım. Birçok şeyden fedakârlık yaptım ama sonunda istediğim bölümü kazandım."

Yüzündeki gurur dolu bakış benim de gururumu okşamıştı.

"İlkokul zamanındaki matematik hocan şimdi seni görse şaşırır herhalde," dedi gülerek.

"Gördü ve şaşırdı," dediğimde gülmesi kahkahaya dönüştü. Eliyle ağzını kapatırken gülmesini sürekli sakladığını fark ettim, sanki gülmek ayıptı onun için. "Bir gün okulumu ziyarete gitmiştim."

"Nerede okudun?" diye sordu.

"Mahallenin oradaki ilkokulda okumuştum. Yüzyıl İlkokulu."

Kaşlarını çattı.

"Beylikdüzü'ndeki okuldan bahsetmiyorsun, değil mi? E-5 üzerinde kalan okuldan?"

"Oradan bahsediyorum," derken benim de kaşlarım çatılmıştı. Esra'nın gözleri sonuna kadar açıldığında aynı okulda okuduğumuzu anlamıştım. "Yok artık!" dedim gülerek.

"Sana bir şey diyeyim mi? Biz kesin daha önce yüz kere karşılaşmışızdır. Yani bunun başka açıklaması olamaz. Belki de o yüzden onca insan arasında birbirimizin dikkatini çektik. Tanıdık geldik birbirimize."

Olabilirdi. Belki ilkokulda aynı koridorda yürümüş, aynı parkta oynamıştık. Aynı durakta yan yana otobüs beklemiş, farkında bile olmadan birbirimizin yanından geçip gitmiştik.

"Vakti değilmiş," diye mırıldanarak ona döndüm. "Bana göre her şeyin bir vakti vardır. Belki defalarca kez karşılaştık. Aynı metrobüse yıllardır biniyoruzdur ama birbirimizin farkında değilizdir. Bir anda farkında oluyorsak vakti geldiği içindir," dedim.

"Vakit sonunda geldiği için mutluyum," dedi. Ben de mutluydum. "Geç kalıyorum," diyerek ayaklandığında, ben de yerimden kalktım. Aynı anda ellerimizi birbirimize uzatıp güldük. Elini uzattı, elimi uzattım ve ele ele tutuştuk.

Turnikelere gelince "Ne dersin, artık ilk randevumuza çıkmalı mıyız?" diye sordum. Ondan cevap gelmeyince "Bu akşam uygun musun?" dedim.

Dudaklarını bükerek başını salladı. "Kafeden sonra bir mekânda mesaiye kalacağım," diyerek telefonunu gösterdi. "Bir cam değiştirmek, tahminimden daha da pahalıymış."

"Mekân nerede peki?" diye sordum.

"Beşiktaş'ta."

"Bu tarafa tekrar geri geleceksin yani?"

"Kafe Altunizade'de. Oradan çıkıp buraya geleceğim," dedi.

Akbilimi basarak geçmesi için yol verdim. Turnikeden geçip bana döndü. Akşam annemin yanına geçeceğim için buralarda olacaktım. Onu görme şansım varken kullanmak istiyordum.

"O zaman mekânın konumunu at, oraya geleyim. En azından seni görmüş olurum," dedim gülümseyerek. Başını hızla sallayınca kıkırdadım. Geri geri giderken "Akşam haberleşiriz o zaman," dedim. O da geri geri giderek başını salladı. Telefonumu kaldırarak "Telefonum hâlâ çalmadı Esra," dedim.

"Camı yaptırınca söz," diye bağırdı.

Okuldan sonra teyzemlere geçtim. Akşam Esra'nın yanına gideceğim için mutluydum. Yavaş yavaş hayatına adım atıyordum. Bugün de çalıştığı yeri öğrenecektim. Hayatımız, *her güne bir bilgi* programı gibiydi.

"Ben geldim," dedim teyzemin evine girdiğimde. İkisi de mutfaktan çıkıp beni karşıladı.

Annem "Oğlum," diyerek boynuma atıldı. Hâlâ rüyanın etkisinde olmalıydı. Zorlukla gülümseyip sarıldım.

"Sıkboğaz edip durma çocuğu," diyen teyzem bizi ayırdı. "Hadi, elini yüzünü yıka da gel. Yemek hazır."

Yanlarından ayrılıp lavaboya girdiğimde telefonumdan saate baktım. Yemek yiyip çıkarsam yetişebilirdim. Tek gitmemek için bizimkilere de mesaj attım. Gökay hariç hepsi tamam demişti.

Mutfağa girdiğimde teyzem telefonu işaret ederek "Boyun fıtığı olacaksınız," dedi. "Başınız hep eğik. Eskiden okumaktan gözler bozulurdu, şimdi telefondan."

"Teyze, geldiğimden beri bu kaçıncı laf sokuşun?" dedim gülerek.

"Ne yapayım? Ruhu ölmüş annenle yalnız kalınca böyle oldu," dedi anneme takılarak.

Annem buna bile tepki vermedi. Gerçekten de zaman geçtikçe sanki ruhu ölüyordu.

"Ben yemekten sonra arkadaşlarla buluşacağım."

"Oğlum yeni geldin, hemen gidecek misin?" dedi annem üzgünce.

"Bırak, çocuk gezsin. Sen hayatını bitirdin diye o da mı bitirsin? Daha genç."

"Teyze," dedim uyarırcasına. Bu lafları annemin yüzüne karşı söyleyebilecek olan tek kişi teyzemdi. Diğer herkes iyi olsun diye güzel şeyler söylerken teyzem bunun tam tersiydi.

"Bakma öyle Dünya. Yıllardır annenin yanındasın. Okulla ev arasında mekik dokuyup duruyorsun. Yaşamak senin de hakkın. Senin baban gitti, hayatın değil. Senin de kocan gitti, dünyan değil," dedi teyzem *dünya* kelimesine baskı yaparak. Hangi dünyadan bahsettiği

anlaşılmamıştı ama sanırım ikisini de kastediyordu. Annemin eli titreyince teyzemin ona fazla yüklendiğini düşündüm.

"Tamam, sorun yok. Zaten bizimkileri sürekli görüyorum."

"Hayır, sorun var. Gideceksin."

"Teyze..."

"Lafımı ikiletme Dünya. Gideceksin."

Sesi sert çıkınca anneme baktım. Hüzünlü gözlerini bana çevirdi.

"Teyzen haklı Dünya. Git, gez. Ben buradayım zaten," dedi buruk bir gülümsemeyle. Annemin kalbini kırmak istemiyordum ama bir yanım da kendi hayatımı yaşamak istiyordu. Orta yolu bulmaya çalıştım.

"Akşam gelir, burada kalırım. Olur mu?" diye sordum.

Annemin yüzü biraz daha iyi oldu. "Olur," dedi. Yarın sabahki Esra'yı görme hakkımı şimdi kullanacaktım.

Esra'nın attığı konuma gelmiştik. Eren merakla "Kız burada mı çalışıyor?" dedi.

"Evet, ne var?" diye sordum.

"Sen burayı hatırlamadın mı?" dedi Deniz. Hayır dercesine başımı salladım. "Oğlum, buraya kaç kez geldik lan. Doğum günümde bile buraya geldik ya."

Hatırlamaya çalışarak mekâna baktım. Aklımda bir şeyler canlanırken ağzım şokla açıldı. Kim bilir kaç kere aynı yerde denk gelmiştik de birbirimizin farkında değildik işte.

Omuzlarından ittirerek "Hadi girelim," dedim.

Deniz içeri girdiğimizde "Gökay niye gelmedi?" diye sordu.

"Festival gününden beri tuhaf o. Çıkar kokusu," dedim ve etrafıma bakındım. Gözlerim anında onu buldu. Bana doğru geliyordu.

"Selam," dedi heyecanla.

"Selam. Nasılsın?"

"Yorgun. Çalışıyorum."

"Bunlar Deniz'le Eren. Bu da Esra."

Esra onlara dönüp "Hoş geldiniz," dedi. "Gelin, sizi favori yerime götüreyim. Bilerek boş bıraktım orayı."

Deniz şaşkınlıkla "Oha, bu o kız lan," diye mırıldandı.

"Hangi kız?"

"Lan oğlum, buraya geldiğimizde 'Bu kız da pek güzelmiş, belki metrobüsteki kızı sana unutturur,' demiştik ya. Meğer metrobüsteki kızı, *gerçekten* metrobüsteki kızla unutturmaya çalışacakmışız sana."

Eren hiçbir şey anlamadığını belli ederek "Bir tek benim beynim sikilmedi, değil mi?" dedi. Deniz'in konuşmalarından ben de hiçbir şey anlamamıştım.

Bize ayırdığı masanın önüne gelince Esra geçmemiz için yol verdi. Diğer ikisi hâlâ konuşuyordu. Dirsek atarak susmalarını işaret ettim ve hep beraber masaya oturduk.

"Selam." Birden Evrim'in sesini duyunca ona döndüm. Masamıza gelmişti. Esra'nın bakışları tedirginlik doluydu. Anlaşılan Evrim konuşmayı seviyordu. "N'aber Dünya? Hatırladın mı beni?" diye sordu.

"Hatırlamaz olur muyum? Broşürü hâlâ saklıyorum," dedim gülerek.

"Benden dolayı mı yoksa Esra'dan dolayı mı?"

"Senden dolayı. Bizi bir araya getiren şey o broşür ve sendin."

Evrim, Esra'nın sırtına vurarak "Enişteyi sevdim ben," dedi. "Onay verdim. Hadi yine iyisin."

"Arkadaşlarım Eren'le Deniz," diyerek bizimkileri tanıttım.

Evrim onlara da "Selam," diyerek el sıkıştı ve masamıza oturdu heyecanla. "Ay, siz de mi Gündoğdu'ya gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, üçümüz de aynı bölümdeyiz," dedim başımı sallayarak.

"Aynı okula gidip de metrobüste karşılaşmak nedir be? Bu nasıl bir hayat?"

Esra bizi bırakıp, işinin başına dönerken ona baktım. Evrim gibi konuşmayı çok seven Eren de çoktan bir muhabbet açmıştı. Arada bir onlara bakıyordum ama gözlerim Esra'nın üzerindeydi.

"Vallahi sen o broşürü vermeseydin biz artık bir parti düzenleyip tüm İstanbulluları çağıracaktık," dedi Eren. Evrim şen bir kahkaha atarken ben de Eren'e dirsek attım.

"İstersen biraz daha abart," dedim.

"Yalan mı lan? Bir gün ben bu çocuğu morgda buldum," diyen Eren, Evrim'e döndü.

Evrim "Morg mu? Ne işin var orada?" diye sordu.

"Kafa dinliyorum."

"Malum, hastanede en sessiz yer morgdur," dedi Deniz sırıtarak.

"Neyse, bunu morgda buldum. 'Dünya, ne yapıyorsun?' dedim. 'Metrobüsteki kızın dikkatini nasıl çekebilirim diye düşünüyorum. Acaba sadece metrobüs kullananların katıldığı bir parti mi versem?' dedi."

Masada kahkaha tufanı patladığında, inanamayan gözlerle kafasında bir hikâye kurmuş olan arkadaşıma baktım. Ya Evrim'den hoşlanmıştı ya da benimle dalga geçmek istiyordu. Her türlü zararlı çıkan bendim ya, neyse.

Onlar gözyaşlarını silerken Esra'ya döndüm. Büyük bir sipariş hazırlıyor gibiydi.

"Ben bir Esra'nın yanına gideyim," diyerek ayaklandım.

"Enişte korkma, morgu anlatmayacağım. O bizim sırrımız," diyen Evrim göz kırptı. Kafa bir kızdı. Gülerek başımı salladım.

"Yardım edeyim mi?" dedim yanına geldiğimde. Tepsideki içecekleri çıkarıp güzelce tekrar dizdim. Lise yıllarındayken garsonluk yapmıştım, o yüzden alışkındım.

Esra'ya siparişlerinde yardımcı olurken birbirimiz hakkında tahmin ettiğimizden çok daha fazla fikir sahibi olduğumuzu fark ettim. Konuşamadığımız o dönemde birbirimizi çözebilmek için gözlemlemekten daha ileriye gidememiştik.

O yeni siparişleri hazırlamaya başlarken kendime bir içki söyledim. Çok içen biri değildim. Bünyem fazla içkiyi kaldırmıyordu. O yüzden en fazla iki, bilemedin üç bardak içerdim. Bugün annemden dolayı biraz stresli bir gün geçirdiğim için içmeye ihtiyaç duyuyordum. Barmenin verdiği içkiyi yudumlarken Esra'yı izledim. Siparişleri teslim ediyordu. Çok güzeldi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Gözümün önüne farklı sahneler gelince, boğazımı temizleyip önüme döndüm.

"Bir tane daha alabilir miyim?" dedim. Gerginleşince boynumu ovmaya başlayıp derin bir nefes aldım. Barmen ikinci bardağı önüme bıraktığında, Esra'nın "Benim hesabıma yazın," diyen sesini duydum. Ona döndüm. Yanağımı avcuma yaslayarak ona baktım.

"Çok cömertsiniz," dedim.

"Öyleyimdir."

"Akşam kaçta çıkacaksın?"

"Geç çıkarım."

"Ama bugün çarşamba, yarın okulun var."

"Hayat okulum devam ediyor maalesef."

Zorlama bir gülümsemeyle bana bakınca hiçbir şey diyemedim. Yeni siparişlerle yanımdan ayrıldığında barmene dönüp "Ne kadardır burada çalışıyor?" diye sordum.

"Yeni diyebiliriz. Bir ay olmamıştır ama daimi çalışan değil. Saatlik çalışıyor."

"Çok yoğun oluyor musunuz peki?"

"Hafta sonu evet ama hafta içi normalde bu kadar yoğun olmayız. Bugün farklı bir yoğunluk var."

Başımı anladım dercesine sallayıp Esra'ya döndüm. Yanıma gelip yeni siparişleri hazırlamaya başladı. Bu sefer çoktu. Küçük siparişleri tek götürürken büyüklerde ona yardımcı olmaya çalıştım.

Esra küçük siparişlerle ilgilenirken ben de bizimkileri yalnız bırakmamak için yanlarına gittim. Gerçi buna gerek yoktu zira üçü de çok iyi anlaşmıştı.

Evrim gülerek "Oo, tam da senden bahsediyordum," dedi.

"Hayırdır?"

"Bu hep böyle hanım köylü mü yoksa bizim kıza mı özel diye sormuştum. Üniversitede kimseyle çıkmamışsın da," dedi bana takılarak.

"Çıkmaya vakit olmadı diyelim," dedim geçiştirerek. Babamdan sonra annem yalnız kalamadığı için kendime ait vaktim pek olmamıştı. Bir ilişki, düşünebileceğim en son şeydi.

"Bence onunla alakası yok. Esra'yla görüştüğünüz tek yer metrobüstü. İlk defa metrobüs dışında bir yerde görüşüyorsunuz. Mesele doğru kişiyi bulmamak yeğen," dedi Ramiz taklidi yaparak.

"Abi çok kafa kız ya," dedi Eren neşeyle.

"Bu kafa kızın gitmesi lazım. Yarın okul var."

Evrim eşyalarını toplarken ona baktım. "Esra seninle mi gelecek?" diye sordum.

"Yok ya, o daha çalışır. Ne zaman çıkacağını artık Allah bilir. Hem ben Üsküdar'da oturuyorum. Aynı yerde değiliz."

"Ama seni de metrobüste gördüm," dedim anlamayarak. Gizemli bir şekilde sırıtırken, onun da Gökay'ın yaptığını yapıp beni görmek için Esra'yla birlikte geldiğini anladım.

"Bilmediğin çok şey var yeğen. Zamanla. Hadi, eyvallah!" diyerek masamızdan ayrıldı. Esra'yla vedalaşmasını izledim. Esra daha çalışacaksa kaçta çıkacaktı ve ne zaman eve dönecekti? Nereden baksan bir saatten fazla yolu vardı. Okul, iş, onca yol ve erkenden kalkıp tekrar aynı şeyleri yapmak... Yorucu bir hayatı olmalıydı.

"Biz de kalkalım mı? Yarın okul var harbiden," dedi Deniz. Ayaklanırken Esra'ya baktım. O da bize bakıyordu. Gideceğimizi anlamıştı. Onu burada tek bırakmaya gönlüm razı olmadı. Eve kadar eşlik etmek istiyordum ama anneme de geleceğime dair söz vermiştim. Onu da kırmak istemiyordum. İki arada bir derede kalırken, en mantıklı şeyin onu evine kadar bırakıp sonra tekrar buraya dönmek olduğunu anladım. Ancak bu şekilde, hayatımdaki iki kadının da gönlünü hoş edebilirdim.

Eren yanına gittiğimizde "Esra, biz gidiyoruz," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Kendinize iyi bakın."

Eren'le Deniz bana dönünce "Siz gidin, ben buradayım," dedim.

Onlar mekândan çıktığında Esra bana dönüp "Sen de gitseydin," dedi.

"Ben seni beklerim," diyerek bar taburesine oturdum ve çıkana kadar onu bekledim.

Birlikte mekândan ayrılırken telefonum titredi. Büyük ihtimalle annem arıyordu. Nerede kaldığımı merak etmişti. Esra'ya da söylemek istemiyordum, o yüzden telefonu çaktırmadan kapattım.

Metrobüse gitmek için *scooter* kiralamaya karar vermiştik. O arada anneme biraz geç geleceğime dair bir mesaj attım. Esra arkama binmiş, bana sarılmıştı. Keyifli bir yolculuktu. Metrobüs tabelaları görülmeye başlayınca durdum ve indik.

"Gel," dedim elimi uzatarak. Tabelaları işaret ettim. "Koşarsak yetişiriz."

Elimi tuttu. "Koşalım o zaman," dedi.

"Koşalım. Geç kalmadan," dedim.

Umarım geç kalmamaktan kastımın sadece metrobüs olmadığını anlamışsındır Esra.

Birlikte el ele metrobüse koştuk. Kapıları kapanmak üzere olan metrobüse bindik. Esra dengesini kaybederken onu sıkıca tuttum. Elleri kollarımda, gözleri gözlerimdeydi. Hep istediğim o yakınlık, işte şimdi elimdeydi. Ve bunun kıymetini bilecektim. Onu kollarımla sararken geri geri gittim, ta ki sırtım camla birleşene kadar. Esra sırıtarak bana baktı ve başını göğsüme yaslayarak dışarıyı izledi.

Güzelyurt Durağı'na kadar da öyle gittik. Arada bir telefonum çalıyor, mesajlar gelmeye devam ediyordu. Eğer biraz daha cevap vermezsem annemin polise gideceğinden emindim.

Otomatik kadın sesi sonraki durağın Güzelyurt olduğunu söyleyince Esra ofladı. Telefonum bir kez daha titreyince burnumdan sesli bir nefes verdim. Hemen annemi aramam gerekiyordu.

"Yarın her zamanki saatte?" dedim soru sorarcasına.

Başını kaldırarak bana baktı. "Beş dakika geç kalma payı," dedi.

"Beş dakika geç kalma payı," diyerek onu onayladım. Metrobüs durağa yanaşırken, elimi bırakmadan geri geri gitti. Mesafeler oluşunca o eller mecbur ayrıldı. Metrobüsten indi, kapılar kapandı ama Esra durakta durup bana bakmaya devam etti.

Metrobüs ilerleyince, telefonumu çıkarıp hemen annemi aradım. Saniyesinde açtı.

"Dünya!" diye bağırdı ağlayarak. "Neden açmıyorsun Dünya? Neden? Bir şey oldu sandım."

"Anne, iyiyim, korkma hemen. Sana mesaj attım ya geç kalacağıma dair. Neden bu kadar aradın?"

"Korktum diyorum oğlum. Korktum."

Hıçkırıklarını duyunca gözlerimi yumdum. Bazen kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Böyle durumlarda babama kızıp duruyordum. Onun suçu yoktu, biliyordum ama benim ne suçum vardı ki?

"Anneciğim geliyorum. Meraklanma sen, olur mu?"

"Dünya."

Teyzemin sesi duyulunca stresle yüzümü sıvazladım.

"Teyze, geliyorum ben. Bir saate oradayım," dedim.

"Oğlum, sen keyfine bak. Annenin de bir şeyi yok. Oturmuş, en baştan Aşk-ı Memnu izliyor. Boş yere yaygara çıkarıyor. Rahat bırak şu çocuğu biraz."

Son cümleyi anneme doğru söylemişti.

"Tamam teyze. Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım. Başımı stresle cama yasladım. Bugünün daha güzel bitmesini dilerdim. Esra'yla daha çok vakit geçirmek isterdim. Hayatın kısa olduğunun farkındaydım. Vaktimizin uzun zamanını sadece bakışarak geçirmiştik. Hareket etmeliydim.

Ani bir kararla kapılara yaklaştım. Sonraki durakta inip karşıya geçtim ve ters istikamete bindim.

Umarım onu kaçırmamışımdır. Lütfen Allah'ım, lütfen! Çok uzaklaşmamış olsun. Onu göreyim. Ona aşkımı haykırayım. Hayatımı yaşayayım.

Metrobüs Güzelyurt Durağı'na geldiğinde kapılara koştum. Hangi taraftan gitmiş olabilir diye etrafıma bakınırken Esra'yı gördüm. Öylece durdum.

Aynı şeyi düşünmüştük.

Aynı hisleri paylaşıyorduk.

Ve aynı eylemi gerçekleştirdik.

Birbirimize doğru koşup kavuştuğumuzda deli gibi öpüştük. Dudaklarını hissettiğim an o festivaldeki gibi bir havai fişek koptu gözlerimde. Onu tutup kendime daha çok çektim. Ne kadar bağlandığımı yeni anlıyor gibiydim.

Esra, sen benim bu hayata yeniden dönmemin sebebi gibiydin.

Onu son kez öptüm ama kendimi geri çekmedim. Dudaklarım dudaklarına hafif dokunurken gözlerimi açmaya korktum. Sanki tüm güzellikler aydınlıkta yok olacak gibiydi. Yanaklarımı avuçladığında, ellerindeki sıcaklıkta boğulmuş gibi hissettim. İkinci defa dudaklarımızı birleştirmek istediğimde kafama inen darbe, acıyla inleyerek kendimi geri çekmeme sebep oldu. Arkamda duran bastonlu amcaya baktım. Bastonunu resmen kafama geçirmişti.

Neydi şimdi bu? Allah'ın sopası mı? Orada endişeden ağlayan bir anneyi bırakıp bir kızı öptüğüm için çektiğim ceza filan mı?

"Terbiyesizler! Ülkeyi ne hâle getirdiniz? Sizin gibiler yüzünden tüm ülkeye toplu gusül aldırmamız gerekiyor!"

"Amca, ne yaptım ben şimdi?" dedim şaşkınca. Annemi ağlatmanın cezası bu muydu gerçekten?

Amcanın yanındaki çocuk özür dilerken etraftaki insanlar bizi çoktan kameraya almıştı. İnşallah sosyal medyaya düşmezdik. Amcayla ayaküstü ağız dalaşına girince, torunu olduğunu anladığım yanındaki çocuk onu zorla alıp götürdü. İnsanlar da gelen metrobüse binerken Esra'yla tek kaldık.

"Yemin ediyorum, amca bir an "Telefonunu çıkar," diyecek diye çok korktum," dedi gülerek.

"Sus sus, ben de bir an korkmadım değil."

Sıntarak kolumu omzuna attım. Evine kadar bıraktım. Sonra annemin gönlünü almak için Beylikdüzü'nden Levent'e geri gittim.

"Dünya! Dünya!"

Birinin omzumdan ittirmesiyle kendimi derin uykumdan çıkarmıştım. Bir günde iki kere Beylikdüzü'ne gidip oradan da Levent'e döndüğüm için yorgunluktan ölüyordum ve uyku en çok istediğim şeydi ama bulamıyordum.

"Dünya!"

Yine omzumdan ittirilince, inleyerek gözlerimi açtım. Teyzem karanlıkta yatağıma oturmuştu. Telefonunun ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

"Ne oluyor teyze ya? Saat kaç?" dedim yorgun çıkan sesimle.

"Dünya, kalk. Sosyal medyaya düşmüşsün!"

"Ne?"

Yatakta doğrularak teyzemin elindeki telefonu aldım. Esra'yla olan ilk öpüşmemin ve hemen ardından da amcanın bastonu kafama geçirip ağız dalaşına girdiğimiz anların videosu her yerdeydi. Sayısız kez tıklanmıştı ve insanlar bir sürü yorum yapmıştı. Yorumları okudukça yüzüm ekşidi.

Sonunda morgdaki o dolaba gireceksiniz, başkasının hayatını mahvetmeyi nasıl göze alabiliyorsunuz? O telefonun bir gün size doğru dönmeyeceği ne malum?

"Dünya, bu kız kim? Dün bu kızla mı birlikteydin? O yüzden mi geç geldin?"

"Evet," diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ yorumlardaydı. Herkes en çok Esra'ya yükleniyordu. Sanki eylemi tek başına o yapmış

gibiydi. Sinirlerim altüst olmuştu. Teyzem gördüyse onun ailesi de görmüş olabilirdi. Umarım kavga çıkaran, baskıcı bir ailesi yoktur.

Allah'ım, lütfen olmasın.

"Benim gitmem lazım," dedim yataktan kalkarak.

"Saat sabahın beşi Dünya. Nereye?"

"Esra'yı bulmam lazım teyze. Ne hâlde olduğunu bilmiyorum. Uyuyamam," diyerek dolabıma yöneldim. "Ayrıca sen niye bu saatte ayaktasın?" diye sordum teyzeme.

"Annenden dolayı geceleri uyuyamıyorum. Annen vampir gibi tüm gece ayakta," dedi.

"Uyku düzeni bozuk onun," diye mırıldandım. "Anneme sahip çık teyze, olur mu? Bu aralar onunla ilgilenemediğimin farkındayım."

"Sen merak etme. Hadi, git sevgiline," dedi kalkarak. Odadan çıktığında üzerimi değiştirdim. Çantamı alıp, sessizce çıkarken kapı girişinde teyzemi gördüm.

"Al bu parayı. İlerideki duraktan taksiye bin. Anneni sabah ben idare ederim, merak etme."

"Sağ ol teyze," dedim parayı alarak. Yanağından öpüp evden çıktım. Dediği gibi duraktan taksiye bindim.

Esra'nın evinin oraya nasıl geldim, Allah bilir. O saatler geçmek bilmiyordu. Sokağında dolanıp durdum. Bir ses duyar umuduyla orada kaldım. İçeri girdiğini gördüğüm apartmana baktım. Kaçıncı katta oturduğunu bilmiyordum. Birkaç evin ışığı yanarken onun evi hangisi merak ediyordum. Çantamı kenara atıp, kaldırıma oturarak apartmanı izledim. Sanki kapının öteki tarafındaydı ve varlığımı hissedeceğini düşündüm. Olur da bu olaydan dolayı ailesi yanında olmazsa ben onun yanında olacağımı söyleyecektim.

Saat ilerledi. Bizim buluşma saatimize az kalmıştı. Ailesini tanımadığım için beni görürlerse nasıl tepki verirler bilmiyordum. Yanlış bir şey yapmaktan çekinerek, oturduğum yerden kalkıp ilerledim.

Kafam o kadar çok şeyle doluydu ki ancak yürüyerek boşaltabileceğimi anladım. Esra'nın evinden ilk durağa kadar yürüdüm ama hâlâ beynim boşalmamıştı. Sorunlar, sıkıntılar ve her şey orda yer edinmeye devam etti.

Sıkıntıyla nefes verip, saati kontrol edince çok az bir vakit kaldığını fark ettim ve koşmaya başladım.

Durağa geldiğimde Esra'nın turnikelerden geçtiğini gördüm. Koşarak yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. Tüm gece yapmak istediğim ama bir türlü yapamadığım *yanındayım* sarılmasını ona sundum. Kolları etrafımı sararken evde iyi şeyler olmadığını hissettim.

"Çok özür dilerim," dedim.

"Sen neden özür diliyorsun?"

"Düşünmeden hareket ettim. Böyle olmasını istememiştim."

"Dünya," dedi gülümseyerek. Kollarını benden çekip uzaklaştı. "Sen beni zorla öpmedin ki? Ben de karşılık verdim."

Evet, birbirimize karşılık verdik, kötü bir şey de yapmadık ama kendini bilmez insanlar sanki tek başınaymış gibi Esra'ya daha fazla yüklendi. Tüm bunları tek başına taşımasını istemiyordum. Bu yüzden hata benimdi. Ne lanet bir şeydi bu böyle!

"Beraber mi gidelim yoksa ayrı mı gitmek istersin?" diye sordum endişeyle. Başına bir daha benim yüzümden bir şey gelmesini istemiyordum.

O ise elimi sımsıkı tutarak "Birlikte," dedi.

Başkalarının düşüncelerini umursamıyordu. İstediğini yapıyordu. O morg dolabına tek başına gireceğini biliyordu. Gülümseyerek elini sıktım, turnikelerden geçtik ve metrobüse binip her zamanki yerimize oturduk.

Başını omzuma yasladı. Telefonunu tamir ettirmediğini fark ettiğimde ona bizim mahalledeki yeri önerdim. Tanıdık olduğu için uyguna yapardı.

"Eğer tahminimin altında bir rakam verirlerse kalan parayla sana yemek ısmarlarım," dedi tatlı sesiyle. O kadar güzeldi ki farkında bile değildi. Başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Yani sonunda ilk randevumuza çıkacağız, ha? Hesap da senden. Sevdim ben," dedim ona takılarak. Güldü.

"Sence randevuya çıkabilecek miyiz?" diye sordu.

"Çıkacağız."

"Emin misin?"

"Eminim," dedim gülerek. "O randevu olacak."

Elimi yumruk yapıp, dizime vurunca gülmekten sarsıldı. Kolumu omzuna atıp onu kendime daha çok çektim. O randevu olacaktı.

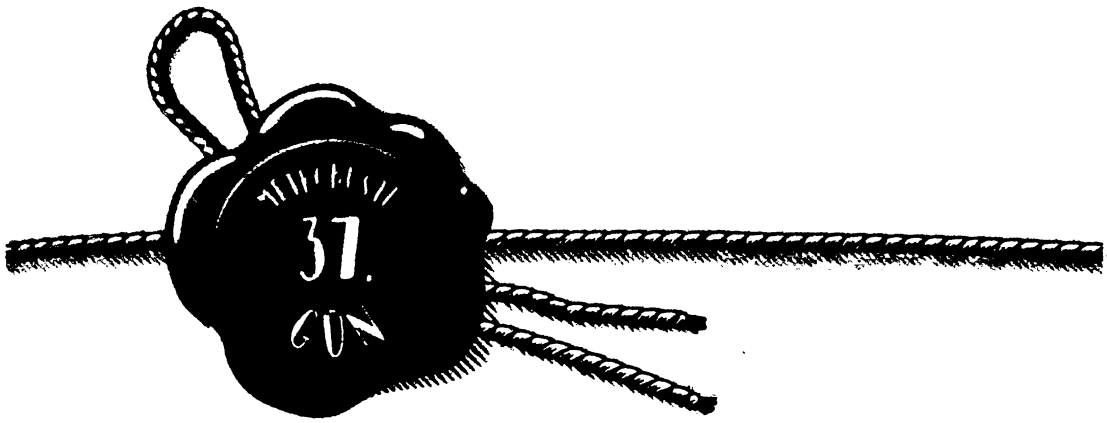
Esra'yla yine altgeçitte sohbet edip kahve içtikten sonra hastaneye geldiğim gibi morga girmiştim. Bu sefer elimde yarım kalan kahvem de vardı. Morg dolaplarının karşısına oturup yeni gelenlere baktım. Bugün ve dün ölenlerdi. Aralarında birilerinin hayatını karartanlar ve aydınlatanlar vardı. Can yakan ya da canı yakılan.

"Bugün sevdiğim kızın da canı yakıldı," dedim ölülere. "Bir gün bu morg dolabına gireceklerini bilmiyormuş gibi yaktılar canını hem de. Bize 'Utanmaz,' dediler. 'Ahlaksız,' dediler. Kapalı kapılar ardında bizden daha beterlerini yapanlardı bunu söyleyenler. Bu kişiler genelde elâlem ne der diye yaşardı. Elâlem iyi bir insan olduğunu söylediği müddetçe kapalı kapılar ardında kötü olmanın bir anlamı yoktu onlar için."

Bazen ölülerle dertleşmek güzeldi. Cevap veremiyorlardı ve beni dinlemeye mecburlardı. Kimse beni dinlemiyordu. Sesimi duyamıyor, içimde yaşadığım sıkıntıları göremiyordu. Ama ölüler görebilir, sesimi duyabilirdi. Çünkü onların sadece bedeni ölmüştü, ruhları etrafımızdaydı.

"Siz bizden daha çok şeyi görüyorsunuz, değil mi? Esra'yı da gördünüz mü peki? Babası nasıl bir tepki verdi? Kızdı mı? Ya da öğrendiler mi? Esra'nın yüzüne bakarken hiçbir şey anlamadım. O da benim gibi hayatta tek başına sanki. Başına ne gelirse gelsin ayakta durmak zorundaymış gibi. Sorsam bile sıkıntısını söylemezdi ki."

Bazen de ölülerle dertleşmek kötüydü. Cevap veremiyorlardı. Oysa insanın en çok cevap duymaya ihtiyacı oluyordu.

Ertesi gün durağa geldiğimde havanın çok soğuk olduğunu fark ettim. Esra sıkı giyinmiştir inşallah diye umut ettim. Soğuktan olduğum yerde zıplamaya başladım. Telefonu kontrol ettiğimde saatin çoktan geçtiğini fark ettim. Normalde geç kalan biri değildi ama geç kalma payımız vardı.

"Dünya!" Esra'nın sesi kulaklarımı doldurduğu an kocaman gülümseyerek ona döndüm. Koşarak bana geliyordu. Kollarımı açarak bekledim. O güzel vücudunu bana bıraktı, ben de seve seve sardım. "Geç kaldım," dedi benden ayrılarak.

"Beş dakika geç kalma payı vardı. Unuttun mu?" dedim gülümseyerek. Gözüm boğazlı kazağına kaydı. Hava gerçekten soğuktu. "Hava çok soğuk, değil mi? Sabah çıkarken ben de bayağı üşüdüm."

Evden buraya yürüyene kadar donmuştum.

"Hı hı. Çok soğuk," diye mırıldandı.

"Hadi, gidelim."

Birlikte metrobüse binip yan yana oturduk.

"Bir şey soracağım," dedi gülümsemesini gizleyemezken. "Hani bir keresinde kızlar yanına gelmişti ve neden doktor olmak istediğinle alakalı bir şey söylemiştin ya."

O günü nasıl unutabilirim ki? İlk defa ağladığını görmüştüm ve ağlaması çok şiddetliydi.

Neden ağlamıştın Esra? Şimdi sorsam bana cevap verir misin?

Büyük ihtimalle vermezdi. Anladığım kadarıyla Esra dışarıya sadece hayatının güzelliklerini gösteriyor, acısını tek başına yaşıyordu. Belki benimle paylaşmak ister diye zarf atmaya karar verdim.

"Hatırladım," dedim. "Üzgün olduğun gün. Bu kız neden ağlıyor diye düşünmüştüm."

Yüzü düştü. Ama yine de ne olduğunu söylemedi. Sadece "Evet, o gün," diye mırıldandı. "Gerçekten neden doktor olmak istiyorsun? Baban için mi?"

Evet, onun için. Babamla en çok vakit geçirdiğimiz yer hastaneydi. Eğer doktor olursam babamı daha çok görebilirim sanmıştım. O gittikten sonra ona kendimi yakın hissedebildiğim tek yer hastaneler olmuştu. Her yer gittiğini duyururken ölümün en çok yaşandığı hastane onun hâlâ var olduğunu hissettiriyordu. Onu hatırlayınca kalbim özlemle doldu ve bu özlem gözlerime vurdu. Burnumun sızladığını hissettim. Sanırım annemden ve yaşananlardan dolayı hassasiyet içerisindeydim.

Esra gözlerimin içine bakarken ona yalan söyleyemeyeceğimi anladım.

Gözlerimi ondan kaçırıp "Babam için değil," dedim.

Dilim ne kadar yalan söylese de kalbim gerçeği bağırıyordu ve birkaç damla gözyaşı gözlerimde birikti.

"Pardon," dedim gülerek. Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırdığımda benden önce davrandı. İlk defa biri gözyaşlarımı siliyordu ve bu çok huzurlu hissettirmişti. İşte şimdi yalnız değil gibiydim.

Elini tutup yanağımda kalmasını sağladım.

"İyi hissettirdi."

"Bana da," diye fısıldadı.

Zincirlikuyu Durağı'na geldiğimizde metrobüsten indik. Her zamanki gibi altgeçitin oradaki yerden kahvelerimizi alıp aynı yere oturduk. Sohbetimize devam ettik. Doktorluk hakkında merak edip

sorduğu her soruyu yanıtladım. Ameliyathaneye girememe sebebim olduğunu bilmeden sorularına devam etti.

Vakit gelince de yerimizden kalkıp tekrar metrobüs durağına ilerledik.

"Ee," dedim merdivenleri tırmanırken. "Randevuya ne zaman çıkıyoruz?"

"O kadar haklısın ki. Sahi, ne zaman çıkıyoruz?"

"Ben de sana soruyorum," dedim gülerek. Turnikelere kadar düşündü. Akbilimi çıkarırken, sonunda bana dönüp "Pazar nasıl?" diye sordu. Annem pazar günlerini onunla geçirmemi istiyordu.

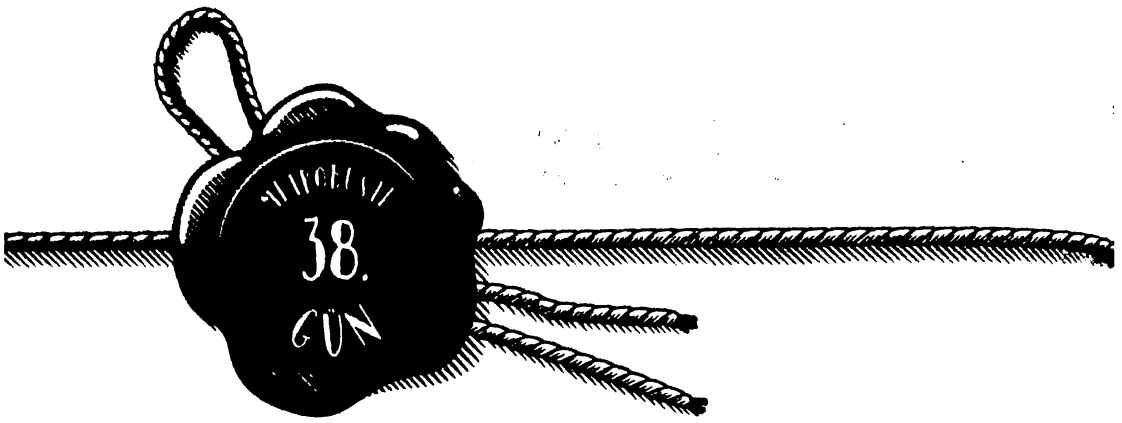
"Cumartesi olmaz mı?" diye sordum.

"Çalışıyorum," dedi üzgünce. Çalışan taraf oydu ve benim ona ayak uydurmam gerekiyordu. Annem bir kereliğine idare edebilirdi.

"Tamam, pazar olsun," dedim. Akbili basıp geçmesi için yol verdim. Turnikeden geçip bana döndüğü an dudaklarına öpücük bıraktım. Sırıttı.

"Pazar günü randevuda görüşürüz *sevgilim*," dedim.

"Görüşelim, *sevdiğim*."

Cumartesi sabah uyandığımda yaptığım ilk iş Esra'ya mesaj atmak olmuştu. Bugün onu göremeyecektim o yüzden mesajlaşarak ne yaptığını öğrenmek istedim. Ama hiçbir mesajıma geri dönüş yapmadı.

Canım sıkkın bir şekilde evde dolaşırken birden evin kapısı açıldı ve annem içeriye girdi. Şaşkınlıkla kaldım.

"Anne?" dedim yanına giderek. "Ne işin var burada? Teyzemde kalacaktın ya."

"Evimi özledim. Sen de yoksun. Seni de özledim."

Yanağımı okşarken onu gerçekten çok boşladığımı anladım.

"Tamam, anne oğul vakit geçirelim birlikte," diyerek onu kolumun altına aldım ve birlikte mutfağa gittik. Annemle beraber kahvaltı hazırlarken gözüm sürekli telefondaydı. Esra'ya birkaç mesaj daha atsam da dönüş alamadım.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra yeni bir mesaj daha atarken annem balkondan mahalleyi izliyordu. Özellikle birine bakıyormuş gibi kaşlarını çattığını fark edince ona döndüm.

"Hayırdır anne? Ne oldu?" diye sordum.

"Biri bir yer arıyor gibi duruyor," dedi dudaklarını bükerek. Balkondan biraz daha sarkıp "Pardon! Kime bakmıştınız?" diye sordu. Telefonuma dönüp Esra'nın sohbetine girdim. Mesajlar ulaşmıştı ama okunmamıştı.

"Of!"

"Bak, yine geldi. Birini aradığı belli."

"Anne, kimle konuşuyorsun sen?" diyerek yanına gittim. Mahalleye baktığımda kimse yoktu.

"Az önce gitti kız," dedi eliyle ileriyi işaret ederek. "Sabahtan beri deli danalar gibi dolanıp durdu. Sorduk kimi aradığını ama söylemedi."

"Boş ver. Hadi içeri gir, hava soğuk," diyerek onu içeriye soktum.

Esra mesajlarıma dönmeyince bu kez aradım ama aramalarıma da cevap vermedi. Meraklanmaya başlamıştım. Bugün çalışacağını söylemişti. Belki de telefonuna bakmak için vakti yoktu. Yanına gitmeyi düşündüm ama annemi bırakamazdım. İkilemde kalmıştım. Onu görmek istiyordum. Anneme direkt söyleyemezdim, bu yüzden teyzemi aradım.

"Efendim Dünya?"

"Teyze ya, sana gelelim diyorum ama anneme ben söylersem kabul etmez. Sen arayıp geri çağırsana."

"Kız meselesi mi? O videodaki kız mı?"

"Ne alakası var teyze?" dedim gülerek. Maksat gerçeğin üzerini örtmekti.

"Yeme beni. Selam bile vermeden lafa girdin."

Haklıydı. Nasıl olduğunu bile sormamıştım.

"Nasılsın teyze?" dedim sevecen bir sesle.

"Tamam. Ben şimdi anneni arar, hastayım derim. Mecbur gelir."

Sırıtmadan edemedim.

"Cansın teyze. Hatta kralsın."

"Kralsam gel de bir ziyaret et. Evimde kal. Kaçmıyor ya bu kız, değil mi ama?"

"Yakalasam kaçmayacak da ben yakalayamıyorum. Her şey yoluna girsin, geleceğim. Söz," dedim. Telefonu kapatıp odamda döner-

ken annemin telefonu çaldı. Teyzemle konuştuklarını duydum. Sesine telaş bürününce kendime kızdım. Ama teyzemi sağlam görünce, bu telaşın geçeceğini söyleyerek vicdanımın sesini kıstım. Annemin ayak seslerini duyunca, bir kitap açıp okuyor gibi yaptım.

"Dünya," dedi annem telaşla. "Teyzen hastaymış. Ona geçiyorum."

"Tamam anne. Birlikte çıkalım," dedim eşyalarımı alarak.

Annemi teyzeme bıraktıktan sonra teyzem bir şekilde annemi iyi olduğuna dair ikna etmişti. Öğleden sonra ev sakinleşince ben de Esra'nın çalıştığını bildiğim tek mekâna gitmeye karar verdim. Evden çıktığım an Gökay aradı. Reddettim. Bir kez daha aradı. Peşimi bırakmayınca aramasını cevapladım.

"Efendim Gökay?"

"Ne bu ses? Esra arasa böyle mi açarsın?"

Gözlerimi devirdim.

"Ne istiyorsun Gökay? İşim var."

"Oğlum, çok mutsuzum lan. Unutamıyorum. Gel de karşılıklı iki tek atalım."

Sesi gerçekten de üzgün çıkıyordu. Annemi zaten üzmüşken bir de Gökay'ı üzmek istemedim.

"Tamam, sana atacağım konuma gel," diyerek telefonu kapattım ve Esra'nın çalıştığı yerin konumunu attım.

Mekâna taksiyle gelmiştim. Gökay'ın arabasını görünce onun çoktan geldiğini anladım. Dışarıya çıkmak için can atıyor gibi hemen kalkıp gelmişti. İçeriye girince onu bar kısmında buldum. Saat daha anca dört olmuştu. Yanına gidip bardağı elinden aldım. Şimdiden gözleri kaymıştı.

"Ne bu hâl?" diye sordum şaşkınca.

"Yıllar sonra çıktı karşıma," dedi sarhoş sesiyle. "Hayır, üstünden yıllar geçmiş. Ben nasıl hâlâ deli gibi âşığım ona? Gözden ırak olan, gönülden de ırak olmaz mı lan?"

"Kimden bahsediyorsun sen Gökay?" diye sordum. Cevap veremeden başını tezgâha yasladı.

"Ne olmuş buna böyle?"

Deniz'in sesini duyunca ona döndüm. Eren'le birlikte karşımda duruyorlardı.

"Sizin ne işiniz var burada?"

"Ne bileyim ben. Bizi aradı, ağlayıp zırladı. Gelin deyince, biz de kalkıp geldik," dedi Eren omzunu silkerek. Gökay yine aynı anda birden fazla kişiyle plan yapmıştı. Böyle huyları vardı. Kafasında kurup bize söylediğini sanıyordu. Buluşacağımız yere gittiğimde bazen olmuyordu. Sonradan öğreniyordum ki Eren ya da Deniz'le birlikte, başka bir yerde.

"Of! Gelin şu locaya geçelim. Orada içsin," dedim Gökay'ı tutup kaldırarak. Deniz de bana yardımcı oldu ve geçen gün Esra'nın gösterdiği yere oturduk.

Gökay sanki çok içmemiş gibi yeni siparişler verirken ona karışmamaya karar verdim. Telefonum çaldığında Esra'nın aradığını görüp saniyesinde açtım.

"Telefon elinde, aramamı mı bekliyordun yoksa?" diyen gülen sesi kulaklarımı doldurduğunda ben de gülümsedim.

"Evet," dedim dürüstçe. "Merak ettim seni. Hatta o kadar çok ettim ki çalıştığın mekâna geldim."

"Ne?"

"Evet. Çalıştığın kafeyi bilmiyorum. Ama burayı biliyorum. O yüzden geldim."

"Neredesin?"

"Her zamanki locadayım."

"Geliyorum," diyerek telefonu kapattı. Bizimkilere döndüm. İkisi de şaşkınca Gökay'a bakıyordu.

Deniz, bacağıyla Gökay'ı ittirerek "Ne oldu lan buna?" dedi.

"Anlamadım ama unutmaya çalıştığı birini gördüğü belli," diye mırıldandım.

"Festivalden beri böyle. Ne olduysa orada oldu," dedi Eren. Stresle yüzümü sıvazlayıp başımı çevirdim. Çevirmemle de bana doğru gelen Esra'yı gördüm. Yerimden hızla kalktım.

"Ben geliyorum. Şu sarhoşa sahip çıkın," diyerek Esra'ya yöneldim. Onu tuttuğum gibi kendime çekip öpmeye başladım. Sırıttığını hissettim. Öpücüğüme karşılık verip parmaklarını saçlarımdan geçirdi.

"Harika bir karşılama şekli," dedi benden ayrılırken.

"Beni her gördüğünde seni böyle karşılayabilirim. İstersen tabii."

"Biz birbirimizi sadece metrobüste görüyoruz Dünya. Kafana daha çok mu baston yemek istiyorsun?" dedi o günü hatırlatarak. Gülümseyerek yüzüne gelen saçları geriye çektim.

"Senin için binlerce baston yerim."

"Ah, *dünyam* döndü."

Alaylı sesiyle sırıttım. "Hangisi?" diye sordum.

"İkisi de."

Sırıtarak onu kendime daha çok çektim. Alnımı alnına dayayıp "Telefonunu henüz yaptıramadın sanırım," diye mırıldandım.

"Maalesef. Senin soyadın ne?" diye sordu birden.

Anlayamadığım için gülerek "Özer," dedim. "Neden?"

"Bugün soyadını bile bilmediğimi fark ettim. Biraz tuhafıma gitti." Elimi tuttu. Parmaklarımı parmaklarına geçirip sımsıkı sardım.

"Bundan sonra seni bırakmayacağım için bilmen gereken her şeyi de zamanla öğrenirsin," dedim.

Vakit ilerlerken bizimkiler kendilerinden geçercesine içiyordu. Mekân hafta sonu olduğu için aşırı yoğundu. Esra durmaksızın ça-

lışıyordu. Çalışacağım saat sayısına göre öpücük alma şartıyla onunla ortak çalışmayı kabul etmiştim ve nereden baksan dört saati geçmiştik.

Esra bar kısmına geldiğimizde "Şu çok çalışan yakışıklıya bir şeyler ikram edin. Benden olsun," dedi. Barmen önüme bir bardak koyunca direkt kafama diktim. Sertti. Beklemiyordum, bu yüzden yüzümü buruşturdum.

Yeni siparişleri toplayıp masaya doğru ilerledik. "Her gün burada mı çalışıyorsun?" diye sordum.

"Belli bir yerde çalışmıyorum. O dönemki ders saatlerime bağlı. Ona göre kendimi ayarlıyorum. Burayı yeni buldum sayılır," dedi. Bir kız grubunun olduğu masaya içecekleri servis etmeye başladık. Masadan ayrılırken Esra'ya döndüm.

"İki işte birden mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"Yormuyor mu? Okul ve iki iş?"

"Mecburum," dedi dudaklarını bükerek. Tepsiyi bar tezgâhına bıraktı. "Babam yıllar önce bir kaza geçirdiği için çalışır durumda değil. Hem kendime hem de aileme yetmeliyim."

Zorluklar içinde geçen bir hayatı vardı. Bir insana baktığınız zaman bunu anlayabiliyordunuz. Gözlerine bakınca hayatın ona nasıl davrandığını görebiliyordunuz. Hayat Esra'yı yormuştu ama bu yorgunluğa rağmen kendi hayatını yaşamak için çırpınıyordu. Gözlerinde bunu görebiliyordum.

Esra bizimkileri işaret ederek "Etraf sakinleşti," dedi. "İstersen arkadaşlarının yanına git."

Oturdukları masaya bakınca deli gibi eğlendiklerini gördüm. Onlar adına sevinmiştim.

"Haklısın. Geldin ama bizi yalnız bıraktın, demesinler. Zaten daha buradayım."

Burnunu sıkınca, yüzünü buruşturarak gülümsedi, kendini geri çekti. Beni döndürüp, sırtımdan ittirerek arkadaşlarımın yanına gönderdi.

Gökay sarhoş sesiyle "Vay kral! Sen buranın yolunu bilir miydin?" dedi.

Gökay'ı işaret edip, gülerek "Oğlum, ne olmuş buna lan?" dedim.

Eren bardakları işaret ederek "Var bir karın ağrısı ama söylemiyor," dedi. "Onun yerine içmeyi tercih ediyor."

"Ona karın ağrısı diyen dilini koparırım. O benim ilk aşkım!"

Gökay uzanıp, Eren'in dilini tutmaya çalışınca, araya girerek onu yerine oturttum. Esra'ya döndüğümde çalışan arkadaşının ona içki verdiğini gördüm. Başıyla bir masayı işaret ediyordu. Oraya döndüm. Bir grup erkek bir şeyler içerken kadehlerini Esraların tarafına doğru kaldırmıştı. Esra bardağı kafasına dikti. Gözleri bana değerken yüzündeki gülümseme soldu.

Önce masadaki adamlara, daha sonra da ona baktım. Bunlarla uğraşmak zorunda kalmasına dayanamadım. Biliyordum, bu tarz servisler her yerde vardı ama işte yine de dayanamıyordum.

Yerimden kalkıp onun yanına gittim. Gözleri bana değerken tedirginliğini hissettim.

Tedirgin olmana gerek yok sevgilim.

Bar taburesine oturup ona baktım. Yeni bir sipariş hazırlarken o da bana kaçamak bakışlar atıyordu.

"Her gönderilen içeceği içiyorsanız nasıl ayık kalabiliyorsunuz? Onu geçtim, sağlık açısından da iyi değil," dedim merakla. Gerçekten merak ediyordum. Çok fazla içmeleri sağlıklı değildi, sarhoş olmaları da cabasıydı.

"Verilenlerin hepsini içmiyoruz. Ben sevdiğim kokteyl olursa içiyorum, diğerlerini içiyor gibi yapıp boş bir şişeye filan boşaltıyoruz."

Yanındaki kız gülerek "Bunu da bir filmden görüp uyguladık," dedi.

Esra hızlıca "Bu da işimizin bir parçası," dedi. Kendini savunmaya geçiyordu. Bu işe ihtiyacı vardı ve bir sevgili krizi yaşamak istemiyordu.

"Ben sadece senin için endişeleniyorum," dedim ciddiyetle. "Ya sarhoşun birine denk gelirsen ne olacak? Ya biri bir şey yapsa sana? Bunun önüne nasıl geçiliyor?"

Etraftaki korumaları işaret ederek "Korumalar var," dedi. "Onların görevi bu. Endişelenme."

"Seven endişeleniyor sevgilim," dedim buruk bir şekilde.

Bana yaklaşarak "Sen endişelenme sevdiğim," diye fısıldadı.

Yanağını sıktım. "Mesain kaçta biter?" diye sordum.

"Bugün çok geç çıkacağım. Sen bekleme beni. Hem arkadaşların da ayaklanıyor gibi," dedi bizimkileri işaret ederek. Gökay ikisinin arasında zar zor ayakta duruyordu. Gece onun mükemmeldi çünkü istediği gibi bitmişti. Ben de bu gecenin istediğim gibi bitmesini istiyordum.

Bizimkileri gönderip Esra'yı çıkışa kadar bekledim. Mekânın kapanma saatinde herkes toparlanmaya başlarken İlayda "Dünya, çok çalıştın ve hak ettin," diyerek bana içecek uzattı. "Benim hesabımdan."

"Teşekkür ederim."

Elindeki içeceği alıp içmeye başladım. Yorgunluğun üzerine iyi gelmişti. Esra'ya geri döndüm. Aynı masayı defalarca kez silerken kaşlarını bir çatıyor, bir yumuşuyordu. Derin düşüncelere daldığını fark etmiştim. Acaba hangi konu üzerine bu kadar derin şeyler düşünüyordu?

"Millet, ben çıkıyorum. Görüşürüz."

İlayda'nın sesiyle kendine gelip aynı masayı defalarca kez sildiğini fark etti. Büyük ihtimalle ne kadar süredir düşünceler içinde olduğunu hesaplamaya çalışıyordu.

Onu bundan kurtarmak için "Yaklaşık yarım saattir," dedim. Anlamayarak bana baktı. "İçinden ne kadar süredir böyle olduğunu düşünmüyor muydun?"

"Nasıl anladın?"

Bir sandalye çekip oturdum. "Duyguların yüzüne yansıdı da ondan," dedim. "Yarım saattir kaşlarını çatıp duruyordun. Bir ara yumuşayıp gülümsedin ama sonra kaşların tekrar çatıldı. Ne düşünüyordun böyle?"

"Boş ver," dedi geçiştirerek. "Ben de üzerimi değiştirip geliyorum."

Arka tarafa doğru geçerken arkasından takip ettim. Üzerini değiştirdikten sonra odadan geri çıktı. Yanımdan geçip tuvalete girdi. Çalışanların neredeyse hepsi çıkmıştı. Neredeyse sadece biz kalmıştık. Tuvalete baktım. Su sesi geliyordu. Ellerini yıkıyor olmalıydı. Dayanamadım, kapıyı açtım. Yanına gidip, kalçamı tezgâha yaslayarak ona baktım.

"Ee? Maaşımı ne zaman yatırırsın patron?" dedim sırıtarak.

Gülümsedi.

"Ne kadar meraklıymışsın sen de."

"Ne? Alın terimle kazandım bunu."

Kıkırdadı. Suyu kapatıp ellerini bana doğru salladı. Gülerek su damlacıklarından kaçındım.

"Ne kadardı borcumuz? Biz borcumuzun arkasındayız," dedi bana doğru yürüyerek. Ellerini bana doğru bir kez daha salladığında gülerek ondan kaçtım. Geriye gittikçe üzerime yürüyüp ellerini sallamaya devam etti. Sırtım duvarla birleşince ona baktım. Ellerini sallamak için kaldırdığında kollarından tutarak onu kendime çektim. Alkol kokusuna rağmen ondan gelen şeftali kokusunu da gayet net alabiliyordum.

"Çok güzel kokuyorsun," dedim. "Şeftali kokuyorsun. Etrafımda olduğunu şeftali kokusuyla anlıyorum."

"Ne?" dedi gülerek. Burnumu boynuna doğru götürdüm. Kokunun asıl yerini bulmaya çalışır gibiydim. Burnumu boynuna götürünce kokusunu içime çektim. Kalbinin hızlı hızlı attığını hissedebiliyordum.

"Neden şeftali kokuyorsun?" diye fısıldadım.

"Çünkü parfümün kokusu böyle," dedi fısıltıyla. Koku boynunda daha yoğundu. Saçlarını geriye atarak boynunu açığa çıkardım ve kendime engel olamayıp boynunu öptüm.

"Parfümünün adını söyle de alayım. Seni özlediğimde kokunu içime çekeyim."

Kokusunu içime çektim. Kendini kastı. Tişörtüme asıldı. Dudaklarımı boynunda gezdirip oradan çenesine ve en son dudaklarına

geldim. Beni beklercesine açılan dudaklarını dudaklarımla örttüm. Öpücüğüme hemen karşılık verdi. Parmak uçlarında yükselip ellerini boynuma doladı. Boyu kısaydı ve eşit olalım istedim.

Hayır, başka niyetim yoktu.

Sadece eşit olmak istedim. Bu yüzden onu belinden tutarak kaldırdım ve tezgâha oturttum. Şimdi eşittik işte. O güzel dudaklarını öpmek daha rahattı.

"Bana en çok sevdiğin rengi söyle," dedi birden. Neden bahsettiğini anlayamadım ama umurumda da değildi. Şu an bana istediği her şeyi sorabilirdi zira onda kaybolmuştum.

"Mavi. Senin?" dedim ve tekrar öpmeye başladım.

"Kırmızı," dedi alt dudağımı ısırarak. Farklı yerlere haddinden fazla verdiği uyarıyla kasıldım. Belini istemsizce sıktım. Ona daha çok yakınlaşmak ve tüm bedenini hissetmek istiyordum. Bu dürtümü bastırmak çok zor olmuştu. Ama nasıl hissettiğimi anlamış gibi bedenini bana yaklaştırınca bu davete seve seve karşılık verdim. Vücudunu hissetmek hem rahatlatıyor hem de kendimi kasmama sebep oluyordu çünkü daha fazlasını istiyordum. Aklımı kontrol altına alabilmek için "En sevdiğin yemek?" diye sordum.

Dudaklarını benden çekti. Bedenini tamamen benimle birleştirdi.

"Sarma," dedi ve boynumu öpmeye başladı. Bu, iplerin koptuğu andı. İnleyerek, kalçalarından tutup onu vücuduma yapıştırdım. Sıcaklığını hissettiğim an gözlerimi yumdum.

Kendine gel Dünya. Kendine sahip çık!

Ama o kışkırtıcı bir şekilde boynumu öperken nasıl sakin kalabilirdim?

"Sarma bir yemek değildir," derken sesimin titremesine engel olamadım.

Ben kendimi toparlamaya çalışırken Esra "Yemektir," diyerek boynumu ısırdı. Bu sefer daha sesli inledim. Elim göğsünün altına gitti. Kahretsin! Daha fazlasını istiyordum ama bir bar tuvaletinde değil. Onu istiyordum ama yaşanacak ilk özel anların burada olmasını istemiyordum.

Gerçi bizim hangi ilkimiz normaldi ki?

O, boynumu arada bir dişleyip, öperken göğsünü avuçlamamak için kendimi kastım.

"Değildir," demeyi başardım. Sonunda dudaklarını boynumdan çekip dudaklarıma yöneldi.

"Yemektir. Şimdi kapa çeneni," dedi öpmeden önce. Kıkırdamam aramızda patladı. Güzel dudaklarından öperken bu sefer onu kışkırtmak istedim ve boynuna yöneldim. Nefesini bırakışını dinledim.

"En sevdiğin sanatçı?" diye sordum boynunu öperek. Başını geriye doğru atmıştı.

"Dünya," diye inlediğinde sesi vücudumun her yerine yayıldı. Uyarılma çok fazlaydı. Özellikle de adımı onun ağzından duyunca. Elini saçlarımın arasına geçirince elimin altında duran göğsünü avuçladım.

"Böyle bir sanatçı olduğunu bilmiyordum," dedim. Ondan ses gelmedi. Göğsünü hafifçe sıkıp boynunu ısırdığımda saçlarımı daha çok çekti ve "*Taylor*," diye inledi.

Öylece kaldım. Ne? Az önce Dünya diyorken şimdi Taylor mı? Sahi, neden Taylor dedi ki? Hangi soruma cevap veriyordu? Ne sorduğumu hatırlamıyordum. Umursamadan dudaklarına yöneldim.

Öpmeden önce "Yalnız benim adım Dünya," dedim.

"En sevdiğim sanatçı," dedi dudaklarımı öperek. "Taylor Swift."

Taylor Swift mi? Hiç bundan bahsetmemişti. Kaşlarımı çatarak ondan ayrıldım. Allak bullak olmuş bir ifadeyle bana bakarken ona takılmaya karar verdim. Ellerimi iki yanına koydum, bedenimi geriye çekip ona baktım.

"Taylor mı? Bu olamaz. Teoman seven biri için bu ciddi bir sorun," dedim sahte bir ciddiyetle. Korku dolu gözlerle bana baktı. Takıldığımı belli ederek gülümsedim. Sonunda anladı ve yakamdan tutup beni kendine çekti.

"Bence bunun üstesinden gelebiliriz," dedi.

"Eğer her seferinde böyle yakamdan tutup kendine doğru çekeceksen lütfen bu konu üzerine her gün tartışalım," dedim.

İşimize kaldığımız yerden devam edecekken kapının açılma sesini duymamla ondan hızla ayrıldım. İkinci bir video vakası yaşamak ve yaşatmak istemiyordum. İçeriye çalışan kızlardan biri girdi. İkimize baktığında çapkınca sırıttı.

"Pardon, bölmek istemezdim. Neyse, siz devam edin. Ben kimse girmesin diye herkesi tembihlerim," dedi. Kapanan kapının ardından birbirimize bakıp güldük. Yargılayıcı olmayan birine denk geldiğimiz için şanslıydık. Açtığım mesafeyi tekrar kapattım. Saçlarını geriye atarken "Gelecekler," dedi.

Evet, geleceklerdi. Yargılamazlardı belki ama bunu eğlenceye vurup takılmak isteyeceklerdi. Başımı salladım. "Gelecekler," dedim. Tezgâhtan atladı. Onu kolumun altına aldım ve tuvaletten çıktık.

"Taylor Swift sevdiğini unutmadım," dedim ön tarafa gelirken. Mekândan çıkanlar bize bakıp sırıtıyordu. Esra üfleyerek gözlerini devirdi.

"Çalma listene eklesen iyi edersin," dedi bana dönerek.

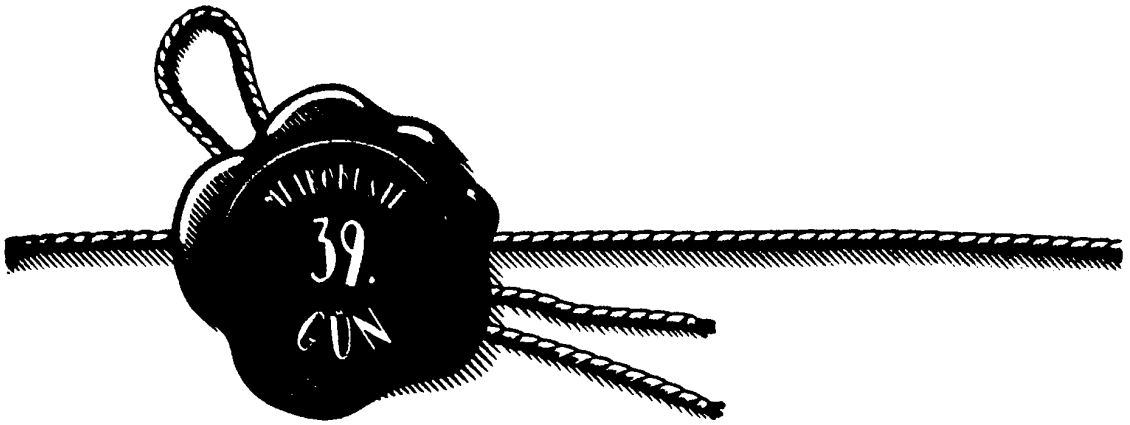
"Hepsini dinleyemem ama favori albümünü söylersen onu dinlerim."

Mekândan çıkarken "Daha sonra acısını çıkartana kadar dinleteceğim ama şimdilik *Folklore* albümüyle başlayabilirsin," dedi. "En sevdiğim albümüdür. Hatta o zaman albüme özel bir hırka çıkmıştı. Albümün başlık şarkısı *Cardigan* ve o da hırka demek. Çok güzeldi. Almayı çok istemiştim ama dolar yüksek olduğundan alamamıştım. Gerçi hâlâ yüksek ama yapacak bir şey yok."

Konuşurken o kadar çocuksu ve tatlıydı ki yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tuttum. O hırkayı almak isteyip de alamadığını anlatırken, yüz ifadesi de marketten istediği abur cuburu alamadan çıkan çocuk gibiydi. Ona alamadığı ve yaşayamadığı her şeyi yaşatmak istiyordum.

"Sanırım bu zamana kadar yaptığın en uzun ve en heyecanlı konuşmaydı. O zaman Taylor Swift rakibimdir," dedim sahte bir ciddiyetle. "Onu geçmeliyim."

Ciddi olup olmadığımı anlamak için bana baktı. Sonra gülümsedi. Kolumu tekrar kaldırınca hemen olmasını istediğim yerde oldu.

Cumartesi akşamı teyzeme geçtiğimde, beni bekleyen annemi koltukta uyuyakalmış bir hâlde bulunca ona gerçekleri söylemem gerektiğini anladım. Hem Esra'yla artık resmi olarak sevgiliydik. Onu annemle tanıştırabilirdim.

Omzuna yavaşça dokunup, uyandırmaya çalışarak "Anne," diye fısıldadım. Uyanır gibi olunca bir kez daha omzuna dokundum. "Anne, hadi yerine yat," dedim.

Gözlerini açıp etrafına bakındı. Beni görünce "Oğlum," diyerek doğruldu. "Nerede kaldın?"

"Geldim anne." Ellerini tuttum. "Anne, sana bir şey söyleyeceğim," dedim sonunda.

"Söyle oğlum."

Gözlerinin içine bakıp "Hani ben böyle sürekli evden çıkıp bir yerlere gidiyorum ya," dedim. Merakla konuşmaya devam etmemi bekliyordu. Derin bir nefes alıp tek nefeste "Anne, benim bir kız arkadaşım var," dedim. Annem tepkisiz kaldı. Bir süre yüzüme öylece baktı.

"Neden... Neden söylemedin ki bana oğlum?" dedi kekeleyerek.

"Sanırım nasıl bir tepki vereceğini kestiremedim. Bir yanım yalnız kalmışsın gibi hissetmeni istemedi."

Öyleydi. Annemin beni kaybediyor gibi hissetmesini istemediğim için ondan saklıyordum. Babamdan sonra bana daha çok bağlandığı

için hayatımda biri olduğunu söylediğimde başka duygulara girecekti ve ben kendimi bununla mücadele etmeye hazır hissetmemiştim.

"Neden hissedeyim?" dedi gülerek. Sesinden bile mutsuz olduğunu anladım ama bana belli etmemeye çalışınca sesimi çıkarmadım.

"Oğlum birini sevmiş. Yalnız kalmayacak. Mutlu olurum ben."

"Anne..."

"Ay, çok uykum geldi. Burada yatınca rahatsız oldum."

Lafı ağzıma tıkarak, yerinden kalkıp odadan ayrıldı. Annemin kalktığı yere uzandım. Tavanı izlerken Esra'nın Taylor Swift sevdiğini anımsadım.

"Dinleyelim bakalım favori albümünü," diyerek telefonumu çıkardım ve tüm gece *Folklore* albümünü, en çok da *Cardigan* şarkısını dinleyip durdum.

Sabah herkes uyurken, evden çıkıp taksiye bindim. Saat çok erken olduğu için trafiğe takılmadan Beylikdüzü'ne kadar geldim. Metrobüs durağına doğru yürürken saatin yaklaştığını fark ettim.

Durağa yaklaştığımda Esra'yı beklemeye başladım. Çok geçmeden gelmişti. Gülümseyerek "Esra!" diye bağırdım. Bana doğru döndüğünde elimi salladım fakat onda bir farklılık vardı. Birden ağlayarak yere çöktü. Ona doğru koşarken nefesim kesildi.

Yanına çömelip "Hey!" dedim. Daha çok ağladı. Onu göğsümde sakladım. Bana can simidi gibi tutundu. Hıçkırarak ağladıkça benim canım acıdı. Hayatımda sadece iki kadın vardı ve ikisi de mutsuzdu. Onları mutlu edebilmek için canımı bile verebilirdim.

Etrafımızdaki insanlar bize bakarken, rahatça ağlasın diye onu kendime daha çok çekip sakladım. Başkalarını düşünerek içine atmasını istemedim.

Bir süre sonra sakinleşti. Hıçkırıkları iç çekmelere dönerken en sonunda tamamen dindi.

"Daha iyi misin?" diye sordum.

"Sanırım," derken ağlamaktan sesinin kısıldığını fark ettim. Saatlerdir uyumuyor bile olabilirdi. Ona bizim evde uyuyabileceğini söylerken keyfini yerine getirecek şekilde konuştum. Yüzünde bir gülümseme gördüğüme sevinemeden yanağındaki çizikleri fark ettim.

Sana ne oldu Esra?

Sormak için çıldırıyordum ama istemeden de olsa kapanmak için can atan yaraları tekrar açıp kanatırım diye korkuyordum. Ama gözümü o yaralardan ayıramadım. Aklım birden *Cardigan* şarkısıyla doldu.

Çantamdan bir kalem çıkarıp yaralarının üzerine yıldız çizdim.

"Sen *Cardigan* mı dinledin?" diye sordu titrek bir sesle.

"Favori albümün olduğunu söylemiştin," dedim omzumu silkerek.

"Birkaç saat önce konuşmuştuk."

"Saçmalama. Tabii ki senden sonra bu saate kadar aptal gibi tüm albümü dinlemedim. Yapma."

Alaycı bir tavırla sırıttım. Yaralarına yıldızlar çizmem işe yaramış olacaktı ki o yıldızların ışığı gözlerine yansıdı.

"Çıkmayan kalem kullandın, değil mi? Çünkü yüzüme kalıcı dövme yaptıramam."

"Boynuna peki?" dedim kaşlarımla işaret ederek.

"Üzgünüm."

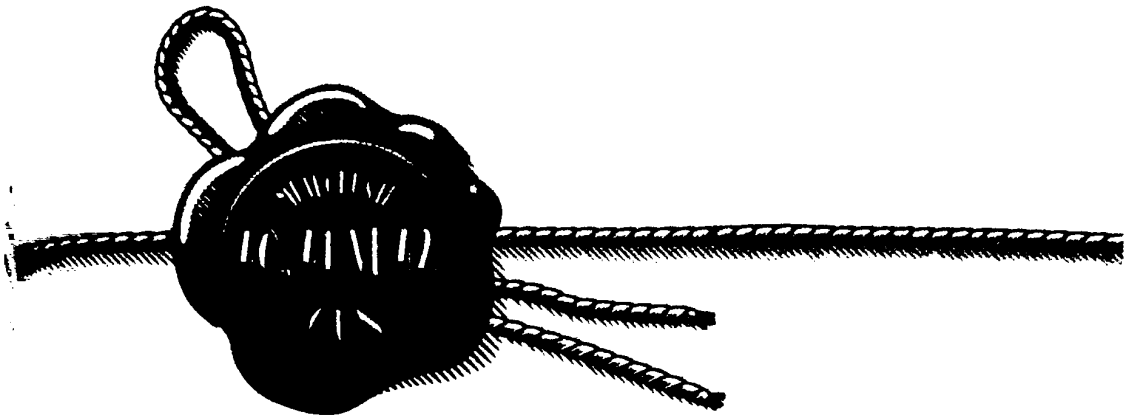
"Desene, daha *Çakal* olamadık," dedim sahte bir kızgınlıkla. Kıkırdadı.

Gülümseyerek oturduğum yerden kalktım, elimi uzattım. "Hadi gel," dedim. "Güzel bir uyku çekmeni sağlayalım."

Evime ilk defa bir kız getirmiştim. Ve o kız tüm gün uzanıp *Sihirli Annem* izlemişti. Bense o kıza sarılarak huzurlu bir gün geçirmiştim. Yeni güne gözümü onu görerek açmıştım. Hayatımdaki her

şey yolunda gibiydi. O güzel kızla sözleşip onu evine göndermiştim. Buluşmak için banyo yapmış, süslenip püslenmiştim. Telefonum çalarken, arayanın randevuya çıkacağım kız olduğunu düşünüp mutlu olmuştum ama ekranda korkulu rüyam olan İhsan Hoca'nın adını görmüştüm. Hiçbir şey ayrıntı vermeden, beni acil olarak hastaneye çağırıp telefonu suratıma kapatmıştı. Hayat bana güzel bir geceden sonra lanet bir sabah yaşatmıştı. Sevdiğim kızı arayıp randevuyu iptal ettirecek kadar lanet.

İhsan Hoca'yı kimin kızdırdığını bilmiyordum ama hıncını bizden çıkardığı kesindi. Hastaneye geldiğimde başımı kaşıyacak bir vakit bile vermemişti. Eve gidip gelirken metrobüste Esra'yı görmeyi umut ediyordum ama haşatım çıktığı için teyzeme geçmek durumunda kalıyordum. Esra'ya teyzeme geçmek zorunda olmadığımı söylemiştim ama o da yorulmamı istemediği için bu fikri kabul etmemişti. Bu duruma en çok annem seviniyor gibiydi. Hayır, normalde beni her gün evde görüyordu zaten ama Esra'yı öğrenince böyle olmuştu.

İhsan Hoca'dan kaçabildiğim tek yer morgdu. Kahvemi alarak yine morga girdim. Sessizliği dinlemek istedim fakat kapı hızla açıldı ve Gökay elinde kahveyle yanıma geldi.

"Lan sen ne psikopat birisin. Kafa dinleme yeri mi morg?"

"Konuşamıyorlar," dedim dolapları işaret ederek. Gökay da dolaplara dönüp şöyle bir baktı. Umursamadan, gelip yanıma oturdu. Kahvesini yudumladı. Doktorsan eğer ölümlere alışık oluyordun. Sadece doktorların değil, birçok meslekte çalışan insanın buna alışık olması gerekiyordu. Savcılar, hâkimler, avukatlar, polisler... O yüzden korkmuyorduk biz. Zaten ölülerden korkulmazdı.

Gökay'a dönerek "O işi hallettin mi?" diye sordum.

"Ne işi?" dedi kahvesini içerken ama biraz sonra hatırladı. "He, o iş. Hallettim, merak etme."

"Ne zamana gelir?"

"Eli kulağında, merak etme."

"Bak savsaklama. Önemli," dedim ciddiyetle. Kahvesini yavaşça yudumlayıp bana baktı.

"Bir kız uğruna yapmadığın şey kalmadı Dünya."

"Bir kız uğruna kendinden geçecek kadar sarhoş olan sen mi söylüyorsun bunu? Üstelik yıllar önce olan bir mesele."

"Aşk yıllanınca güzelleşir. Şarap gibidir. Benim aşkım şarap, seninki üzüm. Üzümken böyle bir hediye alınır mı?"

Alay ederek kahvesini içmeye devam etti. Her şeyle dalga geçebildiği için sorun yoktu. Eğer hediyeyi halledemezse sorun işte o zaman olacaktı.

"Çok geç olmadan burada olsun," dedim soğuyan kahvemi içerek.

"Emrin olur paşam. Ulan bir hırkaya o kadar para verilir mi be? Bana verseydin o parayı annem yıldızları dikerdi sana."

Evet, dalga geçmeye devam ediyordu. Ben zaten Gökay'ın karşısına geçip Taylor Swift'in *Cardigan* hırkası dediğim an dalga geçmeye başlamıştı. Şimdi girdaba girerken vurgun yiyeceğim diye ödüm kopuyordu.

Perşembe günü artık pestilim çıkmıştı. İhsan Hoca'nın siniri geçmek bilmiyordu. Yorgun başımı masaya koyduğumda gülerek gelen Gökay'ı gördüm. Girdaptan vurguna doğru gidiyorduk.

"Tek kelime etme. Deli yorgunum," dedim.

"Sen bu hâlinle yoruluyorsan doktor olunca ne olacak?"

Tek gözümü açarak ona baktım. Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Başımı yukarıya kaldırıp "Allah'ım, Gökay'ın sonraki stajını İhsan Hoca'ya ayarla da ne çektiğimi anlasın. Âmin!" diyerek açtığım ellerimi yüzüme sürdüm. Gökay'ın gözlerinin kocaman açılışını izleyip gözlerimi tekrar yumdum.

"Geri al lan duanı! Allah'ım, bak geri alıyor. Lan Dünya, geri al!" Kolumu çıkartırcasına sallarken, hiç umursamadan uyuyor gibi yapmaya devam ettim. Telefonuma mesaj gelince gözlerimi hızla açtım. Gökay "Mesaj Esra'dan geldiyse affedecek misin beni?" dedi. "Alacak mısın lafını geri?"

"Affedeceğim lan!" dedim. Mesajın Esra'dan gelmesini o kadar çok istiyordum ki. Heyecanla telefonumu çıkarırken Gökay ellerini açmış, dua ediyordu.

Mesaj İhsan Hoca'dan gelmişti. Tüm umutlarım ve hayallerim söndü. İhsan Hoca acil yanına çağırıyordu. Hızla yerimden kalktım.

"Kimmiş?"

"Sonraki stajını yanında yapacağın hocan!" diye bağırdım. Yanından ayrılırken, ağlar gibi ses çıkarıp başını masaya yasladığını gördüm.

Asansörlere yöneldiğimde telefonum titredi. İhsan Hoca'nın aradığını sanıp ofladım. Ama Esra'nın adını görünce gözlerim sonuna kadar açıldı. Önce aramayı cevaplamayı düşündüm ama cevaplarsam uzun konuşurum, kendime engel olamam diye vazgeçtim. Aramayı meşgule atıp mesaj attım.

DÜNYA: İlk müsaitlikte arayacağım.

Çevrimiçi oldu. Gülümsedim. Esra'nın sohbetinde kalırken üste İhsan Hoca'dan gelen bir mesaj düştü. Korkuyla dondum.

İHSAN HOCA: Evinden mi geliyorsun? Nerede kaldın?

Sayende evimi göremiyorum, vicdansız. Bırak da evimle mesajlaşayım.

Adama sövdüm ama tatlı bir mesaj attım:

DÜNYA: Hemen geliyorum hocam.

İHSAN HOCA: Hemen değil, şimdi!

DÜNYA: Uçuyorum hocam.

Üstten Esra'nın mesajı düşünce hemen ona tıkladım.

ESRA: Akşam yanına uğrasam sorun olur mu?

DÜNYA: O kırık camına rağmen mesaj atıyorsan beni çok özlemişsin demektir.

Şu an bana *salak* dediğine adım gibi emindim. Bunu düşünerek sırıttım. Gelen asansöre bindim. İhsan Hoca'nın katına bastım. Esra'ya tekrar mesaj atmak için telefonumun ekranını açtım.

DÜNYA: Eminim şu an salak olduğumu söyleyerek sırıtıyorsundur.

Ben de sırıtırken ekrana baktım ve o an fark ettim.

"Hassiktir!"

Asansörde yankılanan sesimle tüm başlar bana döndü. Profesörler ters bir şekilde bana bakarken başıma daha ne gelebilir diye düşündüm.

Sahi, İhsan Hoca'ya attığım mesajdan daha beter ne olabilirdi? Esra'ya atacağım mesajı gidip adama atmıştım. Hemen "Herkesten sil!" yapıp mesajı Esra'ya attım. Gerçi şu an sırıtmıyordum ama etkisinin aynı olacağına emindim.

Asansör durunca Esra'ya bir daha yazdım:

DÜNYA: Akşam okul çıkışı uğrarsan senin için vakit bulurum.

ESRA: O zaman anlaştık. Gelince seni ararım.

Öpücük atan emoji gönderip var gücümle koştum. İhsan Hoca'nın odasının önüne gelince, kapıyı tıklatıp içeriye girdim. İhsan Hoca dosyalara göz atıyordu. Mesajı görmüş olamazdı çünkü herkesten silmiştim. Odada benim haricimde diğer stajyerler de vardı.

"Sence şu an *salak* diyerek sırıtıyor muyum?" dedi yüzüme bakmadan. Gözlerimi korkuyla kapattım. Bu adama neden hep rezil oluyordum ben? Şimdi ne bok yiyecektim?

"Hocam, ben..." Derin bir nefes aldım. "Yanlışlıkla gönderdim hocam. Kız arkadaşıma atarken size..."

Başını kaldırmasıyla sesim kısıldı. Yutkundum.

"Evinden geliyordun yani?" dedi tek kaşını kaldırarak. Hiçbir şey demedim. Dosyaları kapatıp, bize dönerken "Umarım buna değecek bir kızdır," dedi.

"Öyle hocam," dedim kendimden emin bir şekilde. Yerinden kalkarken yüzünde varla yok arası oluşan gülümsemeyi gördüm.

Esra'dan, geldiğini haber veren mesajı alınca âdeta ona doğru uçtum. Koşarak kapılardan çıktığımda, elinde bir poşetle Esra'nın beklediğini gördüm. Bu kızı sadece üç gün görmemiştim ama onu deli gibi özlemiştim.

Sıkıca sarıldım. Kollarını etrafıma dolarken gözlerimi yumdum. Bu sıcaklıkta kaybolmak istiyordum.

Poşeti göstererek "Sana yemek getirdim ama izin verip vermeyeceklerini bilemedim," dedi.

"Gel, buranın gizli yerine götüreyim seni. Sadece stajyerlerin bildiği, kafa dinlemek için gittiği yer," dedim elinden tutarak.

Onu genelde stajyerlerin takıldığı yere getirdim. Hayır, tabii ki her zaman takıldığım morga götürmedim. Aklımdan geçmedi değil ama kızın benden bu kadar erken korkmasını istemiyordum.

Birlikte sakin bir yere otururken gözüm elindeki poşete takıldı. Poşette bir balık dükkânına ait logo vardı. Beynim hata vermeye başlarken babamın sesi kulaklarımı doldurdu.

Neşeyle "Akşam ailecek balık ziyafeti çekelim," diyordu.

"Dünya?"

Esra elini yüzüme doğru sallayınca, kendime gelerek başımı salladım.

Sakin ol Dünya. Kafandan bu sesi sil ve kendine gel. Esra'yı uzun zamandır görmedin. Anın tadını çıkar.

Esra yine doktorlukla alakalı sorularını sıralarken kafamı dağıttığının farkında değildi. Gözüm arada bir poşete kaysa da kendimi oradan koparmayı başarmıştım. Fakat bir süre sonra sorusu da bitti. Geriye sadece ben ve o poşet kaldık.

"Balık... Balık ekmek mi aldın?" diye sordum. Kekelemekten kendimi kurtaramamıştım. Boğazımı temizleyerek kendime geldim. Esra ise heyecanla poşetteki ekmekleri gösteriyor ve çantasından bir şeyler çıkarıyordu. Ne çıkardığını bile göremedim.

"O gün ben de en sevdiğin yemeği sormalıydım. O zaman bunlar olmazdı."

Sesi üzgün çıkarken onu üzmek istemedim. Nereden bilebilirdi ki yaşadıklarımı? Hüsranla poşeti kaldıracakken, ellerini tutup ona engel oldum.

"Yok. Severim," dedim. Bana inanmayan gözlerle bakınca gülümsemeye çalıştım. "Gerçekten balık severim. Hadi, telefonum çalmadan yiyelim."

Gözlerimi poşete diktim. Balık ekmek yemek, sanki yıllardır kaçındığım gerçeği kabul etmek gibiydi. Poşetin içinde balık değil de babamın gerçeği var gibiydi. Poşeti zorlukla alıp açmaya çalıştım. Başaramadım. Kalbim boğazımda atarken nefesimi kesiyor gibiydi. Balık kokusu gelirken babamın sesi tekrar kulaklarımda yankılandı. Yutkundum.

Ekmekleri poşetten çıkarıp birini Esra'ya verdim ama gözlerimi balıktan çekemiyordum. Sahi, orada öylece duran bu yemek, bir insana böyle bir acı verebilir miydi? O gün biz balık sefasını çekebilir miydik?

Bu ekmeği yersem babam geri gelir miydi?

Ekmekten bir ısırık aldım. Kendimi birden evdeymişim gibi hissettim. Babam elinde balıklarla gelmişti. Annem onları pişiriyordu. Ben ve babam dayanamayıp, masaya oturarak balıklardan yemeye başlıyorduk. Annem de bize kızıyordu. Babam kılçıklarını ayıkladığı balıkları bana veriyordu.

O balık sefasını gerçekleştiriyorduk.

Gözümden yaş geldi. Buna engel olamadım.

"Dünya."

Esra'nın sesi araya girdi. Oysa babamın hayalinin gitmesini istemiyordum. Ondan biraz uzaklaştım. Balığı tek başıma yemiyordum. Biz evin mutfağında hep beraberdik. Bir ısırık daha aldım. Gülüyorduk. Eğleniyorduk. Bir ısırık daha aldım. Babam vardı. Annem iyiydi. Ben mutluydum.

Ben mutlu muydum?

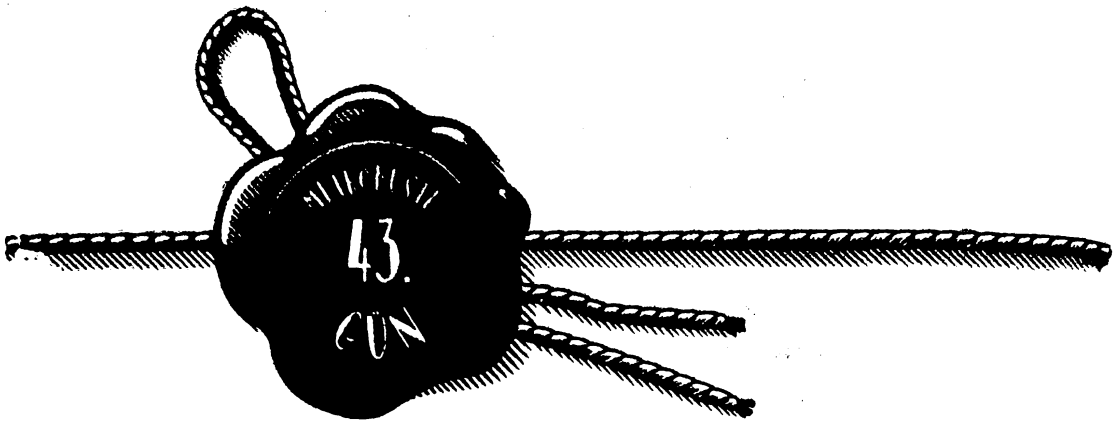
Değildim.

Hıçkırıkların gelişi kaçınılmaz oldu. Ciğerim yerinden çıkmak istiyor gibiydi. Üzerimde dört yılın yükü vardı. Dört yılın birikmişi, gözyaşı vardı.

Esra'nın kolları beni kendine çekince oraya sığındım. Bu gerçeklikten saklanmak istercesine kendimi kollarına bıraktım. Gerçeklik beni ele geçirdikçe kafamdaki hayal dünyası yıkıldı. Önce babamın gülen yüzü silindi, daha sonra kendisi yok oldu. *Onun yerini babamın vefat haberini veren doktor aldı.* Sonra annemin elindeki balıklar silindi. *Babamdan kalan kıyafetler elime tutuşturuldu.* Annemin gülen yüzü soldu. *Annemle birlikte gasilhane kapısında babamı hazırlamalarını bekledik.* Masadaki balıklar kayboldu. *Babamın tabutunu sırtlandım.* Etraftaki balık kokusu kayboldu. *Babamın üzerine attığım toprak kokusu burnuma doldu.*

Babam öldü.

Yanında annemi de götürdü.

Cuma sabahı uykusuz bir hâlde hastaneye gelmiştim. Dün gece olanlar gözümün önünden gitmiyordu. Yıllardır yapamadığım şeyi Esra tek bir hareketle yapmıştı. Kalbime çizdiği yıldızı anımsadım. Elim kalbime gitti. O hareketiyle kendini kalbime işlediğinin farkında bile değildi.

Masaya inen hırkayla olduğum yerde zıpladım. Gökay somurtarak bana bakıyordu.

"Al, hırkan," dedi. Hırkayı tutup kaldırdım. Esra'nın deli gibi istediği hırka ellerimdeydi. Kollarındaki yıldızlara baktım. Bunun bir anlam ifade ettiğini sadece ben anlıyordum çünkü Gökay suratıma melül melül bakıyordu.

Telefonuma bilinmeyen bir numaradan mesaj geldi. Ben telefonu alamadan Gökay benden önce davrandı.

"Dünya, selam. Sonunda telefonumu yaptırıyorum ama pazartesiye kadar maalesef telefonsuzum."

Esra'yı taklit eder gibi konuşurken, yerimden kalkıp telefonu almaya çalıştım. Geri gitti. Mesajı okumaya devam etti:

"Bu da arkadaşım Evrim'in numarası, bana buradan ulaşabilirsin."

"Ver şunu!" Telefonu elinden kapıp mesaja baktım. Sırıtarak mesajına cevap yazdım. Gökay yine melül melül bakıyordu. Evrim'in numarasını kaydederken "Ne oldu?" diye sordum. Bir şey demeden telefonu elimden hızla aldı.

"Gökay, ne yapıyorsun?"

Telefonu almaya çalışınca izin vermedi. "Dur bir dakika," diyerek elime vurdu. Telefonumdan bir şeylere baktıktan sonra masaya bırakıp gitti.

Arkasından "Neler oluyor?" diye bağırdım. Beni dinlemedi. Kokusu yakında çıkardı.

Akşam arasındayken kahvemi alıp bahçeye çıktım. Esra'nın telefonu olmadığı için ona yazamıyordum. Hoş, varken de yazamıyordum da neyse. En azından artık telefonunu yaptıracağı için mutluydum. Bundan sonra onu *günaydın* ve *iyi geceler* mesajlarına boğacaktım.

"N'aber âşık?" Gökay elindeki yemek poşetiyle yanıma oturdu. Onlar benim gibi gecelere kadar hastanede takılmak zorunda kalmıyorlardı. Ama benden sonra İhsan Hoca'nın eline düşecek ilk kişi oydu. Bunun sevinciyle sırıtırken bana bakakaldı.

"Ulan sen harbi âşıksın. Bu surat ne?"

"Senin İhsan Hoca'yla yapacağın stajı düşünürken oluşan surat," dedim gülerek. Adamın adını duyunca bile titredi.

"Bak, gönlünü almak için sana yemek getirdim."

Otuz iki diş sırıtarak, hamburgerleri poşetten çıkarıp bana gösterdi. Gökay'a asla kızamıyordum. Çünkü benim gerçek dostum olduğunu biliyordum. En zor zamanımda yanımda olduğu gibi en mutlu ve başarılı zamanımda da yanımda oldu. Birinin gerçek dostunuz olduğunu anlamak için zor zamanlarında yanında olmasına gerek yoktu. İnsanların içerisinde ölmeyen bir merhamet ve vicdan vardı. Düşmanın da zor zamanında sana üzülür, ucundan da olsa destek gösterir, bir şey yapardı.

Ama bir şeyi başarmak ya da kazanmak?

İşte orada devreye ego giriyordu. Gerçek dost, egosunu yenip senin için mutlu olur ve bir olaya kendi başarmış gibi sevinirdi. Ama gerçek dost olmayan senin için mutluymuş gibi görünür fakat içeriden kendini tüketir, kıskanır ve hata yapıp üm iletişimi bitirmeni isterdi.

İşte ben bunu, Gökay'da hiç görmedim. Her kötü günümde yanımda değildi. Her zor zamanımı bilmezdi. Fakat istediğim bir şeyi başardığımı gördüğünde benden daha çok sevinir, büyük tepkiler verirdi. Mesela ikimiz de Gündoğdu'yu kazanınca kendinden çok benim kazanmama sevindi. Sürpriz parti düzenledi. Hediyeler aldı. Çünkü burada olmak benim hayalimken onun babasının hayaliydi. Nesiller boyu doktor olan ailesi Gökay'ın da doktor olmasını istiyordu. Çocuk dört yaşından beri doktorluk için hazırlanıyordu. Yani o buna mecburdu.

Zekiydi de. Benden daha zekiydi. Birlikte ders çalışırken onun bir saatte yaptığını ben üç dört saatte anca yapardım. Hatta bazen o yüzden derslerde sıkılırdı. Dört yaşından beri doktorluk dışında bir şey konuşulmayan bir evde büyümüştü. Bizim üniversitede öğrendiklerimizi o, ortaokulda ailesinin zoruyla öğrenmişti belki.

"Dünya! Alo!" Gökay elini önümde sallarken, gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim. Dalıp gittiğimin farkında değildim. "Hadi, can olsun, kan olsun, bal olsun. Ye," diyerek hamburgeri ağzıma tıktı. Sırıtarak ısırdım. Telefonuma bildirim sesi düştüğünde hamburgeri ağzımla tutup telefonumu aldım.

"Aşk, insanı maymuna çevirir. Bakınız, işte Dünya."

Gökay'ın takılmasını umursamadım. Evrim'den mesaj vardı. Daha doğrusu Evrim'in numarasından Esra mesaj atmıştı.

ESRA: Bir değişiklik yapıp bu sefer akşam metrobüsünde karşılaşmaya ne dersin?

DÜNYA: *Allah* derim ama *kaderimize yazılmamış* diye de eklerim.

"Isır lan. Isır."

Gökay, ekmeğimi ısırmam için tuttu. Esra'yla mesajlaşırken o beni yedirmekle görevli oldu.

ESRA: Bitmedi mi?

DÜNYA: Maalesef.

ESRA: Ne zaman biter peki?

DÜNYA: Bugün son gün. Yarından itibaren özgürüm. Normal düzene devam.

ESRA: Yuppiii!

Ağzımdaki hamburgeri çiğnerken sırıttım. Gözümün önüne mutlu olan hâli geldi ve sırıtmam büyüdü.

"Sırıtışa bak sırıtışa. Gören de kiraz attı sanacak."

Gökay'ın karnına vurdum. Gülerek geri çekildi.

ESRA: O zaman haberleşelim ve şu randevu meselesini halledelim.

DÜNYA: Olur, sevdiğim.

ESRA: Görüşürüz, sevgilim.

Mesajına gülümseyerek baktım. Metrobüste bakıştığım kızın bir gün bana *sevgilim* diye mesaj atacağını nereden bilebilirdim ki?

Akşam hastaneden çıktığımda yorgunluktan ölüyordum. Önce eve gitmek istemiştim ama Gökay buna izin vermemişti. Eren'le Deniz'in de kanına girerek hepimizi eve toplamayı başarmıştı.

"Felekten bir gece çalacağız *bro*!" diye bağırdı arabayı hızla sürerken. Şu herifin hayat neşesinden biraz bende olsaydı neler yapardım neler.

"Olur da beni bulamazsanız çatıya bakın o zaman," dedim gülerek.

"Vay, kral! Bekârlığa vedan mı bu? Olur kardeşim, o da olur."

Sırtıma vururken aynı hızda gitmeye devam ediyordu. Yoldan çıkacak gibi olunca arkadan kornaları yedik.

"Önüne bak Gökay."

"Korkma, seni yengeyle evlendirmeden öldürmem."

"*Yenge* mi?" dedim gülerek.

"He," dedi başını sallayarak. "Yengem değil mi? Esra yenge. Güzel oldu ha."

Arkadaşlarım hayatımdaki hiçbir kadına yenge dememişti. Nedense tuhafıma gitmişti bu. Nasıl hissedeceğimi bilemedim.

Gökay'ın evine geldiğimizde yedek anahtarı çoktan alan Eren'le Deniz eve kurulmuştu. Etraf abur cubur ve içeceklerle doluydu. Ekranda ise bir maç vardı. İkisi de kendilerinden geçmiş gibi maç izliyordu.

"Bu ikisiyle felekten gece anca bu kadar olur. İki tek, bir sek."

Gökay için felekten bir gece kendinden geçene kadar içip eğlenmekti. Eğlence anlayışı farklıydı onun. Deniz içinse abur cubur eşliğinde maç izlemekti.

"Geldiniz mi?" dedi Deniz. Kısa bir an bize bakıp sonra tekrar ekrana döndü. "Bak, size kıyak geçtik, tüm nevaleyi biz aldık. Hadi yine iyisiniz."

Gökay sırıtarak gözlerini devirdi. Çantasından bir paket çıkarıp "Onlardaki nevale, bendeki nevale," diyerek paketi açtı. Koku burnuma kadar gelince gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Ot mu getirdin sen?" dedim inanamayarak.

"Evet," diyerek sırıttı. "Oğlum, kafayı başka nasıl bulacağız? Felekten gece demek, kendinden geçmek demek."

"Kanıma girme Gökay," dedim yanından ayrılarak. Hayır, uslu bir çocuk olup, Denizlerle oturarak abur cubur eşliğinde maç izlemeliydim.

"*Gir kanımaaa. Hani bekârlık sultanlık derdin!*" Şarkı söyleyerek paketi salladı. "Bak, en son kalite aldım. Fena bir şey oğlum."

Bir Denizlere bir de Gökay'a baktım. Yenildim. "Hadi balkona," diyerek onu ittim. "Geleceğin doktoru ot içiyor," diye de mırıldandım.

"Ne var oğlum? Doktorlar sigara da içiyor."

Omzunu silkerek balkona girdi. Eren'le Deniz'i kontrol ettim. Maça dalmışlardı. Balkona girip kapıyı kapattım. Gökay otu hazırlarken camlardan birini açtım. Sırtımızı eve verip oturduk. Gökay hazırladığı otu bana uzattı.

İlk ot içtiğimde üniversite ikiye gidiyordum. Aşırı stresli bir dönemimde, Gökay elinde otla gelmişti. Başta istemesem de daha sonraları arada bir içmeye başlayan bir kişilik olmuştum.

Gökay içine çekerken "Kurtulamadık şu meretten," dedi.

"Kurtulmak istiyor gibi değilsin hani," dedim alayla.

"Öyle," diyerek otu bir kez daha içine çekti. Başımı geriye atıp gökyüzünü izlemeye başladım. Her insanın rahatlamak için yaptığı şeyler olurdu. Terapistim bu anların "kaliteli zaman" olduğunu söylemiş, bana da kaliteli zaman geçirmemi önermişti. Eh, terapi aldığım zamanlar kafamın yerinde olduğunu söyleyemezdim. O zamanlarda rahatlamak için ot içiyordum. Gökay'a kaliteli zamanı anlatmıştım. "Bulalım senin kaliteli zamanını," diyerek her şeyi yaptırmıştı.

Her şeyi.

Ama *her şeyi.*

Yapmam dediklerimi de yapmıştım. En uçları yaşamıştım. Yani o kısa dönemde birçok şeyi deneyimlemiştim. Pişman değildim. Hiç deneyimlememekten iyiydi.

"Oğlum, bak şunu kabul et. Eren ve Deniz'le iyi anlaşabilirsin ama senin kankan benim."

"Seni unuturum diye üzüldün mü?"

Saçını okşamaya başladığımda sinirle elime vurdu. Saçına dokunulmasından nefret ediyordu. Bir keresinde onu sinir etmek için saçlarını karıştırmıştım, beni dövmüştü. Evet, yapmıştı bunu.

"Şu saçını bile Nihal'den daha çok seviyorsun Behlül!"

Bihter'i taklit ederek konuşmuştum. Duman boğazına kaçınca, öksürerek kendine gelmeye çalıştı. Kahkahasını patlattı.

"Kafan iyiyken seni daha çok seviyorum," dedi. *Şerefsiz.*

"Bir kız uğruna saçını keser misin?" diye sorduğumda, hiç tereddüt etmeden "Keserim," dedi. Gözlerinde bir buğu oluştu.

"Hazırlıktaki kız mı?" diye sordum. Başını sıkıntıyla salladı. Belki annesi ayırmasaydı ve birlikte olsalardı ayrılacaklardı. Ama hiç yaşanmadığı için eksik kalmıştı ve zihninden silemiyordu.

"Peki, o saç birine sevdiğini ifade etmek için mi kesilirdi yoksa sevdiğine 'Seni aslında seviyorum ama sevmiyormuşum gibi davranmam lazım!' mesajı vermek için mi kesilirdi?"

Uzun ve karmaşık cümlemi anlamaya çalışarak, kaşlarını çatıp bana baktı.

"E şimdi Behlül saçlarını Bihter'e 'Nihal'i daha çok seviyorum, seni unuttum kızım!' mesajı vermek için kesmedi mi?"

Kesmemiş miydi? Onca dram başka niçin yaşanmıştı ki?

Gökay yanağımı okşayarak "Senin kafa aşırı güzel olmuş," dedi. "Çok sevdim."

Eline vurarak onu kendimden uzaklaştırdım. Otum biterken gözüm ikincisine kaydı. Fakat beynim dumanlıydı. O yüzden başımı sallayıp isteğime engel oldum.

Telefonum Evrim'in adıyla parladı. Evrim demek, Esra demekti. Sırıtarak aramayı cevapladım.

"Esra," dedim neşeyle.

"Evrim yetmez mi?"

Ses Esra'nın sesi değildi.

"Evrim?" dedim anlamaya çalışarak. Gökay öksürüklere ikinci kez boğulurken ona baktım.

Gökay birden ayaklanıp "Ben içeri geçeyim," dedi. "Sonra bizi bırakıp gittiniz demesinler."

"Hatta mısın?"

"Buradayım," dedim dikkatimi tekrar telefona vererek. "Ne oldu? Esra'ya bir şey mi oldu? Hayırdır?"

"Yavaş gel be kardeş." Fazla soru sorduğumu fark ettim. Babamdan sonra beklenmedik telefonlar aldığımda endişelenmeden edemiyordum. "Esra bu akşam da aynı mekânda çalışıyor. Seni göremediği için başımın etini yiyip duruyor. Gel de görsün şu yüzünü. Gülsün biraz."

Esra'nın beni özlediğini duymak, sırıtmama neden oldu. Kalbim heyecanla doldu. Yerimden kalkarak "Hemen geliyorum," dedim. Telefonu kapatıp odaya girdim. Gökay az önce ot içmemiş gibi Eren ve Deniz'le oturmuş, bağıra çağıra maç izliyordu.

Maç bitti, tuttukları takım kaybetti. Küfürler havada uçuştu. Kollarımı omuzlarına koydum.

"E bunun üzerine gidip kafayı boşaltmak gerek. Hadi gidelim."

Dünden razı olan Eren yerinden kalkıp "Gidelim," dedi.

Gökay elini sallayıp "Ben pas geçeyim. Size iyi eğlenceler," dedi. Az önce eğlenen adamdan eser kalmamıştı.

"Eren ve Dünya'yla takılmak mı? Gökay'la burada durmak mı? Suşi mi yoksa lahmacun mu demek gibi bir şey bu," dedi Deniz. Suşi derken de Gökay'ı işaret etti. Gökay tuhaf sesler çıkararak güldü. Deniz de aynı şekilde karşılık verdi.

"Bence suşiyi seçecek," dedim Eren'e. "Deniz şu an ne yiyorsun diye soran *Ferit*'e, lahmacun yemesine rağmen tropik meyveli salata diye cevap veren *Pelo* gibi."

"Ferit ve Pelo kim kanka? Senin dizi izlemek için vaktin mi oluyor lan?"

Eren kaşlarını çatarak bana baktı. Vaktim olmak zorundaydı. Annem oturma odasında tek başına takılmak istemiyordu. Onun da gönlünü hoş tutabilmek için birlikte dizi izliyorduk. Sonuç buydu.

Deniz yerinden kalıp "Hadi gidelim," dedi ve Gökay'ı tek bırakarak çıktık.

Mekâna geldiğimizde gözlerim Esra'yı aramaya başladı. Ondan önce Evrim'i gördüm. O da beni görünce "Dünya!" diye bağırdı. Yüzler bana doğru dönerken tek takıldığım yüz Esra'nınki oldu. Geleceğimden haberdar olmadığı belliydi. Yüzündeki o saf şaşkınlığı görmek güzeldi.

O Evrim'i azarlarken, yanına gidip ellerimi omzuna koydum. "Selam," dedim. Olduğu yerde zıplayarak bana döndü.

Gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Selam. Ya kusura bakma, Evrim'in işgüzarlığı. Yorgun hâlinle buraya kadar geldin," dedi. Evrim onu sallamıyor gibiydi.

"İyi yapmış bence. Ayrıca yorgunluğum seni görünce tamamen geçti."

Eren sesini inceltip, benim taklidimi yapar gibi sessizce konuşurken, Deniz kıkırdayarak ona vurdu. Esra'nın da dikkatini çekmişler-

di. Ters bir şey yapmamaları için uyarırcasına baktım. Kafam zaten güzeldi, olaylara hâkim olmaya çalışmak zorluyordu.

Eren taklit yeteneğini konuştururken Evrim'e doğru yürümek istedi ancak Evrim, o daha adım atamadan önüne engeli koydu. Bar taburesinden kalkmaya çalıştığında düşecek gibi oldu ve atılıp onu tuttum.

"Ben sarışın ya da kumral sevmem. O yüzden sıkıntı yok millet. Enişte beni istediği gibi tutabilir."

"Merak etme, herkes anladı Evrim. Gel, seni oturtalım," dedi Esra. Bana dönüp yolu gösterdi.

"Ah be! Şansımız yokmuş," diyen Eren, kahverengi saçlarını sıkıntıyla karıştırdı. "Gökay tam senin tipin o zaman. Yorgun diye gelmedi. Bir dahakine tanıştıralım sizi."

Kollarımdaki Evrim birden canlanmış gibiydi. "Gökaylara bayılırım," dedi. "İsim bile havalı. Çağırın gelsin."

Eren bunu fırsat bilip Gökay'ı aramaya başladı. Esra'nın gösterdiği locaya yerleştik. Evrim tam dibimdeydi ve yanımdan ayrılmak gibi bir niyeti yoktu. Vücudunu kucağıma bırakmış, meraklı gözlerle Gökay'ı arayan Eren'e bakıyordu.

Esra "Evrim size emanet," dedi. "Ben arada bir gelirim. Var mı istediğiniz bir şey?"

"Yok yenge, sağ ol."

Eren'in cümlesiyle Esra olduğu yerde öylece kaldı. Evrim bana enişte filan diyordu ama o nedense kulağa tuhaf gelmiyordu. Yenge kelimesi neden böyle gelmişti ki?

"Bak enişte, öğren," dedi Evrim başını kucağımdan kaldırarak. "Bu kıza kal geliyor. Böyle olur olmadık şeylerde mala bağlıyor. Yanında ben yoksam sen ol ve onu kurtar."

Esra sinirle "Sağ ol Evrim," dedi. Evrim onu hiç takmadan başını tekrar kucağıma koydu. Ben de saçlarını okşadım.

"Yapma enişte, *Behlüliye* olmak istemiyorum," diye mırıldandı. Kıkırdamadan edemedim. Ona doğru eğildim.

"Aramızda kalsın ama şu an kafam biraz güzel."

"Benimki de güzel," dedi otuz iki diş sırıtarak.

"Gökay gelmiyor."

"Gökaylar öyledir. Gelmezler," dedi Evrim. "Ama Esralar, Dünyalarını bulmak için her şeyi yaparlar."

"Mesela ne yaparlar?" diye sordum. Evrim'in kafasının güzel olmasından faydalandığımı biliyordum ama Esra'nın da benim için neler yaptığını merak ediyordum.

"Mesela kaç yaşında olduğunu öğrenmek için onu takip ederler."

"Ne?" dedi Eren gülerek. Evrim sırıtarak anlatmaya devam etti:

"Evet. Onu takip ederler ve liseye gittiğini öğrendiğinde ağlarlar. Esralar çok ağlak be!"

Gülmemek için kendimi çok sıktım fakat kaybettim. Beni takip ettiğine inanamıyordum. Hayır, buna seviniyordum ama bunun sebebi benim de bir şeyler hissediyor olmamdan kaynaklıydı. Acaba hoşlanmadığım birinin beni takip ettiğini öğrenseydim ne yapardım? Sapık olduğunu söylerdim tabii ki. Düşünmeye gerek mi var?

Deniz şaşkınlıkla "Sizdeki deli cesareti falan mı?" diye sordu. "Tanımadığınız bir insanı nasıl takip edebiliyorsunuz?"

"Aşk oğlum!" Evrim yumruğunu kaldırınca güldük. "Bu kız kahroldu. Seni görebilmek için erkenden kalktı. Yollarını gözledi. Liseliye âşık olduğunu sanıp ağladı. Sonra bir de onu ikna etme çabalarıyla uğraştık. 'Senden küçük, zengin olursun,' diyerek ikna ettim onu." Tekrar güldük. Evrim konuştukça açılıyordu. "Annesiyle konuşuyormuş gibi yapıp seni gösterdi bana. Fotoğrafın bile var."

"Ne?" dedim gülerek.

"Evet. Hatta adını duyurmak için banka arıyor gibi yaptı. Sahneye çıkabilmek için uğraştı. Ulan, kız seni bulabilmek için çıldırdı be!"

Beni bulmak için çıldıran kıza baktım. Bir yandan servis yapıyor, bir yandan da bizi izliyordu. Birinin başından aşağı içki dökmekten son anda kurtulunca, Evrim'in başını koltuğa bırakıp yerimden kalktım.

Yeni bir servis almak için bara yöneldi. Gözleri bizim masadaydı. Beni göremediği için üzüldüğünü hissettim. Hemen arkasında durdum.

"Beni mi arıyorsun?" dememle olduğu yerde zıpladı. Eli kalbinde bana döndü.

"Ödüm koptu."

Kalbindeki elini tuttum. Parmaklarımı parmaklarına geçirip "Başkalarının kafalarından içecekleri boca etme diye yanına geleyim dedim," dedim.

"Ne konuşuyordunuz? Ne anlatıyordu Evrim?"

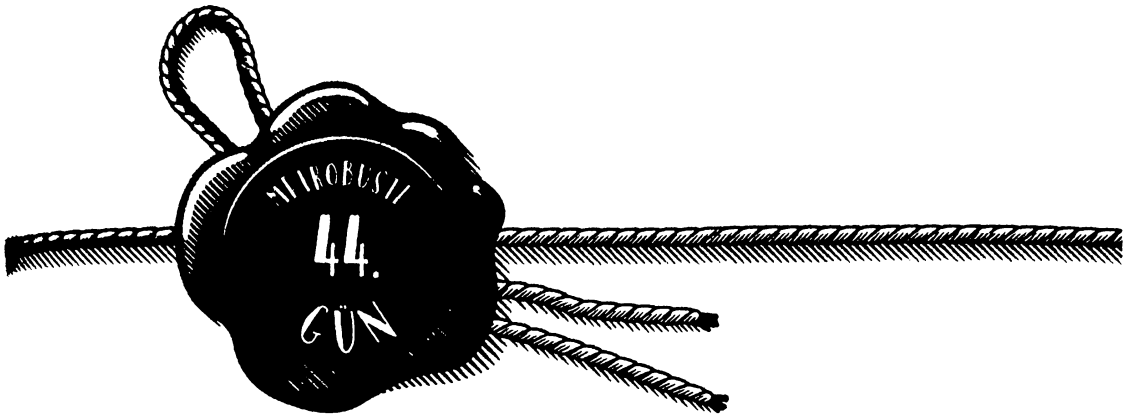
"Beni bulmak için yaptıklarınızı anlatıyordu."

"Şaka yapıyorsun!"

Gözleri kocaman açılmıştı.

"Çok ciddiyim," dedim kıkırdayarak. "Beni takip ettiğinizi, liseli olduğumu sandığın için üzüldüğünü, adını öğrenebilmem için yaptıklarınızı, görüntülü arayıp fotoğrafımı çektiğinizi anlattı."

Esra şekilden şekle girerken onun bu hâllerini tatlı buldum. Bizi bir araya kim getirdi bilmem ama bu aşkın oluşmasındaki en büyük etken, şu an locada kendinden geçmiş olan Evrim'di.

Mekândan sonra başka bir yere geçip arkadaşlarla eğlenmek, sanırım yapılan en güzel aktivitelerden biriydi. Esra'yla ilk defa çalıştığı yerden ve metrobüsten farklı bir yerde bir araya gelmiştik. Gerçek anlamda eğlenmiştik.

En çok da Evrim.

Öyle ki kendinden geçecek kıvama gelmişti. Onu Eren'e teslim ettiğimizde, Deniz onlarla gitmek yerine bizimle kalmıştı. Kız arkadaşımla baş başa kalmak istediğimi algılayamıyor muydu bu herif? Ayaklarına vura vura öğrettim.

"Ha!" diyen arkadaşım sonunda algılamayı başarmıştı. "Ben Gökay'a geçeyim. Bakalım bizim *yıkık* daha ne kadar yıkılmış," diyerek yanımızdan ayrıldı. Sonunda Esra'yla baş başa kaldığımızda elini tuttum. Bir taksi çevirip arka koltuğuna birlikte oturduk. Güneş doğmak üzereydi ve biz her zamanki gibi güneşin doğuşunu birlikte karşılamış, hiç uyumadan, el ele gökyüzünü izleyerek eve gitmiştik.

Yorgun bedenimi eve attığımda başımı yastığa koyduğum gibi uyumuştum. Uyandığımda annemden gelen mesajları görüp hemen ona geri dönüş yaptım. Eve geçtiğim için bana kızgındı. Gönlünü almak zamanımı almıştı ama başarmıştım. Sanırım Esra'yı daha görmeden sevmemişti. Onları en kısa zamanda bir araya getirmeliydim. Böylece annemin kafasındaki önyargılar kırılabilirdi.

Annemle konuştuktan sonra bir şeyler yedim. Sonra üzerimi değiştirip tekrar yatağa girdim çünkü hâlâ kendimi çok yorgun hissediyordum.

Bu sefer de kapı ziliyle uykum bölünmüştü. O kadar yorgundum ki yataktan kalkamıyordum.

"Of! Kargo geldiyse kapıya bırakıp gitsin," diye mırıldanıp öteki tarafıma döndüm. Zil bu sefer uzun uzun çaldı. Kargo olamazdı. Oflayarak yerimden kalktım. Uykum açılmasın diye gözlerim yarı kapalı ilerledim. Zil bir kez daha çaldığında kapıya varmıştım.

Diyafona basıp "Kim o?" dedim.

"Benim. Esra."

Esra mı? Doğru mu duyuyordum yoksa bitmek bilmeyen bir rüyanın içerisinde miydim? Uykudan eser kalmamıştı. Esra gerçekten burada mıydı? Apartman kapısını açmak için düğmeye bastım, ardından evin kapısını açtım. Gerçekten gelen Esra mı diye merdiven boşluğundan aşağıya baktım. Biri merdivenleri tırmanıyordu. Biraz daha eğildiğimde onun gerçekten de Esra olduğunu fark ettim.

Esra buradaydı. Evimdeydi.

"Esra," dedim şaşkınca ve merdivenleri inmeye başladım. Ona doğru geldiğimi görünce, hızını arttırıp yukarıya çıktı. Tam ortada buluştuk.

"Dünya."

Korkuyla çıkan sesi beni daha çok korkutmuştu. Yanaklarını avuçlayıp "Ne oldu?" diye sordum. "İyi misin? Bu hâlin ne?"

"Ben..."

Konuşamadı. Dudakları titredi. Gözleri kızardı. O an sarılmaya ihtiyacı olduğunu anladım.

"Gel," diyerek onu kendime çektim. Can simidi gibi sarıldı bana. Kollarımın arasında titrediğinin farkında bile değildi.

Birlikte eve girdik. Oturma odasına geldiğimizde onu oturttum. Titremesi hâlâ geçmemişti. Suya ihtiyacı vardı. Hemen su alıp getirdim. Ellerine tutuşturduğum bardağı tutamadı bile. Yanına oturup suyu içmesine yardımcı oldum.

Ne oldu sana Esra? Seni bu hâle ne getirdi?

Sormamak isterdim fakat soğukta kalmış bir kuş gibi titriyorken sessiz kalamazdım.

"Bu sefer bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum. Gözlerime kararsızlıkla baktı. Anlatmak istemiyordu. Belki de istiyordu. Sanırım o da bilmiyordu.

"Babam..." diye başladı söze. Devamında hikâyesini anlattı. Söylerken çekiniyordu, oysa onun hiçbir suçu yoktu. Bu kadar koşuşturmasının ve hayata bu kadar tutunmasının sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Konuşurken sesi titriyordu, aslında babasını çok seviyordu. Onu sevdiği için böyle davranması canını daha çok acıtıyordu. Sevmeseydi sesi titremez, nefretle dolardı.

Ona acımıyordum. Sadece yaralarını sarmak istiyordum. Hayalimde kurduğum hayatı ona yaşatmak istiyordum. Bugünden sonrasını güzelleştirmek istiyordum. Saçlarını da bu yüzden okşamıştım.

"Ee? 'En azından bir baban var,' demeyecek misin?" dedi alayla.

"Sen 'Keşke benimki de ölmüş olsaydı,' demeyecek misin?"

Gözlerindeki korkuyu gördüm. Babasının öldüğünü hayal ettiğine emindim. Bakışlarından belliydi. Ona hayal ettiği gibi olmadığını söylemek isterdim. Bazen ben de bunu hayal ederdim. Babamı öldü bilir ve nasıl bir hayatım olacağını düşünürdüm. Gözlerimi kapayıp ölüm haberini alsam nasıl bir hâlde olacağımı düşünürdüm. Bazen o düşünce o kadar yoğun olurdu ki gerçek gibi hissedip ağlardım. Gerçeğinin nasıl olduğunu yaşadığımda öğrendim. Hiçbiri hayalini kurduğun gibi değildi. Hiçbiri bu kadar canını acıtmıyordu. Hiçbiri bu denli psikolojik bir düşüş yaratmıyordu.

"Kötü biri değil. Kötü olsaydı yaptığı güzellikleri hatırlamazdım. Ben sadece böyle olduğu için üzgünüm."

Esra'nın titreyerek çıkan sesiyle kendime geldim. O hissi tekrar iliklerime kadar hissetmiştim. Çok sevdiği birini kaybetmeyen insanlar, ne denli güzel bir hayat yaşadıklarını bilemezdi.

Esra kendince babasını haklı çıkarmaya çalışırken ona destek oldum. Şu an daha büyük bir desteğe ihtiyaç duyduğunu fark edince "Bekle bir dakika," diyerek kalktım. Odadan çıktığım an gözyaşlarımı saldım.

Ben babamı çok özlemiştim. Onunla konuşmayı, kavga etmeyi, gülmeyi, susmayı ve ona sarılmayı çok özlemiştim. Varlığını bilmeyi özlemiştim.

Ben babamı çok özledim.

Derin bir nefes alarak kendime geldim. Şu an Esra'nın desteğe ihtiyacı vardı. Onunla ilgilenirsem kendi düşüncelerimden de uzaklaşabilirdim.

Odama girip dolaptaki paketi çıkardım. Esra'ya ilk fırsatta vermeyi planladığım hırkayı şimdi vermeye karar verdim çünkü buna ihtiyacı vardı.

Elimdeki hırkayla yanına geldim, önünde diz çöktüm.

"Bu ne?" derken hırkayı aldı. Gördüğü şeyle gözleri sonuna kadar açıldı. Nefessiz kalışını izledim. Az önce hüzünle dolu olan gözleri şimdi şaşkınlık ve sevinçle doluydu.

"Ama bu albüm çok eski. Nereden buldun ki?"

"Benim adım Dünya. Adımı ayaklarının altına sererim ben," dedim kendimi beğenmişçesine. Güldü. Gözyaşlarına gülümsemesi de katıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Dudaklarımdan öptü.

Bu minik öpücük bana yeterli gelmedi. Daha fazlasını istiyordum. İçimde oluşan kor ateşin sönmesini istiyordum. Şu an duygularımdan kaçmaya çalıştığımın farkındaydım. Esra benim yaralarıma çizdiğim yıldızımdı.

Bedenimi kaldırıp üzerine eğildim. Koltukta geri giderken beni kendisine doğru çekti. Çok tehlikeli sularda yüzüyordu. Onun için can atan bedenim ve ruhum hareketleriyle daha çok canlanıyordu. Öpmelere doyamıyordum. Bedenini bedenime değdirdiğinde içimde bir şeyler oluşuyordu. O da istiyordu. Anlamıştım. Fakat emin olmam gerekiyordu.

Bu yüzden "Emin misin?" diye sordum.

"Hiç olmadığım kadar," diyen sesi tüm bedenimde yankılandı.

Onu nasıl tutup kaldırdım, odama götürdüm ve yatağa yatırdım, ben bile hatırlamıyordum. Titreyen elleri tişörtümü çıkarmaya çalıştığında ona yardımcı oldum. Gözlerini bedenimde dolaştırdı. Kocaman açılmış gözlerinde kaldım. O kadar güzeldi ki âdeta nefesimi kesiyordu. Beni kendine çekti. Tenime değen elleriyle bu

sefer titreyen bendim. Tişörtünü çıkarmaya çalıştığımda başaramadım. Omuzlarımdan tutarak beni üstünden attı ve üste geçen taraf oldu. Gözlerini gözlerimden çekmeden tişörtünü çıkardı. Güzelliği karşısında büyülenmemek imkânsızdı. Ellerimi ona doğru uzattım. Sutyenini yavaşça çıkardığımda gözlerini benden çekmedi. Üst bedeni tamamen çıplak kaldı. Eğilerek dudaklarını dudaklarımla, bedenini bedenimle birleştirdi. Ona sarılarak yatakta yuvarlandım ve tekrar yer değiştirdik. Doyasıya dokundum güzel tenine. Son kez öpüyormuşçasına öptüm dudaklarını. Tek tek çıkardım kıyafetlerini. Oysa can atıyordum hissetmek için bedenini. Bedenlerimizi birleştirdiğimde kalbinin atışını hissedebiliyordum. Heyecanını ve aşkını görebiliyordum.

"Adını neden Dünya koydular?" dedi birden. Önce afallayarak durdum. Kalçalarını hareket ettirerek devam etmemi sağladı. Hızlandıkça kalbim de hızlanıyordu. Kasıldığı her an tırnaklarını sırtıma geçirip beni daha ileriye itiyordu.

"Babam hep bir çocuğunun olmasını istemiş. Ben doğunca da anneme 'Bana dünyaları verdin,' demiş," dedim nefes nefese. Daha çok hızlanırken nefesinin kesilişini izledim. Gözleri sonuna kadar açılmıştı.

Bedeni kasıldı. "Adının hakkını veriyorsun," dedi. "Sen benim dünyam oldun."

Gevşeyince sesli sesli nefesler almaya başladı. Rahatlayan vücudumu üzerine bıraktığımda beni kollarıyla sardı.

Asıl o benim dünyam olmuştu da haberi yoktu.

Saçlarıma değen eller, burnuma dolan koku. Evet, Esra hâlâ benimleydi ve uyanmıştı. Gözlerimi açmadan, onu kendime çekip sarıldım ve uyumaya devam ettim. Fakat o güzel ellerini omzumda dolaştırmaya başladığında dün gece yaşanılanlar gözlerimin önüne geldi. Uykudan eser kalmamıştı. Sarıldığım bedenini altıma aldığımda şaşkınlıkla çığlık attı.

"Uyumuyor muydun sen?"

"Varlığını hissettiğim an uyandım," diyerek dudaklarına öpücük kondurdum.

"Sanırım bedenin de uyandı."

Muzip sesi kulaklarımı doldurduğunda sırıtarak üstünden kalktım. Yatağa uzanıp ona döndüm. O da bana dönünce gülümsedim.

"Ee, bugün ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Saat kaç? Ben en son cuma gecesinde kaldım."

Kıkırdayarak, komodine uzanıp telefonu aldım.

"Sabah yedi buçuk."

"Oo, erkenmiş. O zaman uyumalıyız."

Gerçekten de uyumak için sarıldı. Ama ben sarılmaktan daha fazla şey yapmak istiyordum. Ona doymamıştım.

"Hazır vaktimiz varken başka şeyler yapalım," derken istekli olduğumu belli ettim. Fakat yüzünden de anladığım kadarıyla bu olmayacaktı.

Nitekim sonunda "Bunu ben de çok isterdim ama önce eve uğrayıp bizimkileri kontrol etmem gerek," dedi. "Hem yanımda hiçbir şeyim yok. Üzerimi değiştirmeliyim ve çantamı almalıyım."

Bir şey diyememiştim. Yataktan kalkıp üzerini giydi. Ben de onu izledim.

"O zaman şu meşhur randevuyu bugün gerçekleştiriyor muyuz artık?"

Başımı elime yaslayarak ona baktım.

"Gerçekleştiriyoruz. On birde, metrobüs durağında."

"On biri beş geçe diyelim. Beş dakika geç kalma payı."

"Öyle olsun," dedi kıkırdayarak. Dudaklarımdan öpüp yerde duran *Folklore* hırkasını giydi.

"Randevuya bu hırkayla geleceğim."

"Üzerinde sadece o mu olacak?" dedim romantik bir sesle. Yerdeki tişörtümü bana fırlatınca, kıkırdayarak tişörtü tuttum.

"On birde görüşürüz," dedi ve odadan çıktı. Kapanan kapıya baktım. "On biri beş geçe!" diye bağırdım. Sesimi duyduğuna emindim. Hatta sırıtmış bile olabilirdi.

Aklımda onun gülümseyen suratı vardı. Sırıtarak yataktan çıktım. Birden mutlulukla ıslık çalmaya başladım. Önce güzel bir duş alarak gevşedim. Sonrasında dolabın başına geçip giyebileceğim kıyafetleri seçtim. Hırkasını giyeceğini söylemişti. Onunla uyumlu olmak için hırkanın tonlarında kıyafetler aramaya başladım.

Öyle heyecanlıydım ki kıyafet üzerine kıyafet deniyordum ama bir türlü karar veremiyordum. O mu yoksa bu mu derken sonunda üzerime bir şeyler geçirmeyi başarmıştım.

Saçlarımı kurutup güzelce şekil verdim. Eşyalarımı hazırladım. Parfümümü sıktım. Aynaya son kez bakınca yüzümdeki gülümsemeyi görmek beni çok mutlu etti. En son ne zaman böyle gülümsediğimi ya da hayat dolu hissettiğimi hatırlamıyordum bile. Ben hayatla aramdaki bağı koparmışken, Esra hayatıma girerek hayatla aramdaki ip olmayı başarmıştı. Düştüğüm çukura bir ip atmıştı ve ben attığı ipe tutundum. Beni yukarıya doğru çekti. Metrobüste tanışmamız benim için güzel bir hayata giden yolculuk gibiydi. Sonunda metrobüsten inmeyi başarmış ve varış noktasına ulaşmıştık.

Saatimi kontrol ettim. Varış noktasına kalan süre çok azdı. Kalbim daha da hızlandı. Yüzümdeki gülümseme büyüdü. Telefonu yerine bırakırken titredi. Annem olabilir diye düşünerek aldığım telefonda İhsan Hoca'nın adını görünce olduğum yerde kaldım.

"Açma Dünya," dedim kendi kendime. "Açarsan seni çağıracak ve sen Esra'yla buluşamayacaksın. Açma."

Kendimi gaza getirdim. Hem hafta sonuna girmiştik. Ne aramasıydı bu böyle?

Telefonu ters çevirerek geri bıraktım. Saçlarımı tekrar kontrol ederken telefon titremeye devam etti. Sanki İhsan Hoca bağırıyormuş gibi titriyordu. Sonunda aramayı bırakırken rahatlamıştım. Çantamı ve telefonumu alıp odadan çıktım.

Kapıdan çıkarken telefon bir kez daha titredi. İhsan Hoca yine arıyordu.

"Of!" dedim sinirle. Duymazlıktan gelmeye devam ederek, kapıyı kapatıp merdivenleri inmeye başladım. Telefon hâlâ titrerken buna bir son vermeye karar verdim ve aramayı cevapladım.

"Efendim hocam?"

"Sen Beylikdüzü'nde oturuyordun, değil mi?"

Sorusunu anlayamadım. Kafa karışıklığıyla "Evet," dedim.

"Kardeş okulun hastanesi size yakın mı?"

Neden sorduğunu anlayamadan bir kez daha "Evet," dedim.

"Ameliyata girmeyi istiyor musun? Son şans." Adım atmayı kestim. Hayalimi gerçekleştirmem için bana son bir şans veriyordu. "Eğer istiyorsan şimdi kardeş okulun hastanesine gel."

Ve telefonu suratıma kapattı. Önümde iki seçenek vardı: Ya Esra'yla randevuya çıkacaktım ya da hastaneye gidecektim.

"Yeni bölüme başlayınca da ameliyata girebilirsin. Tüm hocalar İhsan Hoca gibi değildir," dedim kendime. Kendimi tasdikler gibi başımı sallayarak merdivenleri indim.

Dış kapıdan çıkarken İhsan Hoca'nın sesi kulaklarımdan silinmemişti. Bu sefer kendime "Esra artık hep seninle. Randevuya yine çıkabilirsiniz," dedim. Yine haklıydım. Ameliyata girme şansımı bir kez Esra için kaybetmiştim.

Bir kez daha değer mi Dünya?

Cevabı düşünürken hiç tereddüt etmemiştim.

Değer.

Emin adımlarla metrobüs durağına doğru yürüdüm. Kafamda Esra ve ameliyathane dönüp duruyordu. Ayaklarım bir metrobüs tarafına, bir hastane tarafına gidiyordu.

"Yapma Dünya. Ameliyat kaçmıyor," dedim metrobüse doğru giderken. "Ama Esra zaten benimle," derken bu sefer hastane tarafına dönmüştüm.

Yolun ortasında durdum. Bir sağıma, bir soluma baktım. Birini seçmem gerekiyordu. Sinirle bağırarak koştum.

Hastaneden içeriye girerken nefes nefese kalmıştım.

Özür dilerim Esra. Çok özür dilerim.

Kendime kızarak ameliyathane katına geldim. Ameliyatların bitmesini bekleyen hasta yakınlarının yanından geçtim. İhsan Hoca'yı görünce gözümün önüne Esra geldi. Telefonu da yoktu. Ona haber verememiştim. Ya beni beklerse ne olacaktı? Gidememişken bir de saatlerce bekletirsem ne olacaktı?

"Dünya!"

İhsan Hoca bana doğru seslenirken cebimden telefonumu çıkarıyordum. Hemen Evrim'e olanları anlatıp durağa gitmesini ve Esra'ya durumu açıklamasını istediğim bir mesaj attım. Telefonu cebime koyarken İhsan Hoca yanıma gelmişti.

"Hadi," diyerek başıyla onu takip etmemi istedi. Üstümde Esra'yla buluşmak için giydiğim kıyafetler varken ben bir ameliyata girmek için hazırlanıyordum. Kalbim yine de heyecanla atıyordu.

Ameliyathane kısmına nasıl girdiğimi ve nasıl hazırlandığımı hatırlamıyordum. Kalbim boğazımda atarken İhsan Hoca'nın söylediklerini bile idrak edemiyordum. Ameliyathaneye adım atıp, birlikte hazırlanırken makine sesleri kulaklarımı doldurdu. Babamın zamanına gidip geldim. Sanki şimdi ona daha çok yakınlaşmıştım. Kendimi ait olduğum yerde hissettim. İnsanın kalbi ameliyathanede huzurla dolar mıydı?

Benimki doluyordu.

İhsan Hoca yerine geçerken "Her şey hazır mı?" diye sordu. Belki de ben hiçbir şey yapmayacaktım. En küçük ihtimalle kapamayı bana yaptırırdı ama burada durmak bile bana yetiyordu. Onlar hazırlıklarını yaparken ben ortamın verdiği hissiyatın iyice içime işlemesini istiyordum. Gözüm ne yatan hastayı ne de ameliyat hakkında bilgi verenleri görüyordu. Sadece ben ve makinelerin sesleri kalmıştık.

"Dünya, yaklaş."

İhsan Hoca'nın sesiyle kendime geldim. Başımı sallayarak karşısına geçtim. Ortamızda hasta vardı ama gözlerim İhsan Hoca'nın üzerindeydi.

"Hasta hakkında bilgiler?" diye sordu.

"Hastanın adı, Esra Yüksel."

Bu cümleden sonrası bende yoktu. Başımı eğince yatan hastayı görmüştüm. Esra'ydı. Randevu için hazırlanması gereken Esra'yı önüme sermek için hazırlamışlardı. Onun için giydiğim kıyafetler üzerimdeyken şimdi önümde yatıyordu ama beni görmüyordu. Ölümle yaşam arasında duran masada öylece yatıyordu.

"Ne olmuş?" diyen sesin bana ait olduğundan bile emin değildim. "Nasıl olmuş?"

"Aile faciası. Anne ve baba cinnet geçirmiş. Kızları onları ayırmaya çalışırken annesi tarafından göğsünden bıçaklanmış. Ambulans gelmeyince baba, seken ayağına rağmen kızını sırtında taşıyarak buraya kadar getirmiş."

Bu sabah kollarımda olan bu kızı, ölüme yolcu etmemiştim ben.

"Başlıyoruz," dedi İhsan Hoca. Peki ama neye başlıyorduk? O benim dünyam olmuştu. Gidemezdi ki.

"Yaşayacak," dedim kendime. Buna inanmak istedim. Dün gece dokunduğum vücuduna neşteri soktuklarında bile yaşayacağına inandım. Etrafı kan kapladığında da emindim kendimden.

Tansiyonu düştüğünde bile ona müdahale ederlerken "Yaşayacak," dedim kendime. İhsan Hoca etrafındakilere bağırıp, bir şeyler söylerken de içimden bunu tekrarladım. Kalbinin atmadığını gördüğümde de ben yaşayacağına inandım. Gözlerine baktım. Tatlı bir uykuda gibiydi. O hep uyurdu. Ben ona yerimi verirdim, o başını cama yaslayarak uyur ve ben onu izlerdim.

"Yaşayacak," dedim kendime. O uyusun diye geç kalmayı göze almıştım. Uyusun diye saatlerce ayakta yolculuk etmiştim. Uyuyan güzel yüzünü izleyebilmek için erkenden kalkmak hiç zor gelmemişti. Ama şimdi uyuyan yüzünü izlemek istemiyordum.

Etraftaki tüm koşuşturmaca Esra gözlerini açabilsin diye vardı. Nabız alabilmek için bir telaş vardı. Elimin altında hissettiğim kalbi şimdi nasıl atmazdı ki? Oysa dün gece ne kadar hızlı atıyordu. Daha bu sabah kapıdan çıkarken "On birde görüşürüz," dememiş miydi?

Sözüne sadık kal Esra.

"Yaşayacak," dedim kendime. İnsanlar uğraşmayı kesmişti. Kalp atış sesleri, yerini stabil bir sese bırakmıştı. Herkes pes ederek birbirine bakıyordu. İhsan Hoca maskesini çıkarmıştı. Yüzünde çaresizlik vardı. Neden? Bir şey yapması gerekiyordu.

"Yaşayacak," dedim kendime. Ama bu sefer buna ben de inanmıyor gibiydim.

"Dünya." İhsan Hoca'nın ilk defa yumuşak bir şekilde adımı söylediğini duydum. "Yaşamayacak."

Öyle bir kelimeydi ki bu, olduğum yerde titreyip dengemi kaybettim. Gözlerimi ona çeviremedim. Önümde öylece yatıyor olmasına anlam veremedim. Belki de aptal bir rüyanın içerisindeydim. Bu gerçek olamazdı ki! Birkaç saat önce görmüştüm ben onu. Bana baktı. Bana gülümsedi. On birde görüşeceğimizi söyledi. Gözleri kapalı değildi. Kalbi atıyordu. Hem de ellerimde atıyordu. Şimdi karşımda nasıl böyle uyuyabilirdi?

"Bu gerçek olamaz ki," dedim gülerek. "Çok saçma."

"Dünya!"

İhsan Hoca'dan duymaya alışık olduğum o ses tonu işte buydu: Kızgın ve öfkeli. İşte şimdi gerçeğe dönmüştük. Bakışlarımı tekrar masaya çevirdim ama orada yatan kişi aynıydı.

"Yok, bir yanlışlık var. Bu kadarı saçma."

Omzumu silktim. Hayır, bu kadar olamazdı. Onca insan varken ben niye buradaydım? Onca kişi varken neden orada yatan oydu?

"Dünya!" İhsan Hoca omuzlarımı tutup, beni sarsarken boş gözlerim ona döndü. "Kendine gel. Hastayı kaybettik. Hastanın ölüm saatini duyur," dedi.

"O ölemez," dedim boş bir sesle.

"Hastanın ölüm saatini duyur."

Neden ben? Bunu neden ben yapmak zorundaydım? Burada bir sürü kişi varken bu görev neden bana kalmıştı? İstemiyordum.

İhsan Hoca bir kez daha "Dünya, hastanın ölüm tarihini ve saatini duyur," dedi. Sesi kulaklarımda yankılandı.

"Esra Yüksel," derken sesim titredi. Onun tam adını kaç kez söylemiştim ki ben? Bir elin parmağını bile geçmemişti.

"23 Ekim..."

Konuşamadım. Kafama kazınacak olan tarihin devamını getiremedim. Bugün bizim ilk randevumuz olacaktı. Bundan on yıl sonra ilk randevumuzu konuştuğumuzda bu tarihi söyleyecektik. Ben ona "Üzerinde sana aldığım hırka vardı," derken o da benim üzerimde olanları söyleyecekti.

Bugün böyle olmamalıydı.

"Saat?" dedi İhsan Hoca. Gözlerimi saate çevirdiğimde gözlerimden yaşlar boşaldı.

"On biri beş geçe," dedim titreyerek. *On biri beş geçe.* Bu bizim buluşma saatimiz olacaktı. O bana "On birde buluşmuştuk," diyecekti. Ben de onu "On biri beş geçe," diye düzeltecektim.

Nefes alamadım. Nefes alabileceğim tek yerin ameliyathane olacağını düşünürken şimdi orada nefes alamadım. Koşarak çıktım. Başım dönüyordu. Az önce olanları kabul etmiyordum. Gerçek değildi. Hayır, olamazdı. Saçmalamasınlar! Hani böyle şeyler filmlerde olurdu? Yaşanamaz böyle şeyler. Bu dünyada kaç kişi, buluşmak için sözleştiği sevgilisinin ameliyatına girerdi? Girse de o sevgilinin yaşaması gerekirdi.

"Gerçek değil." Yanaklarıma vurmaya başladım. "Dünya, uyan! Bir rüyadasın Dünya." Yanaklarıma daha hızlı vurmaya başladım. Ben rüyaları iyi bilirdim. Öyle gerçekçi olurdu ki gerçekle düşü birbirine karıştırırdım. Ama kendime seslenirdim rüyalarımda. Uyan dediğimde uyanırdım. Yine aynısını yaşıyordum.

"Uyan Dünya!" diye tüm gücümle bağırdım. Kendimi tokatlayarak acıyı hissettim. Böylece uyanacaktım. En başa dönmeye razıydım. Bundan birkaç gün öncesine gidebilirdim. Erken kalmam

gereken güne dönebilirdim. Sorun yoktu. Hiç tanışmasak da olurdu. Metrobüsteki kızdan, rüyalarımdaki kıza dönüş yapabilirdi.

"Uyan Dünya!"

Çığlık attım. Neden hâlâ uyanamıyordum?

"Dünya!" Gökay'ın sesiydi bu. O da mı rüyama gelmişti? "Dünya, kendine gel."

"Gökay, git buradan. Uyanmam gerekiyor."

Onu ittirdim. Rüya olduğu bariz belliydi. Yoksa böyle bir zamanda, Gökay'ın tam da olay anında burada ne işi vardı?

"Rüya," dedim gülerek. Kendime tekrar vurmak isterken Gökay engel oldu.

"Dünya," dedi. Beni yüzüne bakmaya zorladı. "Rüya değil."

"Sen nasıl buradasın o zaman?" dedim gülerek. "Çünkü hepsi bir rüya," diye fısıldadım. Kendimi uyandırmak için tekrar vuracakken Gökay izin vermedi.

"Evrim sana her şeyi açıklayacak. Kalk."

"Sen Evrim'le hiç tanışmadın ki. Hepsi rüya işte."

"Kalk hadi."

Beni zorla oturduğum yerden kaldırıp ameliyathane kısmından çıkardı.

Bekleme alanına geldiğimizde kapıda ağlayan adamı gördüm. Biraz önce yanından geçmiştim ama ona dikkat etmemiştim. Elinde tuttuğu hırkaya sarılmış, ağlıyordu. Bana tanıdık gelen hırkaya bakakaldım. Gökay'ın kollarından çıkıp adama yöneldim. Elindeki hırkayı ondan zorla aldım. Yer yer kan bulaşan hırkanın böyle olmaması gerekiyordu. Kollarındaki yıldızlara baktım.

"Gökay," dedim nefesim kesilirken. "Yıldızlara kan bulaşmış."

Yaralarına çizdiğim yıldızlara kan bulaşmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ben o yaraları kapatamamıştım.

"Dünya."

Şimdi de Evrim'in sesi vardı etrafta. Ağlayarak çıkan bir sesti hem de. İyi de o hep gülerdi. Gülerek konuşurdu. Hayat doluydu. Şimdi neden kollarını bana dolayarak hıçkırıyordu?

"Gökay, yıldızlara kan bulaşmış," dedim bir kez daha. Beni duymuyor muydu? Evrim neden böyle ağlıyordu? Etrafta çok ses vardı. Herkes bir şeyler söylüyordu. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Dünya, kendine gel."

Öfkeyle "Ben kendimdeyim!" diye bağırdım. "Sadece uyanmam gerekiyor çünkü bir rüyadayım."

"Değilsin! Dünya, bunlar maalesef gerçek."

Saçmalığına gülerek "Nasıl gerçek?" dedim. "Benim az önce yaşadıklarım gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Senin hiçbir şeyden haberin yokken burada olman ve Evrim'i tanıyor olman da saçma. Karşıma geçip *gerçek* olduğunu söyleme."

Evrim ağlayarak "Gökay'ı ben aradım," dedi. Saçmaydı işte.

"Abukluyor işte," dedim gülerek. "Senin numaranı nasıl buldu da aradı? Bulamaz çünkü seni tanımıyor."

"Tanıyor," diyen Gökay gözlerini yumdu. "Benim hazırlık yılından beri âşık olduğum ve unutamadığım aşkım Evrim'di. O gün bizde Evrim'in telefonundan mesajlaşırken onu tanıdığını ve hatta Esra'nın da o Esra olduğunu anladım."

"Abuklamanın da bir sınırı vardır. Seninki tavanı delip geçti!" diye bağırdım onu ittirerek.

"Dünya."

Kolumdan tuttu. Beni durdurmaya çalıştığında eline vurup onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ne var? Ne? Dünya yok artık! Benim dünyam az önce öldü. Rahatladın mı? Sonunda kurdum sürekli kaçındığım o kelimeyi. Şimdi rahat bırak beni!"

Onlara arkamı döndüm. Bir adım atmak için ayağımı kaldırdığımda beynimin ortasına giren keskin bir ağrı önce gözüme, daha sonra tüm bedenime vurdu. Tüm bedenimde çınlama sesi yankılanırken düştüğümü hissettim.

Evet, sonunda uyanıyordum.

Gözlerimi açtığımda hastane odasındaydım. Gökay, Eren ve Deniz yanımdaydı. Etrafta dolaşıp duruyorlardı. Uyandığımı fark edince yanıma geldiler. Zorlukla açılan gözlerimi onlara çevirdim. Hepsinin gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Çok saçma bir rüya gördüm," dedim. Boğazımda iğneler varmış gibi hissedince yüzümü buruşturdum ve yatakta doğruldum. "Metrobüste bir kız görüyordum ve rüyam boyunca o kızı arıyordum. Kaç saattir uyuyorum ben? Rüya o kadar gerçekçiydi ki sanki günler geçmiş gibi." Sırtımı yatağa yaslayarak bizimkilere baktım. Hepsi birbirine bakıyordu. "Ne bakıyorsunuz birbirinize? Ne oldu?" diye sordum. Hiçbiri konuşmadı. Kapı açıldı. İçeriye İhsan Hoca girdi. Yatakta daha çok doğrulmaya çalıştım.

İhsan Hoca bana bakarak "Herkes dışarı," dedi.

Gökay "Hocam," diyecek gibi olurken İhsan Hoca ona döndü. Bakışlarında ne gördü bilmem ama odadan çıkmasına yetmişti.

"Neler oluyor?" dedim kaşlarımı çatarak. İhsan Hoca sandalyeyi yanıma kadar çekip oturdu.

"Şimdi sana doktor olduğun zaman yapmak zorunda kalacağın bir şeyi öğreteceğim. Bunu doğru yapabilmek, büyük güç ister. O yüzden sana bir kez göstereceğim Dünya."

"Ne... Nedir?"

Gözlerimin içine uzun uzun baktı. İhsan Hoca'nın gözlerinde ilk defa hüzün görmüştüm.

"Birine, sevdiği kişiyi kurtaramadığımızın haberini vermek."

O korku... Kalbimde o korku tekrar oluştu. Yakın hissettiğim ama uzaklaşmasını istediğim o korku tekrar etrafımı sarmış gibiydi. Yataktan çıkmaya çalışırken, İhsan Hoca elimi tutarak bana engel oldu.

"Dünya," dedi yumuşak bir sesle. "Elimizden geleni yaptığımızı sen de gördün. Görmemeni isterdim. Tanıdığını bilseydim seni o ameliyathaneye asla almazdım. Bir başkası olsaydın şu an ameliyat-

hanede neler yaptığımızı anlatır ve sonucu söylerdim ama sen maalesef her şeyi gördün. Böyle durumlarda serinkanlı durman gerekecek. Belki seni duygusuz sanacaklar ama senin duygularını belli etmemen gerekecek çünkü karşındaki kişinin buna ihtiyacı olacak. Sen de ona acıyarak bakar ve üzülürsen o daha çok üzülecek."

"Siz niye benimle acıyarak konuşuyorsunuz o zaman? Her zamanki gibi bağırsanıza bana."

Soğuk çıkan sesime ben bile inanamıyordum. Sanırım başkalarının yapamadığını kendime yapıyordum.

Sakin kalıyordum.

"Çünkü sen sadece onu kaybetmekle kalmadın. Sen daha fazlasını yaşadın. Babanda yaptığını yapma. İçine atma. İstediğin şekilde duygularını yaşa. O an yaşa ki kendinle birlikte geleceğe taşıma."

"Ben şu an nasıl hissettiğimi bilmiyorum ki," dedim dürüstçe. Gerçek gibi gelmiyordu ki. Şu an ne yapmam lazımdı? Ağlamam mı gerekiyordu yoksa bağırmam mı?

"Şoktasın," dedi İhsan Hoca.

Hissettiğim bu muydu? Bilemiyordum.

"Midem bulanıyor," dedim yüzümü buruşturarak. "Kusacak gibi hissediyorum."

Etrafımı tuhaf bir koku sarmıştı sanki. Eskiden kalbim boğazıma gelirken şimdi midem boğazıma gelmiş gibiydi. Başım dönüyordu.

"Dinlen. Sanırım bilmen gereken bir şey daha var."

İhsan Hoca yerinden kalkarken beni de yatağa uzanmam için zorladı. Kapıyı açtığında orada bekleyen Evrim'le Gökay'ı gördüm. İkisinin bir arada olması, yan yana durması çok saçmaydı.

Evrim içeri girip "Dünya," dedi. Bu kızı görmek istemiyordum. Belki de bizim bir araya gelmemizi hiç sağlamamalıydı. Bok mu vardı da o kadar uğraşmıştı? Olmuyordu işte. Zorlamaya gerek yoktu. Metrobüste birkaç bakışmadan ileriye gitmemize gerek yoktu. Her sabah o birkaç kaçamak bana yeterdi.

"Siz niye bir aradasınız?" diye sordum.

Keşke sormasaydım.

Hayatımda yaşamadığım kadar şoku bir anda yaşamıştım. Esra'nın gerçek olamayacağını yüzüme vurmuşlardı. Onlar anlattıkça ben kahroluyordum.

"Seni hiç tanımasaydım Esra," diyordum kendime. Sonra gözümün önüne gelen sahnelerle bundan pişmanlık duyuyordum. Acı da dahil miydi aşka? Kavuşmak peki? O niye dahil değildi? Ben bundan sonra birini sevebilecek miydim? Gözlerinin içine bakıp âşık olduğumu söyleyebilecek miydim? Kalbim tekrar atabilecek miydi heyecanla?

"O şimdi nerede?" dedim sözlerini keserek. Daha fazlasını duymak istemiyordum. Böyle bir şey yaşanmamış sayacaktım. Yataktan kalkmak istediğimde hemen öne atılıp bana engel oldular. Öfkeyle "Rahat bırakın beni!" diye bağırdım. "O şimdi nerede?" diye sorumu yineledim.

Gökay kekeleyerek "Her... Her zaman gittiğin yerde," dedi. Boğazım düğümlendi. Konuşamadım. Odadan çıktım. Eren'le Deniz'i görmezden geldim. Her zaman gittiğim yere gidebilmek için asansöre bindim.

Koridorda ilerledim. O koridor gözüme o kadar uzun geldi ki anlatamazdım. Kapının önüne geldiğimde nefesim kesilmişti. Oysa birkaç adımdan ibaretti. Gözlerimi kapıdaki yazıya çevirdim. Her zaman gittiğim yerdeydim.

Morgun önündeydim.

Kafa dinlemek için geldiğim yere, şimdi birini ziyaret etmek için geliyordum. Titrek bir nefes alarak kapıyı açtım. İçeride büyük bir sessizlik karşıladı beni. Bundan nefret ettim. Oysa buraya sessizliği dinlemek için geliyordum. Şimdi bir ses duymayı istemek çok saçmaydı.

İçeriye girdim. Tenimde hissettiğim soğukluk titrememe sebep oldu. Severdim ben bu soğukluğu. İçerideki ölülere rağmen canlı tutardı beni. Bu sefer gözlerimi dolaplara çeviremedim. Titreyerek duvara doğru ilerledim. Sırtımı duvara yaslayarak yere çöktüm. Gözlerimi kapattım. Etrafıma bakıp görmem lazımdı fakat yapamıyordum. Titrek bir nefes verdim. Kalbim yine onu göreceğim diye boğazımda

atıyordu ama bu sefer heyecan yoktu. Korku vardı. Titreyerek açtım gözlerimi. Dolaplara baktım. Tam ortada yazan isimde takılı kaldım.

Esra Yüksel.

Orada yatıyordu. Karşımdaydı. Burada yatan insanların nasıl bir hayat yaşadıklarını hayal ederken şimdi orada yatan kızın yaşadığı hayatı da son anını da biliyordum. Yaşanan hiçbir şey bana hâlâ gerçek gelmiyordu. Her şey yarım kalmış gibiydi. Randevuya çıkamamıştık. Tamire verdiği telefonunu alamamıştı. *Kahretsin!* Şimdi telefonunu verdiği adama ne diyecektik? O gün telefonunu veren kişi bugün yok mu diyecektik?

Ya hiç buraya gelmeseydim? O zaman metrobüs durağında öylece bekliyor olacaktım. Saat on biri çoktan geçecekti. Belki de gece olacaktı. Ben gelmedi diye endişelenecektim. Evine gidecektim. Bulamayacaktım. Belki de öyle öğrenecektim. İyi de hangisi daha çok acı verirdi? Kaybı öğrenmenin de iyi ve kötü şekli vardı, değil mi? Ben yine kötü olanına rastlamıştım.

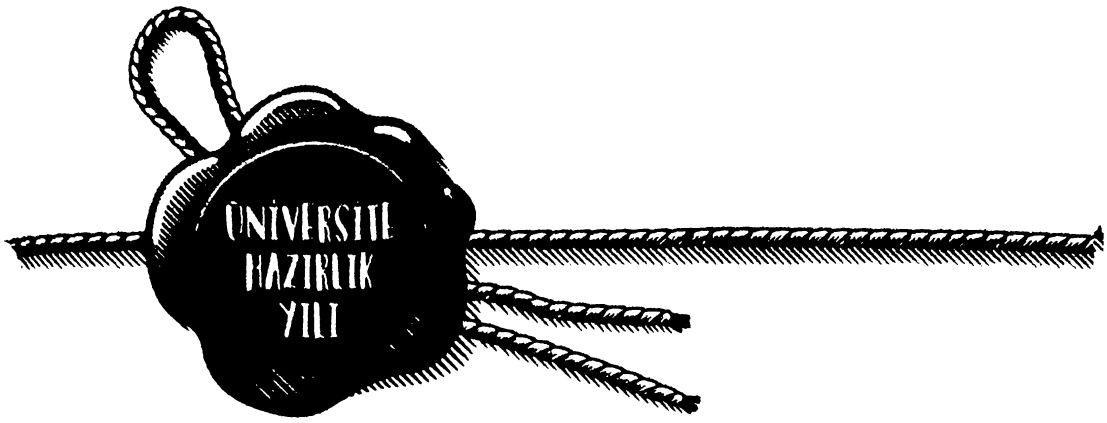
Gözlerimi adının üzerinden çekemedim. Esra Yüksel'de takılı kaldım. Artık yoktu. Peki orada yatan kimdi? Vardı işte. Sadece uyuyordu. Şimdi aynı şeyleri bir kez daha yaşayacaktım. Herkes üzgün üzgün bakacaktı yüzüme. Güçlü olmamı isteyeceklerdi. Sözde destek olacaklardı. Kafamı dağıtmam için tuhaf şeyler yapacaklardı. Hiçbiri sessizliğe ihtiyacım olduğunu anlamayacak ve daha çok ses çıkaracaktı.

İnsanlar onun arkasından ağlayacaktı. Gencecik olduğunu söyleyecekler, daha yaşayacak ne çok şeyi olduğunu düşüneceklerdi. Aslında ağlanması gereken kişinin bizler olduğunu, aynı şeyi yaşadıklarında anlayacaklardı. Gidenin, yanında sevdiğini de götürdüğünü öğreneceklerdi. Yok olanın tek bir insan olmadığını, yanında neleri götürdüğünü yaşadıklarında öğreneceklerdi. İşte bu yüzden sessizliğe ihtiyacımız oluyordu. O sessizliğin öğrettiği çok şey olacaktı.

Fakat bu sessizlik bana çok fazla geldi.

"Sen..." diyen sesim odada yankılandı. Kabullenmeye çalışıyordum. Derin bir nefes alıp verdim. Gözlerimi yazıya diktim.

"Gerçekten artık yok musun?"

Dünya üniversitede hazırlık yılına başladığında çok heyecanlıydı. Yıllardır çabaladığı hayale nihayet kavuşmuştu. Bu okulu kazanmak için verdiği çaba takdire şayandı.

"Dünya, hadi oğlum."

Babası ona seslendi. Odadan koşarak çıktı. Her sabah uzak olan okuluna gitmek, ona hiç zor gelmiyordu. Bir saatten fazla süren yol sanki on dakika gibiydi.

"Geldim baba," dedi kapıya varınca. Babası işe gitmek için hazırdı. Her sabah okula giden oğluna eşlik etmeyi seviyordu. Birlikte yürüyüp metrobüse biniyorlardı. Bazen sohbet ederken bazen sessizce oturuyorlardı.

Bugün de o günlerden biriydi. Birlikte metrobüse doğru ilerlediler.

"Nasıl gidiyor hayat?" diye sordu babası.

"Aynı," dedi Dünya omzunu silkerek. "Koşturmacalı."

"Kız arkadaşın var mı? Ya da hoşlandığın biri?"

"Yani."

Dünya'nın yüzünde tatlı bir gülümseme oluştu. Babası da gülümseyerek omzuyla oğlunu itti.

"Kim bu kız? Anlat bakalım."

"Şu an birbirimizi tanıma aşamasındayız. Tanıştırmak için erken," diye mırıldandı. Kızdan hoşlanıyordu ama şu an hazır hissetmiyordu. Kalbini tamamen vermemişti.

"Öyle olsun bakalım," dedi babası gülerek. "Akşam balık sefası yaparken konuşulmalı bu konu. Baba ve oğul, baş başa."

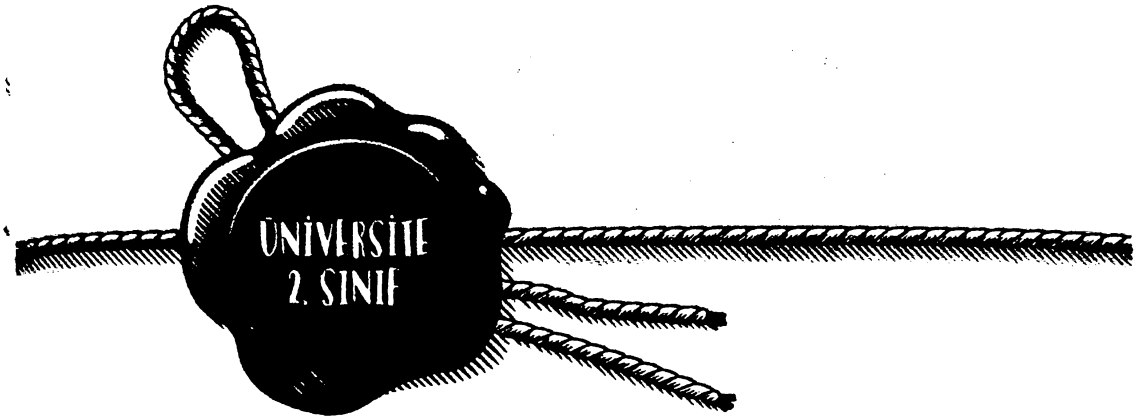
Kolunu oğlunun omzuna atıp onu kendine doğru çekti. Dünya gülerek babasına sarıldı.

Birlikte metrobüs durağına geldiler. İkili koltuklara oturdular. Metrobüs durakları geçerken babayla oğlun muhabbeti artmış, neşeli bir hâl almıştı. Güzelyurt Durağı'na gelen metrobüs henüz liseye giden Esra'yı da duraktan almıştı. Esra o sabah babasından yediği tokatın acısını hâlâ taşıyordu. Herkesin içinde ağlamamak için kendini sıkıyordu. Kahkaha seslerinin yükseldiği yere döndüğünde Dünya ve babasını görmüştü.

"Baba ya," diyordu Dünya gülerek. Babasının anlattığı komik bir anıyı dinlerken gözlerinden yaşlar gelmişti. Esra o an istemeden de olsa Dünya'yı kıskanmıştı. Babası yüzünden onun da gözlerinden yaşlar geliyordu ama sebebi mutluluk değildi.

Gözlerini onlardan ayıramamıştı. Babayla oğlun mutlu anlarına bakıp, kendini orada otururken ve gülerken hayal etmişti. Hayali bile o kadar güzeldi ki Esra gülümsemişti.

Edirnekapı Durağı'na geldiklerinde Esra ve Dünya'nın babası inmek için hazırlandı. Oğluyla vedalaştı ve durağa yanaşan metrobüsün ilk kapısından çıktı. Aynı anda Esra da ikinci kapıdan çıkmıştı. Dünya babasına el salladıktan sonra önüne dönerek kulaklığını taktı. Metrobüs duraktan ayrılırken Esra, Dünya'nın babasının arkasından yürümeye başladı. Birlikte merdivenleri tırmandı. Çıkıştan çıkmak için yöneldiğinde önündeki adam kalbini tutarak yere yığıldı. Esra şoka girip olduğu yerde kaldı. Çevresi insanlarla dolarken, az önce oğluyla vakit geçirip gülen adamın, gözlerini dünyaya yummasına şahitlik etmişti. Aklı hiç farkında olmadan Dünya'ya gitmişti. Az önce babasıyla güle oynaya konuşurken şimdi babasının canıyla savaş verdiğini bilmiyordu.

Dünya babasının kaybını henüz atlatamamıştı. Bunun en büyük sebebi annesinin alışamamış olmasından kaynaklıydı. Onu memnun edebilmek için çalışırken kendi duygularını içine atıyordu.

"Dünya!" diye seslenen Gökay, arkadaşının mutsuz olduğunu hissederek üzerine atladı. Neşeli bir şekilde arkadaşına takılırken Dünya ondan kurtulmaya çalıştı. "N'aber lan Mavi?" dedi takılarak.

Dünya şaşkın şaşkın "Sendeki bu neşe ne böyle?" diye sordu. Gökay'ın mutlu olmasının diğer sebebi sonunda aradığı aşkı bulmasından kaynaklanıyordu.

Evrim.

Gökay bu kıza tutulmuştu. Hem de fena bir şekilde tutulmuştu. Hocaları ceza olarak yeni başlayan öğrencilerin kaydını almalarını isterken ona bir iyilikte bulunduklarını bilmiyordu. O günden beri Evrim'le sürekli mesajlaşıyor ve arada bir buluşuyordu. Bu hâlleri annesinin dikkatini çekmişti elbette ama Gökay bir şekilde kıvırmanın yollarını bulmuştu.

Ta ki bugüne kadar.

Annesinin onu takip ettirdiğini öğrenmişti ve Evrim'le bir buluşması vardı. Eğer tek giderlerse annesinin şüpheleneceğini biliyordu. Bu yüzden çifte randevuya çıkarak ilişkisini örtbas etmek istiyordu. Bu yüzden bir başkasının ilişkisi için bir araya gelmiş havası vermeleri gerekiyordu.

"Dünya, ben seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Bir şey isteyeceğin zamanlarda evet."

Dünya alaylı bir şekilde bakarken Gökay darılmış gibi davranıp. Dünya eninde sonunda onunla konuşacağını bildiği için bu durumu önemsemeden ilerledi. Nitekim Gökay koşarak arkadaşına yetişti.

"Kanka o zaman seni sevdiğimi söylemenin tam zamanı." dedi sırıtarak.

"Ne istiyorsun?"

"Böyle dan diye de lafa girilmez ki."

"Ne istiyorsun Gökay?" dedi Dünya bıkkınlık dolu bir sesle.

"Çifte randevu."

Gökay olaya dan diye dalınca Dünya olduğu yere çakıldı. İnanamayan gözlerle arkadaşına bakıp "Tabii ki hayır," dedi.

Gökay, arkadaşının bu teklifi kabul etmeyeceğini biliyordu. Fakat bu randevuya Deniz'i ya da Eren'i götürmek istemiyordu. Dünya'nın gelmesi şarttı.

"Kırma beni. Lütfen," dedi Gökay arkadaşına yapışarak.

Dünya'nın kendinden ödün vermeye niyeti yoktu. Bir kez daha "Hayır," dedi. Gökay oturup ağlayacak kadar mutsuzdu şimdi. Dünya'ya yapışacaktı ve onu bir şekilde ikna etmenin yolunu bulacaktı.

"Lan, ne olursun ya. Bir kereliğine."

"Sen benim ne zaman çifte randevuya ya da birinin ayarladığı randevuya gittiğimi gördün?"

Evet, Dünya gitmezdi. Sevmiyordu böyle şeyleri. Arkadaşlarının birbirine sevgili ayarlamalarından filan hoşlanmıyordu. Gökay da aksine çok severdi. Hem kendisine birinin ayarlanmasına hem de arkadaşlarına birini ayarlamaya bayılırdı. Böyle randevulara genelde Deniz ya da Eren'le giderdi.

"Gökay, yapışma bana. Git, Deniz'e ya da Eren'e söyle işte."

"Lan oğlum, onlar olmaz diyorum."

"Neden olmaz? Her zaman oluyordu da bu sefer niye olmuyor?" dedi Dünya sıkıntıyla. Gökay ona mecbur olduğunu belli ederek baktı.

Evet, mecburdu.

Esra arkadaşına dik dik bakarak "Gelirim ama bir şartla," dedi. Evrim koltukta ona daha çok yaklaşmış, yavru kedi bakışları atarak yalvarmaya devam ediyordu. Gökay'a tutulmuştu. Annesinin de ona tutunduğunu sonradan anlamıştı. Gökay'la görüşmek istiyorsa ilişkilerini başka bir ilişkiyle kapatmaları gerektiğini birlikte oturup karar vermişlerdi. Tek sorun o ikinci ilişkiyi oluşturmaktı.

İşte burada devreye Esra giriyordu.

Evrim büyük bir neşeyle "Tamam, kabul!" dedi. Şartı her ne olursa olsun kabul edecekti. Bir şekilde ayarlayacaktı. *Schengen* vizesi bile çıkartabilirdi. O derece önemliydi bu.

Esra fotoğrafı göstererek "Bu çocukla görüşeceğim," dedi. Açık olan telefonundan Dünya'nın *Instagram* fotoğrafına tekrar baktı. Evrim, Gökay'ın arkadaşlarını gösterdiğinde gözüne takılan ilk kişi Dünya olmuştu. Ona bakarken istemsiz kıvrılan dudakları ve heyecanlanan kalbi bir şeyler anlatır gibiydi.

"Köpeğin olsun," dedi Evrim neşeyle. Gökay'la mesajlaşmaya dönmüştü fakat birkaç dakika sonra yüzü düşerek Esra'ya döndü. Esra ise hâlâ Dünya'nın fotoğrafına bakıyordu.

Evrim kızın elindeki telefonu bir çırpıda alıp "O olmaz," dedi. "Başka seç."

Esra şaşkınlıkla "Manavdan karpuz mu seçiyoruz be?" dedi. "Ne demek başka seç? Saçmalama. Ben bu çocuktan elektrik aldım."

Telefonu tekrar alıp Dünya'nın fotoğrafına baktı. Ciddi ciddi ondan hoşlanmıştı.

"Ya bu çocuk böyle randevulara çıkmıyormuş. Olmaz. Başka bak."

Esra telefona bakmaya devam ederek "Vallahi hiç umurumda değil," dedi. "Görelim bakalım ilişkiniz ne kadar kuvvetliymiş."

"Olmaz dedim!"

Dünya yüzüncü kez bağırdı. Gökay artık ağlayacak duruma gelmişti.

"Senin için şınav çeksem? O zaman olur mu?" Gökay birden yere eğilip şınav çekmeye başladı. Dünya şaşıp kalmıştı. Gökay'ı tutup kaldırdı. Bu çocuğun sınırının olmadığını çok iyi biliyordu.

Gökay yalvararak "Bir kereliğine kır be zincirlerini!" dedi. Cebinden telefonunu çıkarıp Evrim'in attığı fotoğrafı ona gösterdi. Dünya, Esra'nın fotoğrafına bakıp, oralı bile olmayınca telefonu cebine geri koydu.

"Geç annenin karşısına ve âşık olduğunu söyle. Böyle olur mu?"

Gökay onun haklı olduğunu biliyordu ama yapacak bir şey yoktu. Annesi ve babası doktor olmasına takıklardı ve bir ilişkinin, geleceğini mahvedeceğini düşünüyorlardı. Liseden beri ilişkilerine karışmış ve olmaması için elinden geleni yapmışlardı. Fakat Gökay bu sefer Evrim'e fena hâlde tutulmuştu. Bu kızı bırakmayacaktı.

Gökay, arkadaşının gözlerinin içine bakarak "Sana yalvarıyorum," dedi. Dünya onun ilk defa bu kadar ciddi olduğunu gördü. Gökay'ı liseden beri tanıdığı için tüm ilişkilerine şahit olmuştu. Hiçbirinde böyle inatçı olmamıştı.

"Bu kadar mı seviyorsun kızı?" dedi Dünya pes ederek.

"Bundan da ötesi."

Ciddiyetle çıkan sese karşı Dünya kayıtsız kalamadı. "Tamam," dedi. "Bir kereliğine mahsus kabul ediyorum. Ama bir kereliğine."

Gökay zil takıp oynamamak için kendini zor tuttu. Dünya'nın üzerine atlayıp onu yanaklarından öptü.

Evrim evden çıkarken "Heyecandan gebereceğim," dedi. Esra da heyecanlıydı ama belli etmemeye çalışıyordu. Çocuğun adını bile sormamıştı. Önce olumsuz cevap gelmiş, daha sonra kabul edilince de kendini randevu yolunda bulmuştu.

"Şimdi ne olacak? Ben anlamadım," dedi Esra ona dönerek. "Kafeye gideceğiz. Peki sonra? Aynı masada oturup sizin kıkırdaşmanızı mı dinleyeceğiz?"

"Aynen öyle kanki. Ne yapacağını çok iyi anlamışsın," dedi Evrim gülümseyerek. Esra gözlerini devirse de gülüyordu.

Kafeye geldiklerinde boş masalardan birine oturdular. Evrim heyecanla dışarıya bakarken o sırada Gökay'ın arabası yanaştı. Dünya'yla Gökay arabadan çıkarken Esra yerinden kalktı.

"Ben lavaboya gidip geliyorum," dedi.

"Kızım nereye? Geldiler."

"Tamam, hemen geliyorum."

"Ne oldu? Heyecan mı yaptın?" dedi Evrim gülerek. Esra onun taklidin yaparak güldü ve masadan kalkıp lavaboya gitti. O sırada Dünya'nın yanından geçtiğinin farkında bile değildi.

"Selam!" dedi Gökay heyecanla.

"Selam. Arkadaşım lavaboya kadar gitti. Şimdi gelir."

Gökay ona başını salladı. Masaya oturacaklarken kafenin kapısı bir kez daha açıldı ve Gökay'ın annesi içeriye girdi.

"Gökay!"

Hepsi şok olmuştu.

Dünya şaşkınlıkla "Annen seni takip mi etti?" dedi. "Bunu en son lise birde yapmıştı."

"Şimdi anladın mı neden böyle şeyler yapıyorum?" dedi Gökay sinirle. Dünya çok iyi anlamıştı. Fakat ikisi de bir şey yapamadan, Gökay'ın annesi masaların birinde duran bardağı alıp Evrim'in başından aşağı boşalttı. Herkes şok içinde olduğu yerde kalakalmıştı.

"Anne, ne yapıyorsun sen?" dedi Gökay öfkeyle.

"Bana bak! Oğluma kancayı takacağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Uzak dur ondan!"

"Anne!" Gökay annesini geri çekmeye çalıştı. Evrim hayatının en zor anını yaşıyordu. Ağlamamak için kendini sıkarken kadına baktı.

Dünya olay çıkacağını anlamış gibi Gökay'ın annesini tuttu. "Gülcan teyze, hadi gel de çıkalım. Önce sakinleş," dedi.

"Bırak beni Dünya! Ben bunları çok iyi bilirim," dedi kadın.

"Gülcan teyze, buraya benim için gelmiştik. Gökay'ın bir suçu yok," dedi Dünya ama kadın dinlemiyordu. Dünya onu zorlukla çekiştirerek, kafeden çıkarırken Esra tuvaletten çıkmıştı. Şaşkınlıkla Dünya'ya ve çekiştirdiği kadına baktı. Sonra Evrim'e döndü. Tam o an Evrim öfkeyle Gökay'a tokadı yapıştırdı. Herkes şaşkınlıkla kaldı.

"Gidelim Esra," dedi Evrim onun yanına gelerek.

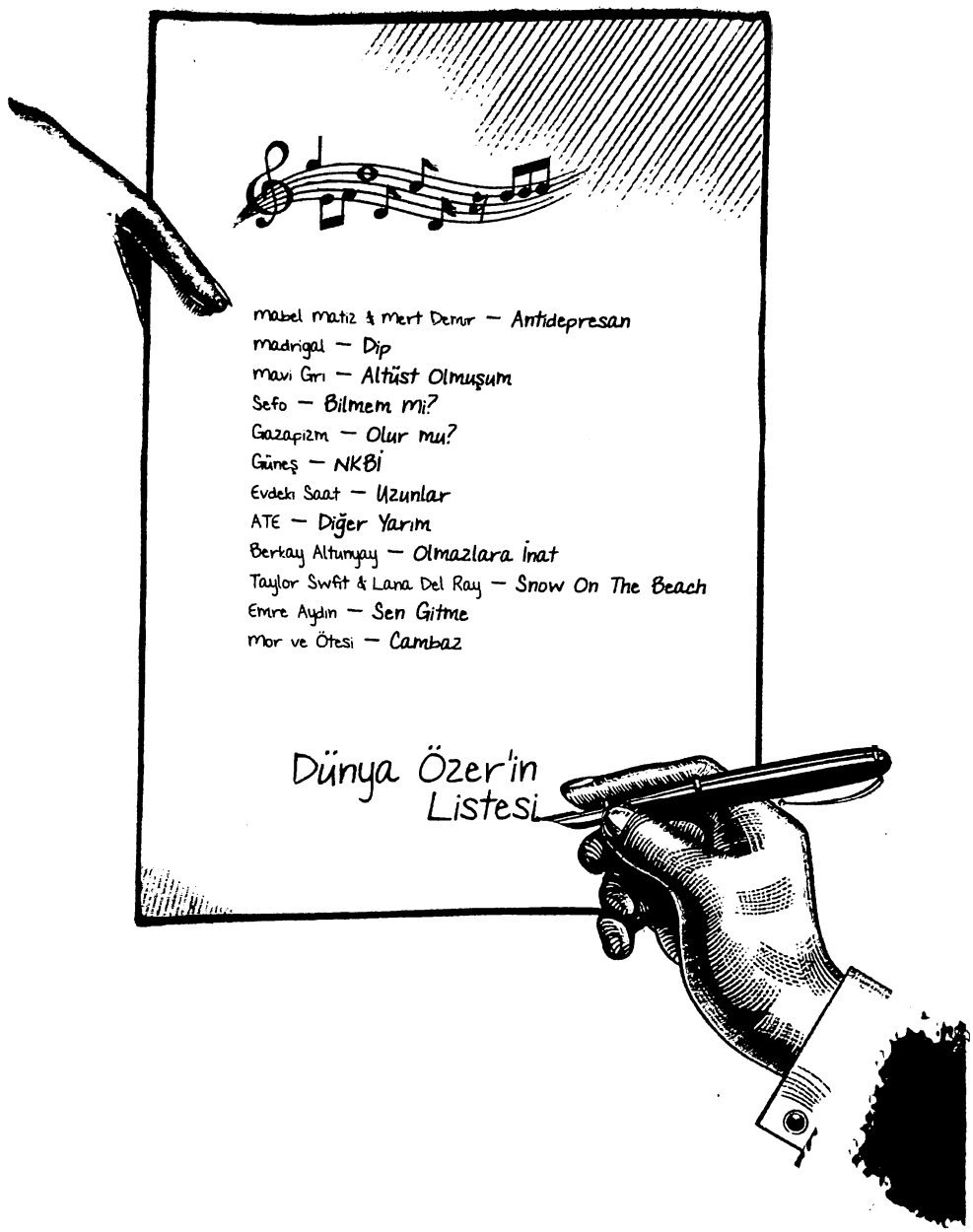
"Ne oldu?" dedi kafeden çıktıklarında. Kapının girişinde, kadını sakinleştirmeye çalışan Dünya'ya baktılar. Esra onu tanımıştı ama sesini çıkaramadı.

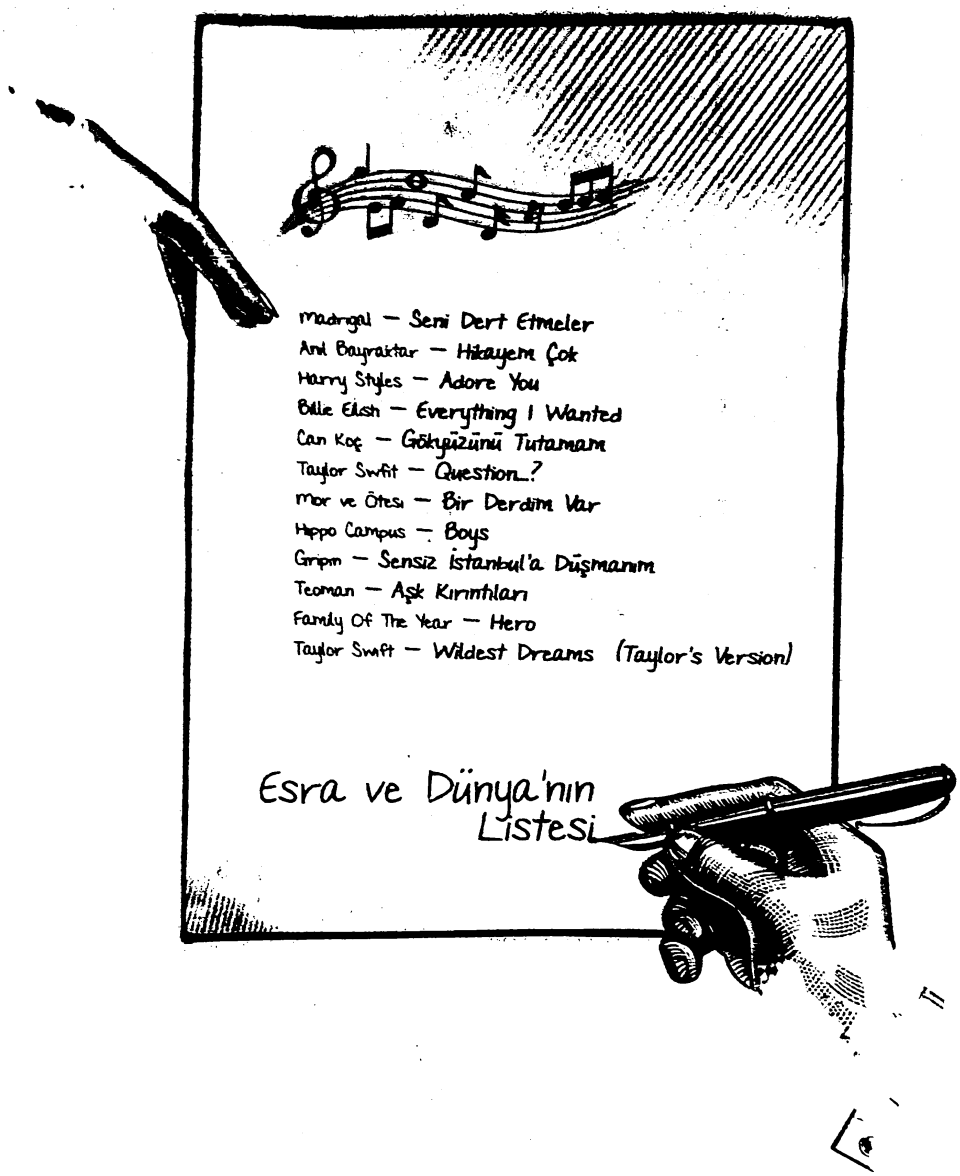
"Senin randevu da yalan oldu. Çocuktan hoşlanmıştın ama kusura bakma."

"Saçmalama Evrim. Dünyada adam mı yok? Sana ne oldu? Anlatsana."

Evrim başına gelenleri anlatırken Esra şekilden şekle girdi. O gün Gökay'ın annesi gelmeseydi Dünya'yla yüz yüze tanışacağından bihaberdi. Belki tanışsalardı bir ilişkiye başlarlardı ya da yaşadıkları bu sonu daha erkene çekmiş olabilirlerdi.

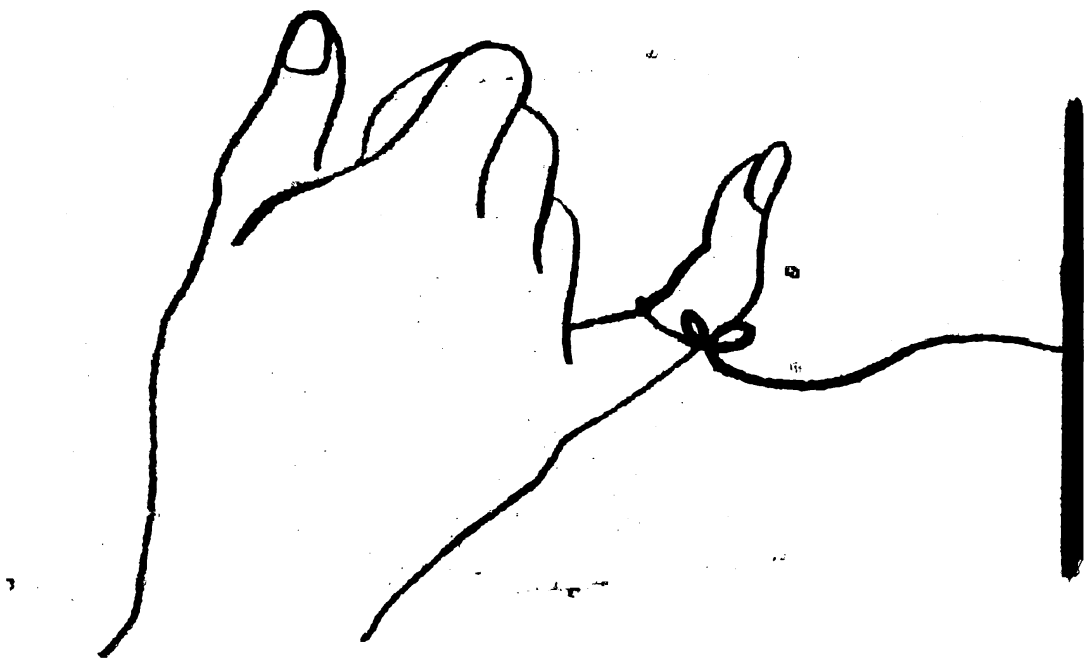

Mabel Matiz & Mert Demir — Antidepresan
Madrigal — Dip
Mavi Gri — Altüst Olmuşum
Sefo — Bilmem mi?
Gazapizm — Olur mu?
Güneş — NKBİ
Evdeki Saat — Uzunlar
ATE — Diğer Yarım
Berkay Altunyay — Olmazlara İnat
Taylor Swift & Lana Del Ray — Snow On The Beach
Emre Aydın — Sen Gitme
Mor ve Ötesi — Cambaz
Dünya Özer'in Listesi

Madrigal — Seni Dert Etmeler
Anıl Bayraktar — Hikayem Çok
Harry Styles — Adore You
Billie Eilish — Everything I Wanted
Can Koç — Gökyüzünü Tutamam
Taylor Swift — Question...?
Mor ve Ötesi — Bir Derdim Var
Hippo Campus — Boys
Gripin — Sensiz İstanbul'a Düşmanım
Teoman — Aşk Kırıntıları
Family Of The Year — Hero
Taylor Swift — Wildest Dreams (Taylor's Version)

Esra ve Dünya'nın
Listesi

"Metrobüsteki kız.
İşte bu da onunla
olan hikâyem.
Bir metrobüse ne kadar aşk
sığdırabilirseniz o kadar
büyük bir aşktı.
Yani kendine ait
bir yolu vardı."